

Hứa trao em kim ngọc lương duyên

Contents

Hứa trao em kim ngọc lương duyên	1
1. Chương 01 - 02	1
2. Chương 03 - 04	26
3. Chương 05 - 06	50
4. Chương 07 - 08	75
5. Chương 09 - 10	103
6. Chương 11 - 12	127
7. Chương 13 - 14	148
8. Chương 15 - 16	173
9. Chương 17 - 18	195
10. Chương 19 - 20	217
11. Chương 21 - 22	242
12. Chương 23 - 24	260
13. Chương 25 - 26	279
14. Chương 27 - 28	295
15. Chương 29 - 30 - 31(end)	314

Hứa trao em kim ngọc lương duyên

Giới thiệu

Kim ngọc lương duyên là hình ảnh ước lệ về mối nhân duyên hòa hợp tốt đẹp. Đây cũng là tên bộ truyện.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hua-trao-em-kim-ngoc-luong-duyen>

1. Chương 01 - 02

>Chương 1: Tình yêu là món đồ xa xỉ

Trong tiệc cưới, An Hình cố tình lờ đi màn ném hoa cưới của cô dâu. Nghi lễ vừa kết thúc, cô liền kéo ngay phù dâu Vân Hạ Sơ chạy vào phòng hoa chúc của mình rồi dúi vào tay Vân Hạ Sơ một bó hoa rất đẹp. Mở to mắt, An Hình tỏ rõ vẻ đắc ý: “Nhìn nhé, tớ đã truyền tải lời chúc của tớ đến cậu rồi. Cậu mau mà lấy chồng đi thôi.”

Vân Hạ Sơ chưa biết nói sao thì An Hình lại nghiêm mặt, nói tiếp: “Nhưng nhớ là không được lấy gã hãm tài Triệu Chí Hàm đâu đấy.”

Nhìn bó hoa màu hồng phấn bị dúi vào tay, Vân Hạ Sơ bối rối.

Tề Đại Dương gõ cửa rồi thò đầu vào, đôi mắt sáng ngời, cười rất tươi: “Bà xã, em thay quần áo xong chưa? Chuẩn bị phải đi chúc rượu mọi người đó nhé.”

“Vâng! Em xong ngay đây, anh đợi một chút.” An Hình đáp lời chú rể, Vân Hạ Sơ vội đặt bó hoa sang một bên, lấy hộ An Hình chiếc áo dài để thợ trang điểm nhanh nhẹn tô điểm, chỉnh trang lại đầu tóc cho cô.

An Hình khoác tay Tề Đại Dương, giữa tiếng vỗ tay và lời chúc mừng của mọi người, nụ cười rạng ngời hạnh phúc, thỉnh thoảng cô lại quay đầu sang nói nhỏ với Vân Hạ Sơ: “Lấy chồng đi! Cậu sẽ cảm thấy vô cùng hạnh phúc đấy!”

“Ừ! Hạnh phúc là tuyệt rồi!” Vân Hạ Sơ hòa theo, trong lòng bỗng dấy lên cảm giác trống rỗng. Cô nàng An Hình này mấy năm vừa rồi mãi mê với công việc, quên hết cả người thân, họ hàng, ai mà nhắc đến chuyện lấy chồng là lắc đầu quầy quậy. Ba mươi hai tuổi mới gặp được anh chàng Tề Đại Dương đã vội quay ngoắt một trăm tám mươi độ.

An Hình là sếp của Vân Hạ Sơ, tổng giám đốc kiêm giám đốc điều hành của Công ty trang sức Ân Y. Cô là người phụ nữ nổi tiếng và thành công trong lĩnh vực kinh doanh trang sức, bởi chỉ trong vòng mấy năm ngắn ngủi cô đã dẫn dắt Ân Y trở thành một đối thủ cạnh tranh đáng gờm trong ngành trang sức.

Sau khi hôn lễ kết thúc, An Hình và Tề Đại Dương lập tức lên đường đi hưởng tuần trăng mật ở Provence thuộc miền đông nam nước Pháp. Đôi mắt An Hình lúc nào cũng lấp lánh rạng ngời...

Trước cổng khách sạn, Vân Hạ Sơ đứng chờ vợ một mình giữa đám đông. Sau khi tạm biệt đôi vợ chồng trẻ đang rạng ngời hạnh phúc đó, cô muốn quay về đại lý của công ty để kiểm tra tình hình tiêu thụ sản phẩm trong thời gian gần đây. Cúi xuống nhìn bó hoa hồng trong tay, cô lưỡng lự một lát khi nhớ đến câu nói chân thành của An Hình: “Tớ đã truyền tải lời chúc của tớ đến cậu rồi đó”, cô thấy không nỡ lòng tặng bó hoa cho hai cô bé đang rất muốn xin đứng bên cạnh.

Cảnh Thần đứng ở bậc dưới của thang máy, đối diện với anh là một cô gái có gương mặt thanh tú. Cô đang ôm một bó hoa hồng bó tròn có kết nơ vàng, mười ngón tay thon dài, chiếc váy len màu kem dài đến đầu gối đơn giản, gọn gàng đi kèm với đôi bốt màu cà phê nhạt, tóc mai được kẹp gọn sang một bên bằng chiếc kẹp tóc hình chiếc lá, nhìn rất trang nhã.

Cảnh Thần nở một nụ cười, nghiêng đầu nói với cậu bạn đồng nghiệp: “Nhìn kìa, cô nàng cầm bó hoa đó đang độc thân đấy!”

Cậu bạn lộ rõ vẻ sững sốt: “Hả! Cậu quen cô ấy à?” “No! Cậu không thấy cô nàng vừa lấy được bó hoa cô dâu ở một đám cưới nào đó sao? Xem ra có vẻ cô nàng cũng muốn lấy chồng lắm rồi.” Cảnh Thần cười ranh mãnh.

“Trông cũng xinh xắn đó nhỉ, chỉ có điều cũng không có gì nổi bật. Sao, cậu rung động rồi à?” Cậu bạn tinh nghịch trêu.

Cảnh Thần cười lắc đầu, nhìn theo chiếc bóng nhỏ nhắn của cô gái lạ, mái tóc đen dài buông xõa trên bờ vai, nhìn như một chùm hoa ngải tiên nở trong những ngày đầu hạ. Ngay cả hương thơm cũng rất nhẹ nhàng, đó tuyệt nhiên không phải là cô gái có thể khiến đàn ông yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Nghe thấy tiếng cười từ đằng sau, Vân Hạ Sơ vô tình quay đầu lại nhìn, ở phía sát với cô, có anh chàng đội một chiếc mũ lưỡi trai, vóc dáng rất chuẩn.

Lúc Đào Đào về đến nhà đã là một giờ sáng. Vân Hạ Sơ không ngủ được, cô đang vào xem các sản phẩm mới dành ủa thu, được đăng tải trên trang web của Swarovski. Bó hoa hồng màu hồng phấn âm thầm nở rộ trong chiếc lọ cổ rộng đựng đầy nước trong veo.

“Làm gì vậy, đêm hôm khuya khoắt không ngủ mà lên mạng tìm gai à?” Đào Đào giọng uể oải. Cô tựa lưng vào cửa phòng mắt nhắm hờ, mái tóc xoăn buông trên khuôn mặt trái xoan xinh xắn như chùm táo biển um

tùm bao bọc một phiến đá xinh xắn. Thấp thoáng bên dưới chiếc váy hai dây là vòng ngực đầy đặn, đầy bí ẩn...

Vân Hạ Sơ nói: “Hôm nay bà Vương tăng ba phần nàh rằng đêm hôm khuya khoắt mà thường xuyên có cô nàng trang điểm diêm dúa mò về phía cầu thang nhà mình, không biết cô ta làm nghề gì, chắc không phải là người đoan trang.”

Đào Đào liền phá lên cười thích thú.

Giang Đào Đào và Vân Hạ Sơ là đôi bạn thân sống chung với nhau. Hai cô nàng mua chung một căn hộ cũ có ba phòng ngủ ở phía bắc vành đai bốn này. Từ lúc vay tiền ngân hàng, sang tên sổ đỏ cho đến khi sửa sang xong xuôi thiết kế bên trong ngôi nhà mất tất cả ba tháng. Hai cô gái này đã chững chạc nhưng vẫn chưa kết hôn. Riêng Đào Đào chỉ cần cô thích thì số anh chàng muốn cầu hôn cô có thể xếp thành một hàng dài từ đường cao tốc Bát Đạt Lĩnh đến tận chân Vạn Lý Trường Thành.

Còn Vân Hạ Sơ, cô thực sự chưa muốn lấy chồng, mà chẳng qua chỉ muốn lấy cho xong để mỗi khi về đến nhà không bị bà mẹ nói bóng nói gió.

Tuy nhiên, cho đến bây giờ Triệu Chí Hàm vẫn không dă động gì đến chuyện cưới xin. Đào Đào nói: “Hạ Sơ, nếu cậu giục Triệu Chí Hàm cưới cậu thì tớ sẽ cắt đứt quan hệ với cậu đấy.”

Vì vậy, Vân Hạ Sơ đành phải từ bỏ ý định đó.

Cô tưởng rằng Triệu Chí Hàm là mẫu đàn ông cô có thể lấy làm chồng: dung mạo bình thường, thu nhập trung bình, tài năng khiêm tốn.

Đào Đào cho rằng tiêu chuẩn lựa chọn bạn đời của Hạ Sơ sẽ khiến cô phải đối mặt với một tình yêu nhạt nhẽo và cuộc hôn nhân vô vị.

Hạ Sơ nói: “Đây chính là cái mà tớ mong đợi.”

Một giờ đêm, Vân Sơ Hạ tắt máy tính, cô đánh răng rồi đi ngủ.

Đào Đào vừa tắm xong và ra khỏi nhà tắm, tóc cô nàng còn đang ướt, mùi thơm của sữa tắm rất dễ chịu, mặt trước của chiếc váy ngủ có thêu hình chú mèo Hello Kitty rất dễ thương. Vân Hạ Sơ thầm ghen tị với sự dễ thương của Đào Đào.

Đào Đào xinh xắn, dễ thương từ nhỏ. Đến tuổi dậy thì, cô càng phổng phao, rạng ngời và quyến rũ. Khi Hạ Sơ và Đào Đào mười hai tuổi, hai đứa ngồi trên ghế đá ở đầu ngõ, cái nắng đầu hạ chưa thật gay gắt. Hạ Sơ mặc chiếc áo sơ mi nền trắng thêu hoa nhỏ li ti và chiếc quần bò xanh, chân đi đôi giày lười kiểu công chúa màu xanh nước biển, trông thật dễ thương. Cô lấy từ trong túi ra một chiếc kẹo hoa quả, đưa cho Đào Đào đang ngồi bên cạnh. Đào Đào rút chiếc kẹo vào miệng, vị ngọt của quả đào ngấm vào lưỡi thật dễ chịu. Đào Đào giơ giấy kẹo bằng túi bóng lên trước ánh nắng, nhoẻn mắt lại, hỏi: “Hạ Sơ, cậu sinh vào đầu mùa hạ à?”

Vân Hạ Sơ lắc đầu: “Không, tớ sinh vào mùa đông. Ông ngoại tớ bảo ngày hôm đó rơi trận tuyết đầu tiên trong năm, tuyết bay lất phất, ông bảo định đặt tên con bé trắng như tuyết này là Vân Tuyết Sơ.”

“Thế à! Vậy tại sao sau này mọi người lại gọi cậu là Hạ Sơ?” Đào Đào thắc mắc.

“Nghe nói là do mẹ tớ cứ đòi đặt tên ấy cho bằng được. Vì ba mẹ tớ quen nhau vào đầu mùa hạ. Mẹ tớ thích nhất là hai câu thơ: “Mưa tạnh nắng mới lên, bông liễu vờn trong gió. Phòng làm việc của ông nội tớ còn treo bức tranh bằng chữ do mẹ tớ viết.”

“Chuyện tình của ba mẹ cậu lãng mạn thật.” Đào Đào thốt lên, cô cảm thấy vị ngọt của chiếc kẹo hoa quả len vào tận cuống lưỡi.

Hạ Sơ im lặng. Cô mồ côi ba mẹ từ nhỏ và sống cùng ông ngoại, mọi chuyện về ba mẹ, đều là do ông ngoại kể cho cô nghe. Trong ký ức của cô, hình ảnh về người cha, người mẹ thật ảm áp nhưng mơ hồ.

Buổi sáng tỉnh dậy, Hạ Sơ dọn dẹp nhà cửa. Lúc ấy Đào Đào đang ngồi trong phòng ăn, dáng vẻ nhàn nhã. Bộ váy công sở màu lông chuột, mái tóc buộc cao đằng sau tôn thêm dáng vẻ xinh xắn, cuốn hút. Hạ Sơ rất ngưỡng mộ dung nhan của Đào Đào, mỗi ngày Đào Đào lại xuất hiện với một sự quyến rũ mới.

Nhìn thấy Hạ Sơ, Đào Đào mỉm cười và đẩy cốc sữa đậu nành cùng với bánh quẩy về phía cô: “Vừa nãy tớ xuống dưới mua đồ ăn sáng thì gặp bà Vương. Bà ấy nói nhỏ với tớ rằng, gần đây khu nhà của bọn mình mới có một anh chàng lái xe Toyota chuyển đến, nhìn rất đẹp trai, nhưng lối sống có vẻ không ổn lắm. Thế nên cô nàng trang điểm diêm dúa mò đến đêm nọ chín mươi phần trăm là đến tìm anh ta, bà bảo bọn mình phải cẩn thận đấy.”

Đào Đào không kìm được bèn bật cười “ha ha.”

Vân Hạ Sơ bưng cốc sữa đậu nành lên, cảm thấy hơi ngại ngùng.

Với tư cách là nhà thiết kế hàng đầu của công ty Ân Y, giờ đây Hạ Sơ cũng được coi là nhân vật khá có tiếng tăm trong ngành, cô được công ty lớn về đồ trang sức lôi kéo trọng dụng. Công việc chính của Giang Đào Đào là làm tài vụ ột công ty nước ngoài, ngoài ra mỗi tuần có ba buổi tối, cô đến một sàn nhảy làm người nhảy mẫu cho sàn. Ước mơ lớn nhất của cô là kiếm được nhiều tiền để phá, để cả ngày lang thang trong các siêu thị lớn của thế giới để tiêu tiền. Hiện nay, ba phòng ngủ của căn hộ này, có một phòng chuyên chứa quần áo, túi xách, giày dép, nước hoa của Đào Đào. Câu châm ngôn của Giang Đào Đào là trên thế giới này đàn ông là loại động vật thay đổi thất thường nhất, chính vì thế phụ nữ cần phải đối xử tốt với chính mình! Bỏ tiền ra để mua niềm vui cho chính bản thân mình. Đào Đào giống với mẫu người làm việc trong ngành thời trang, cô là tín đồ của thương hiệu thời trang Prada.

Sáu giờ tối, tại một nhà hàng kiểu Âu gần khu vực Bắc Thỉn, như thường lệ, Vân Hạ Sơ gọi suất bít tết mà mình thích nhất. Sau đó liếc Triệu Chí Hàm đang ngồi đối diện, trông anh ưu tư như đang có tâm sự gì đó. Ánh đèn trong nhà hàng mờ ảo, anh đang chăm chú xem thực đơn, cặp mi dài rủ bóng xuống mí mắt dưới. Vân Hạ Sơ than thầm trong lòng, hình như có ai đó nói rằng đàn ông có lông mi dài rất đa tình, nhưng Triệu Chí Hàm đối xử với cô không vô vấp cũng không thờ ơ, mà thay đổi thất thường.

Đã nhiều lần, Hạ Sơ hạ quyết tâm sẽ chia tay, nhưng vừa nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của Triệu Chí Hàm, cô vừa cắn môi vừa giậm chân: Thôi, thôi, tuổi tác cũng không còn trẻ trung gì, lấy ai cũng thế thôi. Điều quan trọng, Triệu Chí Hàm dung mạo bình thường, anh ấy cũng là người điềm đạm, chân thành và là mẫu đàn ông của gia đình.

Ăn tối xong, hai người rời nhà hàng, bên ngoài trời bắt đầu lát phát mưa. Lúc đầu Vân Hạ Sơ định bảo Triệu Chí Hàm cùng cô đến quảng trường Phong Liên xem sản phẩm mới của Swarovski đã có mặt ngoài thị trường chưa. Nhưng Triệu Chí Hàm đã vội nói: “Anh có chút việc phải về trước, em bắt taxi đi nhé.” Nhìn Triệu Chí Hàm nhanh nhẹn cúi đầu chui tọt vào xe rồi vẫy tay chào, Vân Hạ Sơ há miệng chưng hửng không nói được lời nào.

Triệu Chí Hàm là người tổ chức chuyên mục ô tập chí thời trang, tác phẩm đạt giải của Vân Hạ Sơ đã được tòa soạn tạp chí chọn. Vì thế, họ đã tìm đến công ty gặp Hạ Sơ định làm một kỳ phóng sự. Sau nhiều lần trao đổi với Vân Hạ Sơ, Triệu Chí Hàm đã tổ chức được một kỳ phóng sự khiến cả hai bên đều hài lòng.

Sau đó, tòa soạn tạp chí có thêm mấy lần hợp tác với Ân Y, họ phát hiện ra Vân Hạ Sơ vẫn đang độc thân. Thế là ông Dương – Tổng biên tập tạp chí đã nhiệt tình vun vén cho cô và Triệu Chí Hàm. Nhưng ngay từ đầu An Hình đã tỏ rõ thái độ phản đối, cô nói Triệu Chí Hàm hiếm khi mỉm cười, qua đó có thể thấy nội tâm của anh chàng này rất u ám, không phải là người Hạ Sơ có thể tin cậy để gửi gắm cuộc đời.

Còn Vân Hạ Sơ thì muốn thử tìm hiểu, vì thế cứ cách dăm ba hôm cô lại đi ăn, đi xem phim với Triệu Chí Hàm, dần dần cũng rút ngắn được khoảng cách. Vân Hạ Sơ không nói cho An Hình biết rằng Triệu Chí Hàm rất phù hợp với tiêu chí chọn bạn đời của cô.

Tuy nhiên, thái độ của Triệu Chí Hàm cứ dờ dờ ương ương như vậy, khiến Vân Hạ Sơ không thể hạ quyết tâm nói lời chia tay được.

Vân Hạ Sơ đứng một mình đợi taxi dưới mưa. Bên cạnh có một đôi trai gái che chung một chiếc ô và hôn nhau rất thoải mái.

Không hiểu sao hồi trẻ cô luôn có cảm giác rằng, đàn ông nếu mình thích sẽ gọi được họ đến, còn không thích thì đuổi họ đi, điều ấy hoàn toàn phụ thuộc vào tâm trạng của mình. Nhưng hành động của Triệu Chí Hàm tối nay khiến cô phải thay đổi những suy nghĩ đơn giản trước đây của mình.

Giờ tan tầm, bắt taxi là điều rất khó khăn, đợi một hồi lâu mà các xe đều chật khách. Vân Hạ Sơ liền đi bộ thẳng về nhà dưới trời mưa tí tách. Bắc Kinh mặc dù đã sang đầu mùa hạ, nhưng sau cơn mưa vẫn cảm thấy tiết trời lạnh lạnh, về đến nhà người cô đã ướt hết.

Nhà cửa lạnh ngắt thế này còn lâu Đào Đào mới về.

Tắm rửa xong xuôi, Vân Hạ Sơ liền trèo lên giường ngủ một giấc ngon lành. Đợi đến khi cô mơ màng nghe thấy tiếng chuông điện thoại di động, mới phát hiện ra đầu đau như búa bổ, nhìn lên màn hình điện thoại

thấy số của Triệu Chí Hàm, cô liền gặng gượng nhắc máy. Đầu bên kia vọng lại giọng nói đều đều của Triệu Chí Hàm: “Hạ Sơ, mai em có thể mượn giúp anh một bộ đồ trang sức có phong cách nhẹ nhàng của công ty em được không? Chủ đề kỳ này của tạp chí bên anh là phong cách dịu dàng của các cô gái trẻ.” Yêu cầu với trang sức đi kèm phải có những hình ảnh dễ thương như nơ bướm hay đăng ten gì đó, gọi là phong cách Kawaii đang một gần đây. Ngày mai tòa soạn sẽ cho người đến thẳng công ty tìm em nhé. Hạ Sơ? Em vẫn đang nghe anh nói đó chứ?”

“Vâng.” Hạ Sơ nuốt nước bọt một cách khó khăn: “Em biết rồi, ngày mai anh cứ cho người đến lấy.”

“Ừ! Thế thì tốt rồi, anh cúp máy nhé. Em đi ngủ sớm đi!” Triệu Chí Hàm vui vẻ cúp máy.

“Em...” Vân Hạ Sơ định nói hình như cô bị cảm, kết quả lại bị tiếng “tút tut” ở đầu bên kia chặn họng, cô ngần ngừ cầm điện thoại, trầm nghĩ không biết có nên gọi lại cho Triệu Chí Hàm nữa hay không? Nghĩ một lát cô liền vứt điện thoại sang một bên, hậm hực ngủ tiếp.

Đêm khuya, Đào Đào trở về nhà, đánh thức Vân Hạ Sơ vẫn còn chập chờn trong giấc ngủ.

“Cậu làm gì mà để sốt cao như thế này? Mau dậy uống thuốc đi.”

Vân Hạ Sơ đành phải đầu hàng. Nếu như nói ra nguyên nhân khiến cô bị sốt, chắc chắn đêm nay khỏi nghĩ đến chuyện được ngủ yên với Đào Đào.

Sau khi uống thuốc mà Đào Đào đưa cho, Vân Hạ Sơ ngoan ngoãn nằm xuống, nở một nụ cười chứng tỏ rằng “Tớ là bé ngoan.” Đào Đào lẩm bẩm một câu rồi đi ra ngoài đóng cửa, cô sang phòng mình, nhưng hai phút sau cô quay lại, thò đầu vào dặn dò Hạ Sơ: “Nửa đêm thấy mệt nhớ gọi tớ, đừng có mà cố chịu. Không đỡ thì tớ đưa cậu đến bệnh viện.”

Vân Hạ Sơ lại cười rất hiền lành: “Tuân lệnh!”

Cuối cùng Đào Đào yên tâm quay về phòng mình. Bên ngoài, mưa rơi lộp độp, ánh đèn đường mờ mờ hắt vào những sợi tua rua của chùm đèn thủy tinh trên trần nhà, lúc sáng lúc tối. Đột nhiên cô lại nhớ đến ánh

mắt lúc thì quan tâm, lúc lại hờ hững của Triệu Chí Hàm dưới hàng mi dài, một nỗi buồn khó tả trào dâng trong lòng Vân Hạ Sơ. Thò tay bật đèn và đếm các sợi tua rua thủy tinh xinh xắn đó, Vân Hạ Sơ thầm nghĩ, số lẻ, chia tay; số chẵn, cho thêm một cơ hội nữa!

Kết quả là cô đếm được tám mươi bảy sợi tua rua, một kết quả khiến Vân Hạ Sơ thất vọng, sững sờ. Cô không cam tâm, lại đếm thêm mấy lần nữa, vẫn chỉ là tám mươi bảy sợi. Vân Hạ Sơ nghĩ, thôi cứ tắt đèn đi, ngày mai sẽ tìm người thay chiếc đèn này thành đèn hoa sáu cánh!

Xét cho cùng thì Vân Hạ Sơ vẫn còn ôm hy vọng vào Triệu Chí Hàm. Cô nghĩ, chắc chắn là do mình chưa hiểu anh ấy. Về chuyện lấy chồng, cô không quá viễn vông. Hồi nhỏ, chứng kiến bác trai cậy mình hấp dẫn phụ nữ nên suốt ngày trêu hoa ghẹo nguyệt, chơi bời trác táng, phản bội bác gái hiền lành tốt bụng hết lần này đến lần khác. Cậu út thì không làm được trụ cột trong gia đình, tính tình lại nóng nảy, hai vợ chồng đánh nhau thường xuyên vì những chuyện nhỏ nhặt, ông ngoại thở dài nói: “Hạ Sơ à! Sau này có lấy chồng thì chớ có lấy những người như bác cả hoặc cậu út cháu, khổ cả đời thôi cháu ạ”.

Trần trọc hồi lâu mà vẫn không tài nào chọn mất được. Dường như mưa mỗi lúc một nặng hạt, bồn cây có tán lá màu vàng được trồng ngoài ban công đang phát phọt trong mưa. Vân Hạ Sơ thần thờ nhìn mưa, cảm giác cô đơn trong lòng mỗi lúc một mãnh liệt hơn. Cô ngồi dậy lôi ra một bộ đồ trang sức cổ điển bằng vàng dát ngọc được cất trong tủ. Đó là của hồi môn mà năm xưa ông ngoại tặng ẹ cô, một tặng phẩm mang phong cách cổ điển. Món trang sức in hình đoá phũ dung bằng vàng, hoa lá chạm trổ rất tinh xảo, gợi cảm giác sum vầy, hạnh phúc.

Nhưng cô sẽ mang những kỉ vật thiêng liêng này về với Triệu Chí Hàm ư? Niềm hạnh phúc khi làm vợ lại giản dị như vậy ư?

Bảy giờ sáng, Vân Hạ Sơ bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, cô mơ màng nhấc máy.

“Em dậy chưa? Hạ Sơ, chín rưỡi anh có việc phải đến studio gần công ty em, tiện thể anh đến chỗ em mượn đồ nhé?”

“Vâng.”

Vân Hạ Sơ chưa kịp tỉnh ngủ hẳn thì Triệu Chí Hàm đã cúp máy.

Lại nằm thêm năm phút nữa, cảm thấy mình mảy đau rã rời, cô đưa tay sờ lên trán: “Gay quá, hình như mình vẫn chưa hết sốt.” Vân Hạ Sơ gắng gượng ngồi dậy, uống thêm hai viên thuốc hạ sốt nữa với nửa cốc nước lạnh còn từ đêm hôm qua rồi vào nhà vệ sinh vỗ nước lạnh lên mặt mấy lần cho đầu óc tỉnh táo.

Đến lúc Đào Đào dậy và xuất hiện ở phòng khách, Vân Hạ Sơ đang chuẩn bị đi làm: “Cậu đi sớm như thế làm gì? Ốm thì xin nghỉ một hôm chứ sao.” Nhìn vẻ mặt nhợt nhạt của Vân Hạ Sơ, Đào Đào bước đến hậm hực đưa tay sờ lên trán cô: “Cũng may là không còn sốt nữa, nhưng nhìn nhợt nhạt như thế này làm sao đi làm được.”

“Hôm nay có việc bắt buộc phải giải quyết, tớ sẽ về nghỉ ngơi sớm. Yên tâm đi!” Vân Hạ Sơ nói chắc như đinh đóng cột trước khi ra khỏi cửa rồi đi vào thang máy.

Thang máy xuống một tầng rồi dừng lại ở tầng bảy, một anh chàng cao lớn đi vào. Trong thang máy chật hẹp, theo phản xạ, Vân Hạ Sơ đứng dưới bóng người đó và cô lùi vào trong góc. Cô liếc thấy trên cổ người lạ đó có đeo một sợi dây chuyền bạc. Mặt dây chuyền là một chiếc kèn bằng bạc xinh xắn, chính là mẫu dây chuyền mà công ty Ân Y sản xuất quý trước với số lượng hạn chế, tổng cộng chỉ có một nghìn lẻ một sợi.

Vân Hạ Sơ còn nhớ trong buổi họp báo giới thiệu sản phẩm mới, An Hình đã mời ban nhạc biểu diễn bài Tiếng kèn ma quỷ. Trong tiếng nhạc rộn rã, An Hình cười rất ranh mãnh rồi ghé sát vào tai Vân Hạ Sơ nói nhỏ: “Cậu có biết trong lời quảng cáo tớ đã viết gì không? Ha ha! Đây là chiếc kèn bạc được phú a lực, hãy tặng nó cho người mà bạn yêu nhất, bạn sẽ mãi mãi giành được trái tim của người đó!”

An Hình cười rất đắc ý: “Hê hê, tớ đã tặng cho anh Đại Dương một cái.”

Lúc này, nhìn anh chàng cao to đó đang đeo chiếc kèn bạc được phú a lực đó, Vân Hạ Sơ chợt thấy buồn cười. An Hình đúng là người có tài ăn nói, dù lúc đó cô ấy nhặt thanh gỗ trên đường nhưng cũng làm người ta liên tưởng đến thần Cupid đánh rơi mũi tên tình yêu.

Nhìn thấy đôi má nhợt nhạt của cô gái trước mặt đột nhiên đỏ bừng lên, anh chàng bèn cúi đầu xuống nhún mồm lên mỉm cười thân thiện với Vân Hạ Sơ, nụ cười nhìn rất duyên.

Vừa đến công ty, cô gặp ngay trợ lý Tiền đang ôm một hộp hàng mẫu. Nhìn sắc mặt tái nhợt, rệu rã của Vân Hạ Sơ, trợ lý Tiền vội hỏi: “Hạ Sơ, chị không được khỏe à? Sắc mặt chị nhìn nhợt nhạt lắm.”

Vân Hạ Sơ liền lắc đầu: “Không sao, lát nữa Triệu Chí Hàm sẽ đến chỗ mình mượn mấy bộ đồ trang sức có phong cách nhẹ nhàng. Họ chụp ảnh những món đồ trang sức đó cho tạp chí với chủ đề về thiếu nữ, phiền em chuẩn bị hộ chị nhé.”

“Vâng, em đi đã nhé. Em nghỉ chị nên về nhà nghỉ ngơi.”

“Chị không sao đâu, em đừng lo.” Vân Hạ Sơ quay đi định vào phòng làm việc của mình, đột nhiên cô cảm thấy dưới chân mình nhẹ bẫng, sau đó liền thấy trước mắt tối sầm và không còn biết gì nữa.

Đúng lúc bước đến quầy trực thì Triệu Chí Hàm nhìn thấy trợ lý Tiền và mọi người xúm vào đỡ Vân Hạ Sơ. Nhìn thấy Triệu Chí Hàm, trợ lý Tiền vội vẫy tay: “Anh Chí Hàm, chị Hạ Sơ bị ngất rồi, anh đưa chị ấy đến bệnh viện luôn đi.”

Triệu Chí Hàm xoa xoa tay với vẻ khó xử, đáp ứng một hồi.

Trợ lý Tiền hậm hực đẩy anh ta sang một bên.

Đến khi Vân Hạ Sơ tỉnh lại, Đào Đào đang ngồi bên giường, nhìn thấy vẻ mệt mỏi trên khuôn mặt Vân Hạ Sơ, Đào Đào đành im lặng.

Lúc này, Triệu Chí Hàm mới đẩy cửa vào, trên tay anh cầm một bó hoa ly lớn, kèm theo nụ cười biết lỗi.

Vân Hạ Sơ lộ rõ vẻ mừng rỡ.

Đào Đào giậm chân, quay đầu bỏ ra ngoài tỏ ý không thích. Triệu Chí Hàm đưa bó hoa ra, Hạ Sơ đành nén tiếng thở dài.

Nhìn thấy sắc mặt tái nhợt, ánh mắt trong trẻo và cặp lông mi dày của Vân Hạ Sơ, đột nhiên Triệu Chí Hàm ưu tư: “Cô gái này mình có thể lấy làm vợ? Tuy cô ấy không thật sự xinh đẹp nhưng các nét cũng thanh tú, thông minh, có thể hỗ trợ mình trong công việc.”

Có thể là từ xưa đến nay tình yêu không phải là nhu yếu phẩm của cuộc sống, Triệu Chí Hàm trầm nghĩ.

Lời cầu hôn của Triệu Chí Hàm đưa ra quá bất ngờ khiến hai má Hạ Vân Sơ đỏ bừng, nhưng trong lòng cô lại vô cùng hạnh phúc.

Không hề tỏ ra bẽn lẽn mà cô đồng ý luôn, cô cảm thấy mình say sưa với chuyện kết hôn hơn là quan tâm đến tình yêu. Là một cô gái đang có nguy cơ ế chồng, không còn kỳ vọng nhiều về tình yêu cho nên cô biết rõ ràng, cái gọi là hạnh phúc của hoàng tử, công chúa và cô bé Lọ Lem chỉ là truyện cổ tích.

Mặc dù không nhận được sự ủng hộ của Đào Đào và trợ lý Tiền, Vân Hạ Sơ vẫn chuẩn bị tổ chức cho đám cưới của mình với khuôn mặt rạng ngời hạnh phúc. Cô khoe với Triệu Chí Hàm của hồi môn của mẹ để lại với giọng ngậm ngùi vì thiếu mất chiếc vòng tay. Triệu Chí Hàm nói: “Em vẽ mẫu đi, anh sẽ đặt thợ làm món quà ý nghĩa tặng em nhân ngày trọng đại của chúng ta.”

Vân Hạ Sơ vẽ ra bản mẫu rồi đưa cho Triệu Chí Hàm, dịu dàng nói: “Xong rồi, cái này em giao cho anh, đây là của hồi môn dành cho em đấy.”

Hết giờ làm việc, vừa xuống dưới đất thì Vân Hạ Sơ nhìn thấy giám đốc Lý của công ty Săn đầu người bước về phía mình với nụ cười rạng rỡ. Nếu tính cả lần này thì anh ta đã đến tìm cô ba lần, để mời cô chuyển sang tập đoàn Phúc Trạch - một hãng có tiếng tăm lớn trong lĩnh vực vàng bạc, đồ trang sức trong nước.

“Vân Hạ Sơ, em cứ suy nghĩ đi nhé, anh đã điều tra rất rõ ràng, hiện nay mức lương của em chỉ có một trăm nghìn nhân dân tệ một năm. Nhưng anh đã đề nghị bên Phúc Trạch trả em hai trăm năm mươi nghìn nhân dân tệ một năm. Nếu em muốn gặp trực tiếp để trao đổi thêm thì anh nghĩ ba trăm nghìn nhân dân tệ cũng sẽ được chấp thuận. Em trẻ như vậy, lại có tài, ngoài chuyện lương bổng thì môi trường làm việc ở Phúc Trạch cũng là sự lựa chọn hàng đầu để em phát triển sự nghiệp. Tại sao em lại yên phận ở Ân Y?” Giám đốc Lý thuyết phục cô bằng cả lý lẽ và tình cảm, vầng trán của anh cao rộng, trông thật thông minh, miễn tiệp.

Vân Hạ Sơ rất đau đầu trước sự bám riết của giám đốc Lý. Cô nhẫn nại giải thích: “Giám đốc Lý, em rất cảm ơn thiện chí của anh. Hình như em đã nói rõ với anh về vấn đề này rồi, nếu anh quên thì em xin nhắc lại. Thứ nhất, em và Ân Y đã ký hợp đồng năm năm với nhau, em sẽ không phá hợp đồng; Thứ hai, em mang ơn Ân Y vì đã trọng dụng em từ đầu. Đối với em, lương bổng và vị trí công tác không phải là hai yếu tố quan trọng nhất. Chính vì thế, mong anh hãy tìm một người khác thích hợp cho Phúc Trạch, đừng lãng phí thời gian vì em nữa. Dù là hiện tại hay tương lai em sẽ không sang Phúc Trạch đâu.”

“Hạ Sơ, anh đã làm việc ở công ty Sản dầu người từ lâu mà chưa gặp ai như em. Thật không biết em trông chờ điều gì ở công ty đó?” Giám đốc Lý lắc đầu rồi hậm hực bỏ về.

Vân Hạ Sơ liền tranh thủ thời gian đến công ty tổ chức hôn lễ để bàn về tiệc cưới của mình.

Chương 2: Tình giắc đã gặp anh

Gần đây, nụ cười của Vân Hạ Sơ rất tươi tắn, để cả trong giấc mơ.

Đào Đào chán nản cho rằng chuyện tình yêu là vỏ quýt dày sẽ có móng tay nhọn chẳng?

Thứ Sáu, trời mưa lâm thâm, Vân Hạ Sơ đọc trên báo có đăng quảng cáo rất hoành tráng rằng trung tâm triển lãm Quốc Mạo đang tổ chức triển lãm áo cưới mỗi năm một lần. Cô liền điện thoại hẹn Triệu Chí Hàm cùng xin nghỉ làm để đi xem áo cưới.

Đi một vòng quanh khu triển lãm được bố trí rất long lanh huyền ảo, Vân Hạ Sơ ngắm được một chiếc váy cưới trắng thêu tay đính ngọc trai, đuôi váy dài rất đẹp, thắt lưng màu rượu sâm banh, sau lưng chiếc váy này có đính một chiếc nơ. Nhưng nhìn thấy trên khung ghi giá tiền tám nghìn nhân dân tệ, Triệu Chí Hàm cúi kính nói: “Đắt quá, mình sang hàng khác đi.” Vân Hạ Sơ hơi do dự. Cô nhân viên hiểu ý, liền nói: “Chị có thể nói với giám đốc của bọn em, chị ấy có thể giảm giá.”

Khi cô gái tóc ngắn với vóc dáng đẹp được gọi là giám đốc Bùi đó xuất hiện trước mặt Vân Hạ Sơ và Triệu Chí Hàm, Vân Hạ Sơ cảm nhận được rất rõ ràng, nét mặt Triệu Chí Hàm đột nhiên sùng lại.

“Haizz, anh Hàm, lâu lắm rồi không được gặp anh, anh vẫn khỏe chứ?” Cô gái tóc ngắn không nhìn Vân Hạ Sơ mà bước thẳng đến trước mặt Triệu Chí Hàm và đưa bàn tay mềm mại ra.

Triệu Chí Hàm lưỡng lự đưa tay ra.

Cô gái tóc ngắn liền quay sang Vân Hạ Sơ cười với vẻ bẽn lẽn: “Chào chị! Em là Bùi Linh, em có thể nói chuyện với anh Hàm một lúc được chứ?”

Vân Hạ Sơ sững người, trân trân đứng nhìn Triệu Chí Hàm bị Bùi Linh khoác tay ra ngoài với vẻ rất mờ ám.

Vân Hạ Sơ đợi mãi đến chiều thứ Bảy, Triệu Chí Hàm mới gọi điện thoại đến: “Hạ Sơ, anh xin lỗi.”

Đầu dây bên kia, Vân Hạ Sơ nghe thấy tiếng cười châm chọc của con gái.

Triệu Chí Hàm cúp máy với vẻ ngượng ngùng.

Vân Hạ Sơ trầm thổ dài.

Nhìn chùm đèn thủy tinh trên đỉnh đầu, đột nhiên cô lại thấy thật nực cười, lần này cô thấy cũng không cần thiết phải thay sang kiểu đèn sáu cánh nữa.

Nhưng chùm tua rua đẹp mắt này mà đi với kiềng bạc và đeo vào chiếc cổ cao ba ngón chắc chắn sẽ rất duyên dáng. Và thế là Vân Hạ Sơ liền tìm một chiếc ghế cao và leo lên, cô tháo một chùm tua rua ra rồi tìm ra hai chiếc kiềng bạc gắn vào, làm thành hai sợi dây chuyền mang phong cách táo bạo nhưng lại không mất đi nét đẹp cổ điển.

Chủ nhật, Hạ Sơ và Đào Đào đeo vòng cổ mới rồi đi ra ngoài.

“Đào Đào, thất tình thì nên làm gì?”

“Ồ, cậu muốn làm gì? Đi uống rượu hả?”

“Ồ, để tớ nghĩ xem nào.” Hạ Sơ nhìn chiếc váy liền tay màu xanh ngọc của mình rồi lắc đầu: “Tớ ăn mặc chỉnh tề quá, uống rượu chẳng có cảm giác gì.”

“Uhm, cậu đã bao giờ uống rượu chưa mà dám nói đến chuyện cảm giác?” Đào Đào nhìn cô bằng ánh mắt trêu chọc.

“Còn làm gì được nữa? Hiện giờ tớ đang rất tỉnh táo, vì thế tớ không muốn shopping để xả stress, không muốn chui vào quán bar uống rượu giải sầu, thậm chí là không muốn đi xem phim. Đào Đào, cậu có biết không? Tớ chỉ thấy trong lòng vô cùng bức bối. Sao thoát một cái tớ đã hai mươi tám tuổi rồi nhỉ?”

Đào Đào khoác tay lên bờ vai gầy guộc của Hạ Sơ với vẻ thông cảm.

Tuổi xuân trôi qua rất nhanh, nỗi hoảng sợ trong lòng ngày càng rõ nét. Những người bạn lấy được chồng tốt, họ cũng sẽ phàn nàn gia đình chồng không ai ra gì. Thêm nữa là những chuyện bức bối ở cơ quan, ở nhà cứ dồn dập. Thỉnh thoảng gặp nhau, các bạn cô lại thốt lên sao cậu còn trẻ như vậy? Sắp thành yêu tinh rồi, sao không kiếm một ông để lấy đi? Còn định kén cá chọn canh đến bao giờ nữa?

Nhưng Vân Hạ Sơ nhận thấy dần dần vòng eo của họ cũng đã to hơn, khóe mép, khóe mắt đã bắt đầu xuất hiện những nếp nhăn nhỏ. Thậm chí làn da không còn trắng ngần, mịn màng nữa, tất cả đều chứng minh cho niềm hạnh phúc giản dị nhưng chân thực của họ. Thật đáng ghen tị!

“Thời gian trôi nhanh thật, giật mình vì hôm qua suýt nữa thì tớ đã lấy chồng.” Đào Đào nhìn dòng người đi lại vội vã trên đường và than thở.

“Cậu và Trương Hòa làm sao vậy? Đang yên đang lành tại sao tự nhiên lại chia tay?” Vân Hạ Sơ nhướn mày lên ngạc nhiên.

Đào Đào và Trương Hòa là bạn cùng học đại học. Gia đình Trương Hòa sống ở một thành phố nhỏ ở miền nam, kinh tế rất khó khăn. Để kiếm tiền đóng học phí và tiền chi tiêu cho Trương Hòa, Đào Đào đã phải cùng người yêu chen chân lên xe buýt đến trung tâm thương mại Thiên Ý để mua bán các món đồ nhỏ. Sau đó họ phải đến từng phòng trong ký túc xá để rao bán, tan học liền đến chợ đêm làm thêm. Đến năm thứ tư đại học, hai người mang số vốn liếng có trong tay, tranh thủ cơ hội mở một cửa hàng bán sách ở khu chợ sách, không ngờ sách bán rất chạy, vì thế tốt nghiệp chưa đầy hai năm, họ đã mua trả góp một căn hộ nhỏ chuẩn bị làm đám cưới.

Khi Đào Đào gửi tin nhắn thông báo cho Hạ Sơ biết mình sắp cưới. Hạ Sơ trầm nghĩ, cuối cùng thì mối tình chung lưng đấu cật này đã tìm được một kết thúc có hậu, cô hi vọng họ sẽ hạnh phúc bền lâu.

Vân Hạ Sơ vẫn chưa chọn được váy áo của phù dâu thì Đào Đào đã đến tìm cô với vẻ mặt hậm hực: “Bản cô nương thất tình rồi.”

Hạ Sơ vô cùng sửng sốt: “Sao vậy, không phải cậu đang chuẩn bị làm đám cưới rồi đó sao?”

“Ai thích cưới cứ việc cưới. Đi thôi, tớ trúng quả lớn, khao cậu một bữa.”

Và thế là Hạ Sơ liền đi ăn với Đào Đào một bữa cực kỳ sang trọng, nhìn Đào Đào quẹt thẻ hết hơn ba nghìn tệ mà không hề luyến tiếc.

Lúc đó, Hạ Sơ cố kìm chế không hỏi gì thêm. Không ai hiểu cô hơn Đào Đào, càng buồn thì cô càng vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Thoảng một cái mà hơn ba năm đã trôi qua, nhắc lại chuyện này, Đào Đào buồn bã kể: “Đúng là năm mơ, một tuần trước khi làm đám cưới, Trương Hòa có nhắc đến chuyện hỏi cấp ba anh ta đã từng yêu thầm một cô gái, đó có lẽ là mối tình đầu của anh ta. Và thế là anh ta nói muốn đăng một bài viết lên trang web dành cho học sinh của trường cũ, anh ta muốn cô bé đó biết mình đang chuẩn bị tổ chức đám cưới. Ai ngờ

một ngày trước khi tổ chức đám cưới, cô bé đó liền kéo va li đến tìm.” Nét mặt Đào Đào tỏ rõ vẻ phẫn nộ: “Kết quả là Trương Hòa đã quỳ xuống trước mặt tớ và xin lỗi, nước mắt lưng tròng nói rằng tình cảm mà anh ta dành cho cô bé kia mới là tình yêu. Thật hài hước!”

Hạ Sơ trở mắt: “Thế là hai người chia tay nhau ư?!”

“Không thể thì đòi tự tử à? Tớ không làm được chuyện đó. Thôi! Coi như gặp phải sở khanh. Việc gì tớ phải tìm đến cái chết vì hấn ta?” Đào Đào tỏ vẻ không thêm quan tâm: “Chính vì thế tớ mới nói đàn ông là loại động vật thay đổi thất thường nhất. Nhất định phụ nữ phải đối xử tốt với mình.” Đào Đào kéo Vân Hạ Sơ ngồi xuống hàng ghế bên đường: “Tuy nhiên, tớ cũng không thể để mình chịu thua thiệt quá nhiều. Không có đàn ông mình vẫn phải sống. Hấn ta cần tình yêu đích thực của mình thì tớ phải cần tiền. Và thế là bọn tớ liền ký một bản giao kèo, hấn ta là kẻ phản bội thì hấn sẽ mất trắng. Quyền sở hữu căn hộ nhỏ đó thuộc về tớ. Tớ đã mang giấy ủy quyền của phòng công chứng đi tìm một trung tâm môi giới và bán đi rồi.”

“Chết mất! Lúc ấy mà đầu óc cậu còn tính toán được như vậy à?” Vân Hạ Sơ thốt lên.

“Đúng vậy. Bản cô nương học về tài chính nên mới có năng khiếu bẩm sinh nhạy bén như thế. Phản ứng tự vệ đầu tiên khi bị tấn công là phải tìm mọi cách để giảm mức thiệt hại của mình xuống mức thấp nhất. Hồi đó tớ nghĩ, không còn hy vọng gì về anh chàng đó nữa, tuổi xuân cũng đã lỡ dở hết rồi, cái duy nhất có thể níu kéo lại là tài sản chung của hai người. Và thế là trong lúc đầu óc anh ta còn đang u mê, tớ đã nhanh tay soạn ngay một bản thỏa thuận khi chia tay. Với gương mặt đầm đìa nước mắt, anh ta thấy áy náy, chỉ xem lướt một lần rồi đồng ý ký tên.”

Vân Hạ Sơ bật cười: “Cậu không đi làm diễn viên thì thật là phí!”

“Haizz!” Đào Đào thở dài: “Đừng nói nữa, lúc đó khóc thật chứ đâu phải đóng kịch, dù gì thì cũng là thất tình mà! Yêu nhau bốn năm, đã đến lúc tính chuyện trăm năm thì bị kẻ khác ”nặng” mất chồng sắp cưới. Nhưng hồi đó tớ chỉ nghĩ cho dù có khóc ngất thì cũng không được để mất hình ảnh của mình trước kẻ phản bội.”

“Ừ.” Hạ Sơ gạt đầu hưởng ứng, cô đưa mắt nhìn ra phía xa, ánh nắng trải rộng như những hạt vàng vung vãi. Bầu trời của Hạ Sơ lúc này có nét gì đó khiến người ta cảm thấy buồn buồn mênh mang.

“Nhưng mà thực ra thì thất tình giống như bị cảm cúm vậy, có thể che giấu được. Một ngày nào đó cậu sẽ phát hiện ra rằng các triệu chứng của cảm cúm biến mất lúc nào không hay, lúc ấy cậu sẽ thấy người vô cùng nhẹ nhõm. Có một ngày khi xem lại những tấm ảnh cũ, lúc ấy cậu mới sực nhớ ra có một người đã từng làm cậu vô cùng tuyệt vọng. Điều này chứng tỏ rằng cậu đã quên hẳn ta từ lâu lắm rồi.” Đào Đào vừa nói vừa quay đầu sang nhìn Vân Hạ Sơ cười duyên dáng. Nụ cười mang theo vẻ khích lệ.

Vân Hạ Sơ liền mỉm cười, nhẹ nhàng đáp lại: “Cảm ơn cậu, Đào Đào!”

Hai người đã ăn một bữa cơm thịnh soạn, sau đó Đào Đào lại trang điểm rất cẩn thận rồi đến quán bar làm. Một mình Vân Hạ Sơ ở nhà xem ti vi, đó là bộ phim tình yêu dài lê thê. Thấy không thể xem tiếp được nữa, cô bèn đứng dậy thay quần áo, định đến một nơi nào đó ồn ào, đông người như siêu thị để xả stress.

Đèn thang máy báo hiệu đang dừng ở tầng một, hồi lâu không có động tĩnh gì. Vân Hạ Sơ khó chịu, lầm bầm: “Thang máy như dở hơi, dăm ba hôm lại bãi công.” Phàn nàn xong, cô lại chán nản quay ra đi cầu thang bộ. Đúng hôm đèn cầu thang tầng sáu bị hỏng, cô đi rất rón rén, chỉ sợ vấp ngã, nhưng xui xẻo thế nào mà chiếc điện thoại di động cầm trong tay lại lặn mấy vòng xuống dưới theo bậc cầu thang. Cô đứng ở trên, thần thờ một hồi không tìm cách nổi chán chường trong lòng liền ngồi phịch xuống bậc cầu thang, gục đầu xuống gối, nước mắt lã chã. Tình yêu và hôn nhân đối với cô thật hư vô biết bao!

Có người đến bên cạnh cô, nhẹ nhàng vỗ vai cô và đưa cho cô chiếc điện thoại vừa rơi.

Cô liền ngẩng đầu lên, chỉ thấy trước mắt lơ mơ, nhạt nhòa. Cô không nhìn rõ người đó, chỉ nói đúng hai tiếng: “Cảm ơn!”

Người đó lắc đầu, nói nhỏ: “Không có gì.” Im lặng một lát, người đó liền lấy ra một gói giấy ăn đưa cho cô rồi đi lên tầng.

Tầng bảy vang lên tiếng tra chìa khóa vào ổ để mở cửa, Vân Hạ Sơ luống cuống lau nước mắt, cô cũng đứng dậy lên tầng đi về nhà. Cứ vậy thôi, cũng chỉ là kết thúc một mối tình, có gì to tát đâu?

Về cơ bản, chuyện tình cảm của Vân Hạ Sơ đã yên ổn. Tạp chí cử một nhân viên khác thay Triệu Trí Hàm đến liên hệ công việc với Hạ Sơ. Cậu ấy là người đông bắc có bộ lông mày sâu róm, toát lên một vẻ phóng khoáng vốn chỉ thấy ở người của địa phương này. Cậu ta đang đứng giới thiệu về mình trước quầy, giọng

nói sang sảng vang khắp tầng một. Vân Hạ Sơ cười thầm rồi thở dài, đưa tay gõ cửa phòng làm việc của tổng giám đốc.

An Hình đã kết thúc tuần trăng mật và quay về. Lúc này cô gái mạnh mẽ ấy đang ngồi trên bàn làm việc, hai chân vắt chéo lên nhau, đôi dép lắc lư trên mũi bàn chân, cô đang hào hứng kể cho trợ lý Tiền nghe chuyện cô bị ong đuổi trong vườn hoa oải hương ở Provence.

Vân Hạ Sơ mỉm cười, cô nàng An Hình này lấy chồng rồi mà vẫn không sửa cái tính ăn to nói lớn.

“Hạ Sơ, nhớ cậu chết đi được!” An Hình đang ngồi trên bàn liền nhảy phịch xuống, lao vào Vân Hạ Sơ, rồi lại rơm rớm nước mắt, thò cánh tay ra: “Nhìn xem tớ có tội nghiệp không, bị ong mật ở Provence đốt đấy, sau này ai mà còn nhắc đến vườn hoa oải hương lãng mạn thì tớ sẽ cho người đó biết tay!”

Nghe thấy vậy, trợ lý Tiền liền phá lên cười thích thú.

“Cũng không trách được đám ong mật, ai bảo cậu đẹp như hoa vậy?” Vân Hạ Sơ nhìn hai vết sưng đỏ ửng trên cánh tay An Hình giọng dí dỏm.

An Hình bĩu môi, xoa xoa cánh tay rồi đột nhiên chuyển sang chủ đề khác: “Hạ Sơ, tớ đi nghỉ tuần trăng mật có mấy hôm, thế mà nghe nói suýt nữa cậu đã lấy con sói già Triệu Chí Hàm đó hả? Mẹ kiếp, tớ đã nói với cậu thế nào? Hắn là kẻ bất tài và còn thực dụng. Nếu anh ta mà là người đáng tin cậy thì lợn phải chuyển chuồng lên cây mất.”

Vân Hạ Sơ liền đỏ bừng mặt: “Thì cuối cùng cũng có thành đầu? Chia tay rồi mà!”

“Thôi đi, tớ phát hiện ra một điều là cậu còn đang ủ rũ lắm! Xí, cậu có đa tình quá không, thằng cha vút trên đường đó liệu có xứng với cậu không?” Nhắc đến Triệu Chí Hàm, An Hình lại tỏ rõ thái độ bức mình.

Vân Hạ Sơ đứng giữa phòng, trước ánh mắt thông cảm nhưng không thể giúp được gì của trợ lý Tiền, cô vẫn phải cứng giọng giải thích: “Ủ rũ gì đâu, tớ ổn lắm mà.”

An Hình liền liếc Hạ Sơ một lượt từ đầu đến chân, bĩu môi với vẻ không thêm chấp: “Thôi, ta chán chẳng buồn nói chuyện với nhà người nữa. Để không bị cụt hứng sau đám cưới, ta quyết định cho các nhân vật làm mình ngứa mắt đi đây. Bây giờ, Vân Hạ Sơ, ta chính thức thông báo là nhà người đã được nghỉ phép.”

“Tớ không muốn nghỉ phép.” Vân Hạ Sơ chống đối.

“Nhà người phải nghỉ, bắt đầu tính từ ngày mai, nghỉ trong hai tuần, ta không muốn nhìn thấy mặt nhà người nữa.” An Hình kéo ngăn bàn, ném ra một chiếc phong bì: “Vé máy bay khứ hồi và thẻ đặt khách sạn, đến thẳng nơi mà thiên hạ đồn thổi là sản sinh ra rất nhiều mối tình cổ tích. Nhà người có thể đi đến đó để chữa lành vết thương, nói tóm lại là cách ta càng xa càng tốt.”

Vân Hạ Sơ khóc dở mếu dở, cả người và cửa bị đẩy ra khỏi phòng tổng giám đốc, vé máy bay dành cho chuyến bay từ Bắc Kinh đến thẳng Copenhagen.

Từ trước đến nay An Hình luôn là cô gái khẩu xà tâm phật.

Hai tuần sau, Vân Hạ Sơ từ châu Âu trở về, trong chuyến đi đã nảy sinh ra rất nhiều ý tưởng cho các sản phẩm của mùa mới.

Điều mà Đào Đào quan tâm nhất là: “Chuyến du lịch của một cô gái độc thân có cuộc tương ngộ gì không?”

Vân Hạ Sơ ngẫm nghĩ một lát, cuộc tương ngộ duy nhất mà cô nhìn thấy là trên chuyến bay lúc về, cô ngồi bên cạnh là một chàng Đông Gioăng nhỏ tóc vàng mắt xanh. Nhưng cậu bé chỉ độ tám chín tuổi, leo lên trèo xuống khiến cô không được yên thân.

Từ trước đến nay Đào Đào ghét cay ghét đắng tính không biết tìm niềm vui lãng mạn của Vân Hạ Sơ.

Chiều thứ Ba, hết giờ làm việc, Vân Hạ Sơ đã hẹn Đào Đào đi làm tóc, cô vội vàng xuống sân, bất ngờ lại nhìn thấy xe của Triệu Chí Hàm đang đỗ bên dưới. Thấy cô đi ra, Triệu Chí Hàm liền bấm cửa kính xuống, vẫy cô lên xe.

Vân Hạ Sơ ngần ngừ một lát, ma xui quỷ khiến thế nào mà lại lên xe.

“Hạ Sơ...” Triệu Chí Hàm hiềm khi ăn nói ấp úng như vậy: “Anh rất xin lỗi em!”

Vân Hạ Sơ nghĩ, không phải đã gọi điện thoại rồi đó sao? Tại sao lâu như thế rồi mà còn đến đây để xin lỗi, xem ra mình vẫn có một vị trí nhất định trong lòng anh ta. Có lẽ thực sự anh ta cũng đã nghĩ đến chuyện lấy mình, thế là cô lại mềm lòng, cảm thấy sống mũi cay cay, một hồi lâu mới trả lời một cách khó khăn: “Không sao cả!”

“Bùi Linh là bạn gái của anh hồi học đại học. Tình cảm của bọn anh rất gắn bó, chỉ có điều sau khi tốt nghiệp, cô ấy phải đi nước ngoài, không còn cách nào khác bọn anh đành phải chia tay, nhưng anh vẫn không quên được cô ấy. Chính vì thế, Hạ Sơ, anh rất xin lỗi em!”

Vân Hạ Sơ nhìn thấy kính trước có dán một khung ảnh hình chuột Mickey chụp khuôn mặt của Triệu Chí Hàm và Bùi Linh, hai người kề sát bên nhau rất thân mật. Triệu Chí Hàm cười miệng rộng ngoác như chú vịt Donald.

Một cảm giác chua chát khó có thể miêu tả bằng lời dần dần lan tỏa xuống cuống lưỡi, rồi lan xuống tận dạ dày. Chưa bao giờ cô nghĩ rằng anh chàng Triệu Chí Hàm điềm đạm, lạnh lùng đó lại có nụ cười thoải mái đến vậy.

Hóa ra, giữa hai người có tình yêu hay không, thực sự là khác nhau một trời một vực. Chính vì thế với nhà người, anh ta mãi mãi chỉ có thể nở một nụ cười gượng gạo mà thôi.

“Hạ Sơ, anh đến để nhắn nhủ em một chuyện.”

Nhìn Hạ Sơ từ đầu đến giờ vẫn một mực im lặng, Triệu Chí Hàm cất lời một cách khó khăn. Hạ Sơ nhìn ánh mắt né tránh của Triệu Chí Hàm lặng lẽ chờ đợi phần tiếp theo. Triệu Chí Hàm đành phải nói tiếp: “Tức là bản thiết kế của chiếc vòng đó, anh thực sự không biết phải nói với em như thế nào. Anh chưa kịp trả cho em thì đã bị Bùi Linh nhìn thấy. Cô ấy rất thích, nói muốn trả tiền để mua lại bản thiết kế của em, cô ấy bảo em ra một cái giá.”

Vân Hạ Sơ thôi không nhìn khung ảnh nữa mà đưa mắt ra chỗ khác, đột nhiên cô cảm thấy rất mệt. Bên ngoài thời tiết rất đẹp, nắng chiều rực rỡ. Cô cười tự chế giễu mình, nghiêng người mở cửa, nhấc chân xuống xe.

“Hạ Sơ, Hạ Sơ, anh năn nỉ em mà!”

“Em tặng cho cô ấy đó!”

Ngồi trước gương, cô nhìn gương mặt được trang điểm khá ấn tượng của mình: mắt được đánh màu cà phê từ nhạt đến đậm, hàng lông mi cong vút, chiếc áo hai dây màu xám, trên vai có phủ dải lông vũ mềm mại. Chân váy dài màu xanh lá cây mang phong cách dân tộc, tạo ra vòng eo nhỏ nhắn duyên dáng. Vân Hạ Sơ chăm chú ngắm mình trong gương, hóa ra cũng vào được vai cô nàng gợi cảm như thế này đây.

Vân Hạ Sơ cùng Đào Đào đến quán bar uống rượu.

Lấy chồng bất thành, thôi tạm thời để ta phung phí tuổi thanh xuân và nhan sắc vào việc khác.

Quán bar ồn ào, ánh đèn mờ ảo, các mỹ nữ với ánh mắt ướt át, đám đàn ông dồi dào hormone Adrenaline.

Vân Hạ Sơ ngồi thu lu trong góc sofa, men rượu đang cồn cào trong dạ dày, thấy không thể chịu được nữa cô liền lao vào nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo. Lúc ra đầu óc cô nặng trĩu, thấy Đào Đào đang đứng giữa sàn nhảy, bị một đám đàn ông vây quanh như một bà hoàng, nhảy rất hăng say.

Vân Hạ Sơ nghiêng nghiêng ngả ngả chen vào giữa sàn, hét lớn vào tai Đào Đào: “Tớ về nhà trước đây, đau đầu!” Đào Đào nghe không rõ, chỉ đáp lớn: “Cậu ra nghỉ đi, đợi tớ một lát.”

Vân Hạ Sơ cũng chẳng buồn quan tâm, lại chen ra với cái đầu đang choáng váng. Ra khỏi quán bar, bên ngoài, gió se se lạnh, tranh thủ lúc đầu đã tỉnh táo hơn, cô liền vẫy một chiếc xe taxi nói với lái xe địa chỉ nhà riêng.

Đến khi đứng trong sảnh đợi thang máy, bấm thang máy một hồi lâu không thấy động tĩnh gì, Vân Hạ Sơ mới nhìn thấy, trên cửa thang máy có dán bảng thông báo lớn: Thang máy đang trong quá trình sửa chữa.

Cái thang máy chết tiệt, suốt ngày hỏng!

Vân Hạ Sơ bực dọc đá vào thang máy một cái rồi hậm hực đi vào cầu thang với ánh đèn leo lét, đầu thì nặng trĩu mà chân thì nhẹ bẫng, bước thấp bước cao đếm bậc thang.

Cuối cùng thì cũng đã lên đến nơi, tầng tám, cô ra khỏi cầu thang, rẽ phải rồi rẽ trái, may quá, đến nhà rồi.

Thò tay vào túi xách tìm chìa khóa, dưới ánh đèn mờ mờ, một lúc lâu cô mới tìm được chìa khóa và cắm chìa vào ổ, nhét chìa vào rồi nhưng hình như chưa kịp xoay thì cửa đã mở. Hạ Sơ mơ màng đẩy cửa ra, cởi giày, cởi quây áo rồi vào phòng ngủ chính. Bên tay phải là nhà vệ sinh, tắm ào một cái rồi leo lên giường, trùm chăn kín đầu rồi ngủ.

Tuy nhiên, Vân Hạ Sơ cũng có cảm giác rằng, phòng ngủ có gì đó hơi bất thường, nhưng cô không đủ tỉnh táo để phát hiện ra bất thường ở điểm nào, hình như gối mềm quá, không thoải mái, lạ thật!

Nghe thấy tiếng chìa khóa tra vào ổ, Cảnh Thần sững sốt ra mở cửa. Anh thấy một người đẹp trang điểm cầu kỳ, ăn mặc gợi cảm bước vào, cởi áo váy rồi đi vào nhà vệ sinh của phòng ngủ chính cứ như không rời mắt. Sau đó cô nàng lại thản nhiên leo lên giường mình. Từ đầu đến cuối coi như mình không tồn tại.

Đợi đến khi cô nàng rửa mặt sạch sẽ, để lộ khuôn mặt thanh tú, trắng ngần và lên giường mình mà trên người không có một mảnh vải che thân, kéo lấy chăn rồi ngủ thiếp đi. Cảnh Thần mới sực hiểu ra vấn đề, cô nàng say rượu này đã vào nhầm phòng.

Anh cười ranh mãnh, cúi đầu ghé sát vào chiếc cổ cao trắng ngần của Vân Hạ Sơ, lấy ngón tay trở khều sợi dây chuyền bạc của Vân Hạ Sơ lên: “Là do em tự leo lên giường anh đó nhé, không được trách anh đâu đấy.” Bị Cảnh Thần nghịch, sợi tua rua của dây chuyền liền rơi xuống rãnh ngực, thoát ẩn thoát hiện. Vân Hạ Sơ liền cử động người với vẻ bất an, hơi men khiến ý thức của cô vô cùng mơ hồ.

Trong lúc mơ màng, Vân Hạ Sơ nghe thấy có người gọi nhỏ bên tai mình: “Có được không?” Giọng nói trầm ấm, nghe rất cảm dỗ, hơi thở ấm áp đó khiến cơ thể cô cũng rạo rực.

Trong mơ, Vân Hạ Sơ cũng cảm thấy buồn cười, không lấy được chồng, hậu quả thật nghiêm trọng, ngay cả trong mơ cũng muốn được làm tình.

Đêm nay cô ngủ không ngon giấc.

Sáng sớm tỉnh giấc, Vân Hạ Sơ xuống giường trong trạng thái đầu như muốn nổ tung, đi chân đất ra rót nước uống. Sau đó cô liền nhìn thấy một người đàn ông từ nhà vệ sinh đi ra trong trạng thái trên người không một mảnh vải che thân. Tư duy của Vân Hạ Sơ dừng lại ba mươi giây, sau đó như người gặp ma, tròn tròn mắt nhìn Cảnh Thần với vẻ vô cùng sợ hãi, lắp bắp: “Anh, anh là ai, tại sao anh lại ở đây?”

Cảnh Thần cố gắng nhịn cười, quay vào nhà vệ sinh rút chiếc khăn tắm rồi quấn quanh người: “Chào Vân Hạ Sơ, anh là Cảnh Thần.”

Vân Hạ Sơ vội vàng lùi ra phía sau, cố ép mình trấn tĩnh, bước nhanh về phía giường, miệng lẩm bẩm: “Gặp ác mộng rồi, gặp ác mộng rồi!”

Ánh nắng ban mai lọt qua rèm cửa hắt vào phòng, Vân Hạ Sơ vô cùng sửng sốt khi phát hiện ra rằng, đây không phải là phòng của cô. Cô đã nhanh chóng phát hiện ra rằng mình không mặc gì trên người, chăn ga bừa bộn, dường như không khí vẫn còn sót lại cái gì đó rất kích thích...

Không thể chịu được nữa, Hạ Sơ bèn hét lớn rồi nhảy lên giường, kéo lấy tấm chăn che kín cơ thể đang trần như nhộng của mình, sau khi cô sững người ra một lát liền nhanh chóng tua lại thước phim trong đầu.

Đêm qua uống rượu say về nhà, thang máy hỏng, phải leo cầu thang...

Vào nhằm phòng ư?

Lên nhằm giường ư?

Vân Hạ Sơ ngẩng đầu nhìn Cảnh Thần đang đứng tựa người vào cửa bằng ánh mắt sững sốt, trên người anh chỉ quấn một chiếc khăn tắm, nên không giấu nổi nụ cười đáng ghét của anh ta. Vân Hạ Sơ thầm rửa, thật không biết xấu hổ! Nhưng nét mặt cô lại cố gắng tỏ ra bình tĩnh, hỏi: “Anh quen tôi à?”

“Ừ, Vân Hạ Sơ, phòng 806. Xin chào, anh là hàng xóm của em. Đây là phòng 706.”

Mẹ kiếp! Leo thiếu mất một tầng, lại mò lên giường người khác. Gã đàn ông vô liêm sỉ này lại lợi dụng người khác trong lúc người ta say rượu. Đáng phải lột truồng rồi đem đi thị chúng! Vân Hạ Sơ hận đến nổi nghiến răng ken két.

Cảnh Thần lấy quần áo của Vân Hạ Sơ từ máy giặt ra và đưa cho cô, nét mặt lộ rõ vẻ châm chọc đã được ăn sái còn già mồm: “Đêm qua thực sự em nhiệt tình quá, anh chỉ là một người đàn ông bình thường. Thế nên...”

Vân Hạ Sơ đưa tay giặt lấy quần áo của mình, Cảnh Thần liền tiện đà áp tới, đè Vân Hạ Sơ xuống dưới. Chắc là anh ta vừa tắm xong, mùi bạc hà thơm mát khiến Hạ Sơ thất thần trong giây lát, mãi cho đến khi đôi môi nóng bỏng của anh ta áp xuống môi mình và mút nhẹ, Vân Hạ Sơ mới hoảng loạn định đẩy anh ta ra.

Cảnh Thần cười khê và ghé sát vào tai cô, ranh mãnh cắn vào dái tai cô, nói nhỏ: “Chắc là kinh nghiệm của em còn non lắm đúng không? Nhìn thẹn thùng như vậy, nhưng anh lại rất thích, hê hê!”

Cảnh Thần vừa cười thích thú vừa đứng dậy.

Vân Hạ Sơ đổ mặt tía tai, túm lấy chiếc gối ném sang. Cảnh Thần hờ hững đón lấy, chớp mắt, hỏi với giọng rất mờ ám: “Vẫn chưa muốn rời khỏi giường anh à? Nếu em muốn, ngày nào em cũng có thể đến! Rất hoan nghênh em!”

Vân Hạ Sơ giận dữ mặc quần áo vào, không thèm để ý đến đôi mắt hau hấu của Cảnh Thần. Hít thở thật sâu, hít thở thật sâu nữa! Cô ép mình phải trấn tĩnh lại, sau đó quay đầu ra, đứng trước bộ ngực màu nâu đồng gợi cảm của Cảnh Thần và lạnh lùng: “Cảm ơn, đêm qua rất vui vẻ! Tạm biệt!”

Lần này đến lượt Cảnh Thần hơi nhún người với vẻ sửng sốt. Vân Hạ Sơ nghiêng người bước ra khỏi phòng ngủ, ưỡn thẳng lưng, đi ra cửa. Mẹ kiếp! Đùng bao giờ gặp lại nữa!

Năm phút sau, Cảnh Thần phát hiện ra trên tủ cạnh cửa có đặt năm tờ một trăm nhân dân tệ.

2. Chương 03 - 04

Chương 3: Chỉ là người xa lạ

Chủ đề của các mẫu mới mùa hè được đặt tên là Đêm hè cổ tích, có phiên bản Tình yêu chong chóng, Tình yêu giấy thủy tinh, Lâu đài tình yêu...

Vân Hạ Sơ bận rộn với công việc thiết kế, đối với câu chuyện hoang đường xảy ra sau đêm say rượu, cô thậm chí coi là một cuộc gặp gỡ màu hồng. Một cô gái hai mươi tám tuổi được gặp một người đàn ông chẳng khác gì ngôi sao điện ảnh không phải là điều thiệt thòi quá lớn. Vân Hạ Sơ đã tự đánh lừa mình như vậy.

Và thế là, cô đã quên cái gọi là cuộc gặp gỡ màu hồng khiến cô vô cùng xấu hổ với một tốc độ nhanh nhất.

Chỉ có điều, Triệu Chí Hàm lại một lần xuất hiện trước mặt Vân Hạ Sơ. Thứ Sáu, Vân Hạ Sơ làm thêm giờ xong cũng đã gần mười giờ, về đến sân khu chung cư thì thấy Triệu Chí Hàm đang đứng tựa vào cửa xe. Nhìn thấy Vân Hạ Sơ, anh ta liền vội vã dập tắt đầu mẫu thuốc lá, trên môi nở một nụ cười mừng rỡ.

“Hạ Sơ, em về rồi à!”

“Có việc gì không?” Vân Hạ Sơ ngẩng đầu nhìn Triệu Chí Hàm đang đứng trước mặt mình. Dưới ánh đèn đường, thần sắc của anh ta không giấu nổi vẻ mệt mỏi. Đúng là thay đổi một trời một vực thật, tình yêu sẽ khiến ột người đàn ông vốn rất tươi trẻ, nho nhã trước mặt mọi người trở nên uể oải, sặc mùi thuốc lá. Nét mặt mệt mỏi và tiêu tụy của Triệu Chí Hàm lại khiến Hạ Vân Sơ tự nhiên thấy ngưỡng mộ Bùi Linh.

“Ồ, có một việc nhỏ anh muốn nhờ em giúp, hay là mình đi uống cà phê nhé!”

“Muộn rồi, có việc gì anh cứ nói ở đây đi.”

“Ở đây? Anh ư?” Triệu Chí Hàm ngó trước nhìn sau, nét mặt tỏ vẻ khó xử.

Trong lòng Vân Hạ Sơ cũng cảm thấy không nỡ, nhưng cô không nói gì, lặng lẽ đợi Triệu Chí Hàm nói tiếp.

“Hạ Sơ, mong em hãy giúp anh.” Giọng Triệu Chí Hàm tỏ rõ vẻ năn nỉ, mặt đỏ bừng: “Vẫn là chuyện liên quan đến chiếc vòng đó.”

“Vâng, anh nói đi, em đang nghe đây.”

“Vì bất cẩn nên anh đã lỡ miệng, nói chiếc vòng đó đi theo bộ với mấy món đồ trang sức khác, tất cả đều rất đẹp. Nghe thấy vậy Bùi Linh bắt anh đến gặp em cho bằng được để mua cả bộ của em. Cô ấy nói tiền không thành vấn đề, em cứ ra giá đi. Hạ Sơ, em xem...” Triệu Chí Hàm nhìn Vân Hạ Sơ với vẻ khó xử, ánh mắt lộ rõ vẻ chờ đợi.

Vân Hạ Sơ lặng lẽ nhìn Triệu Chí Hàm, người đàn ông đã từng đề cập chuyện cưới xin với mình. Anh ta quay lại, sẵn sàng hạ thấp mình như vậy chỉ vì anh ta yêu một người đàn bà khác. Sự thật này khiến trong lòng Vân Hạ Sơ có một cảm giác chán chường thật khó tả.

“Thế thì phiền anh về nói với cô ấy rằng tôi không bán.” Vân Hạ Sơ lạnh lùng trả lời rồi quay đầu bỏ đi.

“Hạ Sơ, em đừng đi.” Triệu Chí Hàm vội vàng túm tay Vân Hạ Sơ, hạ thấp giọng, năn nỉ: “Em giúp anh đi, Hạ Sơ, chuyện này có liên quan đến hạnh phúc của cả cuộc đời anh. Hạ Sơ, dù gì thì em cũng đã từng yêu anh, đúng không? Em không muốn anh giành được hạnh phúc à? Em là cô gái nhân hậu lắm mà!”

Quay đầu lạnh lùng nhìn Triệu Chí Hàm, bực quá!

Vân Hạ Sơ lại bật cười. Người đàn ông bình thường nhưng luôn kiêu căng tự phụ từ trước tới giờ, có lẽ mình đã đánh giá anh ta quá cao.

Cô hất mạnh tay Triệu Chí Hàm ra: “Triệu Chí Hàm, anh nghe cho rõ đây, kể cả trước kia tôi đã từng yêu anh, nhưng bây giờ tôi không còn quan hệ gì với anh nữa. Tôi độ lượng chúc anh hạnh phúc, nhưng tôi nghĩ tôi không có nghĩa vụ phải tìm kiếm hạnh phúc cho anh!”

“Hạ Sơ, em đừng làm như vậy, em đưa ra giá đi.”

“Việc gì tôi phải bán cho anh? Tôi đã nói là tôi không bán, anh về đi.”

Triệu Chí Hàm còn đang định giằng co nữa, lúc này phía trước có một chiếc xe việt dã của Toyota vào hầm gửi xe. Một anh chàng Đông Gioăng xuống xe, bước nhanh đến chỗ họ, cúi đầu mỉm cười. Anh chàng liền đặt tay lên vai Vân Hạ Sơ, tiện thể kéo cô vào lòng: “Bà xã, em đang đợi anh hả? Đồng chí này là...? Em giới thiệu đi.”

“Không cần, lên thôi.” Vân Hạ Sơ sững người ra một lát, nhưng lập tức lại lạnh lùng trả lời được ngay.

“Ok, lên nhà thôi!” Cảnh Thần nhìn Triệu Chí Hàm cười rất vui vẻ, vẫy tay tạm biệt, sau đó khoác vai Vân Hạ Sơ ngang nhiên đi vào trong.

Để lại Triệu Chí Hàm đứng hậm hực một hồi lâu. Thời buổi này, khó mà tin được đàn bà. Cô nàng từ trước đến nay chung tình với mình vậy mà mới chia tay chưa bao lâu đã tìm ngay được một anh chàng vừa có tiền vừa đẹp trai, chẳng khác gì diễn viên điện ảnh, đã thế họ còn về sống chung với nhau nữa chứ.

Vừa vào thang máy, Vân Hạ Sơ liền hất ngay cánh tay Cảnh Thần ra, bấm số tám, mắt chăm chú theo dõi sự thay đổi của đèn tín hiệu báo số tầng, không dă động gì đến Cảnh Thần.

“Này, em định mời anh lên nhà em à? Có phải em rất nhớ anh hay không?” Cảnh Thần ghé sát vào tai Vân Hạ Sơ hỏi với vẻ mờ ám. Trong buồng thang máy chật hẹp, Vân Hạ Sơ bị dồn vào một góc.

“Anh định giở trò gì vậy?”

“Ha ha! Em muốn anh làm gì?” Cảnh Thần cười khê, đưa tay qua đỉnh đầu Vân Hạ Sơ và bấm nút số bảy.

Một tiếng “keng” vang lên, cửa thang máy bật mở, Cảnh Thần ngoái đầu lại, hôn gió tạm biệt Vân Hạ Sơ rồi đi ra.

Còn lại Vân Hạ Sơ đứng tần ngần, máu nóng bốc lên mặt đỏ bừng.

Về đến nhà, Vân Hạ Sơ rất bất ngờ khi phát hiện ra rằng, Đào Đào ngồi trên sofa ngoài phòng khách, nhìn chăm chú vào một trang giấy như đang nghiên cứu gì đó. Vân Hạ Sơ đứng im, hít thở thật sâu để mình bình tĩnh trở lại sau trạng thái căng thẳng ban nãy. Một lúc sau cô mới tháo giày, thay dép, bước về phía sofa: “Làm gì vậy? Sao hôm nay về sớm thế?”

Đào Đào ngẩng đầu lên, ánh mắt uể oải, nhìn thấy Hạ Sơ, liền xị mặt xuống, nói với vẻ chán nản: “Hạ Sơ à, không ổn rồi!”

“Sao vậy?” Hạ Sơ tò mò.

“Chiều nay không có việc gì, tớ đã về nhà một lúc, đúng lúc gặp bà Vương nhà đối diện đang tìm người xem phong thủy. Không hiểu mẹ tớ nghĩ thế nào mà cứ nhờ người ta đến xem cho nhà tớ bằng được, nói chắc chắn là do có chỗ nào đó sắp xếp chưa được ổn nên đến bây giờ tớ vẫn chưa lấy được chồng.”

“Ha ha! Thực ra cũng là tại cô chú sốt ruột thay cho cậu, hay là cậu kiếm lấy một anh để yêu rồi lấy đi.”

Hạ Sơ khuyên bạn.

“Thôi đi, hiện tại tớ đang sống rất thoải mái, tớ không muốn chuốc họa vào thân.” Đào Đào cau mày, nhìn rất khổ sở: “Ông thầy xem phong thủy đó vào nhà tớ, đầu tiên nói là phải sơn sửa lại tường vì bị chặn mất nhân duyên. Tớ suýt ngất, không hiểu đầu vào đâu nữa. Tớ thì cái gì cũng thiếu, chỉ có mỗi cái số đào hoa. Sau đó nhìn thấy tớ, lại bảo cô gái này mặt tựa hoa đào, nhìn rất đầy đặn, đáng lẽ phải là người có phúc, chỉ có điều đường tiền duyên không thuận mà thôi. Nhưng xem ra nhân duyên cũng sắp đến rồi, và tôi chỉ muốn nhắc rằng, cô là người không biết để ý đến nhân duyên. Tôi khuyên cô trước tết Đoan Ngọ năm sau phải hoàn thành việc lấy chồng, nếu để lỡ thì kiếp này sẽ không còn nhân duyên hạnh phúc nữa đâu.” Đào Đào lắc lư cái đầu bắt chước ông thầy mù xem tướng.

Vân Hạ Sơ đầu óc loạn hết cả lên, mắt chữ O mồm chữ A, một hồi lâu mới bản thân thốt lên được một câu: “Có chuẩn không?”

“Mẹ kiếp, tớ chỉ sợ ông ta nói chuẩn, tớ không muốn lấy chồng! Cứ nghĩ đến hai sinh vật là chồng và con, tớ lại thấy cuộc đời chẳng còn hy vọng gì nữa.”

“Haizz, không muốn lấy chồng thì thôi, chuyện bói toán này không đáng tin đâu.” Vân Hạ Sơ khuyên bạn.

“Thôi đi, mẹ tớ lại tin cơ. Ông già đó còn vẽ ra cả tướng mạo của anh chàng đó. Mẹ tớ bảo rồi, một hai hôm nữa sẽ đến trung tâm giới thiệu bạn đời gần công viên để tìm từng ông một.” Đào Đào nắm tay xuống sofa kêu ca: “Tớ chết đi cho xong, ông già đó chẳng chuyên nghiệp gì cả, xem phong thủy thì cứ việc xem phong thủy, đang yên đang lành lại còn dính vào trò xem tướng nữa.”

“Đó, chính là bức chân dung chết tiệt đó, khó khăn lắm tớ mới giặt được từ tay mẹ tớ.” Vừa nói Đào Đào vừa đưa cho Vân Hạ Sơ tờ giấy đó: “Nhưng mẹ tớ nói đã nhớ trong đầu rồi, chết mất!”

Vân Hạ Sơ liếc qua một cái, trên giấy chỉ vẽ đôi mắt của một người, cặp lông mày rất dài, khiến đôi mắt dài và rất có hồn, nhưng mặt mũi tai đều không có. Đây mà gọi là tướng mạo à? Hạ Sơ an ủi: “Hê, chỉ có lông mày và mắt thì có gì đáng lo. Thiếu gì người như thế này. Thôi, có thể ông đó chỉ nói cần lừa các ông bà già mà thôi!”

Đào Đào than thở: “Tớ cũng hy vọng là như thế. Vốn độc thân, tự dưng lại bị ông ta nói thấy cũng oải. Sau này tớ phải thận trọng trước mọi gã đàn ông, trước tết Đoan Ngọ sang năm phải từ chối mọi cuộc gặp gỡ màu hồng.”

“Haizz! Chắc tớ cũng phải đi xem bói xem sao, xem số mệnh thế nào?” Vân Hạ Sơ thở dài rồi đi vào nhà vệ sinh.

Đợi đến khi tắm rửa xong xuôi và yên vị trên giường, nghĩ đến cuộc gặp gỡ màu hồng, Vân Hạ Sơ lại nhớ đến anh chàng tầng dưới, vai rộng chân dài, đôi môi mỏng, hàm răng trắng, đúng là đối tượng không thể chê ở điểm nào. Nghĩ đến đây, tự nhiên Vân Hạ Sơ lại thấy rạo rực trong người. Nét mặt của anh chàng đó, uể oải như một chú mèo đang nằm sưởi nắng, mang theo hơi thở nóng bỏng, hiện rõ trong đầu Vân Hạ Sơ, rõ nét nhưng lại rất mờ ảo.

Vân Hạ Sơ ngồi dậy mà trong lòng rối bời, rót một cốc nước uống liền một hơi hết sạch để xua tan cái cảm giác rạo rực đáng sợ đó, cô cũng thấy chán nản. Thời buổi này, về nhà vào nhằm phòng mà còn có được cuộc thác loạn, không hiểu sao kiếm một đối tượng nghiêm túc để kết hôn lại khó khăn đến vậy?

Than thân trách phận, suy nghĩ mông lung một hồi mới mơ màng ngủ thiếp đi.

Thứ Hai là sinh nhật của trợ lý Tiền, cô mời đồng nghiệp đi hát karaoke ở Cashbox.

Vân Hạ Sơ vốn không biết hát, nhưng lại khó từ chối tấm thịnh tình của trợ lý Tiền, vì thế sau khi hết giờ làm việc cô cũng miễn cưỡng đi theo mọi người.

Cổng KTV, một anh chàng dáng vừa vừa, đậm người nhìn thấy trợ lý Tiền, Vân Hạ Sơ và mọi người từ taxi xuống bèn ra đón. Anh chàng có khuôn mặt trắng trẻo, bầu bĩnh, trên mũi là cặp kính không gọng, nhìn cũng có vẻ là người điềm đạm. Trợ lý Tiền liền cười và giới thiệu với Vân Hạ Sơ: “Đây là anh Trần Khởi Hàng, anh họ em, anh ấy là tiến sĩ kinh tế, nếu chị có vấn đề gì liên quan đến đầu tư tài chính thì cứ tìm anh ấy.”

Vân Hạ Sơ mỉm cười lịch sự rồi cất tiếng chào Trần Khởi Hàng.

Chín rưỡi, nhìn đám đồng nghiệp vẫn đang hát hò say sưa, Vân Hạ Sơ liền quay sang nói nhỏ vào tai trợ lý Trần: “Tiền Duyệt, chị có việc phải về trước, mọi người cứ vui vẻ đi nhé.”

Trợ lý Tiền vừa gạt đầu vừa đứng dậy kéo Trần Khởi Hàng, ba người ra khỏi phòng hát. Trợ lý Tiền nói: “Chị Hạ Sơ, cũng đã muộn rồi, để anh em đưa chị về nhé, như thế em cũng yên tâm hơn.”

Vân Hạ Sơ định lịch sự từ chối, xong lại nhìn thấy trợ lý Tiền vừa lén đưa mắt ra hiệu cho Trần Khởi Hàng, vừa đẩy Trần Khởi Hàng và Vân Hạ Sơ ra ngoài. Trần Khởi Hàng thì cười rất hòa nhã. Cô cũng đã hiểu ra ngay ý đồ của cô bạn đồng nghiệp. Một là Vân Hạ Sơ không muốn từ chối nhã ý của bạn mình, hai là cũng may mà ấn tượng với anh chàng này cũng không đến nỗi, biết đâu lại có duyên với nhau, có thêm cơ hội cũng tốt.

Đào Đào thường nói về chuyện lấy chồng, từ trước đến nay Vân Hạ Sơ vẫn giữ nguyên tắc thà gặp nhầm còn hơn bỏ lỡ. Chỉ cần đối tượng nhìn không quá tệ, Vân Hạ Sơ sẽ nói rằng ình một cơ hội cũng tốt.

Và thế là, trước sự dẫn đường của nguyên tắc này, Vân Hạ Sơ đã ngồi lên chiếc Focus của anh chàng tiến sĩ kinh tế. Trên đường đi, anh tiến sĩ này liên tục ngoảnh đầu sang nhìn Vân Hạ Sơ ngồi trên ghế phụ, cười rất thân thiện, dường như đang vớt ọc để tìm chủ đề gì đó để nói chuyện.

Không nỡ lòng nhìn người khác rơi vào tình thế khó xử, thế là Vân Hạ Sơ liền chủ động hỏi về tình hình kinh tế hiện nay. Chủ đề này cũng được coi là cho anh chàng tiến sĩ kinh tế cơ hội để thể hiện mình. Trên đường đi, nước miếng trong miệng anh tiến sĩ văng từng chùm. Hết chuyện khủng hoảng kinh tế lại chuyện giá nhiên liệu, hết lạm phát lại nói đến chiến tranh tiền tệ, đặc biệt khi nghe đến cách đầu tư tài chính của Vân Hạ Sơ là gửi tiết kiệm vào ngân hàng, nét mặt anh chàng lộ rõ vẻ đau khổ. Điều ấy khiến Vân Hạ Sơ có cảm giác rằng, cách đầu tư tài chính của cô thật thiện cận.

Đợi đến khi Vân Hạ Sơ xuống xe, Trần Khởi Hàng đã thiết kế cho cô một phương án đầu tư tài chính rất tỉ mỉ, bảo hiểm, quỹ, cổ phiếu, vàng, rất đầu vào đó. Điều này khiến Vân Hạ Sơ rất hồ thẹn.

Lúc chia tay, anh chàng tiến sĩ mới xoa xoa tay, cười bên lên nói: “Hạ Sơ, không biết em họ anh đã bao giờ kể với em về anh chưa. Anh là Trần Khởi Hàng, ba mươi tư tuổi vẫn đang độc thân, làm việc ở ngân hàng. Anh có thể hẹn em ngày mai đi ăn tối được không?”

Trên đường đi, Vân Hạ Sơ cảm thấy anh chàng này đầu óc một sách quá, đang nghĩ xem nên từ chối thế nào cho khỏi mất lòng, không đến mức để mất mặt Tiền Duyệt.

Đúng lúc này cô nhìn thấy Cảnh Thần từ trong tòa nhà đi ra, áo phông bó, quần soóc lửng, nhìn Vân Hạ Sơ với ánh mắt vô cảm rồi nghiêng người đi ra, theo sau là một hot girl chẳng kém gì Đào Đào. Cô nàng có mắt bồ câu, mặt trái xoan, nhưng rõ ràng là trẻ hơn Đào Đào rất nhiều. Khi đi ngang qua Vân Hạ Sơ, hot girl liền gật đầu mỉm cười. Ngay lập tức, ánh đèn mờ ảo chợt bừng sáng lên. Vân Hạ Sơ than thầm, thật đúng là một bông hoa mùa hạ!

“Thay đàn ông còn nhanh hơn thay áo.” Giọng Cảnh Thần không to không nhỏ, vừa đủ để cho Vân Hạ Sơ nghe thấy, cơn giận liền bốc lên đầu.

Và thế là, cô không nghĩ gì thêm mà nói ngay: “Vâng, sáu rưỡi tối mai nhé, hẹn gặp anh ở quảng trường Phong Liên trên đường Triều Ngoại.”

“Hả? Ừ! Thế thì tốt quá!” Anh chàng tiến sĩ kinh tế mừng rồi rít, cuối cùng còn nói thêm một câu: “Cảm ơn em, cảm ơn em!”

Tạm biệt anh chàng tiến sĩ, Vân Hạ Sơ uể oải bước vào thang máy, trong lòng tự nhiên cảm thấy vô cùng bức bối.

Cô đã làm gì? Chỉ vì câu nói của gã đó mà đầu óc lại u mê, đồng ý hẹn hò với anh chàng tiến sĩ? Không chừng không có lại giận anh ta làm gì. Xét cho cùng cũng chỉ là gã đàn ông đã từng lên giường với mình một lần mà thôi, nhìn cũng đẹp trai, thỉnh thoảng nghĩ lại cũng thấy trong lòng xao xuyến khó tả. Cái gọi

là cuộc gặp gỡ màu hồng, chỉ là như vậy mà thôi. Hơn nữa, thời buổi này hai bên chơi trò chuyện tình một đêm, ngay cả tên tuổi cũng chẳng ai buồn hỏi, có ai nhớ dai như mình đâu.

Sau bữa trưa ngày hôm sau, dịch vụ điện hoa đã mang đến một bó hồng cực lớn. Vân Hạ Sơ nhìn thiệp thì thấy hoa là do anh tiến sĩ tặng, ký tên rồi nhận. Nhìn bó hồng nở rộ, Vân Hạ Sơ khẽ cau mày. Cô vốn là người trầm tính, đúng là chưa quen với hành động tặng hoa cao cấp, vì thế trong đầu bắt đầu tính toán xem nên giải thích thế nào với anh tiến sĩ về sự phiền toái này.

Sáu giờ tối, Vân Hạ Sơ đến điểm hẹn đúng giờ, hai người vào ăn tối ở một nhà hàng ăn của Hồng Kông.

Có thể nhận thấy, tối hôm nay Trần Khởi Hàng ăn mặc rất chỉn chu, chiếc áo sơ mi kẻ cộc tay màu xanh nhạt được là rất phẳng phiu, giày da bóng lộn, tóc xịt gôm rất gọn gàng, nhưng trong lòng Vân Hạ Sơ lại cảm thấy rất bức bối.

Trần Khởi Hàng gọi nhân viên phục vụ đến và cao giọng gọi mấy món có tiếng của nhà hàng. Vân Hạ Sơ định bảo hai người ăn không hết, nhưng thấy đã có mấy người trong nhà hàng nhìn bọn họ, thế nên cô lại không nói gì nữa.

Đồ ăn được mang đến, anh tiến sĩ vừa gấp đồ ăn vừa phàn nàn: “Món nguội này đắt quá, sáu mươi tám tệ mới được đĩa nhỏ xíu thế này. Nếu đến quán ăn nhỏ thì tha hồ ăn. Vừa này em không xem thực đơn, rượu vang của bọn họ không hiểu thế nào mà bán một nghìn tám trăm tệ.”

Vân Hạ Sơ cố chịu đựng thêm lần nữa và không nói gì.

Thấy Vân Hạ Sơ không nói gì, anh tiến sĩ liền cười trừ, ngừng một lát, lại nhớ ra chuyện Vân Hạ Sơ không đầu tư gì. Thế là anh chàng lại bắt đầu thao thao bất tuyệt giới thiệu quỹ mà ngân hàng bọn họ mới đưa ra gần đây, lần lượt giới thiệu trên các phương diện nền tảng thị trường, kiểm soát độ rủi ro, lãi suất. Vân Hạ Sơ cố gắng kìm chế nỗi chán ngán trong lòng, vẫn giữ nụ cười trên môi, ăn mà không hề thấy ngon.

Lúc Cảnh Thần xuất hiện, Vân Hạ Sơ đã ngán đến tận cổ, đang tính toán xem tìm cơ gì để nhanh chóng thoát thân.

Anh ta bước tới, trên môi nở một nụ cười hút hồn quen thuộc, theo phản xạ, Vân Hạ Sơ liền nhìn sang bốn phía xung quanh. Cô và anh chàng tiến sĩ ngồi trong góc, xung quanh không có ai, cuối cùng cô hiểu ra là anh ta đang đi về phía mình. Bất giác Vân Hạ Sơ ngồi thẳng người lên, đầu óc hết sức căng thẳng.

Cảnh Thần đến gần, điềm nhiên ngồi xuống cạnh Vân Hạ Sơ, cũng không buồn nhìn Trần Khởi Hàng, chỉ nhìn cô bằng ánh mắt oán trách: “Bà xã, em đừng gây chuyện nữa, về nhà thôi. Anh sẽ không trách việc em hẹn hò với gã đàn ông khác đâu.”

Vân Hạ Sơ sững người, khuôn mặt Cảnh Thần cách cô rất gần, làn da rất mịn và bóng. Một hồi lâu Vân Hạ Sơ mới trở về được với thực tại, cô ngửa mặt lên, định nói: “Ê! Anh có bị tâm thần không đấy!” Nhưng Cảnh Thần không cho cô cơ hội, trước khi cô lên tiếng, anh ta đã hôn cô, trước mặt Trần Khởi Hàng, một nụ hôn rất mãnh liệt.

Mặt anh tiến sĩ tái dại.

Vân Hạ Sơ cảm thấy không khí trong phổi bắt đầu loãng dần, cô cố gắng đẩy Cảnh Thần ra.

Theo đà, đôi môi Cảnh Thần liền lướt từ má xuống tai cô, hơi thở nóng bỏng: “Bà xã, mình về nhà thôi, anh đã mua cho em chiếc áo con mà lần trước em thích, mau về nhà mặc cho anh xem có đẹp không.”

“Choang!” Anh tiến sĩ gạt chiếc cốc thủy tinh trước mặt vỡ tan tành, hằm hằm bỏ đi.

Vân Hạ Sơ cười đau khổ, vừa nãy còn vắt óc tính toán xem nên từ chối anh chàng tiến sĩ thế nào cho lịch sự, giờ thì khỏi cần nữa.

Thanh toán bữa ăn hết hơn bốn trăm tệ, bị Cảnh Thần tổng lên ghé phụ. Đột nhiên Vân Hạ Sơ cảm thấy rất mệt, vừa nãy ăn cơm với anh chàng tiến sĩ đã không vui, hiện giờ càng không biết phải nói gì với người đàn ông đang ngồi bên cạnh này. Cô gần như không biết gì về anh ta, chỉ biết anh ta tên là Cảnh Thần, ở phòng 706. Họ đã từng có một lần tình cờ tiếp xúc thân mật, chỉ có bấy nhiêu mà thôi.

Nói thẳng ra, ở cái đô thị phồn hoa này, có bao nhiêu người xa lạ đã từng tiếp xúc thân mật với nhau như anh ta và cô? Có lẽ là do nhịp sống đô thị quá căng thẳng, mọi người đều muốn giải tỏa áp lực. Thế là chuyện lên giường với người lạ nhanh gọn, tiện lợi như việc ăn một món đồ ăn nhanh, ngay cả bát đũa cũng không phải thu dọn. Nhưng anh ta và cô, chỉ đơn thuần là vô tình mà thôi, chẳng có gì phải lưu luyến.

Về đến sân, không đợi Cảnh Thần đỗ hẳn xe lại, Vân Hạ Sơ tự mình xuống xe đi thẳng lên tầng. Cô nghĩ, anh ta và cô vẫn nên là những người xa lạ thì hơn.

Đúng là cô đang rất muốn lấy chồng, nhưng cô không muốn lấy một anh chàng đẹp trai như diễn viên điện ảnh. Cô chỉ muốn có một cuộc hôn nhân chân thực, giản dị, một người chồng nhìn lâu cũng không chán. Cô có thể yên tâm gửi gắm cuộc đời cho người đàn ông ấy, cô không muốn cuộc đời sau này của mình suốt ngày phải đối phó với người thứ ba.

Khi Hạ Sơ chưa đầy hai tuổi, ba mẹ cô đã qua đời trong một vụ tai nạn ô tô, may mà còn có ông ngoại. Ông ngoại chiều chuộng cô như chiều chuộng một nàng công chúa nhỏ. Sở thích lớn nhất của ông ngoại hồi trẻ là sưu tầm đồ cổ, đồ ngọc, nhưng thời kỳ Cách mạng văn hóa bị người ta tố cáo, bao tâm huyết suốt gần nửa đời người của ông đã bị Hồng vệ binh đập nát. Từ đó trở đi những năm tháng tuổi già chỉ nuôi chim, trồng cây cảnh giết thời gian mà thôi, không bao giờ nhắc đến chuyện sưu tầm nữa.

Hạ Sơ có một bác và một cậu, mẹ cô là con thứ hai trong nhà. Thời còn trẻ, bác cả là người đẹp trai nhất trong gia tộc, lần đầu tiên đọc đến câu thành ngữ “ngọc thụ lâm phong”, người đầu tiên hiện lên trong đầu cô chính là bác cả. Nhưng bác cả suốt ngày thích trêu hoa ghẹo nguyệt, nhân cư vi bất thiện. Ông ngoại không quản lý được, bệnh tim thường xuyên tái phát vì quá bực con. Vì thế nên Hạ Sơ rất dị ứng với những anh chàng đẹp trai.

Buổi sáng gặp trợ lý Tiền ở phòng trà, Vân Hạ Sơ ngượng ngùng định giải thích chuyện ăn cơm với anh tiến sĩ. Nhưng cô chưa kịp mở miệng, trợ lý Tiền đã bước tới, cười với vẻ biết lỗi: “Chị Hạ Sơ, em thật là ngại quá. Cái anh chàng Trần Khởi Hàng này chẳng có con mắt gì cả, anh ấy nói là cảm thấy tính cách hai người không hợp nhau, bảo em nói với chị rằng thôi vậy.”

Vân Hạ Sơ sững người ra một lát, ngay lập tức đã hiểu ra vấn đề chắc là do anh chàng tiến sĩ thấy mất mặt nên nói trước là anh ta không ưng mình. Haizz! Như thế cũng tốt, đỡ phải mất công giải thích, cô liền mỉm cười: “Không sao cả, người như anh ấy, chắc sẽ tìm được cô trẻ hơn.”

Trợ lý Tiền liền bĩu môi: “Thôi đi chị, một sách như vậy còn định tìm thế nào nữa? Em thực sự cảm thấy rằng, nếu so với chị anh ấy đã trèo cao! Ai ngờ anh ấy lại... thôi, coi như anh ấy không có điểm phúc, chẳng buồn quan tâm đến anh ta nữa. Thôi em ra trước đây.”

Vân Hạ Sơ nhẹ nhàng đổ bột cà phê vào lưới lọc, vừa rót nước vừa không nhịn được cười. Cũng có thể là do đọc nhiều sách, con người tự nhiên bảo thủ hơn.

Hương cà phê dần dần tỏa khắp phòng trà, Vân Hạ Sơ vừa ngâm nga một bài hát với tâm trạng vui vẻ vừa rót sữa vào cốc. Đúc lúc này, điện thoại di động lại đổ chuông, không ngờ lại là điện thoại của anh chàng tiến sĩ.

Cô cũng hơi ngạc nhiên.

Trong điện thoại, giọng anh tiến sĩ rất nhẹ nhàng, không nhắc gì đến chuyện tối qua, mà nhiệt tình giới thiệu với Vân Hạ Sơ rằng mình đã lên cho cô một phương án đầu tư tài chính rất phù hợp với điều kiện của cô. Anh tiến sĩ đã tập trung giới thiệu một sản phẩm tài chính mà ngân hàng của anh mới đưa ra gần đây. Vân Hạ Sơ nghe anh tiến sĩ gõ bàn phím lách cách ở đầu bên kia điện thoại, nhiệt tình tính toán mức lãi suất, hưởng lợi như đang nghe sách trời. Cuối cùng anh chàng vẽ ra cho cô một cái bánh lớn, nếu đầu tư năm mươi nghìn nhân dân tệ, sau năm năm có thể sẽ có hai trăm nghìn nhân dân tệ.

Từ trước đến nay Vân Hạ Sơ không bao giờ tin vào chuyện có miếng bánh ngon từ trên trời rơi xuống. Nhưng cô lại ngại không dám làm anh tiến sĩ mất mặt, nghĩ gửi tiền vào ngân hàng cũng thế, chuyển đổi có khi lại vớ được miếng ngon nào cũng hay.

Và thế là, kết quả cuối cùng của cuộc gặp gỡ nhờ mối lái của Vân Hạ Sơ là hóa đơn thanh toán bữa ăn hơn bốn trăm nhân dân tệ và sản phẩm tài chính trị giá năm mươi nghìn nhân dân tệ mà cô không biết là sản phẩm gì.

Chương 4: Cái gọi là hoàng tử một trăm phần trăm

Sự xuất hiện đột ngột của Ngô Mạt đã đem đến cho Vân Hạ Sơ một điều bất ngờ lớn và một rắc rối cũng không hề nhỏ. Cậu ta vẫn như trước đây, cười giống như một chú hồ ly nhỏ, đôi mắt dài híp lại, để lộ ra hàm răng trắng, sau đó là một cái ôm thăm thiết: “Hạ Sơ, em nhớ chị quá, em bỏ nhà bỏ cửa để đến đây nương tựa vào chị, chị hãy thu nhận em nhé!”

Thế là, Vân Hạ Sơ chưa kịp thể hiện sự mừng rỡ thì đã gặp phải vụ phiền hà này. Ngô Mạt là bạn học cùng trường với Vân Hạ Sơ, lúc cậu ta vào nhập trường, Vân Hạ Sơ vừa mới tốt nghiệp và được ở lại trường làm trợ giảng cho khoa. Ngô Mạt có một khuôn mặt búp bê bầu bĩnh rất đáng yêu, da mịn như da em bé, cộng với đôi mắt một mí khiến cho rất nhiều cô gái trong trường đại học say như điên. Hồi đó Vân Hạ Sơ thường hay thắc mắc: “Không biết con gái bây giờ làm sao vậy, cứ thích mẫu người này.” Nét mặt Ngô Mạt tỏ rõ vẻ buồn bã như đứa trẻ muốn ăn kẹo mà không được: “Chị Hạ Sơ, em muốn chị thích em cơ.” Vân Hạ Sơ tránh vội: “Thôi tôi xin, cậu tha cho tôi đi, tôi không muốn kiếp này làm vú em của người ta đâu!”

Lúc này đây, anh chàng này lại tìm đến nhà cô. Vân Hạ Sơ nhìn chiếc va ly kền càng sau lưng anh ta, bèn hỏi và mong có câu trả lời khác: “Em đến Bắc Kinh du lịch à?”

“Không, em đến Bắc Kinh đi làm. Cho em vào nhà đi chứ?” Ngô Mạt kéo chiếc va ly rồi khoác vai Hạ Sơ và đi vào như đi vào nhà của mình, cởi giày ngồi phịch xuống sofa: “Chị Hạ Sơ, em muốn uống nước hoa quả, loại mát ấy. Mùa hè ở Bắc Kinh nóng nực thật.”

Vân Hạ Sơ cố gắng trấn tĩnh lấy nước cam trong tủ lạnh ra đưa cho anh chàng đang nằm ngả ngón trên sofa, vẫn không hết hy vọng mà hỏi tiếp: “Cậu học xong rồi à? Chắc chắn là tốt nghiệp rồi chứ? Liệu có phải là đã gây chuyện với cô nàng nào rồi trốn về đây không?”

“Chị đừng nói cái giọng giống như mẹ em thế được không? Em tốt nghiệp thật rồi mà, giáo sư hứa với em khi em học hết học phần là được tốt nghiệp. Để sớm được gặp chị, em đã phải thức khuya dậy sớm để học đấy! Chị Hạ Sơ, em đã bảo chị phải đợi em mà.” Ngô Mạt dịch mông đến ngồi cạnh Vân Hạ Sơ nói: “Chị không giấu em để đi quyến rũ anh chàng nào đó chứ?”

Vân Hạ Sơ đã nắm được tình hình trước mắt, anh chàng này tính nết vẫn hệt như ngày trước. Cô đứng dậy đi vào nhà vệ sinh bật bình nước nóng, lấy chiếc khăn mặt mới đưa cho Ngô Mạt: “Thôi, em đừng nghĩ linh tinh nữa, em mau vào tắm rửa rồi đi ngủ sớm đi, em cứ ở tạm đây vài ngày vậy, chị sẽ tìm nhà giúp em.”

“Tìm nhà? Không cần đâu, em ở nhà chị được mà.” Ngô Mạt vội đứng dậy nhìn quanh phòng: “Em không chê nhà chị chật đâu!”

Trước anh chàng có khuôn mặt búp bê này, Đào Đào liếc Ngô Mạt một lượt từ đầu đến chân bằng ánh mắt không thèm chớp, sau đó cô cau mày bước ra ngoài ban công, đến cạnh Vân Hạ Sơ đang phơi quần áo, hỏi: “Cậu chắc chắn gã trai này đã trưởng thành rồi chứ?”

Vân Hạ Sơ vội lắc đầu, nói nhỏ: “Suyt! Tốt nhất đừng nói điều này trước mặt cậu ta, cậu ta không thích nghe đâu.”

“Thôi đi! Tớ còn lâu mới thèm quan tâm đến chuyện đó! Thôi vậy, nể cậu đành để cho cậu ta ở tạm đây.”

“Cảm ơn cậu nhiều! Cậu ta cũng chỉ ở tạm đây mấy ngày thôi. Hai hôm tới tớ sẽ đi tìm nhà cho cậu ta, cậu yên tâm.” Nét mặt Vân Hạ Sơ tỏ rõ vẻ áy náy.

“Chị Hạ Sơ, em ở phòng này nhé, đây là phòng làm việc đúng không? Sao phụ nữ lắm đồ thế nhỉ, chắc chắc!”

Vân Hạ Sơ và Đào Đào vội ngẩng đầu lại thì thấy Ngô Mạt đang đứng đối diện với gian phòng chứa đồ của Đào Đào sờ mó, ngó nghiêng.

Đào Đào liền xông ngay vào, hăm hực kéo Ngô Mạt ra, khoanh tay trước ngực: “Phòng này cậu đừng có mơ, đây là phòng chứa bảo bối của chị đấy.”

Ngô Mạt liền trề môi, nhìn Đào Đào bằng ánh mắt ai oán, sau đó đi vòng qua Đào Đào đến chỗ Vân Hạ Sơ, anh chàng lắc cánh tay Hạ Sơ nói: “Chị Hạ Sơ, thế thì em ở cùng chị vậy, sớm muộn gì cũng sẽ như thế mà.”

“Ngô Mạt, em đừng nói linh tinh nữa.” Vân Hạ Sơ ôm đồng mặc áo gạt ra: “Thôi, đêm nay cậu ngủ tạm phòng khách, ngày mai sẽ sắp xếp sau.”

Đào Đào lạnh lùng nhìn anh chàng có đôi mắt bồ câu và khuôn mặt búp bê, ghé sát vào Vân Hạ Sơ, lầm bầm: “Con trai mà mặt mũi lại như vậy, chẳng khác gì gã yêu nghiệt!”

Ngủ đến lúc trời tờ mờ sáng, Vân Hạ Sơ bị đánh thức bởi tiếng kêu thất thanh trong phòng khách nên đành phải bò dậy, không kịp đi dép liền chạy ngay ra. Cửa sổ phòng khách hướng đông, lúc này đây ánh sáng ngoài trời đã hắt qua cửa sổ vào phòng.

Đào Đào hoảng hốt đứng giữa phòng khách, trên người không một mảnh vải che thân.

Ngô Mạt bịt chặt mắt lại: “Em không nhìn thấy gì đâu đấy!”

Hóa ra, từ trước đến nay Đào Đào có thói quen cởi hết quần áo khi đi ngủ, cộng với việc Hạ Sơ sử dụng nhà vệ sinh của phòng ngủ chính nên Đào Đào cũng đã quen với việc nếu đêm đến đi vệ sinh thì cứ việc khóa thân đi qua phòng khách. Kết quả, như mọi lần cô lại mắt nhắm mắt mở đi vệ sinh, sau khi bị tiếng nước xối trong bồn cầu đánh thức, Ngô Mạt mơ màng mở mắt ra thì nhìn thấy Đào Đào không một mảnh vải che thân từ nhà vệ sinh đi ra, lập tức hấn giật bản mình. Hai người nhìn nhau một hồi lâu mới sức hiểu ra vấn đề, sau đó Vân Hạ Sơ đã bị tiếng hét thất thanh của Đào Đào đánh thức.

Trong tích tắc, Vân Hạ Sơ là người phản ứng đầu tiên, cô vội chạy vào phòng ngủ lấy ra một chiếc chăn rồi quấn lên người Đào Đào vẫn còn đang thất thần, Ngô Mạt lẩm bẩm: “Em không cố ý thật mà!”

“Cậu, cậu làm tôi tức chết đi được!” Đào Đào bực lắm, nhưng không biết phải làm thế nào, chỉ muốn xông vào túm Ngô Mạt ném ra ngoài cửa sổ.

Ngô Mạt ôm chặt chiếc chăn dùng ừa thu của mình, anh chàng chỉ sợ Đào Đào nổi khùng sẽ xông đến đòi xem mình khóa thân.

Đào Đào nghiêng răng ken két: “Thôi, đảng nào cũng chỉ là thằng nhãi ranh, coi như tôi xui xẻo.” Nói xong liền giậm chân chạy về phòng mình.

Ngô Mạt ôm chặt chiếc chăn rồi nhảy bật lên trên ghế: “Ê! Không được nói em là nhãi ranh!”

Vân Hạ Sơ khóc dở mếu dở.

Ngô Mạt đã nhanh chóng đến cơ quan để làm việc. Chuyên ngành mà cậu học là thiết kế kiến trúc, trong giai đoạn thử việc này, ngày ngày cậu phải đến công trường giữa trời nắng gắt. Mấy ngày sau thì thấy anh chàng có gương mặt thiên thần này đã bị đen đi ít nhiều nhưng như thế, trông anh chàng lại thấy đàn ông hơn. Công ty sắp xếp cho Ngô Mạt ở nhà tập thể của công ty, nhưng Ngô Mạt không chịu đi và vẫn chấp nhận chen lấn trên xe buýt, cả đi cả về mất hai tiếng đồng hồ. Không biết phải làm gì, Vân Hạ Sơ đành bàn với Đào Đào, hai người sẽ nhường phòng ngủ chính và phòng để đồ cho Đào Đào và các món bảo bối của cô nàng, còn cô và Ngô Mạt thì ở hai phòng ngủ nhỏ.

Còn Đào Đào và Ngô Mạt thì như nước với lửa, suốt ngày chành chọe nhau, Vân Hạ Sơ bị kẹp ở giữa, lúc nào cũng phải làm quan tòa phân xử.

Sản phẩm mới đã mời người mẫu của công ty thời trang đến để chụp poster quảng cáo, vì chủ đề của sản phẩm trong quý này là Đêm hè cổ tích. Sau nhiều lần tranh cãi, cuối cùng phòng thiết kế và phòng quảng cáo đã quyết định dàn dựng thành một vở kịch ngắn đượm không khí cổ tích về hoàng tử và công chúa.

An Hình đưa ảnh của một nhóm người mẫu cả nam và nữ mà công ty thời trang đưa đến cho Vân Hạ Sơ xem. Cô rất ưng một cô gái có tên là Tô Dĩ Huyền, cô gái này có khuôn mặt dịu dàng, xinh đẹp, phù hợp

Với hình ảnh nàng công chúa nhỏ trong lòng Vân Hạ Sơ. Thế là Vân Hạ Sơ gật đầu đồng tình, sau đó cô lại giở một xấp ảnh người mẫu nam ra hỏi An Hình: “Nam chính thì sao, cậu ưng nhân vật nào?”

An Hình có vẻ lẩn tránh: “Không có người mẫu nam nào thực sự phù hợp với yêu cầu mà bọn mình kỳ vọng, đây đều là những hot boy nổi tiếng hiện nay, nhưng thiếu khí chất quý tộc, ngạo nghễ của một hoàng tử.” Vừa nói, An Hình vừa ngẩng đầu lên và hất cằm, cố gắng mở mắt thật to để miêu tả về quý tộc.

Vân Hạ Sơ không kìm được bèn hỏi: “An Hình, tớ chưa bao giờ nghe nói còn có công tử ếch xanh nữa!”

“Vây hả!” An Hình không hiểu, nhìn Vân Hạ Sơ hết sức căng thẳng: “Vân Hạ Sơ, thế mà từ trước đến nay tớ luôn nghĩ cậu là một nàng thực nữ xịn, sao cậu lại tệ thế nhỉ? Dám nói tớ giống ếch xanh, ảnh hưởng đến lòng tự trọng của tớ quá!” An Hình phản đối.

“Hê hê, tớ sai rồi, sai rồi!” Vân Hạ Sơ vui vẻ: “Giám đốc, phiền chị nhanh chóng tìm giúp em một chàng hoàng tử đi.”

“Tớ đã nói với công ty thời trang, ngày mai sẽ tìm kiếm thêm mấy người mẫu nam nữa.” Vừa nói An Hình vừa chọn ra mấy tấm ảnh trên bàn: “Hiện nay không có người nào thực sự phù hợp, thôi tính sau.”

“Thế cũng được, sắp xếp xong nhớ thông báo cho tớ.” Vân Hạ Sơ khẽ gật đầu.

Ngô Mạt đi làm được ba ngày thì đúng vào thời điểm công trình hoàn thành, phòng cũng chia cho cậu một khoản tiền thưởng hậu hĩnh, đây là khoản tiền đầu tiên kiếm được trong đời của Ngô Mạt. Chưa hết giờ làm việc, cậu đã hào hứng gọi điện cho Vân Hạ Sơ mời cô đi ăn. Vân Hạ Sơ vừa cười vừa cúp máy, thầm nghĩ anh chàng công tử từ nhỏ được nuông chiều này, phải làm việc, ăn uống, tán gẫu với các công nhân giữa công trường bụi đất mù mịt, thế mà làm việc cũng khá tốt.

Năm xưa khi mới lên làm trợ giảng, gương mặt Vân Hạ Sơ vẫn còn rất non nớt. Lúc ấy cô chạm trán với Ngô Mạt vừa chân ướt chân ráo vào trường, mặt đỏ bừng hỏi: “Chị ơi, cho em hỏi thăm phòng đón tiếp sinh viên mới ở đâu ạ?” Nhìn thấy anh chàng mặt bầu bĩnh như búp bê sứ này, Vân Hạ Sơ cảm thấy giống như cậu em trai đáng yêu, nên thái độ rất vui vẻ, nhiệt tình giúp đỡ Ngô Mạt với tư cách là người đi trước. Cô chủ động xin nghỉ để dẫn cậu đi làm thủ tục, nhưng khi ngoái đầu nhìn lại thì thấy đằng sau cậu ta còn có mười mấy người cả già lẫn trẻ, cô không kịp được sự ngạc nhiên liền tròn tròn mắt. Đi sau Vân Hạ Sơ là Ngô Mạt, sau đó là ông bà nội, ông bà ngoại, ba mẹ, chú, cậu của Ngô Mạt. Sau đó hỏi mới biết đại gia đình này bay từ Tô Châu đến Vũ Hán để đưa Ngô Mạt đến trường nhập học, nghĩ lại cô vẫn thấy buồn cười.

Từ nhỏ Ngô Mạt đã là cậu bé thông minh hơn người, học hết ba năm cấp một đã lên cấp hai, lúc vào đại học chưa đầy mười sáu tuổi, chính vì thế gia đình cậu rất không yên tâm. Lúc đại gia đình Ngô Mạt chia tay cô, mọi người cảm ơn cô, nước mắt rưng rưng gửi gắm Ngô Mạt cho cô. Vân Hạ Sơ thấy hổ thẹn, thế mà gọi là đi học đại học ư? Chỉ có điều, sau khi bị giao cho trọng trách, Vân Hạ Sơ đã phải làm vú em hai năm.

Sau khi ăn cơm với Ngô Mạt ở một quán ăn gần khu dân cư, hai người đi bộ về nhà, Ngô Mạt đòi dắt tay Vân Hạ Sơ cho bằng được. Khu dân cư người qua người lại, giảng co không đạt được kết quả gì, cuối cùng Vân Hạ Sơ đành mặc kệ cậu ta. Nhìn vẻ mặt hiếu thắng của cậu ta, Vân Hạ Sơ cũng thấy buồn cười: “Cậu này bao giờ mới lớn được hả? Hai mươi hai tuổi đầu rồi mà còn như đứa trẻ con.”

Nét mặt Ngô Mạt lộ rõ vẻ nghiêm túc: “Ai là trẻ con ở đây, em là đàn ông chính hiệu đấy!”

Vân Hạ Sơ phì cười: “Đàn ông, ha ha!”

“Vân Hạ Sơ, chị dám cười em hả, hãy về nhà động phòng đi, cho chị thấy em có phải là đàn ông hay không!”
Ngô Mạt tức tối.

Ha ha ha ha! Vân Hạ Sơ cười rơi cả nước mắt: “Ngô Mạt, cậu đáng yêu quá, động phòng, ha ha, buồn cười chết đi được, cậu đừng kéo nữa, ôi, đau bụng quá, ha ha!”

Ngô Mạt tức quá đỏ bừng mặt, mặt sầm xuống hất tay Hạ Sơ ra rồi đi thẳng, Vân Hạ Sơ vội vàng đứng dậy đuổi theo.

Quẹt thẻ vào cửa điện tử, Ngô Mạt cúi đầu đi vào trong, để mặc Vân Hạ Sơ vừa túm tay cậu vừa cười và xin lỗi: “Đừng giận nữa nhé, chị sai rồi! Hê hê!”

Nghe thấy có tiếng nói, người đứng trước cửa thang máy liền quay đầu ra, Vân Hạ Sơ nhìn vẻ hậm hực của Ngô Mạt và cố nhin cười. Chợt cô ngẩng đầu lên, đúng lúc chạm phải ánh mắt của người đó, Cảnh Thần. Cô sững người ra một lát, theo phản xạ Vân Hạ Sơ liền buông Ngô Mạt ra.

Cửa thang máy bật mở, Cảnh Thần bước vào, bấm nút đóng cửa thang máy với nét mặt vô cảm.

Ngô Mạt chạy với theo nhưng không còn kịp nữa, mắt anh chàng trân trân nhìn cửa thang máy đóng lại khi chỉ cách mình ba centimet, quay đầu nhìn Vân Hạ Sơ vẫn đứng sững sau lưng, trách: “Nhìn thấy người ta mà không thèm đợi, thấy chưa, anh chàng đó mới không phải là đàn ông!”

“Ồ, không phải là đàn ông!” Hạ Sơ liền hùa theo.

Ngô Mạt đi làm được một tuần thì mua ỉnh một chiếc xe QQ nhỏ màu trắng. Lúc ăn tối, anh chàng hào hứng nói với Hạ Sơ: “Từ nay trở đi em sẽ đón chị sau khi hết giờ làm việc.”

Vân Hạ Sơ liền từ chối khéo: “Không cần đâu, quãng đường chị đi làm, tổng cộng chưa đầy ba trạm xe buýt, chị mà đợi em đến khi tan sở còn phiền hơn.”

Đào Đào bước đến cạnh cửa sổ, nhìn chiếc QQ mới đỗ dưới đất, bên cạnh là chiếc xe Toyota việt dã cồng kềnh, bèn cười nói: “QQ đứng cạnh xe việt dã Toyota nhìn trông cute nhỉ.”

“Toyota thì có gì là ghê gớm, đợi em kiếm được tiền rồi sẽ mua chiếc Land Rover lái.” Ngô Mạt tỏ ra không thêm chấp.

Đào Đào giơ chiếc muôi lên gõ đầu Ngô Mạt: “Thôi đi, mua QQ mà còn phải nhờ ba mẹ tài trợ, lại còn đòi Land Rover nữa, nói dóc.”

Bị gõ đầu, Ngô Mạt liền xoa đầu la lớn: “Vì không muốn tiêu tiền của ba mẹ nên mới mua QQ.”

Đào Đào bĩu môi: “Hê! Thế thì cậu giỏi thật đấy!”

“Thôi, hai người đừng cãi nhau nữa, mau ăn cơm đi!” Vân Hạ Sơ ra mặt dàn hòa.

Ngô Mạt hậm hực cúi đầu ăn cơm, không đếm xỉa gì đến Đào Đào nữa.

Đào Đào thè lưỡi với Vân Hạ Sơ, sau đó lại quay sang Ngô Mạt còn chưa hết ầm ức, cười hì hì nói: “Thôi, tôi không chê con QQ của cậu đâu, từ nay cậu đưa đón tôi đi làm vậy.”

“Ê, chị đi đường cầu Tam Nguyên, em đi đường cầu Tử Trúc, không tiện đường đâu.” Ngô Mạt cuống lên.

“Sao cậu lăm ý kiến thế? Gần đây chị đang rơi vào vận đào hoa, thế nên mới tìm một tìm một gã trai an toàn để chơi. Nếu không làm gì đến lượt cậu được đưa đón? Như bình thường, anh chàng lái Land Rover còn phải hẹn trước một tuần ấy chứ.”

“Không đi!” Ngô Mạt kiên quyết từ chối.

Đào Đào đưa tay đón lấy bát cơm cậu, trước lời chống cự của Ngô Mạt, cô chậm rãi nói: “Nếu vậy thì sau này cậu cũng đừng ăn cơm tối do tôi nấu nữa. Cậu đừng kỳ vọng vào Hạ Sơ, từ trước đến nay nàng ấy chỉ ăn để cho no bụng thôi, không có thời gian hầu hạ đại thiếu gia đâu.”

Ngô Mạt nhìn đĩa xương sườn với màu sắc hấp dẫn, nuốt nước miếng, cuối cùng đành phải nghiêng răng gật đầu.

Đào Đào vui vẻ đưa bát cho cậu, rồi tự tay gấp một miếng sườn vào bát cậu ta: “Thế mới gọi là ngoan chứ!”

Ngô Mạt nhìn miếng sườn có được do phải cật lực bán sức lao động mà lòng vô cùng chua xót.

Buổi sáng, Vân Hạ Sơ nhìn Ngô Mạt và Đào Đào chỉ chốc ra khỏi nhà, không kịp được bèn chạy theo dặn dò: “Hai người đi trên đường phải cẩn thận đấy, đừng có cãi nhau trên ô tô.”

Đào Đào quay sang Vân Hạ Sơ nháy mắt, nói: “Yên tâm đi, lên xe tớ sẽ ngủ bù.”

Ngô Mạt ngủ thiếp nửa tiếng, miệng còn đang ngáp, nét mặt rất ai oán.

Đúng lúc An Hình đến đón Vân Hạ Sơ đến studio, nhìn thấy Ngô Mạt, mắt cô nàng liền sáng lên, ngấm một lượt từ đầu đến chân rồi lắc đầu, kêu ca với Vân Hạ Sơ: “Chàng Đông Gioăng nhà cậu khá đó, chỉ tiếc là thiếu khí chất ngạo mạn.”

Đợi đến khi hai người bước vào studio, họ thấy mấy người mẫu nam và nữ được chọn đã trang điểm xong xuôi và chuẩn bị vào chụp hình thử. Hạ Sơ bước đến cạnh nhiếp ảnh gia, trao đổi nhỏ vài câu, sau đó lại gật đầu với An Hình. An Hình vẫy tay, thông báo với bộ phận ánh sáng và người mẫu, ai vào vị trí người này.

Đến khi các khâu thử hình gần xong, An Hình bước đến, đứng cạnh Vân Hạ Sơ, khẽ lắc đầu: “Cô gái có khí chất cao quý đúng là mẫu người mình cần tìm, nhưng người mẫu nam thì chưa đạt yêu cầu.”

Vân Hạ Sơ cảm thấy cô gái trước ống kính có nét gì đó quen quen, dường như cô đã từng gặp cô gái này ở đâu đó, một cô gái rất xinh đẹp, ấn tượng nhưng lại không nhớ đã gặp ở đâu.

“Nếu không có vấn đề gì thì khi kết thúc, tớ sẽ trao đổi thêm với đối tác, để họ xem thế nào.”

“Ừ, cậu vất vả quá!”

“À, Hạ Sơ, có phải gần đây cậu mệt không mà trông cậu mệt mỏi quá.” An Hình hỏi với giọng quan tâm.

“Ồ! Không sao đâu, dạo này tớ bị huyết áp thấp.” Vân Hạ Sơ xua tay tỏ vẻ không sao: “Tớ ra kia ngồi một lát, ăn miếng socola, cậu để ý nhé.”

Lúc này đây Tô Dĩ Huyền đang đứng trước ống kính, đột nhiên cô nhìn ra phía cửa và mỉm cười mừng rỡ. Vân Hạ Sơ và An Hình liền nhìn theo ánh mắt cô, có một anh chàng đang đứng tựa người trước cửa, nét mặt nhìn nghiêng, cười rất thờ ơ, các nét không hề được điểm nào. Ánh sáng hắt từ trán xuống đầu mũi và cuối cùng là chiếc cằm hơi hất lên, tạo ra một đường cong khá đẹp.

“Ái chà! Ai vậy nhỉ, chính là anh ta, hoàng tử một trăm phần trăm.” Nghe thấy lời khen ngợi thật lòng của An Hình, Hạ Sơ chưa kịp nói gì thì An Hình đã đứng dậy lao thẳng đến đưa danh thiếp: “Chào anh, xin hỏi anh tên gì ạ? Anh có muốn chụp poster cho sản phẩm mới của chúng tôi không?”

Vân Hạ Sơ cau mày, anh chàng này, tại sao chỗ nào cũng gặp?

Cảnh Thần thờ ơ nhìn An Hình đang cười như nhặt được bảo bối, trả lại cô danh thiếp với nét mặt vô cảm, lắc đầu: “Không có hứng thú.”

Bị từ chối thẳng thừng nhưng An Hình vẫn không chịu từ bỏ ý định, một chàng hoàng tử đủ tiêu chuẩn như thế này, kiêu gì cũng phải túm lấy. Cô không nghĩ ngợi gì thêm mà quay đầu lại gọi Vân Hạ Sơ đang ngồi trong chỗ tối: “Hạ Sơ, Hạ Sơ, cậu đến nói cho anh ấy biết ý tưởng thiết kế của bọn mình đi.”

Vân Hạ Sơ không còn chỗ nào để trốn, giọng nói oang oang của An Hình đã thu hút ánh mắt của tất cả mọi người, cô đành phải miễn cưỡng đứng dậy.

Nhìn thấy Vân Hạ Sơ, Cảnh Thần khẽ nhếch mép, mỉm cười kín đáo. An Hình ân cần giới thiệu: “Đây là nhà thiết kế chính của công ty Ân Y của chúng tôi, chị Vân Hạ Sơ. Chủ đề Đêm hè cổ tích mà công ty chúng tôi đưa ra trong quý này là do chị Vân Hạ Sơ đích thân thiết kế, hình ảnh của anh lại rất phù hợp với những tiêu chuẩn của chúng tôi. Hình như anh cũng có quen với cô gái đang đứng trên sân khấu đúng không? Như thế thì hai người sẽ hợp tác, làm người mẫu cho chúng tôi, chắc chắn sẽ rất ăn ý. Anh suy nghĩ xem sao! Thù lao chúng tôi sẽ trả xứng đáng.”

An Hình kiên trì nói, nụ cười trên môi Cảnh Thần càng hiện rõ hơn: “Thế thì để cô Vân Hạ Sơ trao đổi với tôi vậy.”

“Được, anh muốn trao đổi với ai cũng được.” An Hình mừng như bắt được vàng, vội kéo Vân Hạ Sơ lại nói nhỏ mấy câu: “Hạ Sơ, chỉ cần anh ta không đòi hỏi mức thù lao quá kinh khủng, chứ còn anh ta đưa ra điều kiện gì cũng phải đồng ý. Gặp được anh chàng này, đúng là không dễ dàng gì, nếu không tớ còn tính hay là phải sang châu Âu để tìm kiếm một hoàng tử thật.”

Không tìm được cách nào để phản bác, Vân Hạ Sơ đã bị đẩy đến trước mặt gã đàn ông đẹp trai mà cô căm ghét đó. Lúc này cô mới chợt nhớ ra cô gái đó chính là cô bé mình gặp ở dưới sân khu chung cư nhà mình, lúc đó cô còn than thầm rằng sao lại có cô gái xinh như mộng thế này!

“Chào Vân Hạ Sơ, bọn mình ra ngoài tìm một chỗ nói chuyện nhé.” Cảnh Thần khẽ cúi người.

Nhìn chàng hoàng tử một trăm phần trăm trong mắt An Hinh, Vân Hạ Sơ lại nhớ đến sự kiện đen tối nhất trong cuộc đời mình. Tự nhiên trong lòng lại thấy bức, định lên tiếng từ chối, nhưng nét mặt An Hinh tỏ rõ vẻ chờ đợi, thế là cô đành phải kìm chế, khẽ nói: “Vâng.”

Cảnh Thần vẫy tay chào Tô Dĩ Huyền vẫn đang đứng trước ống kính rồi dẫn Vân Hạ Sơ ra ngoài.

“Anh định làm gì?” Vân Hạ Sơ nhìn Cảnh Thần đang cười rất rạng rỡ bằng ánh mắt hết sức cảnh giác.

“Không định làm gì cả, không phải công ty bọn em muốn mời anh chụp poster cho sản phẩm mới đó sao?” Cảnh Thần thôi không cười nữa, xòe tay ra với vẻ vô tội: “Sao vậy, lẽ nào không phải ư?”

“Cái này...” Vân Hạ Sơ có phần lúng túng: “Đúng vậy, anh ra giá đi.”

“Đợi anh nghĩ đã rồi tính sau, em cho anh số điện thoại đi đã.”

Vân Hạ Sơ miễn cưỡng viết lại số điện thoại cho Cảnh Thần, nhìn anh ta gấp mảnh giấy đút vào túi, sau đó huyết sáo nói: “Tiếp theo đây, em mời anh đi ăn cơm chứ.”

“Tôi mời anh?” Vân Hạ Sơ sững sốt.

“Lẽ nào công ty bọn em không có thiện chí mời anh sao?”

Ngọn lửa trong lòng Vân Hạ Sơ mỗi lúc một bốc cao hơn, mỗi lúc một cảm thấy thật không thể hiểu nổi An Hinh lại phát hiện ra cái gọi là vẻ quý tộc trên khuôn mặt gã đàn ông lưu manh này.

Hoàng tử? Xí!

Cô cố gắng giữ nét mặt bình tĩnh, gật đầu. Cảnh Thần không hề khách khí khi đưa Vân Hạ Sơ đến một nhà hàng gần Ung Hòa Cung. Hai người ăn xong, liếc nhìn tờ hóa đơn một nghìn nhân dân tệ, Vân Hạ Sơ bình thản trả tiền, cô đang định bắt xe về nhà thì chạm phải ánh mắt khiêu khích của Cảnh Thần, cô đành nghiêng rằng leo lên chiếc xe việt dã của anh ta.

“Đi uống rượu nhé, anh mời em.” Qua gương chiếu hậu, Cảnh Thần nhìn thấy khuôn mặt lạnh như tiền của Vân Hạ Sơ, đột nhiên anh chàng cười rất ranh mãnh ghé sát vào cô: “Sao lại nghiêm mặt như vậy, mình đã từng cởi mở hết với nhau rồi cơ mà. Anh còn nhớ hôm đó em rất nhiệt tình.” Hơi thở của anh ta nóng bỏng, phả nhẹ vào mái tóc cô. Vân Hạ Sơ luống cuống, tự nhiên thấy người cứng đờ.

Ánh đèn trong quán bar rất mờ ảo. Vân Hạ Sơ ngồi chờ như khúc gỗ bên Cảnh Thần đang rất thoải mái, nhìn anh ta thảnh thơi lại trêu chọc các cô gái đẹp, trong lòng cảm thấy vô cùng khinh bỉ loại người này: “Bán rẻ dung nhan, thật không biết thế nào là xấu hổ.”

Nhìn Vân Hạ Sơ chẳng mấy chốc đã uống hết hai ly rượu Rum, Cảnh Thần thâm lắc đầu, và thế là đứng dậy khoác vai Vân Hạ Sơ: “Đi thôi, anh sợ em uống nhiều quá, không có tiền trả.”

Đồ hà tiện! Vân Hạ Sơ rửa thầm, nhưng chân vừa chạm đất, mắt đã hoa lên, vội túm chặt lấy cánh tay Cảnh Thần.

“Lên nhà anh chứ?” Cảnh Thần đỡ Vân Hạ Sơ xuống xe, đặt tay trên eo cô, xoa nhẹ, giọng toát lên một vẻ rất cảm dỗ.

Gió đêm thổi tới, lúc này Vân Hạ Sơ mới cảm thấy đầu óc tỉnh táo hơn đôi chút, phát hiện thấy mình đã đến sân khu chung cư, liền vội lắc đầu quầy quậy: “Không lên.”

“Thôi được, để anh đưa em lên nhà.”

Ngô Mạt ra mở cửa, nhìn thấy Vân Hạ Sơ mặt đỏ bừng dựa vào người Cảnh Thần, lập tức bước đến kéo cô vào lòng mình, kiểm tra một lượt kỹ càng từ đầu đến chân, quần áo vẫn tạm gọi là chỉnh tề, đầu tóc không rối lắm, về cơ bản không có gì là bất thường, lúc này mới yên tâm để chuẩn bị chất vấn anh chàng đứng ngoài cửa.

Cảnh Thần nhìn anh chàng ra mở cửa bằng ánh mắt lạnh lùng, cậu ta mặc bộ quần áo ngủ, đôi mắt bỏ câu long lanh, nhìn Vân Hạ Sơ ngã vào lòng mình với vẻ căng thẳng, rồi anh “hừ” một tiếng và bỏ đi.

“Ê! Đừng đi vội, tôi còn có chuyện muốn hỏi anh!” Ngô Mạt nhìn theo bóng Cảnh Thần và la lớn một cách vô ích.

3. Chương 05 - 06

Chương 5: “Thành hôn theo lệnh con”

Vân Hạ Sơ ngủ mơ màng, cô nghe thấy tiếng cãi nhau nhỏ của Đào Đào và Ngô Mạt ngoài phòng khách, cô liền trở mình nhếch mép mỉm cười một cách chán chường, sau đó lại thiếp đi.

Mỗi lần Đào Đào từ quán bar đi làm về, Ngô Mạt lúc nào cũng nhắc nhở cô nên ăn mặc đoan trang hơn một chút, trang điểm nhạt đi một chút, nước hoa tốt nhất là dùng loại có mùi thơm dịu.

“Cậu đừng có góp ý, nhóc con thì biết cái gì?” Đào Đào tỏ ra không thèm chấp.

Ngô Mạt bực lắm, liền cự nự: “Không được gọi em là nhóc con.”

Đào Đào ngoảnh đầu lại, cười rất quyến rũ. Ngô Mạt đỏ bừng mặt, quay đầu lại xem ti vi, cảm thấy không tự nhiên tí nào.

Đào Đào ra khỏi nhà vệ sinh khi đã tẩy trang, rửa mặt xong xuôi, chiếc váy ngủ hai dây để lộ ra bờ vai tròn trịa, trắng ngần, mái tóc xoăn chưa khô hẳn phủ trên bờ vai trần. Ngô Mạt ngồi trên sofa, mắt nhìn chăm chăm vào ti vi, hai má đỏ bừng. Đào Đào thè lưỡi, ghé sát vào người cậu, đôi mắt sáng ngời, hơi thở thơm mát, cười ranh mãnh, hỏi: “Cậu sao vậy, sao mặt đỏ vậy?”

“Không, không sao cả!” Theo phản xạ, Ngô Mạt liền thu mình trên sofa, giọng cứng lại.

“Sao cậu toàn ngủ muộn vậy, đợi tôi hả?” Đào Đào cười hích hích lấy vai xô vào Ngô Mạt.

“Đâu có, em xem ti vi, em ngủ đây.” Ngô Mạt ném chiếc điều khiển xuống, luống cuống né tránh Đào Đào đứng sau cười rất vô tư.

Buổi sáng đi làm, An Hình như cơn gió cuốn vào phòng Vân Hạ Sơ, mắt tròn tròn như mắt ốc nhồi: “Hạ Sơ, hôm qua cậu nói chuyện với người ta thế nào vậy, tớ vừa gọi điện cho anh chàng hoàng tử một trăm phần trăm đó, anh ta chính thức từ chối rồi.”

Hạ Vân Sơ đang sửa bản thảo, nghe thấy vậy liền bỏ kính ra, ngẩng đầu lên nhìn An Hình với vẻ bức dọc: “Từ chối rồi hả? Tớ có nói gì đâu? Hôm qua anh ta nói sau khi suy nghĩ sẽ gọi điện thoại cho tớ.”

An Hình chỉ vào điện thoại: “Thế bây giờ cậu gọi ngay cho anh ta để hỏi đi, vừa nãy anh ta đã chính thức từ chối tớ rồi.”

“Thôi được.” Vân Hạ Sơ xòe tay ra với vẻ miễn cưỡng: “Cho tớ số điện thoại.”

“Cậu nói chuyện cả buổi tối mà ngay cả số điện thoại của người ta cũng không xin được hả.” An Hình bức lắm.

Nét mặt Vân Hạ Sơ vẫn tỏ ra rất bình thản: “Không nghĩ ra là phải xin.”

“Vân Hạ Sơ, đề nghị hãy chú ý đến thái độ làm việc của cậu, nếu để mất chàng hoàng tử một trăm phần trăm này thì tớ nghĩ cậu phải sang châu Âu để mời hoàng tử đấy.” An Hình đưa cho cô số điện thoại: “Đề nghị cậu hãy trân trọng số điện thoại mà khó khăn lắm tớ mới xin được này.”

Hoàng tử một trăm phần trăm gì, rõ ràng là gã vô lại một trăm phần trăm thì có! Vân Hạ Sơ thầm nghĩ, nhưng không dám thể hiện thái độ gì ra mặt, nhắc điện thoại lên trong cơn giận dữ của An Hình.

An Hình kiêm nhiệm chức giám đốc điều hành của công ty, tư duy nhanh nhẹn, rất nhiều ý tưởng, cộng với con mắt nhìn người rất chuẩn. Gần hai năm trở lại đây, từ một cơ sở thiết kế đồ trang sức nhỏ, công ty Ân Y đã phát triển quy mô như hiện nay hoàn toàn dựa vào chiến lược kinh doanh của An Hình và tài năng thiết kế của Vân Hạ Sơ. Hai bên kết hợp với nhau, mới có thể đưa thương hiệu nhỏ này thành một thương hiệu có tiếng tăm. Từ trước đến nay Vân Hạ Sơ rất tin tưởng vào con mắt của An Hình, chính vì thế trong khâu quảng cáo, cô chỉ nói rõ ý tưởng thiết kế sản phẩm mới, còn lại toàn bộ giao cho An Hình quyết định.

Nhưng lần này, Vân Hạ Sơ không thể hiểu nổi, tại sao An Hình lại ngấm trúng gã vô lại đó? Đúng là đáng đập, các nét không có gì để chê, nhưng con người hắn ta toát ra một vẻ gì đó rất không phù hợp với phong cách duy mỹ sâu sắc mà kịch bản Đêm hè cổ tích đề ra.

Ở đầu bên kia điện thoại, nghe thấy Vân Hạ Sơ hỏi về công việc, Cảnh Thần liền trả lời ngay: “Xin lỗi, tôi không có hứng thú.” Giọng nói đều đều này khiến Vân Hạ Sơ sững sờ một lát, cô chưa kịp nói hết thì đầu bên kia đã vọng lại tiếng tút tút. Vân Hạ Sơ đành phải nhún vai một cách bất lực trong khi An Hình đang nhìn cô bằng ánh mắt kỳ vọng.

“Tớ mặc kệ thôi, giao hết cho cậu, không làm được thì đừng có trách phòng quảng cáo của bọn tớ không phối hợp với phòng thiết kế của bọn cậu.” An Hình buông một câu rồi bỏ đi, một lát lại đẩy cửa vào buồng thêm một câu nữa: “Nếu chưa quyết định được người mẫu nam thì công việc quảng cáo đành phải gác lại. Không tuyên truyền được cho sản phẩm mới, hậu quả thế nào tớ không phải nói nhiều nữa.”

Để lại Vân Hạ Sơ tựa người vào ghế, nhìn số điện thoại của tên vô lại đó với vẻ mặt hết sức rầu rĩ, ra sức thuyết phục mình: “Vân Hạ Sơ, đây là công việc, không nên dựa vào sở thích cá nhân.” Một lúc lâu sau, cô mới hạ được quyết tâm nhắc điện thoại lên một lần nữa, cô cố gắng kiềm chế nỗi bức bối trong lòng: “Xin chào anh Cảnh Thần, tôi là Vân Hạ Sơ, công ty chúng tôi rất có thiện chí muốn hợp tác với anh, nếu anh có yêu cầu gì thì cứ nêu ra.”

“Vậy hả? Tôi có thể đưa ra bất cứ yêu cầu nào ư?” Giọng Cảnh Thần toát lên một vẻ giễu cợt.

Vân Hạ Sơ cố gắng kìm chế cơn thịnh nộ có thể bùng phát bất cứ lúc nào, nhẫn nại trả lời: “Đúng vậy, chỉ cần yêu cầu của anh nằm trong phạm vi chúng tôi có thể chấp nhận, chúng tôi sẽ cố gắng đáp ứng.”

Sau khi đầu bên kia điện thoại im lặng một lát, Cảnh Thần liền nói: “Thôi được, sau khi hết giờ làm việc em đến nhà anh, để anh xem thiện chí của em thế nào?” Nói xong liền cúp máy.

Vân Hạ Sơ hít một hơi thật sâu, trong lòng vô cùng bức bối.

Hết giờ làm việc, lễ mễ hồi lâu ở văn phòng, làm hỏng bản thiết kế đã làm gần xong, cuối cùng mới hạ được quyết tâm, thu dọn đồ đạc, rời công ty về phòng 706 gặp Cảnh Thần.

Thái độ của Cảnh Thần ngày hôm nay, cũng tạm coi là nghiêm túc.

Anh pha trà đặt lên tràng kỷ, vừa mỉm cười nhìn Vân Hạ Sơ trong bộ váy công sở, mái tóc búi cao, mặt lạnh như tiền, vừa điềm đàm mời cô uống trà, thấy cô mãi vẫn không nói gì, liền nhắc: “Vân Hạ Sơ, anh nhớ là hình như em đến để bày tỏ thiện chí của quý công ty đúng không?”

Vân Hạ Sơ nhìn Cảnh Thần với nụ cười khó chịu trên môi, đón lấy cốc trà, lặng lẽ nhấp một ngụm, cố gắng để mình thật bình tĩnh, lựa chọn cách mở đầu nhẹ nhàng: “Anh Cảnh Thần, tôi có mặt ở đây là đại diện cho thiện chí của công ty, bây giờ mời anh hãy đưa ra điều kiện của mình.”

Dàn âm thanh phát ra bài hát Better Man với giai điệu chậm rãi.

...

Lord I'm doing all I can.

To be a better man.

...

Vân Hạ Sơ thấy cảnh tượng này không có gì khôi hài hơn là việc lấy bài Beter man làm nhạc nền. Cô háng giọng, ngồi rất nghiêm túc trong tiếng nhạc du dương.

Cảnh Thần ngồi xuống bên cạnh Vân Hạ Sơ, thấy cô ngồi thẳng đơ, túi xách đặt trên hai chân đang khép chặt, mái tóc được búi rất mượt, để lộ ra sợi dây chuyền thạch anh màu tím trên cổ, một nửa là bạc, một nửa là các hạt thạch anh màu tím được khâu bằng dây bạc, đi kèm với chiếc vòng tay cùng kiểu, nhìn rất tinh tế.

Thấy Cảnh Thần nhìn chăm chú vào chiếc vòng đeo tay, Vân Hạ Sơ liền mĩa mai: “Thạch anh tím có thể tránh tà.”

“Ồ! Vậy hả?” Đường như Cảnh Thần cũng đã nhận ra vẻ chế giễu trong câu nói của cô, anh ghé sát ngó vào sợi dây chuyền thạch anh trên cổ cô với vẻ rất hào hứng, sợi dây chuyền tỏa ra ánh sáng dịu mắt trên làn da trắng ngần.

Thấy vậy, Vân Hạ Sơ liền nghiêng người ra phía sau để tránh ngón tay anh chàng sờ mó, nhưng cô vẫn cảm thấy rùng mình khi bị anh chạm ngón tay vào da: “Anh làm gì vậy?”

“Không có gì cả, anh chỉ muốn xem có thật là nó tránh được tà không thôi.” Nét mặt Cảnh Thần tỏ vẻ rất vô tội.

“Anh Cảnh Thần, đề nghị anh hãy thể hiện thiện chí của anh, tôi đại diện cho công ty đến để bàn chuyện hợp tác với anh. Đây là hợp đồng của chúng tôi.” Vân Hạ Sơ quyết định đi thẳng vào vấn đề. Cô lấy từ trong túi ra bản hợp đồng và đưa cho Cảnh Thần. Cô nghĩ bụng đã đến nước này thì tốt nhất anh đừng kiêu kì quá, nếu thực sự không được thì ngày mai chúng tôi sẽ công khai tuyển người mẫu. Tôi không tin là không tìm được người phù hợp.

Cảnh Thần đón lấy bản hợp đồng, xem qua một lượt, đặt lên tràng kỷ: “Hợp đồng thì không có vấn đề gì, thù lao thì cứ trả theo mức chung của thị trường thôi, nhưng...” Nói đến đây anh liền dừng lại, nhìn thẳng vào mắt Vân Hạ Sơ cười cười.

Nhưng cái gì? Trái tim Vân Hạ Sơ như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, anh ta muốn làm gì? Theo phản xạ, cô chỉ muốn đưa tay ra giặt lấy bản hợp đồng và bỏ đi.

“Vân Hạ Sơ, e rằng thiện chí của em không nhiệt tình cho lắm.” Cảnh Thần dựa vào sofa, bắt chân chữ ngũ, cười rất tươi: “Anh chỉ có một ý tưởng e rằng hơi thái quá, muốn nhờ em thiết kế cho anh một bộ trang sức, anh chuẩn bị cầu hôn với cô gái mà anh yêu nhất.”

Vân Hạ Sơ quay đầu sang nhìn khuôn mặt điển trai đáng ghét của kẻ đang ngồi trên sofa, hỏi lại: “Chính là điều kiện này ư?”

“Đúng vậy, không còn điều gì nữa đâu, thế có được không?”

“Không vấn đề, anh có thể ký tên được rồi, sau đó ghi lại sở thích của bạn gái anh rồi gửi vào hòm thư cho tôi, ba ngày sau tôi sẽ đưa cho anh bản thiết kế mẫu.” Vân Hạ Sơ đưa hợp đồng cho Cảnh Thần và thỏa thuận rất nhanh.

Cầm bản hợp đồng đã được Cảnh Thần ký tên, Vân Hạ Sơ chào tạm biệt rồi ra về, miệng thổi phào một tiếng, không hiểu sao trong lòng lại thấy hụt hẫng.

“Bye bye!” Cảnh Thần đứng sau lưng nheo mắt hôn gió tạm biệt, Vân Hạ Sơ coi anh ta là không khí, không buồn quay đầu lại mà bước thẳng lên bậc thang. Vừa bước lên bậc đầu tiên, đột nhiên cô thấy mắt mình hoa lên, trước mắt tối sầm, trong tích tắc cuối cùng trước khi ý thức trở nên mơ hồ, Vân Hạ Sơ nghe thấy tiếng bước chân vội vã của Cảnh Thần, người cô mềm nhũn và ngã vật ra.

Đây là lần thứ hai Vân Hạ Sơ được đưa vào bệnh viện vì ngất xỉu, nhưng lần này tỉnh lại, thái độ của Đào Đào và Ngô Mạt đều có gì đó bất thường. Vân Hạ Sơ hỏi nhỏ: “Có chuyện gì vậy, nghiêm trọng lắm à, bệnh của tớ nặng lắm ư?”

“Không, em...” Cảnh Thần ghé sát vào, cười rất tươi, nhìn rất khó chịu.

Đào Đào lườm Cảnh Thần một cái: “Không liên quan gì đến anh, anh tránh ra một chút được không? Nói rồi cô liền đuổi anh sang một bên, nghiêng rằng nói: “Hạ Sơ, cậu có thai rồi, bác sĩ nói sắp được một tháng. Cậu cũng chẳng chú ý gì cả, ăn uống không đủ chất, đường huyết thấp quá nên mới bị ngất.”

“Hả! Không thể như thế được!” Nghe thấy tin này, Vân Hạ Sơ liền sững sờ, gần đây cô thường xuyên cảm thấy chóng mặt, nhưng cũng không chú ý gì. Vì từ trước đến nay đường huyết của cô hơi thấp, không thể ngờ rằng mình lại có thai ngoài ý muốn. Chuyện này thật quá vô lý. Hạ Sơ không thể nghĩ được rằng mình lại gặp phải chuyện đen đủi như vậy.

“Lúc bác sĩ tuyên bố kết quả, bọn tớ đều có mặt ở đó.” Đào Đào vỗ vai Hạ Sơ, an ủi cô: “Không sao, có bọn tớ mà.”

“Chị Hạ Sơ, ai bắt nạt chị vậy?” Ngô Mạt quỳ xuống bên giường, nắm chặt bàn tay Vân Hạ Sơ.

Vân Hạ Sơ đã trở về với thực tế sau một hồi sững sờ, nhìn cậu nhóc Ngô Mạt và Đào Đào với nét mặt trịnh trọng, cổ gượng cười nói: “Mọi người đừng lo lắng.”

“Hạ Sơ, cái thai là của Triệu Chí Hàm ư?” Đào Đào nghĩ một lát rồi hỏi nhỏ.

Vân Hạ Sơ liền lắc đầu với vẻ ngượng ngùng. Đào Đào sững sốt tròn mắt: “Thế có phải thông báo cho người đó không?”

“Không cần, tôi biết rồi.” Cảnh Thần đang đứng một bên bất ngờ lên tiếng.

“Không liên quan gì đến anh.” Vân Hạ Sơ liền cướp lời.

Đào Đào và Ngô Mạt nhìn Cảnh Thần nói với giọng chắc như đinh đóng cột bằng bằng ánh mắt thắc mắc và Hạ Sơ đang vội vã thanh minh.

Cảnh Thần liền cúi người xuống, hai tay chống xuống giường của Vân Hạ Sơ, anh cười nhìn Vân Hạ Sơ đang nằm trên giường với vẻ mặt luống cuống: “Hạ Sơ, em đừng ngại, lẽ nào không phải của anh ư?”

Hạ Sơ ngắc ngứ hồi lâu, trợn mắt nhìn gã đó và cắn chặt môi dưới.

Ngô Mạt kéo cổ áo Cảnh Thần lôi ra ngoài, Cảnh Thần liền ra theo, miệng la lớn: “Mọi người đừng sốt ruột, tôi sẽ chịu trách nhiệm, tôi sẽ chịu trách nhiệm.”

Đào Đào vội ngăn Ngô Mạt đang tức nổ đom đóm mắt, nhìn Hạ Sơ nói: “Hạ Sơ, tớ và Ngô Mạt đi ăn cơm trước, hai người cứ bàn với nhau đi.”

Hạ Sơ liền gật đầu với ánh mắt biết ơn.

“Có cần anh phải lấy em không?” Cảnh Thần khoanh tay trước ngực, tựa người vào đầu giường, giọng rất ân cần: “Em nghĩ cho kỹ đi, thực ra anh là người đàn ông rất có trách nhiệm, anh đã nói là làm, nghĩ xong rồi em hãy trả lời anh.”

“Cảm ơn, không cần anh phải quan tâm.” Vân Hạ Sơ từ chối thẳng thừng, một cảm giác chua xót trào dâng trong lòng, cô thầm nghĩ cuộc đời đúng là một vở kịch, như vậy cô đã được cầu hôn lần thứ hai rồi. Lần đầu tiên mặc dù cuối cùng là mừng hụt, nhưng lần này gã đàn ông trước mặt là người mà tự đáy lòng, cô luôn cầu mong rằng bấy đời không bao giờ dính líu đến anh ta.

Sau khi đưa bản hợp đồng mà Cảnh Thần đã ký tên cho An Hinh, Vân Hạ Sơ lấy cớ là người không khỏe và xin nghỉ phép một ngày.

Cô lấy chiếc kiềng Kim ngọc lương duyên mà mẹ cô để lại ra lau sạch, trên chiếc kiềng có đính hai đóa sen, một đóa được điêu khắc bằng ngọc, một đóa được đúc bằng vàng đặt sát bên nhau, gợi trong cô cảm giác vô cùng hạnh phúc.

Chỉ có điều, cuối cùng vẫn phụ lòng mong mỏi tốt đẹp này, có thể người bạn đời mà số phận an bài cho cô là người chậm chạp, vẫn còn đang trên đường đến với cô, nhưng cô đã không còn đợi được nữa, trái tim đã

thấm mệt. Ánh hào quang ấm áp tỏa ra từ chiếc kiềng đã làm nhức mắt Hạ Sơ, sống mũi cô cay cay, hai giọt nước mắt rơi xuống. Cô thầm nghĩ, chắc là cuộc đời cô sẽ không có Kim ngọc lương duyên.

Đối với chuyện kết hôn, Hạ Sơ cảm thấy mình đã vô cùng mệt mỏi, cô nghĩ thôi vậy, không có đàn ông, ta vẫn có thể có một cuộc sống hạnh phúc, vui vẻ.

Xoa tay lên bụng mình, ở đó một sinh mệnh nhỏ đang trưởng thành. Đột nhiên cô cảm thấy vô cùng thỏa mãn và tự hào khi sắp được làm mẹ. Cô không muốn kết hôn, nhưng cô muốn giữ đứa con này. Khi cô nói ra dự định này, Đào Đào liền nhảy bật dậy: “Cậu điên à, làm bà mẹ đơn thân, cậu đừng có ầm đầu nhé, nghĩ cho kỹ đi rồi tính.”

“Đào Đào, tớ đã nghĩ kỹ rồi, coi như đứa trẻ này là ông trời cho tớ, tớ sẽ sinh nó.” Vân Hạ Sơ rất kiên quyết.

“Nào cậu bị úng thủy à? Thà là cậu nghĩ đến chuyện lấy anh chàng Cảnh Thần đó còn hơn, chẳng nào thì anh ta cũng muốn nhận trách nhiệm trong chuyện này.” Đào Đào bực bội.

Ngô Mạt liền bước đến, nói nghiêm túc: “Chị Hạ Sơ, chị hãy lấy em nhé. Em cũng đã suy nghĩ nghiêm túc vấn đề này rồi, bất luận đứa trẻ này là của ai, em vẫn là người cha tốt của nó.”

Lần này, đến lượt Vân Hạ Sơ và Đào Đào sửng sốt.

Vân Hạ Sơ vội từ chối ngay: “Ngô Mạt, em còn nhỏ đừng có hành động theo cảm tính.”

“Em đã trưởng thành, đừng coi em là đứa trẻ nữa. Em biết em đang nói cái gì, làm cái gì. Chị Hạ Sơ, em đã yêu thầm chị bao nhiêu năm, em thực sự muốn lấy chị.”

Vân Hạ Sơ thực sự không biết đầu mà lần, thực sự chưa giải quyết xong chuyện này đã xảy ra chuyện kia.

Tuy nhiên, Ngô Mạt lại rất thật lòng, cậu ta đã bỏ ra tất cả số tiền tiết kiệm để mua một chiếc nhẫn kim cương nhỏ, quỳ xuống trước mặt Vân Hạ Sơ, nét mặt rất chân thành: “Chị Hạ Sơ, xin hãy nhận lời cầu hôn của em, mặc dù hiện tại khả năng của em có hạn, nhưng xin chị hãy tin rằng, nhất định em sẽ cố gắng để chị và em bé có một cuộc sống tốt nhất.”

Vân Hạ Sơ nhìn cậu bé vừa mới sạch hơi sữa trước mặt mình, ánh mắt trong trẻo, thanh tú khiến cô không nỡ lòng từ chối. Tuy nhiên, cô biết rất rõ rằng, bao nhiêu năm qua, cô luôn coi Ngô Mạt là cậu em trai, nhường nhịn, bao dung, lo liệu cho cậu mọi chuyện. Trong trái tim cô, Ngô Mạt vẫn là một đứa trẻ. Vân Hạ Sơ lên tiếng một cách đầy khó khăn: “Ngô Mạt, em đừng làm như vậy, em biết là chị không thể chấp nhận. Em còn trẻ, sau này sẽ gặp một cô gái phù hợp với em hơn.”

“Không, em chỉ muốn lấy chị thôi, em chỉ thích chị. Chị không đồng ý em sẽ không đứng đây đâu.” Ngô Mạt vẫn quỳ dưới đất, kiên quyết giữ ý kiến của mình.

“Ngô Mạt, em đừng có bướng bỉnh như vậy, còn nói mình không phải là đứa trẻ nữa.” Vân Hạ Sơ nhìn Ngô Mạt đang trêu môi giận dữ liền hạ quyết tâm thà mất lòng trước được lòng sau còn hơn: “Ngô Mạt, em không đứng đây chị cũng không nhận lời được, chị không thể yêu em được.”

Câu trả lời của Vân Hạ Sơ khiến Ngô Mạt vô cùng thất vọng, nước mắt cậu trào ra, miệng lẩm bẩm: “Tại sao lại thế hả chị Hạ Sơ? Khó khăn lắm em mới học hết được nghiên cứu sinh, cảm thấy mình đã có đủ tư cách để theo đuổi chị, em không bỏ lỡ một phút nào mà về đây ngay, nhưng tại sao ngay cả một cơ hội chị cũng không chịu cho em?”

Trái tim Vân Hạ Sơ bị sự kiên trì đầy tuyệt vọng của Ngô Mạt dày vò đau nhói, nhưng cô buộc phải hạ quyết tâm để cắt đứt ý nghĩ hoang đường của cậu, không thể cho cậu ta một tia hy vọng nào. Làm sao cô có thể để liên lụy đến cậu bé ngây thơ, tốt bụng này được?

“Hạ Sơ, có thật là cậu định sinh một đứa con riêng, để đứa trẻ suốt đời không danh phận, thậm chí ngay cả hộ khẩu cũng sẽ không biết phải đăng ký thế nào ư? Hơn nữa vấn đề trước mắt là, không có giấy chuẩn sinh thì không vào viện được, đến lúc đó ngộ nhỡ xảy ra vấn đề gì thì sao? Cậu suy nghĩ cho kỹ đi.” Đào Đào khuyên Vân Hạ Sơ rất thật lòng, muốn để cô hiểu rằng cô đã đưa ra một quyết định hoang đường biết bao.

“Có phải cứ có giấy đăng ký kết hôn là lấy được giấy chuẩn sinh, còn cả đăng ký được hộ khẩu cho con không?” Đột nhiên Vân Hạ Sơ hỏi.

“Ừ, về lý thuyết là như vậy, nhưng một mình cậu thì nuôi con thế nào?” Đào Đào thực sự không hiểu rõ cục Vân Hạ Sơ đang nghĩ gì.

“Tớ sẽ nghĩ cách.”

“Hay là cậu nhận lời Ngô Mạt đi, tớ thấy cậu ta ngoài việc tuổi hơi trẻ, các mặt khác đều ổn cả. Hơn nữa đúng là cậu ta yêu thầm cậu mấy năm rồi, lấy cậu ta cũng sẽ không thiệt thòi đâu.” Đào Đào sức nhớ ra chiếc phao cứu mạng trước mặt.

“Không được, Ngô Mạt chắc chắn là không được. Thực ra cậu ta vẫn là đứa trẻ chưa lớn, độ chín chắn trong suy nghĩ nhỏ hơn so với tuổi thật, còn chưa biết mình muốn gì.” Vân Hạ Sơ kiên quyết từ chối, đến lúc cuối mới thở dài nói: “Đào Đào, phiền cậu thời gian tới chăm sóc Ngô Mạt nhiều hơn giúp tớ nhé.”

“Yên tâm đi, có tớ thì cậu khỏi lo.” Đào Đào vỗ vai cô, an ủi.

Vân Hạ Sơ gõ cửa phòng 706, cô không nói gì, đưa bản thiết kế đã in sẵn cho Cảnh Thần, hít một hơi thật sâu rồi nói: “Tôi đến tìm anh không phải là bắt anh phải chịu trách nhiệm. Hiện tại tôi muốn sinh đứa con này, thế nên muốn phiền anh đi đăng ký kết hôn với tôi. Vì tôi cần có giấy đăng ký kết hôn để làm thủ tục sinh con. Sau khi đứa trẻ chào đời, đăng ký hộ khẩu cho nó xong, chúng ta sẽ đi làm thủ tục ly hôn, các việc còn lại, anh không phải chịu trách nhiệm gì hết.”

Vân Hạ Sơ nghĩ rồi, nếu đã quyết định sinh đứa con này thì việc tìm Cảnh Thần để yêu cầu anh phụ trách việc sinh con và lo hộ khẩu cho đứa trẻ, chẳng qua là vì cả hai đều là người xa lạ, không có tình cảm gì với nhau, đơn giản, nhanh gọn và không dính dáng gì đến nhau.

Cảnh Thần ngẩng đầu lên, miệng hơi cười cười: “Thực ra không cần ký hợp đồng đâu, anh đã nói là anh sẽ chịu trách nhiệm mà.”

“Không cần, tôi chỉ muốn giữ lại đứa trẻ này mà thôi. Hiện tại và sau này tôi không muốn dính dáng gì đến anh, nếu anh đồng ý chúng ta sẽ ký hợp đồng.” Giọng Vân Hạ Sơ rất bình tĩnh.

Hai bên im lặng một lát, Cảnh Thần liền gạt đầu, để Vân Hạ Sơ vào phòng, hai người ngồi đối diện với nhau trên sofa.

Vân Hạ Sơ đưa bản hợp đồng được in thành hai bản đã chuẩn bị từ trước, giải thích từng điều khoản như điều khoản trong hợp đồng.

Thứ nhất, hai bên kết hôn theo thỏa thuận, bên B (Cảnh Thần) phối hợp với bên A (Vân Hạ Sơ) để đi đăng ký kết hôn.

Thứ hai, trong vòng hai tháng sau khi đứa trẻ chào đời, bên B phối hợp với bên A để đăng ký hộ khẩu cho đứa trẻ, hai bên ly hôn vui vẻ, không bên nào được lấy lý do để bất hợp tác với bên kia, trong thời gian hợp đồng có hiệu lực, không bên nào được hủy hợp đồng đơn phương, nếu không sẽ có trách nhiệm bồi thường năm trăm nghìn nhân dân tệ.

Thứ ba, sự kết hợp giữa hai bên là hữu danh vô thực, chính vì thế cả hai đều không được phép yêu cầu đối phương thực hiện nghĩa vụ của vợ (chồng), đồng thời không được can thiệp vào sự tự do kết bạn của nhau.

Thứ tư, chi phí bên A (Vân Hạ Sơ) mang thai sinh con và sau này nuôi dưỡng đứa trẻ do bên A chịu, không được lấy danh nghĩa đứa trẻ để yêu cầu bên B (Cảnh Thần) phải chịu bất kỳ chi phí gì.

Nếu hai bên không còn ý kiến gì thì hợp đồng sẽ có hiệu lực kể từ ngày được ký.

Nghe xong lời giải thích của Vân Hạ Sơ, Cảnh Thần sầm mặt xuống, nhìn vẻ mặt vô cảm của cô, rồi anh lạnh lùng nói: “Anh muốn bổ sung một điều khoản.”

Vân Hạ Sơ cũng hơi bất ngờ, cô cắn môi, không biết còn vấn đề gì mình chưa nghĩ ra, cô cố giữ vẻ trấn tĩnh: “Anh nói đi.”

“Nếu em đã muốn anh trở thành người chồng trên danh nghĩa thì mời em chuyển xuống đây. Anh không thể chấp nhận được việc vợ mình sống chung mái nhà với gã đàn ông khác, kể cả trên danh nghĩa cũng không thể cho phép. Anh sẽ nhường phòng ngủ chính ở hướng nam cho em.”

Vân Hạ Sơ nghĩ một lát, dường như điều này cũng hợp tình hợp lý, cô đành miễn cưỡng gật đầu: “Thế thì bổ sung thêm vậy, anh ký đi.”

“Còn nữa.”

“Anh có thể nói một lần cho hết được không?” Nét mặt Vân Hạ Sơ bắt đầu bực bội.

Dường như Cảnh Thần rất thích thú khi nhìn thấy cô nổi cáu, anh liền mỉm cười nói: “Anh cảm thấy nếu em trả tiền thuê nhà cho anh có phải sẽ hợp lý hơn không? Như thế em sẽ cảm thấy thoải mái hơn, hai nghìn tệ được không?”

“Được, anh ký đi.” Vân Hạ Sơ đồng ý ngay mà không hề do dự.

“Được.” Cảnh Thần nheo mắt cầm bút lên: “À, còn nữa.”

Sắc mặt Vân Hạ Sơ mỗi lúc một khó coi hơn, đã chuẩn bị nổi cáu.

“Anh, anh muốn nhắc em rằng đừng có ký lộn chỗ, đừng ký vào phía dành cho bên B đấy.” Cảnh Thần nhắc.

Vân Hạ Sơ không thèm đến xĩa gì đến anh ta, cầm bút ký ngay tên mình ở phía dành cho bên A.

“Còn nữa...”

Vân Hạ Sơ buông bút xuống, không nhìn được nữa liền nổi cáu: “Còn gì nữa, anh có thôi đi không!”

“Phụ nữ có bầu không được nổi cáu, nếu không sẽ ảnh hưởng tới đứa bé trong bụng.”

Chương 6: Cuộc hôn nhân này không liên quan gì đến tình yêu

Giúp Vân Hạ Sơ chuyển đồ đạc xuống phòng 706, nét mặt Ngô Mạt tỏ rõ vẻ dối địch khi nhìn thấy Cảnh Thần đỡ Vân Hạ Sơ ngồi xuống sofa với vẻ rất quan tâm. Một tay anh khoác vai cô, một tay xoa lên cái bụng vẫn còn lép kẹp của cô. Theo phản xạ, Vân Hạ Sơ định đẩy Cảnh Thần ra, nhưng sau khi nhìn thấy vẻ hệt hăng trên khuôn mặt Ngô Mạt, cô liền nghiêng rằng tỏ ra ta đây rất hạnh phúc khi ở bên Cảnh Thần.

Ngô Mạt liền giậm chân hậm hực đi ra, Đào Đào nhìn đôi trai gái đang tỏ ra rất tình tứ trên sofa bằng ánh mắt khó xử, ngần ngừ một lát rồi đuổi theo Ngô Mạt. Vân Hạ Sơ liền đẩy ngay Cảnh Thần ra, mặt sầm xuống: “Từ nay về sau đề nghị anh không nên làm như vậy, anh đừng quên hợp đồng chúng ta đã ký.”

“Anh chàng đó thích em hả!”

“Không liên quan gì đến anh.” Vân Hạ Sơ hất tay Cảnh Thần ra rồi về phòng mình.

Mười phút sau, Cảnh Thần gõ cửa phòng Vân Hạ Sơ, không để tâm gì đến cơn giận vẫn chưa nguôi của cô: “Anh có một chút ý kiến về bản thiết kế này, em có thể sửa hộ anh được không.”

“Anh nói đi, ý kiến gì?” Vân Hạ Sơ hậm hực trả lời, không hiểu tại sao, mỗi lần đứng trước người đàn ông này, cô chỉ muốn nổi cáu.

“Chỗ này có thể chuyển từ khảm ngọc trai thành thạch anh màu hay không?”

Vân Hạ Sơ thờ ơ liếc nhìn bản thảo, đột nhiên mắt sáng lên, lời đề nghị của Cảnh Thần đúng là rất có lý. Nếu chuyển các hạt ngọc trai dài ngắn không đều thành pha lê màu, cả bộ trang sức sẽ toát lên vẻ lãng mạn của tình yêu, nhìn sẽ đẹp hơn.

“Ồ, có thể.” Vân Hạ Sơ liền sửa ngay bản thảo, không thể hiện ra rằng mình cũng rất đồng tình.

Trước khi đi ngủ, Đào Đào gọi điện thoại đến, nói Ngô Mạt đang chán đời, uống rất nhiều rượu. Vân Hạ Sơ cũng không biết phải làm thế nào, sau khi đắn đo kỹ càng mới cúp máy, nằm xuống giường, trần trọc mãi không ngủ được, và thế là cô lại trở dậy ra phòng khách định rót cốc nước.

Cảnh Thần vẫn chưa ngủ mà ngồi trên sofa xem ti vi, nhìn thấy Vân Hạ Sơ cầm cốc ra liền đứng dậy rót một cốc sữa bò cho vào lò vi sóng, nửa phút sau đưa cho Vân Hạ Sơ lúc cô đang đứng đần người trước bình nước nóng: “Uống cốc sữa sẽ dễ ngủ hơn.”

Vân Hạ Sơ không nói gì, lặng lẽ đón lấy, uống một ngụm, khẽ cau mày hỏi: “Mùi sữa này hơi lạ, của hãng nào vậy.”

“Anh cho vào một ít mật ong, như thế sẽ có chất hơn.”

“Ừm.” Vân Hạ Sơ khẽ đáp, uống sữa xong liền lặng lẽ quay về phòng.

Đêm đầu tiên “sống chung”, cả đêm không có chuyện gì xảy ra.

Buổi sáng, lúc Vân Hạ Sơ đến studio, An Hình đang khoanh tay trước ngực, nhìn đôi trai gái thanh lịch trong bộ trang phục truyền thống của cung đình đứng trước máy quay. Cảnh Thần đứng sau nữ người mẫu chính để làm nền, nét mặt thờ ơ, cao ngạo. Trên chiếc cổ cao trắng ngần của nữ chính có đeo một sợi dây chuyền hợp kim có mặt là ba giọt lệ làm bằng đá mặt trăng, tên của sợi dây chuyền này là Nước mắt của nàng tiên cá. Cuối cùng chàng hoàng tử đã se duyên với nàng công chúa của nước khác, nàng tiên cá biến thành bọt biển, nước mắt mãi mãi đọng lại trong trái tim của hoàng tử.

“OK, tuyệt vời.” An Hinh vỗ tay, rất hài lòng về hình ảnh này, sau đó cô liền bước đến đứng cạnh Vân Hạ Sơ giơ ngón tay cái lên. Trước đó, cô đã tỏ ra phục sát đất khi thấy Vân Hạ Sơ ký được hợp đồng với Cảnh Thần theo mức giá thấp hơn rất nhiều so với dự đoán của công ty.

Vân Hạ Sơ liền mỉm cười đáp lại, đúng là không thể phủ nhận con mắt nhìn người của An Hinh rất có kinh nghiệm. Gã lưu manh đó vừa xuất hiện trước ống kính, lúc gã ta không cười cợt nhả, cô thấy đúng như lời An Hinh nói.

“Tiếp theo sẽ chụp cảnh cuồng nhiệt ở Cinderella, mọi người chuẩn bị đi nhé.”

Trước lời hô hào của An Hinh, tất cả các nhân viên ai vào vị trí của người nấy. Trong cảnh này, Cảnh Thần và nữ chính cầm tay nhau nhìn vào ống kính, trên cổ tay của nữ chính là một sợi dây chuyền hợp kim màu bạc trắng, mặt sợi dây được thiết kế rất tinh xảo, gồm các chi tiết nhỏ như xe ngựa bí ngô, giày thủy tinh, chiếc váy khiêu vũ xinh xắn... Trước khi quay, An Hinh bước lên trao đổi với Cảnh Thần về vai diễn, hai người nói chuyện một lát thì thấy An Hinh gật đầu liên hồi.

Hai ngày sau, khi nhìn thấy các bức ảnh mẫu về sợi lắc tay này, Vân Hạ Sơ đã vô cùng sửng sốt, tất cả các tấm ảnh mẫu, cảnh cuồng nhiệt ở Cinderella, lâu đài hạnh phúc... Ngoài sợi lắc tay, tất cả các bối cảnh, cho dù là cảnh nhân vật chính vừa cầm tay vừa nhìn nhau bằng ánh mắt đắm đuối, hay cầm tay đứng bên nhau, đều được xử lý đen trắng. Vì thế, màu sắc duy nhất nổi bật trong cả bức tranh là sợi lắc tay, nhìn rất sắc nét.

An Hinh hãnh diện nói: “Thế nào, đây là lời đề nghị của Cảnh Thần, hiệu quả tuyệt vời, con mắt nhìn người của tớ thế nào? Phục rồi chứ?”

Vân Hạ Sơ gật đầu, đúng là báỉ phục.

Ngô Mạt đòi chuyển đến khu tập thể của cơ quan để ở, Vân Hạ Sơ nói mấy câu để giữ cậu lại. Thấy cậu lăm lè không nói gì, cô liền nghĩ thôi mặc cậu ta, thật trẻ con. Đợi đến khi gặp được cô gái mà mình thích, cậu ta sẽ hiểu.

Thu dọn đồ đạc xong xuôi rồi ra khỏi nhà, Ngô Mạt dừng chân lại, lòng vô cùng buồn bã. Mấy năm rồi, cậu coi Vân Hạ Sơ như là mặt trời trong lòng mình, mọi sự nỗ lực của cậu đều là để theo đuổi cô, hóa ra chỉ là một con thiêu thân lao vào lửa. Ngô Mạt nắm chặt tay thành nắm đấm, cố gắng kìm chế suy nghĩ quay lại

ôm chặt cô. Thậm chí Ngô Mạt còn nghĩ, nếu Vân Hạ Sơ bảo cậu ở lại, cậu sẽ không đi nữa. Nhưng Vân Hạ Sơ không nhìn sang Ngô Mạt, cô chống tay lên khung cửa, nói: “Thế thì em nhớ giữ gìn sức khỏe nhé.”

Ngô Mạt cố gắng không để nước mắt trào ra, đi thẳng xuống dưới mà không ngoảnh đầu nhìn lại.

Vân Hạ Sơ xin nghỉ nửa ngày, rời công ty, đi qua cửa hàng tạp hóa 7-11, cô nghĩ ngợi một lát rồi vào mua hai gói kẹo sôcôla Eclairs.

Hai giờ chiều, Cảnh Thần và Vân Hạ Sơ gặp nhau ở cổng Cục dân chính, hai bên gật đầu chào nhau.

Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Vân Hạ Sơ, nhân viên của phòng đăng ký liền nói ngay: “Ly hôn thì sang bên kia.”

Vân Hạ Sơ ngượng ngùng đưa gói kẹo sôcôla ra: “Chào chị, bọn em kết hôn ạ.”

“Vậy hả!” Nét mặt của chị nhân viên lộ rõ vẻ hồ nghi, xem ra chị ta rất ít gặp người đi đăng ký kết hôn với nét mặt như vậy.

Cảnh Thần khẽ cười.

Hạ Sơ mỉm cười gượng gạo, hai người làm xong thủ tục, từ nay trở đi trên danh nghĩa trở thành vợ chồng, chịu sự bảo vệ của pháp luật.

“Em mời anh đi ăn đi, lần đầu tiên anh kết hôn, trong lòng cũng thấy xúc động.”

Ra khỏi Cục dân chính, Vân Hạ Sơ đang chuẩn bị chào tạm biệt thì nghe thấy “chồng mình” nói như vậy.

Nghĩ chắc trên thế gian này, số người “kết hôn theo lệnh con” như cô chẳng có mấy người, khách mời duy nhất sau khi “kết hôn theo lệnh con” là “chồng” của cô, sự kiện này chắc chỉ có một không hai.

“Đi thôi.” Vân Hạ Sơ gạt đầu, thôi thì đi ăn một bữa để chúc mừng sự kiện có một không hai này vậy.

“Cho chai rượu Chateau Lafite Rothschild 1982.” Cảnh Thần mỉm cười dặn nhân viên phục vụ.

Vân Hạ Sơ liền sầm mặt, xách túi lên định đi ra.

Cảnh Thần liền đưa tay giữ ngay cô lại: “Thôi, thôi, năm 1994 là được rồi.”

Nhà hàng của Ý trên đường Kim Dung.

Cửa ra vào bày ba nghìn chai rượu vang, trên đỉnh là ba nghìn chùm treo hình nắm mạ bạc, tường được thiết kế theo phong cách phông cổ Latin, rèm cửa màu đỏ mang phong cách Mumbai. Vân Hạ Sơ lạnh lùng nhìn cách bài trí xa hoa của nhà hàng kiểu Âu nổi tiếng bậc nhất ở Bắc Kinh này, Cảnh Thần ngồi ở phía đối diện, gọi món rất thành thạo, tựa như đang ngồi trong nhà hàng của nhà mình.

Đột nhiên Vân Hạ Sơ chợt nhớ ra rằng mình gần như không hiểu gì về người đàn ông này, ví dụ anh ta làm nghề gì? Như tình hình hiện nay, cô thực sự không nghĩ ra anh chàng với bộ mặt lưu manh, tuổi còn trẻ mà đã có xe việt dã của Toyota lái, ngoài việc mở cửa hàng ăn ra còn có thể làm được việc gì nghiêm túc để kiếm tiền.

Cảnh Thần bình thần nâng ly lên trước ánh mắt chăm chú của Vân Hạ Sơ rồi nhướn mày: “Chúc đêm tân hôn của chúng ta hạnh phúc!”

Vân Hạ Sơ khóc dở mếu dở.

“Rượu vang tuyệt đấy, nào! Nhắm mắt lại cảm nhận một chút, giống như anh đây này.” Vừa nói, Cảnh Thần vừa mỉm cười và nhắm mắt lại: “Tưởng tượng rằng, năm 1994 đó, gió thổi hiu hiu, ánh nắng dịu mắt, mọi người vừa ca hát vui vẻ vừa hái những chùm nho đang chín tới, sau đó trải qua hàng loạt quá trình ủ rượu rất tỉ mỉ, những chùm nho chín đỏ được đưa vào thùng gỗ sồi và đặt trong hầm rượu tối có nhiệt độ thích hợp, thời gian sẽ giúp số rượu vang đó dần dần có được mùi vị thơm ngon, thuần khiết.”

Dưới ánh đèn của nhà hàng, các nét trên khuôn mặt Cảnh Thần rất thanh tú, nhẹ nhàng, lúc cười, đôi mắt anh cong như vầng trăng lưỡi liềm.

Vân Hạ Sơ thử nhắm mắt lại, trong đầu hiện ra một vườn nho mênh mông, xanh mướt dưới ánh nắng mặt trời, những chùm nho chín đỏ lung linh trong nắng. Giọng Cảnh Thần trầm ấm, mang một chút gì đó quyến rũ như hương thơm đậm đà của rượu: “Loại rượu lâu năm này, giống như người đẹp ngủ trong rừng, cần lời đánh thức nhẹ nhàng mới tỏa ra được mùi thơm ngào ngạt của quả. Em phải thưởng thức từ từ và thật chuyên tâm, nào, nhấp một ngụm nhỏ đi, giữ nguyên trong miệng mười lăm giây.”

Hạ Sơ liền làm theo.

“Đã cảm nhận được chưa? Nó đang nhảy nhót trên đầu lưỡi của em đấy, tỏa ra mùi thơm của hạnh nhân và violet, khiến niêm mạc trong vòm miệng được trải rộng, ngoài ra còn có vị hơi chất rất khó quên. Đó là do tác dụng của Tannin. Tannin là ảo thuật gia trong rượu vang, có thể tạo ra vị chất, từ đó khiến rượu có vị chất dịu giữa vị thuần khiết, thơm ngọt, khiến người ta không thể nào quên. Đây giống như quá trình trưởng thành của một con người, theo thời gian sẽ dần dần mất đi vẻ rụt rè, e ngại, nhưng quá trình cũng rất dài và lê loi, cuối cùng mong đạt đến cấp độ cao quý. Giống như loại rượu vang Chateau Lafite Rothschild này, thơm ngon dễ chịu, lại xen lẫn một chút gì đó ngây thơ, ngại ngùng.”

Vân Hạ Sơ đã bị trải nghiệm này mê hoặc, cô ngất ngây trong mùi thơm của rượu và giọng nói tựa như thôi miên của Cảnh Thần, cảm giác như có phép thuật, vị chất đó trong vòm họng dần dần trở nên hài hòa, một cảm giác êm ái mềm mại như lụa trào dâng trong miệng.

Cảnh Thần lắc chiếc ly một cách rất điệu nghệ, nhìn rượu hắt lên thành ly rồi từ từ chảy xuống, tựa như những giọt lệ long lanh: “Cuộc đời của rượu vang, kết cục vẹn toàn nhất là đợi được một người thực sự hiểu được nó, thưởng thức được nó, nếu như đợi được một người tri kỷ như anh thì đó chính là điểm phúc của nó đấy.”

Vân Hạ Sơ liền mở mắt ra, nhìn thấy nụ cười tươi tắn trên môi Cảnh Thần. Anh nâng ly lên chạm nhẹ vào mép ly của Vân Hạ Sơ: “Uống rượu vang là một sự tận hưởng lớn trong cuộc đời con người, tuy nhiên nếu uống loại rượu này được sản xuất vào năm 1982, cảm giác sẽ còn thú vị hơn.”

Vân Hạ Sơ ngửa cổ uống một hơi hết sạch số rượu còn lại.

“Anh là chuyên gia ném thử rượu vang à?”

Cảnh Thần nhìn cô phí phạm của trời như vậy bằng ánh mắt nuối tiếc, khẽ lắc đầu.

“Chuyên gia ủ rượu ư?”

Cảnh Thần tiếp tục lắc đầu.

“Nhà tiếp thị rượu à?”

“Hả? Sao em lại đoán ra được?” Cảnh Thần liền nhướn mày lên theo thói quen.

“Vừa nhận ra thôi, thấy anh khá am hiểu về rượu, thích những thứ xa xỉ, đắt tiền, dĩ nhiên là thích hợp nhất với việc tiếp thị các loại rượu vang cao cấp rồi. Nghe nói là được trả phần trăm rất cao, anh cũng làm thêm trong nhà hàng này chứ?”

Cảnh Thần càng cười tươi hơn, anh đưa tay lên vỗ nhẹ: “Em có ánh mắt nhìn người đó, vậy mở một chai năm 1982 cho vui nhé?”

“Có cần bà chị nào nhiều tiền bao không? Em có thể giới thiệu cho anh, với tướng mạo của anh, chắc chắn sẽ kiếm được nhiều hơn.” Vân Hạ Sơ rót rượu vào ly, nhìn rượu màu hổ phách chảy xuống, không ngước mắt lên.

“Được thôi.” Cảnh Thần không hề để tâm, anh đưa tay nhắc ly rượu của Vân Hạ Sơ lên, đặt lên môi mình nhấp một ngụm nhỏ: “Chỉ cần mức giá đưa ra ổn thì anh sẽ suy nghĩ. Nhưng bác sĩ không nói với em hay sao? Thời gian đầu mới có bầu là thời gian quan trọng để thai nhi hình thành nên các cơ quan, tốt nhất không nên uống quá nhiều rượu.”

Cũng biết nhiều đó chứ, xem ra việc bán tướng mạo cũng không dễ dàng gì! Vân Hạ Sơ tròn mắt nhìn Cảnh Thần đang cười rất rạng rỡ, thâm mĩa mai.

Sau “bữa tiệc kết hôn” sang trọng của hai người, cuộc sống chung giữa Cảnh Thần và Hạ Vân Sơ chính thức được bắt đầu. Dựa trên nguyên tắc không can thiệp vào cuộc sống của nhau, mọi việc tạm thời ổn định.

Công việc chụp poster quảng cáo cho sản phẩm mới đã hoàn tất.

An Hình bỏ tiền mời mọi người ra quán bar. Tạm thời Vân Hạ Sơ vẫn chưa nghĩ ra cách giải thích chuyện mình đã kết hôn và có bầu với Cảnh Thần như thế nào, thế nên cũng không từ chối được lời chèo kéo của An Hình, đành phải đi theo mọi người.

Vân Hạ Sơ lấy cớ người không được khỏe, chỉ gọi một cốc nước cam, lặng lẽ ngồi ngoài nhìn mọi người chơi đùa.

Tô Dĩ Huyền bung ly rượu đến, ngồi xuống cạnh Vân Hạ Sơ: “Chị Hạ Sơ, em thực sự thích mẫu thiết kế của chị, hôm nào chị có thời gian thì thiết kế riêng cho em một bộ nhé?”

Vân Hạ Sơ không quen lắm với việc quá gần gũi với người chỉ có quan hệ xã giao, cô chỉ mỉm cười khách sáo.

“Chị Hạ Sơ, sao chị lại uống nước cam, để họ pha cho chị một cốc Pink Lady nhé!” Tô Dĩ Huyền vừa nói vừa quay sang gọi nhân viên pha chế trong quầy.

Vân Hạ Sơ đang định từ chối thì nhìn thấy trên cổ tay của Tô Dĩ Huyền có đeo một sợi lắc tay pha lê rất rực rỡ.

Quay đầu lại thì nhìn thấy Vân Hạ Sơ đang thần mặt nhìn sợi lắc tay của mình, Tô Dĩ Huyền phấn khởi giơ tay lên trước mặt Vân Hạ Sơ: “Có đẹp không chị, vừa nhìn là em đã thích ngay.” Vừa nói, cô vừa nở một nụ cười rất rạng rỡ, nhìn gần mới thấy làn da của Tô Dĩ Huyền mịn màng, trơn láng tựa như cánh hồng mơn mẩn, rất đẹp và quyến rũ.

Và chiếc lắc tay đó, chính là điều kiện mà Cảnh Thần đưa ra để đồng ý chụp poster, hóa ra Tô Dĩ Huyền chính là cô gái mà anh ta yêu nhất!

Vân Hạ Sơ nhìn cốc Pink Lady mà nhân viên pha chế vừa bưng đến trước mặt mình, sững người ra một lát, thậm chí mai trước phản ứng của mình ban nãy. Cô và anh ta lên giường với nhau một cách vô tình, rồi lại vô tình có thai. Hiện tại chỉ vì muốn sinh con mà cô phải tìm một con đường hợp pháp mà thôi, không can thiệp vào chuyện tình cảm của đôi phương, vậy thì việc ai là cô gái mà anh ta yêu nhất thì có liên quan gì đến cô?

“Anh Cảnh Thần, anh làm gì vậy? Đó là rượu của chị Hạ Sơ.”

Lời nhắc của Tô Dĩ Huyền đã khiến Vân Hạ Sơ trở về với thực tại, không biết Cảnh Thần bước đến từ lúc nào. Anh ta đứng bên cạnh cô, uống hết rượu của cô, giơ chiếc ly không lên cau mày, sau đó ghé sát vào tai cô nói nhỏ: “Không phải anh đã nói là em không được uống rượu đó sao? Sao vẫn đến quán bar uống rượu hả? Anh không thể chấp nhận được việc em sinh ra một đứa trẻ ngớ ngẩn cho chúng ta.”

“Không liên quan gì đến anh!” Vân Hạ Sơ đẩy nhẹ Cảnh Thần ra, tiếp tục uống nước cam của mình.

Tô Dĩ Huyền liền bước đến, khoác lên vai Cảnh Thần một cách duyên dáng rồi trách: “Anh Cảnh Thần, anh bảo là không đến mà, sao vậy, nhớ em như vậy à?”

“Ừ, nhớ em chết đi được.” Cảnh Thần cười cười, véo nhẹ đầu mũi xinh xắn của Tô Dĩ Huyền, nhìn cô trên môi với vẻ hài lòng, vẻ được cưng chiều đó khiến cô có thêm một nét gì đó dịu dàng, dễ thương.

Vân Hạ Sơ lạnh lùng nhìn hai người trêu chọc nhau mà không để ý gì đến mọi người xung quanh.

An Hình bước đến, chạm ly với cô, chúc sản phẩm mới sẽ đắt hàng, tiền tiêu không hết! Lúc cuối còn nhìn đôi trai gái đang rạng ngời hạnh phúc bên cạnh với ánh mắt khen ngợi: “Đẹp đôi thật, chàng hoàng tử một trăm phần trăm và nàng công chúa một trăm phần trăm, đúng là rất đẹp đôi!”

“Đúng vậy!” Trong lòng cô vô cùng khinh bỉ anh chàng được gọi là hoàng tử đó, nhưng bề ngoài vẫn phải hòa vào: “Đúng là đẹp đôi thật!”

Dừng lại một lát, Vân Hạ Sơ cảm thấy bầu không khí trong quán bar thực sự rất ngọt ngào, cô liền lấy cớ: “An Hình, tớ thấy hơi khó chịu, tớ ra ngoài trước nhé.”

“Ừ, gần đây mệt quá hả, về sớm mà nghỉ cho khỏe.” An Hình tiễn Vân Hạ Sơ ra cửa rồi gọi xe taxi, nhìn cô lên xe rồi mới yên tâm vẫy tay tạm biệt.

Điều khiến Vân Hạ Sơ vô cùng bất ngờ là lúc cô về đến nhà, Cảnh Thần đã ngồi trong phòng khách, tay bưng một ly rượu vang được rót đầy, đàn âm thanh đang bật bài A perfect Indian, giọng nữ trong trẻo, mang một âm điệu u buồn, lạnh lẽo. Đột nhiên Vân Hạ Sơ chợt nhớ ra rằng, hồi đó MC chương trình âm nhạc của đài phát thanh trong trường đại học đã từng làm một chương trình về Sinead O'Connor, giới thiệu về cô gái xinh đẹp khác người đó, MC đã chọn bài A perfect Indian làm nhạc nền cho cả chương trình.

Hồi đó Vân Hạ Sơ ngồi một mình trong vườn trường, hoa anh đào nở rộ sắp tàn, gió thổi tới làm hoa rụng như mưa. Cô ngồi dưới một cây hoa anh đào, nghe giọng hát đó ngân vang lẻ loi trên bầu trời yên tĩnh. Vân Hạ Sơ nghĩ, người ca sĩ bề ngoài lạnh lùng, phản nghịch đó lại có một nội tâm cháy bỏng, với giọng hát trong sáng như bầu trời sau cơn mưa, hình ảnh mà chị miêu tả cho người đời thấy không phải là một người Ấn Độ hoàn mỹ, mà chắc chắn là đang ca ngợi một chàng hoàng tử Ấn Độ thực thụ trong tâm hồn sâu thẳm của chị.

Thời điểm đó cô đang làm trợ giảng năm thứ hai ở trường, cuộc sống của cô đã xuất hiện một chàng trai không liên quan gì đến hoàng tử, Lư Đại Vĩ, là một thầy giáo dạy môn Giám định khoáng thạch trẻ tuổi vừa mới được phân về khoa. Một người rất có tài, ăn nói hóm hỉnh, tướng mạo bình thường, chân trái hơi bị tập tễnh. Bình thường anh có mối quan hệ khá tốt với Vân Hạ Sơ, có cái gì ăn ngon, chơi vui đều nhớ để giành cho Vân Hạ Sơ. Vân Hạ Sơ thầm nghĩ, Đại Vĩ là người đàn ông thích hợp có thể lấy làm chồng, nếu cô lấy anh, chắc chắn sẽ yên tâm được hưởng một cuộc sống hạnh phúc cho đến hết cuộc đời. Và thế là cô đã yên tâm nhận các món đồ ăn vặt mà thỉnh thoảng anh đưa đến, chỉ còn đợi chờ Lư Đại Vĩ tỏ tình.

Ai ngờ, cuối cùng cái mà cô đợi được là thiệp hồng và kẹo cưới của Lư Đại Vĩ, anh phần khởi phát một vòng cho cả văn phòng khoa, khoe mừng tám tháng sau sẽ tổ chức đám cưới, mời mọi người đến uống rượu. Vân Hạ Sơ không thể hiểu, thế là cô liền tìm một cơ hội để hỏi anh. Trước lời chất vấn của cô gái thanh tú, dịu dàng với đôi mắt đỏ hoe này, Lư Đại Vĩ tỏ ra rất sững sốt, một hồi lâu anh mới ấp úng nói: “Hạ Sơ, anh làm sao xứng được với em? Từ trước đến nay anh luôn coi em như em gái.”

Vân Hạ Sơ nghĩ, không tìm được, lại tự cười mỉa mình.

Nhìn thấy Vân Hạ Sơ đứng ở phòng ngoài, nét mặt hơi ngơ ngác, Cảnh Thần liền nâng chai rượu lên gọi cô: “Rượu Chateau Lafite Rothschild 1982, mua bằng tiền thù lao mà công ty em trả, lại đây, em có thể uống một ly nhỏ.”

Có lẽ là do bài hát A perfect Indian này, lúc từ chối lời mời của Cảnh Thần, một nụ cười nở trên môi Vân Hạ Sơ.

Quay về phòng ngủ, gỡ cặp tóc, thay bộ quần áo mặc ở nhà cho thoải mái, cô bước đến bên bàn làm việc ngoài ban công. Đột nhiên cô phát hiện ra chiếc đệm ngồi không được thoải mái cho lắm nên đã được thay bằng chiếc đệm có lưng tựa từ lúc nào, màu xanh nước biển rất dễ chịu, tự nhiên Vân Hạ Sơ cũng thấy ấm lòng. Đúng lúc này, cô liền nghe thấy trong phòng khách có tiếng đùa của con gái vọng ra, theo phản xạ cô liền quay vào.

Nhìn thấy Vân Hạ Sơ bước từ phòng ngủ chính ra, tóc buông xõa trên vai, mặc bộ quần áo ngủ đơn giản, Tô Dĩ Huyền ngạc nhiên đến nỗi trợn tròn mắt: “Anh Cảnh Thần, chị Hạ Sơ, hai người...?”

Vân Hạ Sơ cũng đứng im như trời trồng.

Cảnh Thần gạt tay Tô Dĩ Huyền đang bám trên cánh tay mình xuống, kéo cô ra ngoài.

“Sao lại đuổi em đi? Hai người có chuyện gì giấu người khác hả...?”

Cửa bị đóng lại, cắt đứt lời chất vấn của Tô Dĩ Huyền. Vân Hạ Sơ ngượng ngùng đứng yên một chỗ. Cô bị coi là thế nào? Là kẻ thứ ba bị bắt quả tang? Là kẻ thứ ba có bầu và sống chung với bạn đời của người khác? Tội danh này không hề đơn giản, cô thăm mĩa mai mình.

Nghe thấy tiếng chìa khóa mở cửa, Vân Hạ Sơ đang ngồi trên sofa lơ đãng xem ti vi vội đứng dậy, Cảnh Thần bước vào, nét mặt mệt mỏi, thay giày xong liền bước đến bên sofa và ngồi xuống, lặng lẽ rót đầy ly rượu Chateau Lafite Rothschild 1982.

Vân Hạ Sơ nhìn anh ta uống rượu Chateau Lafite Rothschild 1982 ừng ực như uống Coca, trong lòng cũng thấy áy náy: “Tôi có thể đi giải thích cho cô ấy biết.”

“Giải thích chuyện gì? Đi đăng ký kết hôn với anh hay là mang bầu con của anh?” Cảnh Thần lạnh lùng trả lời.

“Rõ ràng anh biết không phải là như vậy! Tôi sinh xong chúng ta sẽ ly hôn, hơn nữa cuộc hôn nhân này vốn là hữu danh vô thực, anh có thể cho cô ấy xem bản hợp đồng mà chúng ta đã ký với nhau.”

“Nếu người đàn ông của em có con với người khác em sẽ làm gì?” Cảnh Thần đổ hết số rượu vang còn lại trong chai vào ly, nét mặt trầm ngâm.

Vân Hạ Sơ không biết phản bác thế nào, hiện tại đứa con trong bụng là chỗ dựa quan trọng nhất cho cô, cô thực sự muốn nó chào đời. Và thế là cô liền cắn chặt môi dưới, cố nhịn, không nói thêm gì nữa. Vào bếp rót một cốc nước ấm, cho hai thìa mật ong vào, đảo đều bẻ vào cho Cảnh Thần: “Một lát rồi anh uống cái này đi, uống rượu vang nhiều cũng sẽ đau đầu đấy.”

Cảnh Thần lặng lẽ đón lấy cốc nước, Vân Hạ Sơ phát hiện ra anh ta đang khóc. Lúc này cô đứng bên cạnh cũng luống cuống không biết phải làm gì, không biết là nên lặng lẽ về phòng coi như không nhìn thấy hay ngồi xuống an ủi anh ta một lát. Người ta thường nói đàn ông không dễ rơi nước mắt, chắc chắn lúc này đây anh ta đang rất buồn, xem ra anh chàng này cũng thật lòng yêu Tô Dĩ Huyền.

Trong lúc Vân Hạ Sơ đang bối rối thì Cảnh Thần lại ngẩng đầu lên nhìn cô đang đứng tần ngần một bên, nói: “Em ôm anh một lát có được không?” Lúc nói câu này, Cảnh Thần hơi ngửa đầu lên, mắt đỏ hoe, khóe mép trĩu xuống, giống như một đứa trẻ lẻ loi không có chỗ dựa, Vân Hạ Sơ cũng thấy mềm lòng, bèn cúi xuống ôm nhẹ anh.

Cảnh Thần ghé tai vào bụng Vân Hạ Sơ, lẩm bẩm cái gì đó, một hồi lâu, Vân Hạ Sơ mới nghe rõ câu anh ta đang nói: “Con yêu, con có nghe thấy không? Vì con mà ba phải chịu bao nhiêu điều ảm ức.”

Vân Hạ Sơ khóc dở mếu dở, cô rất muốn nhắc nhở anh chàng này rằng, sau khi đứa trẻ chào đời cô sẽ không còn quan hệ gì với anh ta nữa. Nhưng những chuyện trước mắt, nỗi bất hạnh của người đàn ông này, chủ yếu là do cô gây ra. Chính vì thế cô đã không nói ra điều đó mà để mặc cho anh ta túm lấy chiếc phao cứu mạng khi gặp điều bất hạnh này và tâm sự với nó một hồi, chẳng nào thì vẫn còn thời hạn hợp đồng cơ mà, đến lúc đó nói cũng không muộn.

4. Chương 07 - 08

Chương 7: Cuộc chiến giữa gió Đông và gió Tây

Cứ nghĩ đến nước mắt và vẻ lẻ loi của Cảnh Thần tối hôm qua, Vân Hạ Sơ lại cảm thấy đứng ngồi không yên. Và thế là cô quyết định xen vào chuyện của người khác một lần, xin An Hình số điện thoại của Tô Dĩ Huyền, hẹn gặp cô bé ở quán cà phê Top Island gần công ty cô.

Trước khi gặp mặt, Vân Hạ Sơ đã nghĩ đi nghĩ lại những điều mà mình sẽ nói, ngâm nghĩ xem làm thế nào để có thể giải thích rõ chuyện này, nói rõ lập trường của mình, để Tô Dĩ Huyền có thể thông cảm, xóa bỏ sự ngộ nhận giữa họ.

Tuy nhiên, Tô Dĩ Huyền lại không cho Vân Hạ Sơ cơ hội nào để giải thích, cô nói: “Chị Hạ Sơ, chị không phải giải thích đâu, em không muốn nghe gì hết. Đứa trẻ là vô tội, chị cố gắng giữ gìn sức khỏe, chúc chị và anh Cảnh Thần sống hạnh phúc với nhau, anh ấy là một người đàn ông tốt.”

Rồi Vân Hạ Sơ nhìn theo bóng Tô Dĩ Huyền lặng lẽ ra về, cảm thấy mình thực sự là một kẻ thứ ba vô liêm sỉ.

Mấy ngày liền Cảnh Thần đều tỏ ra không vui, nét mặt buồn bã. Vân Hạ Sơ cảm thấy lỗi tại mình, hồi đầu suy nghĩ không kỹ, không nên ký hợp đồng kết hôn giả với anh ta một cách thiếu chín chắn như vậy, thế nên trong lòng cảm thấy rất áy náy, cô cũng cố gắng tỏ ra vui vẻ, anh ta nhờ gì cô đều đáp ứng.

“Rót hộ anh một cốc nước cam được không?”

“Vâng.”

“Em là quần áo à? Tiện thể là luôn hộ anh cái quần.”

“Vâng.”

“Em đi siêu thị à? Mua hộ anh hộp khoai tây chiên Pringles nhé.”

“Vâng.”

...

Đại khái là như vậy, Vân Hạ Sơ cảm thấy mình càng ngày càng nhẫn nhịn trước con người này, ai bảo cô nhờ vả người ta?

Buổi chiều, An Hình kéo Vân Hạ Sơ lên rời công ty đến cửa hàng bán ngọc lưu ly, nói là để kỷ niệm một trăm ngày ngày kết hôn, muốn mua tặng Tề Đại Dương một món quà.

Bước vào một cửa hàng bán ngọc, An Hình chỉ vào một sợi dây đeo cổ có hình ngọc quan âm rồi hỏi: “Tớ đến đây mấy lần rồi, chính là cái này, cậu xem giúp tớ là thật hay giả, giá đó có đắt quá không?”

Hạ Sơ liếc giá tiền, cười hỏi: “Chị An Hình, với kiểu tặng quà như thế này không cần thận một ngày nào đó nhà chị sẽ phá sản đó.”

An Hình liền thở dài: “Haizz! Tại tớ lo cho anh ấy suốt ngày bay đi bay lại, tặng ngọc quan âm để làm bùa hộ mệnh cho anh ấy.”

Tề Đại Dương là một kỹ sư máy bay, thường phải làm việc ở độ cao trên mười nghìn mét.

Có một lần An Hình từ Thâm Quyến về Bắc Kinh, ngồi bên cạnh là Tề Đại Dương vừa đi công tác Thâm Quyến và đang trở lại Bắc Kinh. Trên đường bay, máy bay bay qua vùng thời tiết xấu và lắc rất mạnh. An Hình sợ quá không còn ngại ngùng gì nữa mà túm chặt tay Tề Đại Dương, bầu rất mạnh. Tề Đại Dương liền lịch sự vỗ vai An Hình và an ủi cô rằng: “Đừng sợ, sẽ hết lắc ngay thôi, máy bay bay qua vùng thời tiết xấu đó mà, gặp nhiều sẽ thấy quen thôi, giống như việc em đi chơi nhà phao ở các khu vui chơi đó, em cứ thả lỏng đi! Nào, hít thở thật sâu vào.”

“Anh làm nghề gì vậy?” An Hình nhắm chặt mắt hỏi.

“Anh là Tề Đại Dương, là kỹ sư máy bay, rất vui vì được làm quen với em.” Vừa nói, Tề Đại Dương lại đưa cuốn họa báo mà anh đang xem đến trước mặt An Hình: “Em xem này, phong cảnh này đẹp quá.”

An Hình cố gắng hé mắt ra, nhìn bức tranh phong cảnh mà Tề Đại Dương đưa mình xem, trong tranh là vườn hoa oải hương rất đẹp, trải ra trước mắt như một tấm thảm tím không biết đâu là bờ, phía xa là bầu trời xanh thẳm, mây trắng lững lờ...

Máy bay bay hết vùng thời tiết xấu và đã ổn định trở lại, An Hình thở phào một tiếng, phát hiện thấy mu bàn tay của Tề Đại Dương bị cô bầu tím bầm, cô vội ngưng ngưng xin lỗi. Tề Đại Dương cười dịu dàng. Trong tích tắc đó, đột nhiên cô phát hiện ra rằng, nếu một cô gái mạnh mẽ như cô có được một người đàn ông như thế này làm vệ sĩ, sẽ cân bằng được chăng?

Và thế là An Hình đã không ngại ngần mà xin ngay số điện thoại của Tề Đại Dương, rồi cô nhanh chóng mời anh đi ăn với danh nghĩa cảm ơn. Sau đó có qua có lại, chẳng mấy chốc hai người đã yêu nhau, vườn hoa oải hương ở Provence nghiễm nhiên trở thành nơi nghỉ tuần trăng mật của họ.

Mỗi lần nhắc đến chuyện này, An Hình đều nhắc nhở Vân Hạ Sơ với vẻ rất đặc ý: “Hạ Sơ, trong tình yêu, lúc nào cần chủ động thì phải chủ động, tuổi tác cũng cao rồi, đừng suốt ngày chỉ nghĩ đến chuyện ôm cây đợi thỏ, làm gì có nhiều thỏ ghềnh ngang đến vậy!”

Vân Hạ Sơ liền cười, lịch sự nhờ nhân viên bán hàng lấy sợi dây có hình ngọc quan âm ra, đặt lên một miếng đệm mỏng màu trắng, nghiên cứu rất kỹ.

“Chị ơi, đây là loại ngọc bích tuyệt đỉnh đấy, hàng loại A một trăm phần trăm, rất thuần khiết. Chị xem đi, màu xanh trong suốt, chế tác cũng rất tinh xảo.” Nhân viên bán hàng ra sức giới thiệu.

Hạ Sơ không nói gì, ngọc quan âm đặt trên miếng đệm, mắt mày đoan trang, nhìn rất hiền từ, đài sen và gấu vảy xanh mướt, làm nổi bật lên màu xanh của hồ nước, nhìn rất tròn trĩnh, thuần khiết.

Hạ Sơ liền nắm miếng ngọc quan âm trong lòng bàn tay, cảm thấy lòng bàn tay mát lạnh.

An Hình liền hỏi nhỏ: “Hạ Sơ, cậu thấy thế nào? Tổ thấy cũng được đấy, màu xanh rất thuần.”

Nét mặt Hạ Sơ tỏ rõ vẻ thận trọng, cô giơ miếng ngọc quan âm lên, quan sát kỹ trước ánh đèn, sau đó lại bảo nhân viên bán hàng mang ra một chiếc vòng ngọc đeo tay, gõ nhẹ hai cái với nhau, âm thanh vọng ra tuy trong nhưng vẫn hơi trầm. Hạ Sơ lắc đầu với vẻ nuối tiếc: “Không phải là hàng loại A đặc biệt xuất sắc, nhưng xét về nguyên liệu, ngọc bích cũng thuộc hạng trung và cao cấp, chắc là đã trải qua một quá trình tẩy rửa ở mức độ nhẹ để tách ra các tạp chất bên trong, nhưng không nhuộm màu nhân tạo. Như thế cũng được coi là ưu việt rồi”.

An Hình bèn cau mày lại: “Thế thì làm sao bây giờ, tớ xem đi xem lại, vẫn thấy cái này tốt nhất, giá lại đắt như vậy.”

“Thực ra hiện nay rất khó gặp hàng loại A một trăm phần trăm, như miếng ngọc quan âm này cũng là khó, hơn nữa chắc giá sẽ phải cao hơn mức giá này. Hiện nay chính phủ Myanmar đã đóng cửa các mỏ quặng, chỉ còn hai mỏ quặng được phép khai thác, chính vì thế xét về tổng thể, chất liệu của miếng ngọc quan âm này vẫn là khá ổn, nếu giảm giá bảy mươi phần trăm thì có thể tính đến chuyện mua.” Hạ Sơ kết luận.

Nhân viên bán hàng biết đã gặp được chuyên gia, vội nói: “Hai chị đợi một lát, em sẽ hỏi sếp xem giảm giá được bao nhiêu cho chị.”

Sau một hồi trả giá, cuối cùng bức tượng quan âm ngọc bích đã được bán với giá giảm sáu lăm phần trăm so với giá niêm yết. An Hình phấn khởi lắm: “Đi thôi, bọn mình ra Tây Đơn ngó nghiêng nhé, mua mấy bộ quần áo. Hôm nay tiết kiệm được một món kha khá. Đúng là vàng thì có giá còn ngọc thì vô giá, nếu mà không tìm người am hiểu vấn đề này thì chắc chắn tớ đã bị chặt chém rồi.”

Đột nhiên Cảnh Thần lại gọi điện thoại đến, Hạ Sơ ra khỏi phòng thử đồ, đón lấy chiếc túi xách từ tay An Hình, nghe máy: “Xin chào, có việc gì không?”

“Em đang ở đâu vậy? Sao giờ này còn chưa về nhà?” Câu nói thản nhiên của Cảnh Thần khiến Hạ Sơ có phần lú lẫn, cô quay mặt đi nói nhỏ: “Em đang ở Tây Đơn, về nhà hơi muộn, anh không phải đợi em đâu.”

“Á! Đi shopping hả, với ai vậy?” Đường như Cảnh Thần đang gặm táo ở đầu bên kia điện thoại, tiếng nhai rất giòn vọng qua điện thoại.

Hạ Sơ bĩu môi, trả lời: “An Hình, nhưng không liên quan gì đến anh.”

“Ồ! À, anh chợt nhớ ra một chuyện, em đang ở Tây Đơn thì vào cửa hàng của Adidas mua hộ anh một cái quần bơi, mẫu mới nhất của năm nay nhé, loại có ống ấy. Anh là người tương đối thủ cựu, hê hê! Đừng quên nhé, ngày mai anh cần dùng rồi.”

“Việc gì tôi phải mua quần bơi hộ anh?” Hạ Sơ đã cuống lên.

“Haizz! Không phải anh đang thất tình đó sao? Một anh bạn thân của anh đang có ý định mời anh đi bơi ở Bắc Đới Hà cho khuây khỏa. Anh nghĩ mặc chiếc quần bơi mới, chắc chắn sẽ thấy vui hơn. Hạ Sơ, mua hộ anh nhé.”

Hạ Sơ hậm hực tắt máy, An Hình liền nhìn cô bằng ánh mắt tò mò: “Ai nhờ cậu mua quần bơi vậy?”

“Hả?” Hạ Sơ đỏ bừng mặt, vội nói: “Ngô, Ngô Mạt, cậu ta thích một mẫu quần bơi mới ra của Adidas, nhờ tớ mua hộ.”

“Ừ, thế thì đi thôi, tiện thể tớ cũng mua cho anh Đại Dương một cái.”

Mười phút sau, điện thoại lại đổ chuông, Hạ Sơ liếc một cái, cấu kính nhấc máy lên: “Ngài còn chuyện gì nữa hả?”

“Hê hê! Anh quên không nói với em, size XXL nhé, em không hỏi anh, lẽ nào biết rõ kích thước của anh ư?”

“Biến!” Hạ Sơ vừa ngượng vừa bực mình.

Nhìn thấy Hạ Sơ chọn size XXL, An Hình vội nhắc với vẻ quan tâm: “Anh chàng Đông Gioăng nhà cậu không mặc được XXL đâu, cậu ấy nhỏ thôi mà.”

Hạ Sơ luống cuống trả lời: “Ừ! Cậu ấy bảo gần đây bị béo lên, thế nên phải mua to hơn một size.”

“Ừ!” An Hình vừa đáp, vừa nhìn nét mặt rất không tự nhiên của Vân Hạ Sơ bằng ánh mắt thắc mắc.

“Về thôi, tớ mời cậu đi ăn.” Hạ Sơ trả tiền, xách túi đựng chiếc quần bơi, kéo An Hình rời cửa hàng với tốc độ nhanh nhất.

“Sao mà vội vậy?”

“Đói rồi!”

Về nhà vứt chiếc túi đựng quần bơi cho Cảnh Thần, Hạ Sơ nghiêm mặt cảnh cáo: “Từ nay về sau đề nghị không nhờ tôi mua đồ dùng cá nhân cho anh.”

“Hả? Tại sao? Quần bơi thôi mà, có phải là quần sịp hình con voi đâu, hê hê.” Cảnh Thần cười thầm.

Hạ Sơ vác ngay cái gối dựa dưới sofa lên ném thẳng vào Cảnh Thần rồi hậm hực về phòng.

Nửa tiếng sau, Hạ Sơ đang chuẩn bị đi ngủ thì Cảnh Thần lại sang gõ cửa, thò đầu vào, cười rất gian xảo: “Anh thử rồi, rất vừa, em có cần ngó qua không?”

Hạ Sơ ngồi bật dậy, vớ luôn chiếc gậy đâm lưng hình chú heo, xông ra cửa gõ bang bang vào đầu Cảnh Thần, miệng quát: “Anh là đồ trơ trên, mau biến đi.”

Cảnh Thần ôm đầu trốn về phòng mình, nghe thấy Vân Hạ Sơ đóng sầm cửa lại, thế là anh liền nhìn chiếc áo ba lỗ, chiếc quần soóc và chiếc quần bơi mới đang để trên giường mình, không kìm được liền cười ha ha.

Sản phẩm mới đã được đưa ra thị trường, Vân Hạ Sơ đến các đại lý để thăm dò tình hình tiêu thụ.

Lúc đi qua đại lý ở Phúc Trạch, Vân Hạ Sơ liền dừng chân lại, cô rất bất ngờ khi phát hiện ra rằng, sợi lắc tay pha lê mà Tô Dĩ Huyền đeo tay, đang nằm trong tủ trưng bày rất bắt mắt. Đồng thời còn có dây chuyền và khuyên tai đi kèm, và các bộ trang sức tương tự. Cô nhân viên giới thiệu rất nhiệt tình: “Chị ạ, đây là sản phẩm mới của bọn em, mang chủ đề Duyên thạch anh lãng mạn, bán rất chạy chị ạ.”

Vân Hạ Sơ hậm hực gọi cho Cảnh Thần: “Nếu tôi nhớ không nhầm thì anh bảo sẽ tặng bản thiết kế bộ sản phẩm đó cho cô gái mà anh yêu nhất, xin hỏi tại sao tôi lại nhìn thấy chúng ở cửa hàng của Phúc Trạch?”

“Ồ! Vậy hả, Em nhìn thấy rồi à? Bọn họ hành động nhanh đó nhỉ.” Về thờ ơ của Cảnh Thần đã chọc tức thành công Vân Hạ Sơ.

“Anh phải nhớ rằng, không được sự đồng ý của tôi thì anh không được bán bản thiết kế đó, đặc biệt là không được bán cho đối thủ cạnh tranh của Ân Y chúng tôi.” Vân Hạ Sơ chát vắn rất gay gắt qua điện thoại.

Cảnh Thần coi như không nghe thấy giọng cáu gắt của Vân Hạ Sơ: “Lúc đó em có nói là không được bán đâu, cho anh thì anh phải có quyền xử lý chứ, anh thích tặng ai thì đó là quyền tự do của anh chứ.”

“Anh”! Vân Hạ Sơ ức đến nghẹn cổ.

“Chuyện này cũng không thể đổ lỗi hoàn toàn cho anh được, hôm đó cô gái mà anh yêu nhất biết anh đã kết hôn với em, sắp có con đến nơi rồi, cô ấy rất buồn và đã quyết định bye bye anh. Anh đã tốn không ít tiền cho cô ấy, không thể để đến cuối cùng tiền mất tình tan được, thế nên anh đã tìm người quen bán bản thiết kế đó cho Phúc Trạch.” Nói xong, Cảnh Thần còn thở dài một tiếng.

“Thế, thế đáng lẽ anh cũng phải nói với tôi một tiếng.” Vân Hạ Sơ bất lực, nhưng xét cho cùng, dù sao thì cũng vì sự xuất hiện của cô mới khiến cho Cảnh Thần mất đi tình yêu. Cái gọi là tôi không phải là người bắt họ phải chia tay nhưng vì tôi mà họ phải chia tay, sự việc đã đến nước này, mặc dù trong lòng rất phần nộ, nhưng Vân Hạ Sơ cũng đành phải cho qua.

An Hình down ảnh sản phẩm trên trang web của Phúc Trạch rồi đưa cho Vân Hạ Sơ: “Lần này mẫu mã sản phẩm mới của Phúc Trạch được đó chứ nhỉ, chất liệu sản phẩm của Phúc Trạch thật anh không tồi nên bán cũng đắt đó, bộ sản phẩm Duyên thạch anh lằng mạn đó bán hơn bốn nghìn tệ, bộ trang sức mang chủ đề cổ tích mà bọn mình đưa ra chỉ định giá ở mức hơn hai nghìn tệ, nhưng người ta vẫn bán chạy hơn. À, Hạ Sơ, cậu bảo có phải bọn họ thay nhà thiết kế rồi không? Không hiểu đã mời được cao nhân ở xứ nào nhỉ? Trước đây họ chỉ theo đuổi phong cách cổ điển, xem ra bọn mình phải nỗ lực hơn đấy.”

Vân Hạ Sơ không biết phải nói gì hơn.

Mấy ngày sau đó, cô coi như Cảnh Thần không tồn tại, bác sĩ nói phụ nữ có thai kị nhất là buồn bã, suy nghĩ nhiều, cô đã chủ động bỏ qua những nhân vật làm ảnh hưởng đến tâm trạng của mình như vậy. Kể cả khi Cảnh Thần cố tình tưới nước nhiều quá làm chết cây xương rồng của cô, làm vỡ món đồ trang trí bằng thạch anh mà cô thích nhất, lại còn bắt cần làm đổ cả phê xuống tấm khăn trải bàn mới mua, cô đều im lặng mà không nổi cáu.

Mỗi lần, Vân Hạ Sơ đều khẽ ngược mắt lên, thờ ơ liếc vào hiện trường xảy ra vụ việc và kẻ gây sự đứng bên cạnh. Sau đó cô điềm nhiên về phòng mình, đóng cửa vào, mắt không thấy, trong lòng cũng không bức bối nữa.

Đào Đào nói: “Ngô Mạt chuyển đi rồi, cậu về nhà mà ở, phòng ngủ chính trả lại cho cậu đấy, tớ ở một mình buồn lắm.”

Vân Hạ Sơ đồng ý ngay, và thế là cô liền quay về phòng 706 và chuẩn bị đàm phán với Cảnh Thần.

Cảnh Thần vừa tắm gội xong xuôi, ra khỏi nhà vệ sinh, trên người còn đang khoác áo choàng, tóc xõa trước mái, nước còn đang rỏ tong tong, trông rất sexy. Đột nhiên Vân Hạ Sơ cảm thấy cổ họng nghẹn lại, rồi cảm thấy mặt nóng bừng. Cô cố gắng trấn tĩnh, ngồi xuống sofa, uống một ngụm nước lạnh, hắng giọng rồi nói với Cảnh Thần đang ngồi bắt chân chữ ngũ ở đầu bên kia của sofa: “Tôi muốn nói chuyện với anh.”

“Vậy hả!” Cảnh Thần liền nhướn mày lên, lộ rõ vẻ sững sốt, đã bốn ngày nay, Hạ Sơ coi anh như người tàng hình: “Em cứ nói đi.”

“Tôi muốn quay về phòng 806.” Hạ Sơ đi thẳng vào vấn đề chính.

“Không được.” Cảnh Thần từ chối ngay.

“Tại sao lại không?”

“Tôi chuyển về nhà tôi, có cần thiết phải hỏi tại sao không? Anh yên tâm, tiền thuê phòng tôi sẽ vẫn trả anh.” Nói rồi Vân Hạ Sơ liền đứng dậy quay vào phòng chuẩn bị thu dọn đồ đạc.

Cảnh Thần cũng đứng dậy quay về phòng mình.

Một lát sau, một tờ giấy được đưa đến trước mặt Vân Hạ Sơ.

“Có cần anh phải đọc không? Điều năm, trong thời gian thực hiện hợp đồng, Vân Hạ Sơ (bên A) buộc phải sống tại căn hộ của Cảnh Thần (bên B) ở phòng 706 và trả tiền thuê phòng là hai nghìn nhân dân tệ một tháng.”

“Nhưng lúc đó anh nói là vì không chấp nhận được chuyện Ngô Mạt ở cùng, hiện tại cậu ấy đã về khu tập thể của công ty ở rồi.” Vân Hạ Sơ cố gắng đấu tranh.

“Vậy hả? Lúc đó anh nói như thế hả? Anh quên rồi, tóm lại là đã ghi trong hợp đồng rồi, trong thời gian mang bầu em buộc phải ở phòng 706, nếu em làm trái những gì đã giao kèo thì em không thể trách anh việc anh không phối hợp với em làm giấy khai sinh cho con đó nhé.” Nói xong, Cảnh Thần liền thu bản hợp đồng, dắt ý về phòng.

Hạ Sơ ngồi phịch xuống giường, vô cùng âm ỉc.

“À, nói thêm một chút là từ lần sau em lên phòng 806 chơi thì phải về nhà trước chín giờ nhé, đừng để ảnh hưởng đến giấc ngủ của anh.”

Cảnh Thần mở cửa ra, thò đầu vào nói thêm một câu như vậy.

Vân Hạ Sơ đứng dậy đi ra cửa, nói rất trịnh trọng: “Tôi đề nghị anh trước khi đi ngủ nên sấy cho khô tóc, nếu không đi ngủ, nào sẽ bị úng nước nhiều hơn đấy.”

Cảnh Thần rất ngạc nhiên, theo phản xạ liền đưa tay sờ lên mái tóc còn đang ướt sũng.

Vân Hạ Sơ không nói gì thêm mà đóng ngay cửa rồi chốt lại.

Trong lúc Vân Hạ Sơ đang buồn vì phòng 806 gần trong gang tấc mà xa như chân trời góc bể thì Đào Đào đã đem đến một tia hy vọng: “Hạ Sơ, hôm nay cậu nhớ đi làm về sớm. Tối nay mẹ tớ đến nhà bọn mình, đêm nay tốt nhất là cậu về nhà ở, nếu không cậu sẽ phải giải thích rất mệt đấy.”

Đào Đào vừa cúp máy ở đầu bên kia, Hạ Sơ liền gọi ngay cho Cảnh Thần: “Tối nay tôi phải về phòng 806 ngủ, mẹ Đào Đào sắp đến.”

“Được, anh biết rồi, em cẩn thận nhé.”

Cách xử sự thấu tình đạt lý của Cảnh Thần khiến Vân Hạ Sơ vô cùng cảm kích, cô đáp rất chân thành: “Cảm ơn anh!”

Tan sở về phòng 806, cô thấy mẹ Đào Đào đang bận tối mắt tối mũi trong bếp. Nhìn thấy Vân Hạ Sơ, bà liền cười và lên tiếng: “Hạ Sơ về rồi à, cháu đi rửa tay đi rồi chuẩn bị ăn cơm, hôm nay cô nấu cho hai đứa món đậu xào thập cẩm, cá rán giòn rất ngon...”

Hạ Sơ liền hào hứng đáp: “Cháu cảm ơn cô, cháu đi rửa tay ngay đây.”

Nhìn thấy Hạ Sơ, Đào Đào liền nháy mắt ra hiệu rồi nói nhỏ: “Cậu cẩn thận đấy, nếu để mẹ tớ biết thì chẳng mấy mà cả khu phố nhà bọn mình sẽ biết.”

Vân Hạ Sơ liền gật đầu rất thận trọng.

Thức ăn đã được bày lên bàn, mẹ Đào Đào vừa gấp thức ăn vào bát Hạ Sơ, vừa nói: “Hạ Sơ, cháu ăn nhiều lên một chút, cô thấy cháu lại gầy đi rồi đấy, bác gái cháu nói là cháu đã chia tay với cậu họ Triệu đó rồi. Cả cô và bác cháu đều thấy anh chàng đó không được, cháu đừng buồn, cô sẽ tìm cho cháu một người hợp hơn.”

“Mẹ, thôi mẹ đừng nói nữa.” Đào Đào không kìm được bèn càu nhàu.

Hạ Sơ liền ngượng ngùng thanh minh: “Không, cháu không buồn đâu cô ạ, cô đừng lo cho cháu.”

Mẹ Đào Đào gật đầu: “Ừ, Hạ Sơ mới là người biết suy nghĩ. Đào Đào, mày cứ để mẹ tức mà chết đi.”

“Mẹ! Mẹ có còn định để mọi người ăn ngon nữa không đấy?” Đào Đào buông bát đĩa xuống, miệng chu lại.

Vừa nói đến chuyện tìm người yêu, lấy chồng, hai mẹ con lại quắc nhau. Hạ Sơ đành phải đứng ra giảng hòa.

Đúng lúc này lại có tiếng chuông cửa, ba người liền đưa mắt nhìn nhau, ai vậy nhỉ?!

Đào Đào đứng dậy ra mở cửa, thì nhìn thấy Cảnh Thần tay xách hoa quả, tay ôm bó hoa, đứng ngay trước cửa, mỉm cười chào: “Hạ Sơ, anh đến rồi.”

Hạ Sơ vẫn đang cầm bát cơm, hoa mắt trước cảnh tượng xảy ra bất ngờ, anh ta đến làm gì vậy?

“Hạ Sơ, cậu này là ai vậy?” Mẹ Đào Đào tò mò hỏi.

“Đây là, đây là...” Hạ Sơ ấp a ấp úng, chỉ muốn đá bay anh chàng đang yên đang lành tự dưng lại gây chuyện này.

“Cháu chào cô, cháu là bạn trai của Hạ Sơ ạ.” Anh chàng hay gây chuyện ngồi xuống bên cạnh Hạ Sơ, mỉm cười tự giới thiệu mình.

Hạ Sơ liền đá chân anh ta một cái dưới gầm bàn, Cảnh Thần không phản ứng gì mà tiếp tục mỉm cười.

“Ồ, con bé Hạ Sơ này, có cậu người yêu đẹp trai như thế này từ bao giờ vậy, cũng không nói với bác cháu ở nhà một tiếng, để mọi người phải lo lắng.” Mẹ Đào Đào vừa trách, vừa nheo mắt nhìn Cảnh Thần: “Ngày mai về cô sẽ nói với bác cháu, hôm nào có thời gian nhớ đưa bạn về nhà cho bác gặp nhé, càng sớm càng tốt.”

Hạ Sơ toát mồ hôi hột.

Cảnh Thần liền nói ngay: “Mai bọn cháu có thời gian cô ạ.”

Hạ Sơ chỉ muốn đổ ngay bát canh nóng trên bàn xuống đầu anh ta.

Chiều hôm sau, Hạ Sơ buộc phải đưa Cảnh Thần về nhà.

Trước lời tuyên truyền của mẹ Đào Đào, hàng xóm ở trong ngõ đều chui ra ngó người yêu mới của Hạ Sơ. Cảnh Thần hạ cửa kính xuống, nhiệt tình chào hỏi các ông các bà đứng trước cửa nhà mình. Hạ Sơ mỉm cười rất gượng gạo, trong lòng chỉ muốn kiếm chỗ nào vắng người tản cho anh chàng Cảnh Thần một trận. Tại sao cô lại dính dáng đến loại người này cơ chứ?

Bác gái Vân Hạ Sơ phấn khởi đứng trước cửa đón cháu gái và Cảnh Thần, bà mợ liếc Hạ Sơ và Cảnh Thần từ trên chiếc xe việt dã Toyota bước xuống, mở cốp xe xách xuống rất nhiều hộp quà lớn nhỏ, và thế là cũng mỉm cười đi ra đón.

Hạ Sơ liếc hộp đựng điện thoại di động, hộp MP4, hộp kem dưỡng da... Cô liền sững lại một lát, không kìm được bèn hỏi nhỏ Cảnh Thần: “Ai bảo anh mua nhiều như vậy?”

“Như thế em sẽ thấy đẹp mặt hơn mà, em đừng ngại, về anh sẽ mang hóa đơn đến thanh toán với em, nhưng các cô các bác trong khu ngõ nhiệt tình thật đấy, lần sau anh cũng sẽ mua biếu họ ít quà.” Cảnh Thần vừa cười vừa trả lời rồi quay vào lịch sự chào hỏi bác gái và bà mẹ.

Hạ Sơ hậm hực nắm chặt tay thành nắm đấm.

Tối hôm nay cả nhà ăn uống rất vui vẻ, bác cả và cậu mỗi người được tặng một chiếc điện thoại di động mẫu mới nhất. Quà của bác gái và mẹ là mỗi người một bộ sản phẩm kem dưỡng da của La e và một chiếc khăn lụa một trăm phần trăm. Hai cô em họ mỗi người được tặng một máy MP4 của Apple. Cuối cùng, Cảnh Thần còn rất quan tâm khi giấu mọi người và tặng cho bác gái một thẻ chăm sóc sức khỏe hạng bạch kim của hãng Từ Tế, dặn bà phải chăm sóc sức khỏe cho thật tốt.

Hạ Sơ trầm nghĩ, gã này chẳng khác gì một tên yêu tinh.

Bà mẹ nói với giọng rất ghen tị: “Hạ Sơ à, cháu tìm được cậu cháu rể vàng rồi, nhớ phải canh chừng đấy, đừng để như lần trước, chuẩn bị cưới rồi lại chia tay.”

Hạ Sơ cố kìm chế cơn thịnh nộ trong lòng và không nói gì.

Cảnh Thần liền cười nói: “Mẹ cứ yên tâm, cháu và Hạ Sơ đã lấy được giấy đăng ký kết hôn rồi, có thời gian bọn cháu sẽ tổ chức đám cưới.”

Cả nhà đều vô cùng sung sướng, bác gái mừng quá, vừa chấm nước mắt vừa nói: “Thế thì tốt quá, tốt quá! Hạ Sơ à, nếu làm đám cưới cháu nhớ phải đeo chiếc khăn Kim ngọc lương duyên mà mẹ cháu để lại nhé, như thế ông ngoại cháu và mẹ cháu mới yên tâm!”

Đã trót cưới lên lưng hổ nên Vân Hạ Sơ cũng không còn cách nào để xuống, đành phải nuốt hết mọi nỗi ấm ức vào trong lòng.

Ra khỏi nhà, Vân Hạ Sơ liền thở phào một tiếng, nghĩ bụng dù thế nào thì cũng đã qua được cửa ải này. Cảnh Thần liếc Hạ Sơ đang ngồi trên ghế phụ, hỏi một câu như chưa có chuyện gì xảy ra: “Em đã nói chuyện em kết hôn và có thai với anh cho đồng nghiệp trong công ty của em biết chưa?”

Vừa nghe thấy vậy, Hạ Sơ vội ngồi thẳng người lên, nói với giọng rất nghiêm túc: “Tôi cảnh cáo anh, không, coi như là tôi năn nỉ anh, đừng gây phiền hà cho tôi nữa, tôi sẽ liệu rồi tính.”

“Ồ! Thôi được, không vấn đề, chúc em may mắn!” Cảnh Thần đáp lại rất vui vẻ.

Chương 8: Công khai chuyện lấy chồng với bàn dân thiên hạ

Buổi sáng, trước khi Hạ Sơ ra khỏi nhà, Cảnh Thần đã bước đến dặn dò: “Anh đã mua một cuốn thực đơn cho bà bầu, bắt đầu từ hôm nay, anh sẽ phụ trách việc nấu bữa tối đầy đủ chất dinh dưỡng cho em, em phải ăn nhạt hơn một chút, tối nhớ về sớm nhé.”

Hạ Sơ quay đầu nhìn nụ cười ân cần của anh ta, cố gắng chịu đựng, gật đầu.

Trước khi hết giờ làm việc lại thấy An Hình chạy ào vào phòng, túm lấy Vân Hạ Sơ vừa tắt máy xong và đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra về: “Hạ Sơ, đi thôi, tớ mời cậu đi ăn đồ Nhật Bản.”

Vân Hạ Sơ chưa kịp từ chối thì đã bị An Hình kéo ra bãi đỗ xe, lên xe của cô và bị chở đến một nhà hàng Nhật Bản ở quảng trường Trung Lương. Cô liền tranh thủ thời gian gọi điện cho Cảnh Thần, báo cho anh biết có người mời cô ăn cơm nên cô không về nhà ăn nữa. Sau khi biết cô đi ăn đồ Nhật Bản ở quảng trường Trung Lương, Cảnh Thần liền nói ngay: “Em cứ ăn đi, lát nữa anh sẽ đón em.”

Chưa kịp nói lời từ chối thì Cảnh Thần đã cúp máy, tắt bếp, nhanh nhẹn thu gọn đồ ăn đang chuẩn bị cất vào tủ lạnh, xuống tầng lái xe đến thẳng quảng trường Trung Lương.

Trước cửa nhà hàng, An Hình liếc nhìn cách ăn mặc rất chỉnh tề Vân Hạ Sơ một lượt từ đầu đến chân rồi đưa tay rút ngay chiếc trâm cài tóc đang cài sau đầu Vân Hạ Sơ ra, mái tóc thẳng mềm mại liền xõa xuống. Vân Hạ Sơ luống cuống kêu lên: “Sao tự nhiên lại tháo tóc người ta ra?”

“Thôi đi, hết giờ làm việc rồi đừng có chỉnh tề quá như thế.” An Hình lấy từ trong túi xách của mình ra một chiếc kẹp tóc đính hạt, kẹp hết tóc mái của Vân Hạ Sơ sang một bên, để lộ ra vầng trán tròn trịa, nhẵn nhụi, sau đó gật đầu với vẻ hài lòng: “Được đấy, như thế này nhìn trẻ hơn nhiều, rất duyên dáng.”

Vân Hạ Sơ còn chưa rõ đầu đuôi thì đã bị An Hình kéo vào phòng riêng, một người đàn ông cao to, da ngăm ngăm đang ngồi trên tấm đệm nhỏ liền đứng dậy đón. An Hình cười cười giới thiệu: “Hạ Sơ, đây là Trịnh Nguyên, em họ xa của tớ, đang làm quản lý nhân sự ở một công ty có vốn đầu tư của Nhật Bản.”

Đến lúc này An Hình mới hiểu ra vấn đề, chắc chắn là An Hình mời cô đi ăn là để mai mối cho cô, hơn nữa chắc chắn là phải mất rất nhiều công sức, không biết moi từ xó xỉnh nào ra một anh chàng đẹp trai như thế này.

“Trịnh Nguyên, đây là Vân Hạ Sơ, nhà thiết kế hàng đầu của công ty bọn chị, rất giỏi giang.”

“Chào em, lần đầu gặp mặt, rất mong được em quan tâm.” Trịnh Nguyên mỉm cười đưa tay ra.

Vân Hạ Sơ ngượng ngùng bắt tay anh, có thể ngày nào cũng có các đôi gặp gỡ nhau qua mối lái, nhưng chắc chắn rất ít khi có bà bầu đi gặp gỡ đối tượng như thế này. Cô đã bắt đầu tính toán sau khi cuộc gặp gỡ này kết thúc sẽ phải giải thích với An Hình chuyện của mình hiện nay. Gọi món xong, An Hình gọi một ấm rượu và bắt đầu giới thiệu liên hồi về ưu điểm, sở trường của hai bên nam nữ. Vân Hạ Sơ đứng ngồi không yên, mấy lần định lảng sang chủ đề khác nhưng đều bị An Hình coi là xấu hổ, còn vỗ vào tay cô với vẻ quan tâm, nói: “Hạ Sơ, không phải là tớ trách cậu đâu, kể cả là ngọc trai thì cũng phải chui ra khỏi vỏ con trai mới được người ta phát hiện chứ, cậu như thế này, làm sao đàn ông phát hiện ra điểm tốt của cậu được?”

Mặt Vân Hạ Sơ đỏ bừng như cà chua chín.

“Nào, Hạ Sơ, loại rượu này ngon lắm.” Trịnh Nguyên ân cần rót rượu cho Vân Hạ Sơ.

“Không, em không uống rượu.” Vân Hạ Sơ vội cầm chén của mình lên từ chối.

An Hình liền cầm lấy chén rượu của cô rồi đưa cho Trịnh Nguyên, cười nói: “Kệ cậu ấy, tửu lượng của cậu ấy tốt lắm.”

Trịnh Nguyên rót đầy rượu vào chén, nâng lên bằng hai tay và đưa cho Vân Hạ Sơ: “Hạ Sơ, uống ít cũng không sao cả, rượu này rất nhẹ.”

“Uống đi, uống đi, nhâm nhi một chút cũng tốt cho sức khỏe mà.”

Vân Hạ Sơ đã cười lên lưng hổ nên cũng khó xuống, chạm chén với Trịnh Nguyên, cô cảm giác như uống phải rượu tẩm thuốc độc, ngọt, cay, đắng, chát, lọt qua cổ họng, chui vào tận dạ dày. Uống xong cô vội đưa tay sờ lên bụng, cảm thấy vô cùng hổ thẹn và có lỗi với em bé trong bụng!

“Nào, ném thử món cá hồi này đi, rất ngon cô bạn ạ.” An Hình vui vẻ gấp một miếng cá hồi, chấm một ít mù tạt rồi đặt vào đĩa của Vân Hạ Sơ.

Khó có thể từ chối trước sự nhiệt tình của hai chị em nhà này, trước ánh mắt săn đón của hai người, Vân Hạ Sơ miễn cưỡng gấp miếng cá hồi đưa lên miệng, một cảm giác lạnh lạnh xen lẫn vị cay nồng của mù tạt kích thích dạ dày cồn cào.

Lúc này đây, trước sự dẫn đường của nhân viên phục vụ, một người kéo cửa phòng ra, nhìn thấy Hạ Sơ liền cau mày lại: “Em sao vậy, sắc mặt sao tệ thế? Có bầu sao còn uống rượu?”

Nhìn thấy kẻ đó, Vân Hạ Sơ đã thấy đau đầu, trước ánh mắt nghi ngờ của An Hình vẫn phải miễn cưỡng giới thiệu: “Đây là Cảnh Thần, bạn của em.”

“Tôi là chồng cô ấy.” Cảnh Thần bình thản bổ sung.

Vân Hạ Sơ hậm hực cau mày nhìn anh ta một cái, nét mặt cố tỏ ra trấn tĩnh: “Đây là anh Trịnh Nguyên.”

Trịnh Nguyên sầm mặt, hừ một tiếng rồi đứng dậy đi giày, bỏ ra ngoài ngay.

“Trịnh Nguyên, Trịnh Nguyên!” An Hình gọi với theo, ngoái đầu lại bực bội nói với Vân Hạ Sơ: “Cậu làm tớ tức chết đi được, giấu tớ kết hôn từ bao giờ, đến giờ mang bầu rồi mà cũng không nói với tớ, báo hại tớ phải tính toán giới thiệu, mai mối cho cậu nữa. Ngày mai sẽ đến tính sổ với cậu, cậu thanh toán đi.” Nói rồi vội chạy đuổi theo Trịnh Nguyên.

Còn lại Vân Hạ Sơ ngượng ngùng ngồi yên, đang định vặn hỏi Cảnh Thần thì thấy anh chàng cũng đang móc ví trả tiền, nét mặt hầm hầm.

“Tại sao anh lại nói là chồng tôi?” Vân Hạ Sơ hậm hực hỏi, cứ nghĩ đến việc ngày mai phải giải thích chuyện này với An Hình, đầu óc chỉ muốn nổ tung, không tìm được bèn lên tiếng chất vấn.

“Bị anh phá bình cuộc gặp gỡ với người đàn ông khác, chắc là em rất bực đúng không!”

“Không liên quan gì đến anh.” Câu nói của Cảnh Thần đã chọc giận Vân Hạ Sơ.

Cảnh Thần cười gằn rồi tắt ti vi, bước đến ngồi xuống bên cạnh cô: “Thế em tức làm gì? Có bầu rồi mà còn gặp gỡ với người khác qua mối lái, lẽ nào vẫn còn có anh chàng thích bị cấm sừng ư?”

“Anh là đồ khốn!” Vân Hạ Sơ giận dữ vùng tay lên.

Cảnh Thần kịp thời túm lấy tay cô, nhìn nét mặt giận dữ của cô, đột nhiên nhếch mép lên mỉm cười, cúi người ghì siết hôn lên môi cô trong lúc cô còn đang sững sốt, hơi thở nóng bỏng kèm thêm một vẻ quyết rũ phảng phất khiến lồng ngực cô nóng hổi, rạo rức.

Sau một tích tắc đê mê ngắn ngủi, Vân Hạ Sơ cố gắng giãy giụa đẩy Cảnh Thần ra, mặc dù nghiêm mặt nhưng cũng không giấu nổi hơi thở gấp gáp: “Đề nghị anh hãy tự trọng, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát đấy.”

“Anh có giấy đăng ký kết hôn mà, hê hê, em nghĩ cảnh sát sẽ xử phạt người hôn vợ mình ư?”

Vân Hạ Sơ tức điên người, nhưng lại không biết phải làm thế nào, cô đứng dậy, đập mạnh vào bắp chân Cảnh Thần một cái.

Cảnh Thần ôm chân nằm lăn trên sofa gào la: “Ê! Em dã man quá, đợi đó, bắt đầu từ ngày mai, ngày nào anh cũng sẽ đến công ty em đợi em tan sở.”

Điều khiến Vân Hạ Sơ trở tay không kịp là, Cảnh Thần đã nói là làm.

Phải mất rất nhiều công sức cô mới giải thích được với An Hình rằng cô và Cảnh Thần kết hôn chỉ là vì muốn sinh con một cách thuận lợi, hợp pháp, chuyện giữa họ là ngoài ý muốn. Vân Hạ Sơ ngại nên không nói rõ nguyên nhân xảy ra chuyện ngoài ý muốn này, tóm lại là giữa họ không có tình yêu, hai bên hiểu rất ít về nhau, thậm chí còn căm ghét nhau. Chính vì thế cô không muốn để mọi người biết, cô chỉ muốn âm thầm sinh con mà thôi.

An Hình sững sốt đến mức đi đi lại lại trong phòng làm việc, chỉ vào Vân Hạ Sơ nói không đâu vào đâu: “Trời ạ, cậu điên rồi, kết hôn theo thỏa thuận, tại sao cậu cứ khẳng khẳng đòi sinh đứa trẻ này nhỉ? Cậu có nghĩ đến chuyện một mình nuôi con sẽ vất vả thế nào không? Cậu có còn định tìm một người đàn ông thích hợp để lấy nữa hay không! Tổ chịu cậu đấy, đầu óc cậu làm sao vậy?”

So với sự quá khích của An Hình, đương sự Vân Hạ Sơ lại rất bình tĩnh, cô nói: “Cứ để tự nhiên thôi, không có đàn ông cũng vẫn sống tốt, tớ chỉ muốn có một đứa con mà thôi.”

“Thế sau này cậu định giải thích với người khác thế nào về lai lịch của đứa trẻ này? Cậu định giấu nó đến hết đời à? Và cậu sẽ giải thích với nó thế nào về ba của nó?”

“Để ra rồi tính sau, tớ còn chưa nghĩ xong.” Vân Hạ Sơ nhún vai tỏ vẻ không quan tâm.

“Điên rồi, điên thật rồi! Tớ phải về phòng cho bình tĩnh một lát đã.”

“Cậu cứ về đi! À, tạm thời đừng nói với bất kỳ ai nhé, cho tớ thời gian suy nghĩ đã.” Vân Hạ Sơ lại dặn dò thêm.

Tuy nhiên, gần đến lúc hết giờ làm việc, An Hình liền đẩy cửa vào báo cáo: “Ê! Anh chàng Cảnh Thần “chồng hờ” của cậu đang ôm bó hoa hồng rất to đứng đợi cậu trước quầy lễ tân đó. Hay cậu cứ bám riết lấy anh ta đi, đăng nào cũng đã kết hôn rồi, cậu kiếm được chàng hoàng tử một trăm phần trăm cho bồ công! Như thế cậu có chồng, con cậu cũng có cha, tuyệt biết bao! À đúng rồi, tớ nhớ ra rồi, có phải vì lần trước cậu mời anh ta chụp poster mà hai người xảy ra chuyện ngoài ý muốn hay không?” An Hình nói với điệu bộ mờ ám.

Vân Hạ Sơ ngượng ngùng: “Đừng nói linh tinh, không phải như vậy đâu, tớ với anh ta không thể có chuyện gì được.”

“Tại sao lại không thể, đăng ký kết hôn rồi, sắp để con đến nơi rồi. Nếu quả thật là vì chuyện của công ty mà cậu phải hiến thân thì chắc chắn tớ sẽ phải thưởng cho cậu.” An Hình cười châm chọc.

“Cậu về phòng đi, tớ xin cậu đấy.” Vân Hạ Sơ muốn tiễn bạn.

Lẽ mà nửa tiếng đồng hồ, đoán chắc mọi người trong công ty đã về gần hết, Vân Hạ Sơ mới chậm rãi ra khỏi phòng làm việc. Nhìn thấy Vân Hạ Sơ đi ra, Cảnh Thần vội vàng dừng ngay cuộc nói chuyện đang rất hào hứng với cô bé lễ tân, ôm hoa hồng bước đến: “Bà xã, anh đến đón em đây.”

Bà xã? Mọi người chấn động!

Lúc này Vân Hạ Sơ mới phát hiện ra rằng, gần như tất cả mọi người trong công ty đều được Cảnh Thần mời ở lại xem hồi kịch này!

Nếu nói lần trước cô vào nhầm nhà, lên nhầm giường chỉ là một chuyện ngoài ý muốn, thì việc có bầu chỉ là di chứng với xác suất thấp do chuyện ngoài ý muốn này để lại, vậy thì việc cô ký hợp đồng hôn nhân với Cảnh Thần là một sai lầm cực lớn. Cô không thể lý giải, rốt cục Cảnh Thần định làm gì? Kể cả là anh ta sẵn lòng chịu trách nhiệm về chuyện ngoài ý muốn này, nhưng hiện nay hình như anh ta đã làm hơi quá đà.

Lẽ nào còn nguyên nhân nào khác nữa?

Ham tài? Cô đâu có phải là kẻ giàu nứt đố đổ vách đâu.

Ham sắc? Càng không thể.

Thế thì tại sao?

Dù vẫn còn rất nhiều câu hỏi hiện lên trong đầu nhưng trước tiếng hò reo, hoan hô cổ vũ của mọi người, Vân Hạ Sơ vẫn phải miễn cưỡng nhận hoa. Tiện đà Cảnh Thần liền hôn nhẹ lên má cô, sau đó khoác tay lên vai Vân Hạ Sơ với nét mặt miễn cưỡng rồi chào tạm biệt mọi người. Vân Hạ Sơ thầm rửa trong lòng: Làm bộ làm tịch!

“Tôi rất nghiêm túc cảnh cáo anh rằng, nếu anh còn đến công ty để quấy rối tôi thì đừng có trách tôi không khách khí!” Vừa ra khỏi tòa nhà, Vân Hạ Sơ liền gạt phắt tay Cảnh Thần ra và nổi trận lôi đình.

“Vậy hả!” Cảnh Thần nhướn mày lên: “Anh rất tò mò, khi không khách khí em sẽ làm gì?”

Không chịu được nữa, Vân Hạ Sơ choảng luôn: “Tôi sẽ ly hôn.”

Cảnh Thần liền nhắc nhở ngay: “Vậy hả! Em đừng quên hợp đồng nhé! Anh còn nhớ điều khoản thứ hai nói rằng nếu chấm dứt hợp đồng trước thời hạn thì phải bồi thường cho bên kia năm trăm nghìn tệ đấy.”

Vân Hạ Sơ thầm nghĩ, lẽ nào anh ta quan tâm đến số tiền phạt năm trăm nghìn tệ phá hợp đồng ư, nhưng điều khoản này là do cô đưa ra.

Lẽ nào? Tình yêu? Anh ta yêu mình từ cái nhìn đầu tiên ư?

Khi nghĩ đến khả năng này, Vân Hạ Sơ liền ngược mắt lên liếc trộm nét mặt của Cảnh Thần, hẳn ta tỏ ra rất đặc ý khi mình chiếm được thể thượng phong.

Hạ Sơ thầm mỉa mai mình, haizz! Mình ngốc quá!

Tự biết mình không đủ sức gây sự với gã vô lại một trăm phần trăm đó. Mấy ngày liền, Vân Hạ Sơ đều coi như anh ta không tồn tại, kính cẩn nhưng cố tránh thật xa. Bữa tối, cô về phòng 806 để nấu, chín giờ kém mười cô vội vã quay về phòng 706 rồi vào phòng mình, khóa trái cửa lại. Lần nào Cảnh Thần cũng tiu nghỉu, nụ cười trên môi tắt ngấm giữa tiếng khóa cửa, đứng trước cửa phòng người ta hậm hực.

Một tuần sau, Vân Hạ Sơ chuẩn bị tham gia một buổi gặp gỡ trong ngành, cùng An Hình đi thử mấy chiếc đầm mà mình thích. An Hình vừa chọn đầm vừa nói: “Cậu đã chọn được váy cưới chưa? Tốt nhất là chọn loại váy xòe ấy, như thế sẽ che được bụng, nhưng cậu mới mang bầu hơn một tháng bụng vẫn còn nhỏ lắm, mình nhìn cậu gầy lắm, cố gắng mà tắm bổ.”

Vân Hạ Sơ thắc mắc: “Chọn váy cưới làm gì?”

“Còn làm gì nữa? Chẳng lẽ cậu định mặc quần bò áo phông để tổ chức đám cưới ở nhà thờ à!” An Hình lườm cô một cái.

Vân Hạ Sơ càng thắc mắc hơn: “Ý cậu nói là tớ sẽ đến nhà thờ tổ chức đám cưới hả? Ai bảo vậy?”

“Hả, cậu không biết cậu sắp tổ chức đám cưới ư?” An Hình cũng sửng sốt, “Hình như là hôm cậu đi kiểm tra tình hình tiêu thụ sản phẩm ở các đại lý, Cảnh Thần đã đến công ty để mời cưới, mỗi người được gửi một thiệp cưới, nói là các cậu đã đăng ký kết hôn nhưng chưa kịp tổ chức đám cưới. Theo yêu cầu của cậu, hai người sẽ đến nhà thờ tổ chức một đám cưới kín đáo, mời bọn tớ đến dự. Tớ còn tưởng đây là cách giải quyết ổn thỏa mà bọn cậu bàn bạc với nhau rồi đưa ra cơ.”

Anh ta còn định làm gì nữa? Vào nhà thờ, đến trước mặt chúa để nói dối?

Vân Hạ Sơ bước vào nhà thì nhìn thấy một chiếc túi đựng váy cưới treo ở phòng khách, vải sa tanh màu trắng ngà, kiểu cách đơn giản nhưng rất đẹp, tựa như một đóa loa kèn rực rỡ.

Cảnh Thần đang mặc lễ phục đứng trước gương quay trước quay sau ngẩn rất say sưa, mặc dù rất khinh thường, nhưng Vân Hạ Sơ không thể phủ nhận Cảnh Thần mặc chiếc áo đuôi én màu đen rất sang trọng và quý tộc. Trước nụ cười nhiệt tình của Cảnh Thần, cô buộc phải lên tiếng: “Anh lại định giở trò gì nữa vậy? Tại sao tôi phải đến nhà thờ tổ chức lễ cưới với anh? Tôi không muốn lừa Chúa đâu!”

“Chúng ta có thể rất thành kính mà, em cứ coi như là thật đi. Chúa chỉ quan tâm đến chuyện kết hôn, không quan tâm đến chuyện ly hôn đâu.”

“Anh thấy có cần thiết phải làm như vậy không?”

“Anh nghĩ là cần thiết.” Cảnh Thần nghiêm giọng nói: “Em thử nghĩ mà xem khi làm đám cưới như vậy thì ở công ty, em sẽ được làm một bà bầu đã kết hôn danh chính ngôn thuận, không ai còn có ý định làm mối cho em nữa. Hơn nữa sau khi sinh con, bọn mình ly hôn, em cũng có thể nói với họ rằng, do anh ngoại tình mà bỏ rơi con. Tóm lại là anh cam tâm tình nguyện chịu tiếng xấu. Như thế mọi người lại có thể tiếp tục tìm chồng và ba dượng giúp em và con, tuyệt vời biết bao! Anh chỉ nghĩ tốt cho em thôi.”

Những điều Cảnh Thần nói đã chạm vào nỗi đau của Vân Hạ Sơ. Đúng vậy nếu làm như thế, cô có thể sinh con một cách danh chính ngôn thuận. Nhưng sao nhất thiết phải đến nhà thờ? Đến một khách sạn nào đó tổ chức đám cưới không phải tốt hơn sao? Tại sao cứ phải đến trước mặt cha cố để nói dối?”

“Ồ! Em nói cũng có lý, nhưng từ trước đến nay anh rất ngưỡng mộ việc tổ chức đám cưới trong nhà thờ, chính vì thế anh không nghĩ được nhiều như vậy. Hiện tại anh đã hẹn thời gian với nhà thờ rồi, thiệp hồng gửi ọi người cũng đã ghi địa chỉ.” Cảnh Thần nói với giọng nuối tiếc.

Vân Hạ Sơ không còn muốn phản bác anh ta nữa, cô nghĩ điều có lợi nhất khi sống chung một mái nhà với con người này là bạn sẽ mãi mãi không bao giờ biết ngày mai anh ta sẽ gây ra chuyện hoang đường gì, để mình không bị ảnh hưởng đến sức khỏe, thì phải rèn được bản lĩnh chịu đựng thử thách. Cuối cùng, Vân Hạ Sơ hỏi: “Thế xin hỏi anh vất vả lo toan như vậy có lợi gì cho anh hay không? Lễ nào chỉ để mua vui hay sao?”

Hê hê, Cảnh Thần liền cười: “Dĩ nhiên là nhiều điểm lợi rồi, anh đã đặt trước tiệc cưới ọi người sau khi tổ chức xong đám cưới ở nhà thờ. Số khách mời cũng không nhiều lắm, tổng cộng có năm bàn, mỗi bàn mở hai chai rượu Chateau Lafite Rothschild năm 1994, người phụ trách tiệc cưới của khách sạn là chỗ người quen của anh, sẽ trả phần trăm cho anh.”

Không quan tâm gì đến cơn thịnh nộ của Vân Hạ Sơ, Cảnh Thần liền đưa tay ra: “Dĩ nhiên rồi, tiền là do em trả, ngoài ra em còn phải trả tiền váy cưới, lê cho anh, hai chiếc nhẫn cưới và chi phí tổ chức ở nhà thờ, tất cả là bảy mươi sáu nghìn tệ, trả cho anh séc là được.”

“Nếu tôi không đồng ý thì sao?” Vân Hạ Sơ lạnh lùng trả lời.

“Hả! Em không đồng ý, thế thì gay đấy!” Cảnh Thần la lớn, bước lên kéo tay Vân Hạ Sơ: “Thế thì làm thế nào nhỉ? Khách sạn và nhà thờ đều được đặt tên của em, lưu số điện thoại của em, hơn nữa hôm anh đến văn phòng của em gửi thiệp mời, anh có nói hình như không mang đủ tiền đặt cổ, An Hình liền bảo ngay phòng tài vụ của bọn em cho anh vay ba mươi nghìn tệ, nói cứ ghi vào sổ cho em.”

Vân Hạ Sơ vô cùng phẫn nộ, thảo nào lá số tử vi năm nay nói một là cô sẽ gặp tiểu nhân, hai là sẽ khuynh gia bại sản. Đúng là chuẩn thật! Đây đủ cả hai!

Lần này, chỉ có thể coi là của đi thay người vậy!

Hôn lễ được tổ chức theo đúng kế hoạch đã định tại nhà thờ.

Từ sáng sớm, Đào Đào đã đến giúp Hạ Sơ trang điểm, theo yêu cầu của Hạ Sơ cần trang điểm nhẹ nhàng nhưng thanh tú, tóc được tết thành bím và cài hoa lan trắng, lẳng lẽ vắt sau lưng, khăn voan trùm đầu nhẹ nhàng được thêu hình tua cuốn rất xinh xắn. Đào Đào đẩy Vân Hạ Sơ đã trang điểm xong xuôi đến trước gương, cười nói: “Đẹp quá, Hạ Sơ, chiếc váy này cậu mặc nhìn rất nổi, rất sang trọng, tựa như một đóa hoa loa kèn vậy.”

Hai má Hạ Sơ đỏ ửng lên, ngẩng ngó mình trước gương một hồi, cũng may là chiếc váy mặc rất vừa, ông tay hơi loe, vải sa tanh màu ngà lung linh. Hạ Sơ nghĩ có thể kiếp này sẽ không còn cơ hội mặc váy cưới

nữa, trong lòng cũng thấy buồn tủi, ngần ngại một lát, cuối cùng cô quyết định không đeo bộ trang sức Kim ngọc lương duyên đó nữa.

Xuống tầng một, cô cảm nhận được ánh nắng buổi sáng rất dịu mát, trời vẫn còn đang se se lạnh, bầu trời xanh thẳm. Không biết lan can bên ngoài tòa nhà được buộc rất nhiều bóng bay trắng và bóng bay hồng từ bao giờ. Trên chiếc Toyota của Cảnh Thần được trang trí rất nhiều hoa hồng màu hồng phấn, trước xe là một đôi gấu rất đáng yêu đứng giữa hình trái tim được kết bằng hoa loa kèn màu hồng phấn, cả hai tựa vào nhau rất hạnh phúc.

Cảnh Thần đứng dựa vào cửa xe, áo đuôi én và quần đen, chiếc áo sơ mi cũng được may bằng vải sa tanh màu ngà giống chất liệu váy cưới của Hạ Sơ, nhìn thấy Hạ Sơ và Đào Đào đi ra liền cười tươi bước đến.

Đào Đào nói nhỏ: “Cảnh Thần cũng chu đáo đó chứ, cậu có cảm động không?”

Hạ Sơ khẽ lắc đầu, nhắc váy lên bước xuống bậc tam cấp, trong lòng vẫn cảm thấy cô đơn khó tả.

Chỉ là diễn kịch mà thôi, có gì đáng để cảm động đâu.

Lên xe, Cảnh Thần đưa cho cô một bó hoa loa kèn cầm tay, hỏi với vẻ vô tình: “Không phải bộ trang sức Kim ngọc lương duyên là do mẹ tặng em làm của hồi môn đó sao? Sao lại không đeo?”

Vân Hạ Sơ cười khẩy lườm anh ta một cái: “Anh thấy tôi và anh là Kim ngọc lương duyên ư? Nếu tôi nói không nhầm thì đám cưới này là do tôi bỏ tiền ra để mời anh phối hợp với tôi đóng kịch ọi người xem!”

Cảnh Thần vội giơ ngón tay trở lên: “Suyt! Nói nhỏ thôi, phải thành kính chứ, Chúa đang nhìn em đấy.”

Ngô Mạt, An Hình và các đồng nghiệp ở Ân Y đã đến từ sớm trước quảng trường của nhà thờ để đợi cô dâu chú rể. Vân Hạ Sơ hỏi Cảnh Thần với giọng mỉa mai: “Anh không thông báo cho bạn anh đến để đùa với anh à?”

“Không, anh không thể để cho bạn bè anh biết anh kết hôn và có con với một cô gái khác.” Cảnh Thần trả lời rất nghiêm túc.

Lúc Cảnh Thần lịch lăm mở cửa bên ghế phụ, khẽ cúi người đỡ cô xuống xe, cô liền giẫm ngay gót giày cao gót lên mu bàn chân Cảnh Thần.

Nhìn thấy hai người xuống xe, mọi người liền ào ra đón, Cảnh Thần cố gắng nhịn đau, mỉm cười một cách khó khăn. Vân Hạ Sơ cũng nở một nụ cười nhẹ nhàng trên môi, cô chủ động khoác tay anh ta, nhưng trong lòng lại thấy thương mình.

Ngô Mạt bước đến rất nhanh, Hạ Sơ phát hiện ra rằng, hơn một tháng không gặp, cậu ta đen hơn, gương mặt không còn bầu bĩnh, trẻ con như trước đây nữa, các nét rõ ràng, rất gọn gàng. Đến nơi, cậu ôm chặt Hạ Sơ và nói nhỏ vào tai cô: “Chị Hạ Sơ, em chúc chị hạnh phúc.”

Hạ Sơ cũng thấy cảm động, bèn vỗ nhẹ lưng cậu: “Ngô Mạt, cảm ơn em!”

Cảnh Thần dắt tay Hạ Sơ chào mọi người, lúc này Hạ Sơ mới vô cùng sửng sốt khi phát hiện ra rằng, người nhà cô và các bậc tiền bối trong khu nhà cô ở cũng được mời đến hết, tất cả mọi người đều rất hồ hởi, phấn khởi, thi nhau chúc mừng hạnh phúc của cô. Hạ Sơ miễn cưỡng mỉm cười, lần lượt cảm ơn sự nhiệt tình của mọi người.

Bác gái chỉnh lại váy cưới cho Hạ Sơ, rưng rưng nước mắt, nói: “Hạ Sơ à, nếu ông ngoại cháu mà nhìn thấy cháu ngày hôm nay thì chắc chắn sẽ rất hài lòng về cháu rồi.”

Hạ Sơ liền ôm lấy bác, cố gắng không để nước mắt chảy ra.

Giọng bà mợ cũng tỏ rõ vẻ ghen tị: “Hạ Sơ à, sao số cháu sướng thế nhỉ, mặc dù từ nhỏ mồ côi cha mẹ, nhưng lại có ông ngoại tốt bụng, ông ngoại mất rồi còn để lại cho cháu một tài sản lớn. Giờ cháu lại kiếm được ông chồng vừa đẹp trai vừa giàu có, hai ngày nữa về nhà lại mặt gia đình nhà gái cháu phải truyền kinh nghiệm ấy đưa em để chúng nó cũng kiếm được ông chồng vàng như cháu nhé.”

Hạ Sơ liền cười, thẳng thừng đáp lại: “Mợ cứ khách sáo, con gái của mợ, nhà trai không giàu sang phú quý, sao dám đến hỏi cưới con gái mợ được.”

Cảnh Thần cúi đầu cười thầm, mặt mợ cô lúc đỏ lúc tái. Bác gái vội đẩy cô dâu chú rể: “Mau đi thôi, cha cố đang đợi các con đây.”

Hạ Sơ khoác tay bác cả, đi qua cửa vòm kết hoa hồng giữa tiếng nhạc trang trọng và ánh mắt chúc phúc của họ hàng, bạn bè, cô bước về phía Cảnh Thần đang đứng dưới thánh đàn.

Trong giây phút đó, đột nhiên cô cảm thấy sống mũi cay cay, nước mắt suýt nữa trào ra. Nghi thức tuyệt vời thánh thiện làm sao, chỉ tiếc rằng tất cả đều không liên quan gì đến tình yêu, hạnh phúc.

May mà cả quá trình đều diễn ra thuận lợi, cha cố hỏi Vân Hạ Sơ có muốn lấy người đàn ông trước mặt cô làm chồng hay không, cô đã ngập ngừng rất lâu, mãi cho đến khi cha cố nhắc lại câu hỏi một lần nữa, cô mới trả lời con - muốn.

Cảm nhận được rất rõ rằng cha cố thở phào một tiếng, cầu nguyện và cảm ơn Chúa.

Còn câu trả lời của Cảnh Thần rất rõ ràng, mạch lạc, giọng nói sang sảng, ánh mắt sâu thẳm, suýt thì khiến Vân Hạ Sơ xuất hiện ảo giác.

Hai bên trao nhẫn cưới cho nhau. Hạ Sơ cúi đầu nhìn chiếc nhẫn kim cương đeo trên ngón vô danh của mình, mặt nhẫn là một chùm kim cương nhỏ vây quanh một viên kim cương lớn lấp lánh. Vân Hạ Sơ hít một hơi thật sâu, viên kim cương đó ít nhất phải một cara, hơn nữa màu sắc, độ tinh khiết cũng đều rất tuyệt. Lúc bài hát ngợi ca tình yêu vang lên, cô không kìm được bèn hỏi nhỏ Cảnh Thần đang đứng lưng lửng bên cạnh: “Anh kiếm đâu ra được chiếc nhẫn này, tôi sẽ không trả tiền đâu.”

Cảnh Thần cúi người xuống nhắc khăn voan trùm đầu của cô lên hôn cô giữa tiếng vỗ tay nhiệt liệt của mọi người và nói nhỏ: “Anh kiếm từ hiệu cầm đồ đó, thế nào, có con mắt đó chứ.”

Vân Hạ Sơ hôn lấy lệ lên má Cảnh Thần: “Anh không phải đi tiếp thị rượu vang nữa, có con mắt như vậy thì buồn đi bán lại kim cương sẽ kiếm lời được nhiều hơn đấy.”

“Không, anh là một thanh niên có ước mơ hoài bão, anh yêu sự nghiệp tiếp thị rượu vang.”

“Tôi cũng nhận ra được điều đó! Anh đang rất cố gắng!”

Trong tiệc cưới diễn ra sau nghi thức, mọi người đều không ngớt lời khen rượu vang. Cảnh Thần lại tranh thủ cơ hội thể hiện tài năng của mình, anh chàng phát một vòng card visit, kêu gọi mọi người từ sau muốn mua rượu vang hãy tìm anh ta.

Đào Đào kéo tay Vân Hạ Sơ, xuýt xoa khen nức nở chiếc nhẫn kim cương đó, nói nhỏ: “Xài sang thế, có thật là mền mộ nhau rồi nên kịch giả đóng thật không?”

“Làm sao có chuyện đó được, tớ không có hứng với anh ta.”

“Tớ thấy anh ta lại rất có hứng với cậu đó, nếu không làm sao lại chuẩn bị đám cưới chu đáo như vậy, mà lại bỏ ra một khoản tiền lớn như vậy để mua nhẫn nữa?!” Đào Đào nhìn sang bàn đối diện, Cảnh Thần và An Hình đang nói chuyện rất vui vẻ.

Vân Hạ Sơ thầm rửa, dĩ nhiên là anh ta có hứng thú rồi, được trả tiền phần trăm sẽ càng hứng thú hơn. Cô giơ tay trái lên nhìn viên kim cương lấp lánh, cười rất thờ ơ: “Anh ta sẽ không làm những chuyện phải bù lỗ đâu, nghe nói cái này moi được từ hiệu cầm đồ, không biết là hàng second hand hay bao nhiêu hand rồi, có khi lại còn bị ám nữa chứ chẳng chơi.”

“Thôi đi! Dù gì cũng là kết hôn, đừng nói linh tinh.” Đào Đào vội bịt miệng cô.

Vân Hạ Sơ cười khúc khích: “Thôi, không nói thì không nói chứ có sao, nào, uống rượu đi, Chateau Lafite Rothschild 1994 đây.”

Không biết Cảnh Thần đã ghé vào từ bao giờ, lặng lẽ bỏ ly của Vân Hạ Sơ xuống, nói rất quan tâm: “Em uống ít thôi, không tốt cho con đâu.”

Tất cả mọi người lại một lần nữa sững sờ.

Cảnh Thần liền tuyên bố ngay chuyện Vân Hạ Sơ đã có thai với mọi người, nhờ các đồng nghiệp ở Ân Y quan tâm giúp đỡ.

Và thế là một nhóm bạn lại kéo đến chúc mừng, Vân

Hạ Sơ mỉm cười và có đôi chút hậm hực vì bị anh chàng này xoay như chong chóng. Cô đành an ủi mình thôi cũng đã giải quyết được một chuyện rắc rối, và cô cảm ơn lời chúc mừng của mọi người.

5. Chương 09 - 10

Chương 9: Sự thật rất đáng hận

Sau khi hôn lễ kết thúc, hai người lại bước vào thời kỳ hòa bình giả tạo. Vân Hạ Sơ ngồi trong phòng khách, nhìn Cảnh Thần bận rộn nấu nướng, hầm canh, rửa hoa quả, làm sinh tố...Thỉnh thoảng, một cảm giác hạnh phúc ngấn ngủi thoáng qua, sau đó cô lại tự mĩa mai mình: Vân Hạ Sơ, anh chàng này không liên quan gì đến ngươi!

“Từ sau không phải phiền anh nấu nướng nữa. Ngày mai tôi sẽ gọi điện thoại cho công ty giúp việc gia đình, bảo họ tìm cho tôi một người giúp việc theo giờ để nấu cơm.” Vân Hạ Sơ nói với Cảnh Thần đang bận rộn trong bếp.

Cảnh Thần liền cầm muôi canh chạy ra: “Không cần đâu, nếu em thấy ngại thì cứ trả tiền giúp việc theo giờ cho anh, mỗi tiếng năm mươi tệ, một ngày trả một trăm tệ là được rồi.”

Haizz! Cũng hạnh phúc đó chứ.

Nhưng nói đi rồi lại nói lại, nghĩ đến chuyện từ nay trở đi có thể làm một bà bầu danh chính ngôn thuận ở công ty, cô cũng thấy yên lòng rồi!

Bữa tối rất thịnh soạn, cá vược hấp, sườn chua ngọt, cần tây xào bách hợp, cải xào nấm, canh trứng cà chua.

Cảnh Thần ân cần múc canh cho Vân Hạ Sơ rồi đưa bát canh cho cô: “Ăn đi em, bác sĩ nói bà bầu phải chú ý ăn uống cho đủ chất, sau này anh sẽ phụ trách việc nấu cơm.”

Vân Hạ Sơ cầm đũa lên gắp một miếng sườn chua ngọt với vẻ bán tín bán nghi, rất vừa vặn, thơm ngon, và thế là gật gù khen: “Ồ, ngon lắm, anh nấu khéo lắm.”

Được khen, Cảnh Thần cười như trẻ con: “Dĩ nhiên rồi, nấu ăn cũng phải luyện mới khéo được chứ. Hồi trước anh học ở Pháp, làm gì có đồ ăn Trung Quốc mà ăn hằng ngày đâu, thèm thì phải tự nấu mà ăn.”

“Vậy hả! Anh du học nước ngoài về à! Học gì ở Pháp, rượu vang ư?”

“MBA!” [MBA: Thạc sĩ quản trị kinh doanh.]

“Vậy hả! Học MBA về làm nghề tiếp thị rượu vang cao cấp, cũng được coi là đúng nghề nhỉ. Gần đây doanh thu thế nào?” Vân Hạ Sơ tỏ ra khá vui vẻ, hiếm khi thấy cô tỏ ra quan tâm đến công việc của Cảnh Thần như vậy.

“Tốt lắm, bán được nhiều lắm.” Dường như tâm trạng Cảnh Thần cũng khá vui.

Vân Hạ Sơ gật đầu, thầm nói thêm một câu, cũng may là anh chàng này được cái đẹp trai!

Ăn cơm xong, Vân Hạ Sơ định đi rửa bát thì Cảnh Thần vội bắt cô ngồi lên sofa, bê đĩa hoa quả đã bỏ cần thận: “Em không phải làm, để anh rửa.”

“Thế thì để tôi lau nhà vậy.”

“Không cần, em cứ ngồi ngoan là được.” Nhắc nhở Vân Hạ Sơ xong, Cảnh Thần vừa huýt sáo vừa vào bếp rửa bát.

Vân Hạ Sơ ngồi trong phòng khách, cảm thấy rất khó tả, hạnh phúc đến một cách bất thường này khiến cô đứng ngồi không yên.

Buổi sáng tỉnh dậy, vừa đi vệ sinh xong, Vân Hạ Sơ sợ quá, chân tay cô lạnh ngắt vì nhìn thấy máu trong bồn cầu, lẽ nào cô đã sẩy thai rồi ư?

Cảnh Thần mắt nhắm mắt mở chạy ra, nhìn thấy Vân Hạ Sơ mặt tái nhợt, tựa người vào khung cửa dụi mắt, hồi lâu mới thủng thẳng nói: “Đừng sợ! Em bị rồi!”

Đầu óc Vân Hạ Sơ dừng hoạt động trong mấy chục giây. Bị rồi? Có nghĩa là: “Tôi không có bầu ư?!” Cô thần thờ hỏi Cảnh Thần với vẻ không tin.

“Dĩ nhiên rồi! Một lần tình cờ mà thôi, sao lại có bầu dễ như vậy được!”

Nghe thấy câu trả lời này, Vân Hạ Sơ nắm chặt tay thành nắm đấm, cố gắng kìm chế sự quá khích và phần nộ trong lòng mình, ngẩng đầu lên nhìn Cảnh Thần cao hơn cô hẳn một cái đầu, nghiến răng hỏi: “Anh cố tình lừa tôi hả? Thế tại sao kỳ kinh của tôi lại bị chậm một tháng liền?”

“Ồ, đó là do hôm đó em ngất xỉu, anh đưa em đến bệnh viện, rất may là anh bác sĩ đó lại là bạn học của anh, hê hê! Anh đã nhờ anh ấy giúp một tay, tiện thể lấy một ít thuốc. Nhưng tuần trước anh đã nghĩ hay là không cho em uống thuốc nữa, nghe nói phụ nữ kinh nguyệt không ổn định sẽ mãn kinh sớm đấy, sợ lắm.” Nhìn nét mặt Cảnh Thần mà cô chỉ muốn tẩn cho hắn một trận.

“Sở dĩ hàng ngày anh ật ơng vào cốc sữa của tôi là vì muốn giấu mùi thuốc ư?” Hạ Sơ đặt nắm đấm bên hông và cố gắng tiếp tục chủ đề: “Xin hỏi tại sao anh lại làm như vậy? Kết hôn với tôi thì có lợi gì cho anh?”

Cảnh Thần không trả lời mà thân mật đưa tay lên xoa xoa đầu mày cau có của Hạ Sơ, nhìn sắc mặt Hạ Sơ mỗi lúc một khó coi với vẻ rất hả hê, sau đó mới bình thản nói: “Anh nói anh yêu em, em có tin không?”

Nghe thấy vậy, đang bực nhưng Hạ Sơ vẫn phải bật cười, rồi cô nắm nhẹ lấy bàn tay Cảnh Thần đang đặt trên trán mình, nghiêng người ghé sát vào anh, chu miệng, mạch máu hiện rõ trên đôi mắt một mí, cặp mi dài khép lại, e thẹn.

Nụ cười của Cảnh Thần cứng đờ, người hơi khựng lại.

Hạ Sơ nhấc chân lên, húc mạnh đầu gối vào bụng dưới của Cảnh Thần, đồng thời hất mạnh tay hắn vào khung cửa.

“Á!” Cảnh Thần la lớn, cúi người, ngồi phịch xuống đất: “Ê! Sao đá mạnh thế, dã man quá.”

“Hừ! Anh biết là được, bây giờ khôn hồn thì anh nói đi, tại sao lại lừa tôi?” Hạ Sơ trợn mắt nhìn Cảnh Thần đang ngồi dưới sàn rên rỉ.

Kể đó né tránh một hồi, cuối cùng mới chịu mở miệng khi Hạ Sơ chuẩn bị nổi cơn thịnh nộ lần thứ hai: “Vì chuyện xảy ra tình cờ lần trước, em rất hào phóng trả cho anh năm trăm tệ, khiến anh rất cảm động! Đúng dịp công ty em lại mời anh chụp poster quảng cáo sản phẩm. Anh nghĩ em là người chơi đẹp và thế là anh mới tranh thủ cơ hội lừa em uống cốc trà anh đã cho thuốc, sau đó đưa em vào bệnh viện đó. Em, em đừng quá khích, anh sẽ khai hết.” Cảnh Thần ôm đầu tiếp tục khai trước sự phẫn nộ và ánh mắt khinh bỉ của Hạ Sơ: “Em biết đó, anh là gã bán rượu vang cao cấp, trở thành một nhà truyền bá văn hóa rượu vang vĩ

đại là ước mơ của anh. Anh muốn thông qua em để làm quen được với những người giàu có, nói tóm lại là em ngần này tuổi rồi mà chưa lấy được chồng. Vì thế anh cũng rủ lòng thương.”

“Ý của anh là, tôi còn phải cảm ơn anh đã giải cứu được một cô nàng ế chồng như tôi ư?”

“Hê hê, không phải thế, mỗi người có một mục đích riêng mà, nếu không làm sao em được hãnh diện trước mặt bà mẹ em như vậy?”

“Thế về Tô Dĩ Huyền thì anh giải thích thế nào? Vì muốn bán rượu vang mà ngay cả người yêu anh cũng không cần nữa ư?”

“Hê hê, Tô Dĩ Huyền chỉ là em gái của bạn thân anh thôi, anh chỉ nhờ cô ấy giúp anh một tay mà thôi.”

Bàn tay Hạ Sơ lại nắm thành nắm đấm một lần nữa: “Tại sao cô ấy lại giúp anh đi lừa người khác?”

Cảnh Thần nhanh tay túm ngay cánh tay Hạ Sơ: “Anh nói với cô ấy rằng thực ra bọn mình đã sống với nhau rồi. Anh rất yêu em, hơn nữa em đã có bầu rồi, nhưng em chê anh là gã bán rượu vang, không muốn để người khác biết chuyện của anh và em. Anh rất buồn, thế nên đã nhờ cô ấy giúp, khích tướng em, để em coi trọng chuyện hôn nhân của chúng mình.”

“Chỉ vì muốn dựa vào các mối quan hệ của tôi để bán rượu vang thôi ư? Anh mất nhiều công sức vậy? Lại còn lừa tôi lấy anh nữa?” Ngoài sự phẫn nộ, Hạ Sơ còn thực sự cảm thấy khó tin.

“Ồ! Còn một điều nữa, tháng trước đúng lúc anh bị một cô nàng rất rắc rối ép kết hôn, chỉ vì cô ấy hào phóng mua cho anh mấy chai rượu vang. Anh nghĩ đi nghĩ lại và phát hiện ra rằng em mới thực sự là người phụ nữ thích hợp với anh, chắc chắn em sẽ không bao giờ khóc lóc tra khảo, đòi tự tử khi thỉnh thoảng anh có quan hệ thân thiết với các khách hàng nữ. Hơn nữa lấy em sẽ nhất cử đa tiện, sẽ quen được nhiều người giàu có hơn, sự nghiệp rượu vang của anh sẽ lên đến đỉnh cao.”

Hạ Sơ lạnh lùng nhìn gã vô lại trước mặt, gân xanh trên cổ giật giật: “Tôi hỏi câu cuối cùng! Anh còn lừa tôi những gì nữa?”

“Để anh nghĩ đã, đó là sổ hóa đơn mua đồ đạc khi anh về nhà em đều là giả!”

“Cút!” Vân Hạ Sơ nổi trận lôi đình, ra sức hất tay Cảnh Thần ra.

Cảnh Thần vội đứng dậy ôm bụng chạy về phòng mình lánh nạn.

Bình tĩnh lại đôi phút, Hạ Sơ lại đứng trước cửa đối diện gào: “Ê! Nghe cho rõ đây, ngày mai đi làm thủ tục ly hôn.”

Một hồi lâu sau, Cảnh Thần mới hé cửa thò nửa mặt ra, cười tủm tỉm nói: “Nếu em chủ động phá hợp đồng thì em phải bồi thường anh năm trăm nghìn tệ. Em có không?”

Lúc Hạ Sơ phần nộ xông tới, Cảnh Thần đã nhanh tay đóng rầm cửa lại, đứng trong cửa la lớn: “Em đừng quá khích, không có cách nào cả, trong hợp đồng cũng không nói nếu bên A (Hạ Sơ) bị sảy thai thì sẽ giải quyết thế nào? Chính vì thế chúng ta chỉ có thể dựa vào những điều ghi trong hợp đồng để thực hiện mà thôi. Em cố gắng chịu đựng một năm là có thể ly hôn rồi, hoặc là em để anh kiếm năm trăm nghìn tệ thì anh sẽ đồng ý ly hôn.”

“Anh làm như vậy là lừa đảo, anh cứ đợi đấy, ta sẽ gặp nhau ở tòa án.” Hạ Sơ đứng ngoài cửa gào lớn như muốn phát điên.

“Vậy hả! Thế em đã nghĩ ra cách sẽ giải thích với đồng nghiệp, hàng xóm và bà mẹ em chưa? Lẽ nào em muốn anh đứng trước tòa khai hai năm rồ mười về chuyện đó, sau đó...”

Ba mươi giây sau, Cảnh Thần nghe thấy tiếng đồ thủy tinh ném vào cửa, vỡ choang, sau đó là tiếng cửa chống trộm bị đóng rầm.

Hắn rón rén hé cửa phòng ngủ ra, phát hiện thấy chiếc lọ hoa thủy tinh vô tội nằm vỡ tan dưới đất, liền thè lưỡi ra cười cười.

Vân Hạ Sơ hậm hực xông vào phòng làm việc, đúng lúc gặp An Hình đang đập thẻ trước quầy, nhìn thấy sắc mặt cô không được tốt cho lắm. An Hình liền ghé sát vào tai Hạ Sơ thì thầm rất mờ ám: “Ê! Tổ nhắc nhở cậu, ba tháng đầu của thai kỳ phải điều độ một chút, không cẩn thận là sảy thai đấy.”

Hạ Sơ cố gắng chịu đựng, nghiêng răng gặt đầu.

“À, bộ sản phẩm Đêm hè cổ tích bán khá chạy. Hôm qua tớ đi siêu thị phát hiện thấy đồ dành ẹ và bé bán chạy lắm, cậu bảo nếu bọn mình thiết kế một số sản phẩm dùng cho trẻ em cả về phong cách và chất liệu có được không? Phong cách tốt nhất phải là kiểu gì dễ thương một chút, màu sắc tươi sáng, vật liệu phải bảo vệ môi trường, mang đậm tình yêu của người mẹ. Đến lúc đó bọn mình có thể quay một đoạn quảng cáo hoạt hình ba chiều, tạo thêm độ thân thiện cho sản phẩm. Tớ phải suy nghĩ để đưa ra phương án tiếp thị, bọn mình cũng chuẩn bị chia sẻ miếng bánh này nhé.” An Hình mở to đôi mắt cười khúc khích nhìn vào cái bụng lép kẹp của Vân Hạ Sơ: “Bây giờ đáng lẽ cậu phải có rất nhiều cảm xúc mới phải, cảm thấy ý tưởng mới của tớ thế nào?”

Hạ Sơ xị mặt gặt đầu, bụng ầm ục mà không trút đi được, cô gạt An Hình ra rồi vội vã đi vào phòng làm việc.

“Hạ Sơ sao vậy nhỉ? Hình như chị ấy không được vui cho lắm.” Trợ lý Tiền ra khỏi phòng hội nghị, thắc mắc với An Hình đang đứng bên cạnh.

“Không sao, chắc là do tâm trạng của bà bầu không được ổn định, thôi, mặc kệ cậu ta.” An Hình nhún vai.

Hạ Sơ ôm bụng tức cả một ngày, nghĩ đi nghĩ lại cô cũng không biết phải giải quyết chuyện khó nói này thế nào, không biết bàn bạc cùng ai.

Mãi mới hết giờ làm việc, một mình cô ăn cơm ở ngoài, lang thang trong siêu thị đến giờ đóng cửa mới sách một đồng đồ cái thì dùng được, cái thì không dùng được về nhà. Bước vào thang máy, cô đấu tranh, cắn khoăn một hồi lâu ần số bảy hay số tám, cuối cùng nghiêng răng ần số bảy, vì cô thực sự không biết phải ăn nói với Đào Đào thế nào.

Ngồi trên sofa trong phòng khách là kẻ cô không muốn gặp nhất, điều đáng hận hơn là khi nhìn thấy cô bước vào, kẻ đó lại cười rất tươi, hồ hởi: “Em về rồi à?”

Vân Hạ Sơ coi anh ta như người tàng hình, thay dép rồi đi vào phòng mình.

Người tàng hình đứng sau lưng, vui vẻ thông báo: “Ngày mai em không phải đi làm nữa.”

“Anh nói gì vậy?” Vân Hạ Sơ khựng lại, quay đầu lại thì nhìn thấy người tàng hình đang ngoác miệng cười, mắt hí lại: “Hê hê, vừa nãy anh đã xin An Hình nghỉ hộ em rồi, anh nói với cô ấy rằng, em đi làm về chẳng may trượt chân ngã, kết quả rất không may là bị sảy thai, vừa từ bệnh viện về tâm trạng chưa ổn định lắm, bác sĩ dặn phải nghỉ ngơi vài ngày.”

“Anh, anh thần kinh à? Tại sao anh lại lừa An Hình?” Hạ Sơ tức điên người.

“Lẽ nào em còn lý do gì chính đáng hơn để giải thích với mọi người tại sao không còn con nữa ư? Hê hê.” Cảnh Thần nằm sấp xuống lưng sofa, tay chống cằm, cười rất ranh mãnh.

Mặc dù trong lòng rất điên, nhưng Hạ Sơ không thể phản bác được gì, cô hằm hằm gờ ngay khung ảnh của Cảnh Thần trên giá gỗ ném vào anh ta. Cảnh Thần nhanh tay đón lấy, huyết một tiếng sáo rất to rồi bổ sung thêm một câu đầy ẩn ý: “À, An Hình nói ngày mai đến thăm em, còn việc nữa là anh đã gọi điện thoại cho bác gái rồi, bà rất lo cho em, nói ngày mai sẽ đến chăm em mấy ngày. Bà còn bảo sau khi sảy thai phải đặc biệt chú ý, nếu không sau này để lại di chứng chứ chẳng chơi.”

“Xin hỏi, anh còn nói với ai nữa?” Hạ Sơ cố gắng kìm chế cơn giận, hạ giọng hỏi nhỏ, để đề phòng mình tức quá mà hại đến thân.

“Hê hê, cả Giang Đào Đào nữa, nửa tiếng đồng hồ trước, anh đoán là em chuẩn bị về nên đã gọi điện thoại cho cô ấy. Cô ấy còn đang ở quán bar, chắc là chuẩn bị về đến nơi rồi đấy. Chính vì thế, anh nghĩ hiện giờ em nên quay về phòng và nằm yên trên giường, nếu không anh sợ em sẽ không giải thích rõ ràng mọi chuyện được.”

“Cảnh Thần, anh hãy nhớ rằng tôi sẽ không tha cho anh đâu.” Vân Hạ Sơ chỉ vào Cảnh Thần, nghiêng rằng cảnh cáo rồi quay ngay về phòng, thay quần áo ngủ, rửa chân tay với tốc độ nhanh nhất rồi lên giường nằm yên. Sau đó cô nhắm mắt lại hít thở thật sâu, tự nhủ với mình rằng, Vân Hạ Sơ, bình tĩnh! Phải thật bình tĩnh! Cuộc đời còn dài, còn rất nhiều thời gian và cơ hội để tính sổ vụ này.

Cảnh Thần bước vào, liếc khắp một lượt rồi cau mày lại như đang suy nghĩ: “Hạ Sơ, nét mặt của em không ổn cho lắm, nó quá bình thản, rồi lại có phần chán ghét. Em thử nghĩ mà xem, đối với một cô gái lớn tuổi thì việc sắp thai chắc phải là cú sốc lớn, em cố gắng tưởng tượng đi, phải thật buồn mới đúng.”

“Cút đi, cút ngay đi!”

Vân Hạ Sơ kìm chế cơn giận, vớ ngay chiếc chăn trùm kín đầu, coi như không nhìn thấy gì mới được yên thân.

Mười phút sau, Đào Đào vội vàng bước vào, nhìn thấy Vân Hạ Sơ trùm chăn kín đầu, cô ngồi xuống cạnh giường, gọi nhỏ: “Hạ Sơ, tớ đến rồi, cậu vẫn ổn chứ?”

Hạ Sơ còn đang ẩm ứ trong chăn, thấy vậy liền khịt khịt mũi, cố gắng, thật cố gắng ặt mày ủ dột, rồi mới từ từ kéo chăn ra, lắc đầu: “Tớ không sao.”

“Không sao là tốt rồi. Tớ cũng sợ quá, cậu đừng suy nghĩ nhiều, cố gắng nghỉ ngơi vài ngày.” Đào Đào vỗ vai bạn, mắt đỏ hoe, cô không biết phải an ủi Hạ Sơ thế nào.

“Cậu về nghỉ sớm đi. Ngày mai bác gái tớ đến chăm tớ rồi, cậu đừng lo gì nữa.” Hạ Sơ vừa đuổi khéo Đào Đào về nhà, vừa rửa thậm chí mong cho Cảnh Thần chết ngay lập tức.

“Thế cậu ngủ sớm đi nhé, ngày mai tớ lại xuống thăm cậu.” Đào Đào đứng dậy đắp lại chăn cho Hạ Sơ, sau đó kéo Cảnh Thần ra phòng khách, dặn dò hồi lâu mới yên tâm lên tầng.

Tiến Đào Đào về rồi, lúc quay vào Cảnh Thần còn thẽ thọt nói: “Ngày mai em cứ ngủ thoải mái nhé, anh đi đón bác gái, tiện thể ra ngoại ô mua cho em hai con gà ta. Đào Đào nói em bị như vậy phải tắm bổ nhiều vào, à, em nhớ uống nhiều nước đường đỏ vào. Ngày mai anh sẽ đi mua cho em.”

“Anh bị bệnh hoang tưởng à?” Vân Hạ Sơ hậm hực mĩa mai.

Cảnh Thần không thèm quan tâm, vui vẻ hôn gió một cái, quan tâm tắt đèn cho Hạ Sơ: “Chúc em yêu ngủ ngon.”

Trong bóng tối, Vân Hạ Sơ nhắm mắt lại, cầu nguyện sáng mai tỉnh dậy sẽ phát hiện ra rằng, mình chỉ nằm mơ một giấc mơ hoang đường mà thôi.

Sáng ra tỉnh giấc, phát hiện thấy đã gần mười giờ. Không biết đồng hồ báo thức đã bị tắt chuông từ lúc nào. Ngoài phòng khách có tiếng bác gái, hình như đang an ủi Cảnh Thần. Hạ Sơ nằm trên giường, chán nản khi biết rằng đây thực sự không phải là một giấc mơ hoang đường!

Nhìn thấy cô mặc váy ngắn tay đi ra, bác gái liền bước ngay đến trách: “Về phòng thay bộ quần áo ngủ dài tay đi cháu. Con bé này, sao mà chẳng hiểu biết gì cả? Sẩy thai cũng phải kiêng cử cả tháng, không được ra gió đâu. Cảnh Thần, mau vào tìm đi.”

“Vâng, cháu vào tìm ngay đây!” Cảnh Thần tuân lệnh chạy ngay vào tủ quần áo của Hạ Sơ.

Lúc đón lấy bộ quần áo ngủ conton mùa đông từ tay Cảnh Thần, Hạ Sơ hận lắm, nghiêng răng ken két. Thấy cô mặc vào rồi, bác gái liền vuốt lại quần áo cháu gái đang mặc cho phẳng phiu, sau đó mới kéo tay cô ngồi xuống sofa, nhẹ nhàng an ủi cô: “Hạ Sơ à, cháu nghe bác, đừng buồn. Các cháu còn trẻ, cố gắng giữ sức khỏe, sau này còn nhiều cơ hội có con.”

Hạ Sơ nghe mà hổ thẹn.

Cảnh Thần ngồi bên vừa cầm giấy ăn lau mồ hôi cho Hạ Sơ, vừa cố tình hỏi: “Có phải em nóng quá không?”

“Không sao, nóng một chút không sao, hai cháu nói chuyện đi, bác vào xem gà hầm xong chưa.”

Bác gái quay đi, Hạ Sơ liền véo ngay một cái thật đau vào cánh tay trong của Cảnh Thần.

Cảnh Thần kêu oai oái, Hạ Sơ nhanh tay bịt ngay miệng hắn lại, quay đầu lại nhìn bác gái đang tỏ vẻ thắc mắc, cười nói: “Không sao bác ạ, bọn cháu đùa ấy mà.”

Bác gái cười rồi vào bếp.

Hạ Sơ khuỳnh khuỷu tay lên, huých ngay vào ngực Cảnh Thần một cái.

Cảnh Thần đau quá hít hà một hồi, nhưng lần này lại đưa tay lên bịt miệng rất tự giác.

Hạ Sơ cười thâm, nhưng vẫn hậm hực lườm hắn một cái.

“Ê, em học võ từ bao giờ vậy?” Một lát sau, Cảnh Thần vừa xoa ngực vừa ranh mãnh ghé sát vào hỏi.

“Có phải tôi ra tay quá nhẹ hay không ?” Hạ Sơ rút lên đe dọa.

Lúc này, chuông cửa vang lên.

Cảnh Thần liền dặn Hạ Sơ: “Ngồi dựa vào sofa, đắp chiếc chăn mỏng vào, chắc là An Hình đến đấy.”

Hạ Sơ hậm hực giờ nắm đấm về phía anh ta.

An Hình xách túi lớn túi nhỏ đựng đồ tắm bỏ bước vào, nhìn thấy Hạ Sơ liền rưng rưng nước mắt, sà tới: “Cậu nói đi, đang yên đang lành tại sao tự nhiên lại ngã? Có phải gần đây công việc bận quá khiến cậu mệt hay không?”

Hạ Sơ mồ hôi ướt sũng người: “Đâu có, tại tớ không cẩn thận thôi.”

“Thôi cậu đừng lo chuyện của công ty nữa, cố gắng ở nhà nghỉ ngơi ít ngày, phương án thiết kế mà tớ nói hôm qua thì thôi vậy, nghĩ mà thấy buồn quá, haizz!” An Hình thở dài kéo túi đồ mới mua đến: “Tớ mua cho cậu nhung hươu, nhân sâm, long nhãn, đẳng sâm, hoàng kỳ của hãng A Giao đấy, còn có cả đường quy và hà thủ ô nữa. Haizz! Tớ cũng không biết phải tắm bổ thể nào, có bác ở đây là tớ yên tâm rồi. Cậu cố gắng giữ gìn nhé.”

“Để anh mang cho bác xem.” Cảnh Thần hào hứng xách túi đồ vào bếp tìm bác gái, An Hình tiếp tục than thở, Hạ Sơ như đang ngồi trên chông.

Buổi chiều Đào Đào cũng xin nghỉ xuống thăm cô, ba người xúm quanh Hạ Sơ bận rộn hồi lâu.

An Hình vào phòng ngủ chính lấy gối cho Hạ Sơ, đứng trước cửa phòng làm việc xuýt xoa một hồi. Đào Đào tò mò bước vào, trên môi Cảnh Thần nở một nụ cười đắc ý. Hạ Sơ thấy tò mò cũng ngó vào, lúc này cô mới phát hiện ra phòng làm việc bên cạnh không biết đã được bố trí thành phòng dành cho bé từ bao giờ, rèm cửa màu hồng in hình chú mèo Kitty, một chiếc cũi làm bằng gỗ anh đào, bên trên được trải một tấm chăn nhỏ xinh màu hồng, chú gấu bông đang nằm trên ghế, trên chiếc xe tập đi màu xanh có một chú chuột Mickey rất đáng yêu... Vãn Hạ Sơ tròn mắt không nói được gì hơn.

Cảnh Thần đứng bên cạnh, khoác vai Hạ Sơ, nói nhỏ: “Anh và Hạ Sơ đều thích con gái, đáng lẽ...” Nói đến đây, hần cổ tình dừng lại, giọng buồn buồn, cúi đầu.

Bầu không khí trong phòng cũng sệt sùi, Đào Đào và An Hình lại thở dài.

Hạ Sơ cố gắng giãy ra, nhưng cũng không thoát được khỏi tay Cảnh Thần, và thế là cô liền quay đầu rút nhỏ: “Anh nhân cư vi bất thiện hay là nào bị úng thủy hả? Nói cho anh biết, tôi sẽ không trả tiền cho anh đâu.”

Cảnh Thần ghé sát vào tai cô, nét mặt buồn rầu, giọng lại rất khoái chí: “Em không phải trả tiền, trước đó anh có một khách hàng chuyên sản xuất đồ cho trẻ em, đúng đợt có một khoản nợ chưa thanh toán được, thế nên đã dùng những thứ này để gán nợ. Anh thấy như thế cũng rất tốt, không phải càng giống thật hơn đó sao? Chắc chắn sẽ không có ai nghi ngờ chuyện em không có bầu. Em thấy anh chu đáo không, chắc chắn em sẽ giới thiệu cho anh làm quen với mấy ông bà giàu có.”

“Ồ, anh cứ đợi đấy!” Hạ Sơ tức tối nói.

Tiền An Hình về đã là tám giờ tối, bác gái nhìn Hạ Sơ hậm hực ngồi thu lu trên sofa, liền quan tâm hỏi: “Hạ Sơ, cháu đừng nghĩ lẩn thẩn nữa, chăm lo cho sức khỏe vẫn là quan trọng nhất, bữa tối cháu cũng chẳng ăn được mấy, bây giờ cháu có đói không? Có ăn gì không để bác nấu?”

Cảnh Thần cũng ân cần bước đến: “Em nói đi, em muốn ăn gì để anh đi mua cho em.”

Hạ Sơ ngột ngạt đến mức không còn tinh thần nào để nói chuyện nữa, nhìn khuôn mặt điển trai trước mắt mà hận đến tận xương tận tủy, chỉ muốn đập chết hắn, nhưng nghĩ thế nào cô lại nở một nụ cười ranh mãnh: “Em cũng chẳng muốn ăn gì, chỉ hơi thèm ăn, ờ, thèm ăn thịt chân giò hầm Thiên Phúc Hiệu, gan hầm Diêu Ký, bánh bột đường mạch nha Địa An Môn, bánh bột nếp và bát hạt dẻ Long Phúc Tự, và còn... một chốc một lát cũng chưa nghĩ ra ngay được, tạm thời thế đã. Anh đi mua cho em nhé, Cảnh Thần.”

Cảnh Thần và bác gái đều sững lại.

“Cái con bé này, ăn nhiều thế làm gì? Mà sao tự nhiên lại thích ăn những cái tạp nham vậy? Muộn thế này rồi, sao mà mua được!” Bác gái trách.

“Không, cháu thích ăn những cái đó, à, em còn muốn ăn thêm hai suất pho mát Tam Nguyên Mai Viên nữa. Cảnh Thần, anh đi mau đi, muộn thì cửa hàng đóng cửa mất.” Hạ Sơ nhẹ nhàng giục.

Bác gái nhìn Cảnh Thần bằng ánh mắt thương cảm.

“Thế, thế anh đi nhé!” Cảnh Thần biết mình đã thua keo này, đành ngoan ngoãn đứng dậy.

“Không được lười đâu đấy, túi đựng của các cửa hàng đó đều in rất rõ logo đó.” Hạ Sơ dặn với theo.

Nhưng Cảnh Thần vừa đi được năm phút, Hạ Sơ liền túm ngay lấy bác gái: “Bác, bác nấu cho cháu bát mì gà trước đi, cháu đói quá.”

Bác gái liền thắc mắc: “Cháu bắt Cảnh Thần đi mua nhiều thứ như vậy, mua về ăn kiểu gì.”

“Vừa nãy cháu thèm ăn, giờ lại không thèm lắm.”

Tội nghiệp Cảnh Thần, chạy nửa vòng Bắc Kinh, túi lớn túi nhỏ xách về, ân cần đưa cho Hạ Sơ.

Hạ Sơ uể oải đón lấy, không quên kiểm tra các túi xem có phải là hàng xịn không, cuối cùng đẩy món bánh bột đường mạch nha sang cho Cảnh Thần: “Đây là món anh thích ăn nhất, cho anh đó.”

Trước ánh mắt theo dõi chăm chú của bác gái và Hạ Sơ, Cảnh Thần đành phải bấm bụng ăn hai chiếc bánh bột đường mạch nha, ngọt khé cả cổ.

Hạ Sơ uể oải ăn mấy miếng pho mát, sau đó lại gạt đồng hồ ăn sang một bên, phủi tay nói: “Muộn quá rồi, để ngày mai ăn tiếp vậy, em đi ngủ đây.”

Cảnh Thần cảm thấy vị ngọt trong dạ dày trào ngược lên cổ họng, vội lao ra nhà vệ sinh.

Chương 10: Người không biết điều (Phần 1)

Hạ Sơ nghỉ ngơi ở nhà ba ngày, trước sự sắp đặt của bác gái và sự giám sát của Cảnh Thần, ngày ngày cô chỉ biết mặc quần áo ngủ conton dài tay, ăn gà hầm nhân sâm, trứng chim bồ câu hầm hải sâm, đồ hầm chân giò. Mặc dù đêm hôm khuya khoắt cô cũng phải ăn, sáng ra tỉnh dậy phát hiện thấy miệng bị nhiệt nặng.

Tối ngày thứ ba, bác trai đến đón bác gái, Hạ Sơ thầm thở phào một tiếng. Trước khi ra về, bác gái lại hầm thêm một nồi gà ác với nhân sâm, long nhãn, đương quy, dặn dò Hạ Sơ phải tiếp tục ăn. Bác gái dặn cô phải cố gắng bồi bổ cơ thể, sau này mới sinh được em bé khỏe mạnh, trước khi ra về lại kéo tay Hạ Sơ và Cảnh Thần, nghiêm mặt dặn dò: “Bác về rồi hai đứa cũng phải giữ gìn, tiếp tục ngủ riêng, kiêng sinh hoạt vợ chồng, để cho khỏe lên rồi tính, sau này còn nhiều thời gian mà.”

Mặt Hạ Sơ đỏ bừng như con tôm luộc.

Cảnh Thần đưa bác gái về nhà, quay trở lại vừa mở cửa ra thì thấy Hạ Sơ đang mặc áo hai dây, quần soóc ngồi trong phòng ăn, nồi gà hầm được đặt giữa bàn, đang thắc mắc thì Hạ Sơ liền lạnh lùng đẩy nồi gà hầm về phía hắn: “Lại đây, anh ăn hết đi!”

“Tại sao, ăn cái này vào sẽ nóng đấy.”

“Hả?! Anh cũng biết sẽ bị nóng ư? Xin lỗi, giờ tôi đang bốc hỏa rồi đây này, anh mau ăn đi, nếu không tôi không thể biết tôi sẽ làm gì tiếp theo đâu.”

Cảnh Thần miễn cưỡng ngồi xuống, trước sự theo dõi gắt gao của Hạ Sơ, đưa tay bóp mũi ăn hết chỗ canh gà hầm. Sau đó định uống ngay một lon coca lạnh, nhưng lại bị Hạ Sơ ngăn lại: “Không được lãng phí, phải ăn hết cả nhân sâm, long nhãn, đương quy và thịt gà nữa.”

“Không ăn, em điên rồi à!”

“Hê hê, anh đã bước được chín mươi chín bước rồi, chắc là sẽ không bỏ cuộc vào thời điểm này chứ, anh có còn muốn để tôi giới thiệu cho anh người giàu có nữa không? Sắp tới chuẩn bị có cuộc gặp gỡ trong ngành đồ trang sức, những khách mời đều là các thương gia giàu có.” Hạ Sơ nói với giọng rất bình thản, không bực bội.

Cảnh Thần nghiêng răng, ôm nôi, miễn cưỡng nhét hết các thứ đại bổ còn lại trong nôi vào bụng.

Sau đó lại uống thêm hai lon coca lạnh và đi tắm nước lạnh nửa tiếng nữa, Cảnh Thần vẫn cảm thấy hơi nóng trong người bốc lên.

Cánh tay và chân Hạ Sơ đã nổi mẩn vì người quá nóng, đang ngồi trên sofa xem ti vi và bôi kem làm mát da. Cảnh Thần biết ý vội đưa hộp giấy ăn cho cô.

Hạ Sơ lạnh lùng đưa mắt nhìn Cảnh Thần, không nói năng gì, quay vào nhà vệ sinh trong phòng ngủ chính rửa tay. Cảnh Thần tiu nghỉu đặt hộp giấy ăn xuống, lại thấy Hạ Sơ cầm cốc uống nước và lọ thuốc đi ra, và thế lại không giấu được vẻ tò mò bước đến hỏi: “Em uống thuốc gì vậy?”

“Xuyên Tâm Liên, giải nhiệt!” Hạ Sơ hậm hực đáp.

“Vậy hả! Thế thì anh cũng phải uống mới được, anh cũng bị nóng.” Cảnh Thần liền ghé sát vào.

Hạ Sơ nhìn hẩn, lạnh lùng gạt đầu: “Đây, anh đi rót nước đi.”

Cảnh Thần vội ra rót nước ở bình đựng nước. Hạ Sơ đưa cho hẩn một hộp thuốc bốn ngăn thường mang khi đi du lịch, lạnh lùng nói: “Nếu anh thấy nóng quá thì uống hết lượng thuốc đựng trong một ngăn.”

“Ừ, cảm ơn em!” Cảnh Thần hào hứng đón lấy hộp thuốc, lấy ra ba viên con nhộng đựng trong một ngăn, dóc hết vào miệng.

“Nếu anh vẫn thấy nóng trong người thì trong tủ lạnh có câu kỷ tử đấy, anh ngâm và uống như uống nước hoặc ăn trực tiếp cũng được.” Nói xong, Hạ Sơ liền về phòng mình.

Nửa tiếng sau, Cảnh Thần mở tủ lạnh ra tìm câu kỷ tử, vừa xem ti vi vừa ăn.

Hạ Sơ cũng không ngủ được, bèn lấy giấy bút rồi vào phòng để các vật dụng của em bé để suy nghĩ về sản phẩm mới mà An Hình đề nghị.

Cảnh Thần bưng một cốc sữa nóng vào, ngồi xuống cạnh Vân Hạ Sơ: “Gần một giờ rồi, em uống cốc sữa đi.”

Nhìn cốc sữa còn đang bốc khói đó, Vân Hạ Sơ hời hợt xua tay.

“Không sao đâu, anh không cho gì cả, sữa nguyên chất đó, em không tin thì anh uống trước một ngụm à xem.” Cảnh Thần ra sức biện hộ ình.

“Tôi không uống, cảm ơn.”

“Ồ! Thế thì thôi vậy, cái em đang vẽ là bình sữa à?” Cảnh Thần cũng không để tâm, tiện thể cầm bản thiết kế đang để bên cạnh lên xem, tò mò hỏi.

“Ồ, đây là các món đồ trang sức thiết kế cho trẻ sơ sinh theo lời đề nghị của An Hình.” Vân Hạ Sơ đang bí bách ý tưởng, cô chưa biết phải vẽ tiếp thế nào, liền cau mày: “Nhưng tôi thấy chỉ có đồ dành cho trẻ sơ sinh thôi thì e rằng thị trường còn hẹp quá, đồ trang sức không phải là tã giấy, và dùng chất liệu bảo vệ môi trường nào mới là phù hợp?”

“Ồ! Anh cảm thấy ý tưởng của bọn em rất hay!” Cảnh Thần ngồi trên ghế tựa, giơ bản thiết kế lên: “Mặc dù ý tưởng thiết kế ban đầu là đồ dùng cho trẻ sơ sinh, nhưng các bình sữa, ghế tựa mà em vẽ này, anh nghĩ nếu như thiết kế ra một số kiểu cách dành ẹ con, cho các đôi tình nhân cũng sẽ có thị trường. Đặc biệt là các bé gái, đi học mầm non, tiểu học, chắc chắn chúng sẽ rất thích được đeo các đồ trang sức giống với mẹ. Em đừng bó hẹp ý tưởng trong phạm vi đồ dùng trẻ sơ sinh, mà chỉ là được gợi ý tưởng từ đó thôi.”

Vân Hạ Sơ hơi bất ngờ, cô ngoái đầu lại nhìn Cảnh Thần đang vừa uống sữa vừa nhìn bản thiết kế, không kìm được bèn nhắc: “Đừng uống sữa nữa, uống sữa càng nóng hơn đây.”

Cảnh Thần gật đầu, mắt vẫn không rời bản thiết kế: “Còn về chất liệu, hợp kim hoặc các kim loại cứng dễ làm trẻ bị thương, vàng hay đá quý cũng không phù hợp. Để anh nghĩ xem sao, hình như có một loại sứ mềm bảo vệ môi trường, đã từng có một khách hàng nói đến, bọn em có thể đi tìm xưởng. Nhưng nếu anh nhớ không nhầm thì từ trước đến nay bọn em đều tập trung vào khách hàng hạng trung trở lên, không thích dùng những chất liệu quá rẻ tiền đúng không?”

“Anh hiểu vấn đề rõ nhỉ?” Vân Hạ Sơ nhìn Cảnh Thần đang vật óc suy nghĩ, trong lòng cũng có phần băn khoăn.

“Đúng vậy, Dĩ Huyền thích nhất là các mẫu thiết kế của bọn em. Đề cô ấy nhận lời giúp anh, anh đã phải bỏ tiền túi mua cho cô ấy cả bộ sản phẩm Đêm hè cổ tích.”

Lời phàn nàn của Cảnh Thần đã bị Vân Hạ Sơ lườm ột cái. Đáng đời! Bụng làm dạ chịu.

“Chất liệu gì thì phù hợp nhất nhỉ?” Cảnh Thần tiếp tục suy nghĩ.

“Sứ mềm bảo vệ môi trường? Ồ! Ý tưởng này hay đó nhỉ, màu sắc phong phú lại dễ tạo hình. Điều quan trọng nhất là với trẻ em thì sự lựa chọn hàng đầu là sức khỏe và bảo vệ môi trường.” Vân Hạ Sơ khẳng định lời đề nghị của Cảnh Thần: “Còn về chuyện giá thành thấp, đối tượng khách hàng là những em bé dưới ba tuổi. Chúng không thích hợp dùng các đồ dùng đắt tiền. Hơn nữa khách hàng mục tiêu của chúng ta là những khách hàng yêu thích thời trang hạng trung và thấp. Ngày mai đến công ty họp rồi thảo luận, đối với những công ty nhỏ, lượng tiêu thụ mạnh, sản phẩm được ưa chuộng là điều quan trọng nhất.”

“Thôi hôm nay tạm dừng ở đây, em đi ngủ đi, không phải ngày mai còn đi làm đó sao?” Cảnh Thần đứng dậy, tiện thể uống hết chỗ sữa còn lại trong cốc.

Vân Hạ Sơ định nói xong lại thôi, không nhắc hấn ta nữa, cúi người thu dọn đồng bản thảo vứt dưới đất.

“Em đừng nhặt nữa, cất hết những cái em cần đi, còn lại để anh giải quyết, đằng nào cũng chưa buồn ngủ mà.”

“Vậy thì phiền anh nhé, chúc ngủ ngon!”

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Hạ Sơ phát hiện thấy mũi

Cảnh Thần đang nhét bông, uể oải ngã lưng trên sofa, giọng rầu rĩ: “Chào! Anh mua đồ ăn sáng cho em rồi đây, trên bàn ăn đó.”

“Anh không sao chứ?” Hạ Sơ tỏ vẻ quan tâm.

Cảnh Thần uể oải lắc đầu: “Không sao, chỉ thấy nóng thôi. Tối đến uống hai ngăn thuốc cũng chẳng ăn thua gì, vừa này anh lại uống thêm một ngăn nữa.” Nói rồi ầm ỨC chỉ vào mép mình: “Nhìn nè, mụn nước nổi cả lên rồi.”

Hạ Sơ không nói gì, ăn sáng xong, trước khi ra cửa liền lấy ra một hộp thuốc khác đặt trên tràng kỷ, mỉm cười nhìn Cảnh Thần: “Rất xin lỗi vì tối qua em đã nhầm, hộp thuốc đưa cho anh là thuốc dành cho phụ nữ, dùng để bổ huyết điều kinh.”

Cảnh Thần sững người ra một lát, hậm hực la lớn: “Vân Hạ Sơ, em là đồ độc ác.”

Vân Hạ Sơ đóng cửa chống trộm lại, cười rất thích thú.

Thấy Hạ Sơ đi làm, An Hình vội đỡ cô vào phòng làm việc, để cô ngồi xuống. Nhìn thấy Hạ Sơ uống thuốc, liền cầm hộp thuốc thường mang theo khi đi du lịch lên hỏi: “Cậu uống thuốc gì vậy, đừng uống linh tinh.”

Hạ Sơ liền cười, uống hết thuốc rồi nói: “Thuốc bổ máu, bác sĩ kê cho.”

“Ừ, cũng nên phải tắm bổ.”

Hạ Sơ thu hộp thuốc lại, đưa bản thảo mới thiết kế cho An Hinh, cô thầm nghĩ may mà mình còn nhớ đối vỏ hộp thuốc.

“Sao cậu còn vẽ nhiều thế này, tớ đã dặn là đừng làm vội rồi mà. Tớ sợ cậu phải nghĩ ngợi nhiều.”

Hạ Sơ ngượng ngùng, một hồi lâu mới mở được miệng: “Cũng không đến nỗi, coi như là kỷ niệm cho con.”

An Hinh bước đến, vỗ vai cô với vẻ thông cảm. Hạ Sơ cúi đầu, vừa xấu hổ vừa ảm ức.

Tối đến, Đào Đào xuống chơi, nhìn thấy Cảnh Thần đang ngồi trên sofa bóc từng nắm câu kỷ tử ăn, liền tò mò hỏi: “Anh sao vậy? Cũng phải tắm bổ hử, trời nóng thế này không sợ bị nóng trong người hay sao?”

Cảnh Thần sững người dừng tay lại, nhìn Đào Đào bằng ánh mắt thắc mắc: “Không phải cái này giải nhiệt đó sao?”

“Giải nhiệt, hê! Ai bảo với anh vậy? Món này nóng đấy.” Đào Đào cười lắc đầu.

Trước ánh mắt trách móc, giận dữ của Cảnh Thần, Hạ Sơ cười đau cả bụng.

Giờ ăn cơm trưa, giám đốc Lý của công ty Sản đầu người lại đến tìm Vân Hạ Sơ, anh ta hẹn gặp cô ở nhà hàng nằm đối diện với công ty Ân Y. Giám đốc Lý đi thẳng vào vấn đề: “Vân Hạ Sơ à, không biết gần đây em có dự định mới gì hay không. Phúc Trạch chuẩn bị thành lập một công ty con, dự định sẽ chuyên làm về đồ trang sức dành cho giới trẻ. Anh tin rằng với bối cảnh và thực lực của họ, chắc chắn sẽ tác động không nhỏ đến thị trường của Ân Y. Phía Phúc Trạch vẫn chào đón sự đầu quân của em, nếu em chịu chuyển sang thì họ sẽ mời em làm phó tổng giám đốc cho công ty con, không những trả cho em mức lương là năm trăm nghìn tệ một năm, mà còn trả trước cho em năm trăm nghìn tệ một tiền thưởng dành cho cán bộ xuất sắc

khi em ký hợp đồng. Hơn nữa nếu em phải trả tiền cho Ân Y vì chuyện phá hợp đồng, nhảy việc thì Phúc Trạch sẽ ra mặt giải quyết cho em. Em nên thận trọng xem xét.”

Nghe thấy con số năm trăm nghìn tệ, Vân Hạ Sơ liền giật thột, đó chính là số tiền phạt mà cô và Cảnh Thần đưa ra nếu ai phá hợp đồng. Hạ Sơ mỉm cười, thầm nghĩ hiếm có người nào chịu khó đeo đuổi nhân sự như anh chàng giám đốc Lý này. Cô chậm rãi xoay chiếc thìa sứ trong tay, nhìn cà phê trong cốc quay tròn thành dòng xoáy thơm lừng, sau đó gõ nhẹ chiếc thìa lên thành cốc, cân nhắc câu chữ hồi lâu rồi mới nói rất chân thành: “Giám đốc Lý, rất xin lỗi anh, lại bắt anh phải đến mất công. Em nhớ là lần trước đã nói với anh rồi, không phải là vấn đề lương bổng. Em sẽ không rời Ân Y vì An Hình là bạn của em, cô ấy đã giúp em khi em khó khăn nhất. Em và Ân Y luôn ở bên nhau, trừ phi An Hình lên tiếng, còn không em sẽ không bao giờ bỏ Ân Y đâu. Em nghĩ, em đã nói rất rõ ràng rồi, chính vì thế mong anh đừng tiếp tục lãng phí thời gian vì em nữa!”

Cuối cùng, giám đốc Lý liền thở dài tỏ ý bỏ cuộc. Anh ta nói: “Vân Hạ Sơ, cá nhân anh rất khâm phục sự coi trọng tình nghĩa của em, trên thương trường hiện nay số người như em không phải là nhiều. Nếu em đã kiên quyết như vậy thì anh chúc em công việc thuận lợi, tương lai sáng sủa.”

Giám đốc Lý ra về với vẻ tiếc nuối. Hạ Sơ đưa mắt nhìn theo anh ta. Buổi trưa, vòi phun nước trên bãi cỏ ngoài cửa sổ nhà hàng được mở, dưới ánh mặt trời, những tia nước như những chuỗi hạt pha lê lấp lánh.

Mùa hè năm đó, Hạ Sơ tốt nghiệp ngành thiết kế đồ trang sức ở một trường đại học của Vũ Hán, ông ngoại nói trong điện thoại rằng: “Hạ Sơ, ông cũng đã tuổi cao sức yếu rồi, không sống được bao lâu nữa. Cháu sống một mình ở xa ông không yên tâm, cháu về Bắc Kinh xin việc, tiện thể ở gần ông luôn.”

Hạ Sơ đắn đo một thời gian khá dài, lúc đó cô vừa mới nhận được thông báo của học viện, sẽ mời cô ở lại trường làm trợ giảng. Đối với cô, đó là cơ hội từ trên trời rơi xuống. Cô không muốn từ chối, sau khi suy đi tính lại cô đã quyết định sẽ ở lại trường vài năm làm công việc trợ giảng để tích lũy một số kinh nghiệm, sau đó mới về Bắc Kinh làm. Tuy nhiên chính quyết định này đã khiến Hạ Sơ thấy vô cùng hối hận mỗi khi nghĩ lại.

Ông ngoại bệnh nặng và mất, Hạ Sơ xin nghỉ việc, hốt hải quay về nhưng không kịp gặp mặt ông lần cuối. Sau đó lại phải chứng kiến cảnh bác cả và cậu út tranh giành nhau tài sản do ông để lại. Bác gái gọi Hạ Sơ vào phòng của ông, giấu tất cả mọi người, lấy chìa khóa mở tủ sách của ông và mang ra một chiếc hộp, đưa cho Hạ Sơ: “Hạ Sơ, cái này là trước lúc lâm chung, ông ngoại dặn bác phải giao tận tay cho cháu. Cháu giữ cẩn thận, đừng để bác trai và cậu cháu nhìn thấy.”

Hạ Sơ nhận ra chiếc hộp làm bằng gỗ Hồng đỏ, bên trong đựng một bộ trang sức bằng vàng dát ngọc, là của hồi môn của mẹ năm xưa. Hồi nhỏ, ông ngoại đã từng cho Hạ Sơ xem, ông nói: “Hạ Sơ à, đây là của hồi môn mà bà ngoại mua ẹ cháu, tên bộ đồ trang sức này là Kim ngọc lương duyên, đến khi cháu lấy chồng, ông sẽ đeo cho cháu.”

Đón lấy hộp đồ trang sức từ tay bác gái, Hạ Sơ ôm trong lòng mà nước mắt như mưa. Cô nhớ khi ông nói những câu đó, ông cười híp hết cả mắt, dường như đã nhìn thấy cảnh Hạ Sơ đi lấy chồng.

Bà mợ đang gội đầu trong sân, liếc thấy Hạ Sơ từ phòng chính đi ra, liền bê chậu nước lên hắt xuống rãnh nước bên cạnh. Hạ Sơ không kịp tránh, ướt hết người. Cô còn chưa kịp nổi cáu, mợ đã nhanh miệng thanh minh: “Ấy, Hạ Sơ, sao cháu lại đứng ở đó. Mợ không nhìn thấy nên ướt hết rồi hả?”

Bác gái bước đến kéo Hạ Sơ đang giận tím mặt ra, sầm mặt trách mợ: “Mợ có mắt mà nhìn kiểu gì vậy, người to lù lù như thế mà không nhìn thấy.”

Mợ hai bấu đôi môi mỏng, đôi gò má cao và gầy, nhìn Hạ Sơ giọng mát mẻ: “Xin lỗi nhé, hay là để tôi mua cho bộ mới vậy. Mặc dù ông ngoại cô không để lại cho chúng tôi cái gì, nhưng tiền đền quần áo mới cho cô, tôi vẫn có đủ. Nhưng tôi biết cô có nhiều đồ quý như vậy, cũng chẳng màng đến cái này đúng không?”

Hạ Sơ tức đến nổi nước mắt sắp trào ra, thấy vậy bác gái liền kéo vội Hạ Sơ vào nhà.

Ảnh ông được đặt trên chiếc bàn kê giữa phòng khách, nét mặt hiền từ. Hộp đựng tro cốt của ông vẫn còn đang gửi trong nhà tang lễ.

Nước mắt Hạ Sơ lăn dài xuống gò má.

Mặc dù từ nhỏ cô không biết tình yêu của cha mẹ là thế nào, nhưng Hạ Sơ chưa bao giờ thấy thiếu thốn hạnh phúc. Cô là nàng công chúa nhỏ được ông yêu thương nhất. Hồi đó, ông ngoại thường đưa cô đi chơi ở Lưu Ly Xưởng, chợ bán đồ cũ ở Phan Gia Viên, ông tỉ mỉ dạy cô cách phân biệt.

Sau Cách mạng văn hóa, các món đồ sưu tầm của ông ngoại chẳng còn lại bao nhiêu, đáng tiền nhất là bức thư pháp của nhà thư pháp Mễ Phát đời Tống, nhưng lúc sinh thời ông đã dận người thân rất nhiều lần, bức thư pháp này chỉ được phép tặng không được phép bán.

Cuối cùng bác cả và cậu út đã thống nhất tách ra ở riêng. Bức thư pháp đó được cả hai gia đình đem ra gửi ở ngân hàng, hai bên giao hẹn với nhau không ai được tự ý giải quyết.

Hạ Sơ sống ở ngôi nhà cũ một thời gian, bà mẹ khẳng khẳng cho rằng ông ngoại để lại hết tài sản cho cháu gái, ngày nào bà cũng mĩa mai, nói mát mẹ chằm chọc Hạ Sơ. Bác gái thì tính tình hiền lành, nhân hậu, từ nhỏ đã coi Hạ Sơ như con gái ruột của mình, mỗi lần nhìn thấy Hạ Sơ bị mẹ gây khó dễ, bác lại ra mặt bảo vệ cô. Khi còn sống, ông ngoại cũng rất quý mến và tin tưởng bác nên mới gửi gắm hộp trang sức để gửi lại cho Hạ Sơ.

Từ nhà tang lễ về, Hạ Sơ tìm bác gái, sụt sịt nói: “Bác ạ, cháu muốn mua cho ông ngoại một miếng đất để ông được yên nghỉ vĩnh hằng.”

Bác gái liền thở dài: “Hạ Sơ à, bác cũng muốn mua lắm, nhưng bác trai không chịu nghe bác, cậu mẹ cháu lại cứ nghĩ rằng ông ngoại để lại tài sản cho cháu. Lúc sinh thời ông cháu đã dận dò nhiều lần là không được bán bức thư pháp đó. Haizz! Cháu đừng sốt ruột, bác sẽ nghĩ cách.”

Hạ Sơ gật đầu, cô liền ôm bác gái, nói nhỏ: “Bác vất vả quá!”

Mất bác gái đỏ hoe, cười nói: “Cái con bé này, bác vẫn bình thường mà.”

Hạ Sơ biết, bao năm qua, bác trai đi trêu hoa ghẹo nguyệt ở ngoài, bác gái phải ngậm đắng nuốt cay. Những lúc buồn quá, bác gái cũng chỉ biết khóc giấu mọi người, có lần bị Hạ Sơ nhìn thấy, bác lại cười nói: “Dạo này cứ nhìn thấy sáng là bác lại bị chảy nước mắt.”

Hạ Sơ nhờ người bạn học cấp ba đang làm trong công ty cầm đồ, chuyển nhượng chiếc vòng đeo tay đáng giá nhất trong bộ đồ trang sức Kim ngọc lương duyên đó cho người khác với giá cao. Cô sẽ dùng số tiền đó để mua một ô đất, đưa hộp đựng tro cốt của ông ngoại ra khỏi nhà tang lễ, để ông được trở về với tổ tiên theo đúng nghĩa.

Từ nghĩa trang trở về, bà mẹ đứng trong sân mả mai: “Mua ô đất mộ đất như vậy, đã chết rồi thì tro cốt đặt ở đâu mà chẳng như nhau. Không biết cô cháu gái của tôi có được bao nhiêu tài sản mà lại mạnh tay như vậy? ông chỉ được cái thiên vị thôi, khổ thân con gái tôi, học phí còn chưa biết lo thế nào.”

Hạ Sơ không chịu được nữa, đập mạnh bàn, cô chỉ muốn lao ra xé toạc cái miệng mỏng đó.

Bác gái liền ngăn cô lại, lắc đầu: “Thôi, đừng chấp mẹ ấy, Dao Dao không thi đỗ vào trường điểm cấp ba, nghe nói phải nộp hai mươi nghìn tệ tiền tài trợ cho trường mới được vào học, vì vậy mẹ ấy cũng sốt ruột.”

Hai tháng sau theo lời giới thiệu của thầy hướng dẫn, Hạ Sơ vào làm việc tại Ân Y. Vừa nhìn là An Hình đã thích ngay phong cách thiết kế rất có hồn của Hạ Sơ. Thế là cô được mời làm nhà thiết kế chính với mức lương cao. Hạ Sơ vô cùng cảm kích trước ân tình của An Hình và bắt đầu chặng đường rèn luyện trở thành nhà thiết kế đồ trang sức giỏi cho Ân Y.

Hơn nửa năm sau, đột nhiên một ngày nọ, bác gái lên đến công ty tìm Hạ Sơ, cho cô biết rằng bác trai bàn với cậu sẽ bán bức thư pháp đó của ông đi, có người trả giá sáu trăm nghìn tệ.

Sau khi biết tin, An Hình đã gọi Hạ Sơ đến, nói sẽ mua đứt năm năm làm việc của cô với giá tám trăm nghìn tệ, sau đó tính lương mỗi tháng của cô là tám nghìn tệ, cuối năm sẽ chia thêm lợi nhuận.

Hạ Sơ sững người, sau đó cảm kích đến nỗi không biết phải nói lời cảm ơn như thế nào.

An Hình phẩy tay, cười lớn nói: “Nếu cậu đồng ý thì phải ký hợp đồng bán thân đó, sau đó cậu sẽ trở thành người của tớ.”

Trả cho bác và cậu sáu trăm năm mươi nghìn nhân dân tệ, cô vội ký hợp đồng để lấy lại bức thư pháp mà ông ngoại nâng niu nhất, sau đó lại giấu mọi người biểu riêng bác gái năm mươi nghìn tệ, dặn dò bác cất đi sau này có việc gì thì lấy ra dùng.

Bà mợ lườm nguyệt cô một cái rồi mĩa mai: “Hạ Sơ à, ông ngoại đã để lại cho cháu gái bao nhiêu tài sản hả, lần này bỏ ra mấy trăm nghìn tệ như vậy. Cháu nói đi, nếu không mợ sẽ tò mò đến nỗi không ngủ được đây.”

Hạ Sơ chậm rãi cuộn bức thư pháp lại, đút vào ống đựng, sau đó mím môi mỉm cười: “Mợ à! Cháu mà nói ra mợ càng không ngủ được, chưa nói đến mã não, ngọc bích, lục bảo ngọc mà ông cho cháu, chỉ riêng bức thư pháp này thôi, đây là nét bút của nhà thư pháp Mễ Phất, giá thị trường ít nhất cũng phải trên hai triệu nhân dân tệ.”

Vì chuyện này mà sau này bác gái mắng Hạ Sơ nhiều lần, vì Hạ Sơ vừa ra khỏi nhà, mợ liền đòi ly hôn với cậu út.

Hạ Sơ cười rất ranh mãnh: “Bác ạ, nếu cháu nói là không có thì mợ ấy có tin không? Thế nên cháu cũng đành phải chiều theo ý mợ thôi.”

6. Chương 11 - 12

Chương 11: Người không biết điều (Phần 2)

Trong bữa cơm tối, nhìn thấy Cảnh Thần, Hạ Sơ nói với vẻ nuối tiếc: “Suýt nữa thì có tiền để phá hợp đồng với anh. Haizz! Tự do! Suýt thì đã có!”

“Vậy hả! Thật hay đùa? Em có tiền để phá hợp đồng với anh ư? Hay là anh giảm giá mười phần trăm cho em. Oh my god, liền một lúc có bốn trăm năm mươi nghìn tệ, cũng kha khá đó nhỉ!” Cảnh Thần giơ tay lên, miệng còn đang ngậm đầy cơm, nước miếng suýt thì nhỏ xuống bát.

Hạ Sơ gấp một cọng rau muống xào lên, mỉm cười, bình thần nói: “Nếu anh là tôi, anh sẽ chọn cách trả cho người khác bốn trăm năm mươi nghìn tệ hay lựa chọn cách mỗi tháng bỏ ra mấy nghìn nhân dân tệ thuê nhà chung thêm một năm nữa với một anh chàng giúp việc theo giờ nhìn cũng đẹp trai? Hơn nữa, tôi sẽ giải thích như thế nào với hàng xóm, bạn bè đồng nghiệp và bà mợ của tôi khi vừa mới kết hôn được mấy ngày đã đòi ly hôn?”

Cảnh Thần chép chép miệng, cúi đầu ăn cơm, dường như khá hăm hực, ăn nhiều hơn bình thường hai bát.

Hạ Sơ rất khoái chí, phá lệ cho người giúp việc theo giờ nghỉ ngơi, còn mình thì vừa thu dọn bát đĩa vừa hát ngân nga khi rửa bát.

Năm phút sau, Hạ Sơ cất bát đĩa vào tủ bếp, tháo đôi găng tay cao su ra, thì thấy Cảnh Thần đang đứng trước cửa bếp, cười rất khó hiểu. Hạ Sơ liền thắc mắc: “Anh sao vậy? Nghĩ đến bốn trăm năm mươi nghìn tệ nên phát điên hả!”

“Hạ Sơ”, Cảnh Thần vừa nói vừa bước lên trước hai bước, dồn Hạ Sơ vào góc nhỏ gần tủ lạnh, mặt ghé sát vào, hỏi rất nghiêm túc: “Có phải em yêu anh rồi không?”

Hạ Sơ phát đôi găng tay còn đang ướt sũng vào khuôn mặt đáng ghét đó, quát lớn: “Anh tưởng là tôi điên à?”

Cảnh Thần chặn đường Hạ Sơ, vừa rút giấy ăn trên mặt tủ lạnh ra lau mặt, vừa nheo mắt nhìn Hạ Sơ đang bị chặn đứng trong không gian chật chội, đột nhiên mỉm cười: “Hạ Sơ, em thừa nhận đi, dạo này em thường nhìn anh với ánh mắt rất si mê.”

Hạ Sơ liền bĩu môi với vẻ khó hiểu, trợn mắt nhìn anh chàng thích ăn dưa bở này, nghiêm mặt: “Không, anh nói nhầm rồi, thực ra tôi là kẻ ngớ ngẩn.”

“Hả?!” Cảnh Thần sững sốt.

“Nếu không làm sao tôi có thể chuyện trò được với anh.”

Nói xong Hạ Sơ gạt phát Cảnh Thần ra, quay về phòng thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi bơi.

Cảnh Thần vội bám theo, đứng trước cửa nhìn Hạ Sơ nhét hết quần áo bơi, mũ bơi, kính bơi vào túi, đột nhiên nói: “Đợi anh một lát, anh cũng đi.” Nói xong liền quay vào phòng lấy đồ ngay.

Vừa nghe thấy nói vậy, Hạ Sơ liền xách túi đi ngay: “Đừng đi theo tôi, đừng nói là quen tôi!”

Đến khi Hạ Sơ thay quần áo bơi xong xuôi và xuống bể bơi được một vòng, mới nhìn thấy Cảnh Thần mặc chiếc quần bơi Adidas của anh ta, đứng ở đầu kia bể bơi vẫy tay gọi cô. Hạ Sơ ngoái đầu lại, giả vờ không nghe thấy. Và thế là cô liền nghe thấy Cảnh Thần gọi: “Hạ Sơ, Hạ Sơ, lại đây nhanh lên.”

Bể bơi rất kín, giọng Cảnh Thần vọng lại oang oang. Nghe thấy tiếng gọi, có người đang bơi liền cau mày. Hạ Sơ đành phải bơi ra đó. Cảnh Thần đứng trên bờ, vừa cười vừa khởi động tay chân.

“Anh gọi tôi làm gì? Không tự bơi được à!” Hạ Sơ hậm hực.

“Hê hê, em nói đúng đấy, anh không biết bơi.” Cảnh Thần cười bên lên.

“Vậy xin hỏi, lần trước anh đi Bắc Đới Hà làm gì!”

“Tắm nắng ngắm hotgirl thôi.”

Hạ Sơ bỏ kính bơi ra, ngẩng đầu nhìn kẻ đang đứng trên cao đó, vai rộng chân dài, cơ bắp mạnh mẽ, lúc này đang nhìn cô, hào hứng khoe nước da gợn cảm đang rất mốt hiện nay. Hạ Sơ đứng dưới nhìn lên, bộ phận quan trọng đập ngay vào mắt, bác giác mặt cô nóng bừng, tim đập thành thịch, cô vội cúi đầu xuống nói: “Khoe xong rồi thì xuống bơi đi.”

“Ừ, em đứng ra chỗ khác đợi anh nhé.” Vừa nói Cảnh Thần vừa chạy ra cầu thang xuống. Hạ Sơ khoanh tay trước ngực, nhìn anh ta rụt rè bước xuống với ánh mắt khinh bỉ, khi cô phát hiện thấy nước ngập quá đùi Cảnh Thần, anh chàng chỉ biết nhìn Hạ Sơ cười bên lên.

Hạ Sơ bước đến, nhìn anh chàng to xác mà không biết bơi đó, sầm mặt kéo anh ta ra giữa bể.

“Anh không đi đâu, bên đó nước sâu lắm.” Cảnh Thần lắc đầu quày quật.

“Thôi đi, nước ở đây không nhấn chìm được anh đâu, mau lên!”

“Ồ!” Cảnh Thần đành phải để Hạ Sơ kéo về phía trước, đến khi nước ngập đến ngực, nói thế nào cũng không chịu đi tiếp nữa.

Hạ Sơ gật đầu, cô đứng yên tại chỗ, định dạy anh chàng lặn trước.

“Thế thì ở đây vậy, hít thở sâu, nín thở, như tôi đây này, từ từ lặn xuống.” Vừa nói, Hạ Sơ vừa làm mẫu một lần.

Đợi đến khi cô ngoi lên khỏi mặt nước, thì nhìn thấy Cảnh Thần tròn tròn mắt với vẻ sợ hãi, xua tay liên hồi: “Anh không lặn đâu, anh sợ bị sặc nước lắm.”

Hạ Sơ bất lực, vừa an ủi anh ta, vừa làm mẫu một lần nữa để cho anh ta hiểu đây là môn thể thao khá an toàn, nhưng nói thế nào Cảnh Thần cũng không chịu chìm đầu xuống nước. Hạ Sơ bực quá, liền ấn đầu hất ta xuống nước, Cảnh Thần vội đưa tay ôm chặt eo cô, kẹp chặt tay cô ở sau lưng. Hạ Sơ bị kẹp chặt trong lòng không nhúc nhích được, rồi cô phát hiện ra hất và cô đang nép sát vào nhau. Chân hất quấn lấy cô, da chạm vào nhau, rất trơn, xúc cảm dâng cao. Cảnh Thần đưa tay vuốt phần da lưng lộ ngoài áo tắm của cô, ghé sát vào tai cô nói nhỏ: “Hạ Sơ, da em mịn quá.”

Hạ Sơ cảm thấy sờn hết cả gai ốc, cô cố gắng giãy giụa giữa cổ ra phía sau hông thoát khỏi sự kìm kẹp của Cảnh Thần: “Buông tôi ra.”

“Không buông, sờ thích lắm.” Vừa nói, Cảnh Thần vừa cúi người xuống, dụi môi vào cổ cô.

Hạ Sơ nghiêm giọng quát: “Tôi cảnh cáo anh, mau buông tôi ra!”

“Không buông, anh sợ chết đuối.”

Hạ Sơ không nói gì, thấy giấy giũa không ăn thua, cô bèn cúi đầu tránh đôi môi của hắn ta, thay bằng nét mặt dịu dàng: “Anh không buông tôi ra thì tôi dạy anh kiểu gì. Anh không thích lặn thì ta học cách đạp chân trước vậy.”

“Ồ, thôi được.” Cảnh Thần nghĩ một lát rồi buông Hạ Sơ ra.

Hạ Sơ liền cúi thấp người xuống, lặn ngay xuống nước. Túm chân Cảnh Thần, kéo mạnh, cộng với lực đẩy của nước, Cảnh Thần mất thăng bằng, ngã “tùm” xuống nước. Hạ Sơ sung sướng nghĩ, đồ không biết thế nào là xấu hổ, cho chết chìm đi!

Tuy nhiên, Cảnh Thần loạng choạng một lát là đứng vững được, làm mặt hề với Hạ Sơ dưới nước.

Sợ quá, Hạ Sơ hiểu ra ngay vấn đề, bực mình, lại bị lừa nữa rồi! Cô vội quay đầu, đạp nước thật mạnh và bơi đi. Nhưng bơi được chưa đầy năm mét, đã bị kẻ đứng sau đuổi kịp. Tiện đà anh ta liền ôm chặt eo cô, ghé sát người, đỡ lấy gáy cô, không nói năng gì mà hôn ngay xuống. Hạ Sơ sững người, thấy ánh mắt kẻ đó lộ rõ ý cười.

Cơ thể anh ta quấn chặt lấy cô như cá bơi dưới nước, đôi môi siết chặt không chịu buông cô ra. Không khí trong phổi Hạ Sơ đã bị rút sạch, bên tai chỉ nghe thấy tiếng ong ong. Cô vừa đẩy vừa đạp, lấy hết sức bình sinh đẩy Cảnh Thần ra rồi ngoi lên mặt nước, đưa tay đỡ ngực thở hổn hển.

Kẻ gây sự đứng cách cô ba mét cũng thò đầu lên, cười ranh mãnh nhìn Hạ Sơ mặt đang đỏ bừng vì ngạt.

Hạ Sơ lườm hắn ta một cái, bơi vào bờ, leo lên cầu thang rời khỏi bể bơi.

Đến khi tắm rửa, mặc quần áo xong xuôi vội vã đi ra, Hạ Sơ phát hiện thấy Cảnh Thần đã ngồi trên sofa trước cửa ra vào đợi cô. Hạ Sơ vênh mặt đi thẳng ra cửa, coi như anh ta không tồn tại.

Cảnh Thần lại rất tự giác, bật dậy đuổi theo, khoác tay lên vai cô.

Hạ Sơ rút ngay vai lại, Cảnh Thần bị hụt, tay trượt xuống lưng, dừng ngay bên eo Hạ Sơ, miệng cười cười, mắt nhìn ra phía trước.

“Anh làm gì vậy, bỏ tay ra ngay.”

“Nếu em tiếp tục chấp nhận làm vợ anh thì cá nhân anh cho rằng bọn mình nên tận hưởng cuộc sống vợ chồng. Vừa nói, Cảnh Thần vừa đưa tay đặt lên hàng lông mày của Hạ Sơ, dịu dàng vuốt nhẹ hàng lông mày đang cau có của cô.

Nghĩ thế nào, Hạ Sơ lại gạt nhẹ tay hất ra, bình thản nói: “Tôi nghĩ nếu chiếu theo hợp đồng, giữa chúng ta không có cái gọi là cuộc sống vợ chồng chứ nhỉ. Anh làm như thế này có phải là muốn ép tôi chủ động phá hợp đồng để kiếm năm trăm nghìn tệ đúng không?” Vừa nói, Hạ Sơ vừa cười khê: “Tôi đề nghị anh không phải mất công như vậy đâu, nếu anh tiếp tục có ý đồ xấu thì tôi sẽ cho người lắp máy quay ở phòng 706 đấy. Anh đừng quên là điều khoản thứ ba trong hợp đồng có nói rằng sự kết hợp giữa hai bên là hữu danh vô thực, chính vì thế cả hai đều không được phép yêu cầu đối phương thực hiện nghĩa vụ của vợ (chồng). Tôi nghĩ chắc anh cũng không muốn bị quay chứng cứ chứng minh anh đang phá hợp đồng đúng không, đến lúc đó không biết ai sẽ là người phải trả năm trăm nghìn tệ đâu!”

Nghe xong những điều Hạ Sơ nói, Cảnh Thần sững người ra một lát, đưa tay lên vỗ đầu mình, sau đó lại vui vẻ đưa tay ra đòi bắt tay Hạ Sơ: “Hạ Sơ, hợp tác vui vẻ nhé!”

Hạ Sơ không hất tay hất ta ra, quay người đi và khê nhếch môi lên.

Sau lưng, Cảnh Thần huýt sáo rất hào hứng.

Đột nhiên Phúc Trạch lại xuất đầu lộ diện tổ chức một bữa tiệc, mời một số công ty đồ trang sức tốp hai, tốp ba tham gia. Với tư cách là một công ty có tiếng trong lĩnh vực đồ trang sức thời thượng dành cho giới trẻ vài năm gần đây, Ân Y được đứng ở vị trí đầu tiên trong danh sách các đơn vị được mời.

Nhớ lại những điều mà giám đốc Lý của công ty Săn đầu người tiết lộ về việc Phúc Trạch chuẩn bị thành lập công ty con, phát triển thị trường đồ trang sức dành cho giới trẻ hạng vừa và thấp, Hạ Sơ vội báo cáo cho An Hình biết thông tin này. An Hình cầm giấy mời của Phúc Trạch, lật xem một hồi lâu mới nói: “Xem ra, bộ sản phẩm Duyên thạch anh lãng mạn mà Phúc Trạch đưa ra lần trước là sản phẩm thăm dò thị trường. Họ bán khá ồ ạt sản phẩm này nên sẽ tấn công vào thị trường mà chúng ta đang hướng tới. Tuy nhiên, hiện tại mình cũng không hiểu họ bày ra bữa tiệc Hồng Môn này là để làm gì?”

Hạ Sơ gật đầu nói: “Cho dù thế nào bọn mình cũng vẫn giữ vững phong cách và phương châm kinh doanh của mình, làm tốt nhất sản phẩm của mình. Như thế bất luận trong thời gian sức mạnh của Phúc Trạch mạnh đến đâu, tớ tin rằng bọn mình vẫn giữ được miếng bánh của mình.”

An Hình đứng dậy vòng qua bàn làm việc, bước đến chỗ Hạ Sơ, vòng tay ôm nhẹ cô, nói rất chân tình: “Hạ Sơ, cảm ơn cậu, không có sự đóng góp toàn tâm toàn ý của cậu trong mấy năm qua, chỉ dựa vào một mình tớ thì Ân Y không thể phát triển được như ngày hôm nay.”

Mắt Hạ Sơ hơi đỏ, rồi cô khẽ nói: “Khách khí gì chứ, bọn mình là bạn thân mà.”

Ừ! An Hình gật đầu, hai người liền nhìn nhau cười.

Bữa tiệc Hồng Môn của Phúc Trạch khiến An Hình và Hạ Sơ vô cùng căng thẳng này lại giống với cuộc liên hoan với tiếng cười nói rộn ràng, mọi người nâng cốc, chúc rượu nhau rất vui vẻ. Các nhà lãnh đạo của Phúc Trạch mỉm cười đi lại trong hội trường, chuyện trò vui vẻ với mọi người, không nhắc gì đến chuyện Phúc Trạch chuẩn bị thành lập công ty con và tiến quân vào thị trường đồ trang sức dành cho giới trẻ hạng trung bình và thấp.

Hạ Sơ và An Hình đưa mắt nhìn nhau, không biết rốt cục Phúc Trạch định giở chiêu bài gì.

Đợi đến khi rời khách sạn, An Hình tỏ vẻ trầm tư: “Hạ Sơ, hiện tại bất luận Phúc Trạch đưa ra quân bài nào, bọn mình cũng không được cuống, mà phải hết sức bình tĩnh. Trước hết phải nhanh chóng đưa ra các sản phẩm có chất lượng, sau đó đợi Phúc Trạch ngã bài ra rồi mình sẽ tính cách đối phó sau.”

Sau hai tuần họp hành, thảo luận, chỉnh sửa liên miên, bản thảo thiết kế của sản phẩm mới đã được chốt lại. Chất liệu được lựa chọn là sứ mềm, công ty đã liên hệ được với nhà sản xuất. Anh Hình khá hài lòng với đối tượng khách hàng trong thời gian tới. Cô cười nói: “Hạ Sơ, cậu mà giỏi giang thêm chút nữa thì tớ không có việc để làm nữa. Công tác marketing, quảng cáo sản phẩm cũng giao luôn cho cậu. sắp hết giờ rồi, tớ mời cậu đi ăn nhé.”

Nhớ đến vị quân sư quạt mo đó của mình, Vân Hạ Sơ bèn cười nói: “Thôi, tớ đã có thành tích gì đâu, không dám ăn đâu.”

Ra khỏi phòng hội nghị, thì thấy trợ lý Tiền bước đến: “Hạ Sơ, anh Triệu Chí Hàm đến tìm chị, anh ấy đợi chị ở phòng khách cả buổi chiều rồi, nói kiểu gì cũng không chịu về.”

“Thế à!” Vân Hạ Sơ vô cùng ngạc nhiên: “Anh ta có chuyện gì vậy? Tòa soạn tạp chí lại muốn mượn gì à?”

“Không, em đã gọi điện thoại hỏi, bên tạp chí nói anh ta đã xin nghỉ việc được hai tháng rồi, bây giờ cứ nằng nặc đòi gặp chị cho bằng được.”

“Hạ Sơ.” Nhìn thấy Vân Hạ Sơ, Triệu Chí Hàm đang ngồi trên sofa ở phòng khách liền đứng bật dậy, tỏ ra vô cùng mừng rỡ.

“Anh tìm em có việc gì à?” Hạ Sơ hỏi rất khách khí.

Phòng khách với khu làm việc được ngăn bằng một vách ngăn. Triệu Chí Hàm nhìn các nhân viên đang bận rộn ở khu bên cạnh bằng ánh mắt khó xử: “Bọn mình ra ngoài ngồi nói chuyện một lát được không em?”

Vân Hạ Sơ có phần lưỡng lự.

“Chỉ mất nửa tiếng thôi mà em, ở ngay phòng trà phía dưới.” Triệu Chí Hàm nhìn Vân Hạ Sơ bằng ánh mắt chờ đợi.

Hạ Sơ biết anh ta không có chuyện gì thì chẳng bao giờ mò đến, nhưng lại nghĩ dù thế nào cũng nên coi nhau như bạn bè bình thường. Nếu cô từ chối thẳng thừng quá lại nghĩ mình hận anh ta lắm, vì thế cô liền gật đầu: “Thôi được, đợi em thu dọn đồ đạc rồi nghỉ luôn.”

Gọi một cốc trà xanh, Vân Hạ Sơ đặt tập giấy tờ trong đó có kẹp bản thiết kế sang một bên, đợi Triệu Chí Hàm lên tiếng.

“Hạ Sơ.” Triệu Chí Hàm tỏ vẻ khó xử, ấp úng một lát, đột nhiên đưa tay ra tóm chặt bàn tay đang nắm lấy cốc trà của cô: “Em cố gắng giúp anh nhé!”

“Anh làm gì vậy?” Vân Hạ Sơ giật nảy mình, vội hất tay anh ta ra: “Có chuyện gì anh cứ bình tĩnh nói, nếu anh còn làm như vậy thì em sẽ về đây.”

“Hạ Sơ, anh năn nỉ em lần này cố gắng giúp anh.” Triệu Chí Hàm tiu nghỉu rút tay về.

“Anh nói trước đi.” Vân Hạ Sơ lạnh lùng nói.

“Vẫn là chuyện liên quan đến bộ Kim ngọc lương duyên đó.” Triệu Chí Hàm liền xoa tay với vẻ chán chường: “Hai tháng trước, nghe Bùi Linh, anh đã xin nghỉ việc ở tạp chí, rồi mở một tiệm ảnh viện áo cưới. Anh phụ trách quản lý, Bùi Linh phụ trách áo cưới, trang điểm. Mọi thứ đều rất tốt, một hôm anh đón tiếp một đôi trai gái trẻ, cô gái cứ khen chiếc vòng mà Bùi Linh đeo rất đẹp. Bùi Linh liền khoe cái vòng đó là độc nhất vô nhị, cô gái đó liền muốn bỏ tiền ra mua món đồ trang sức ấy. Đầu tiên Bùi Linh cũng không chịu, nhưng chỉ mấy ngày sau, cô gái đó lại đưa giám đốc của bọn họ đến, rất thích chiếc vòng đó, trả giá hai mươi nghìn tệ. Cái vòng đó là do anh đi đặt người ta làm, ngọc cũng là loại ngọc Hòa Điền bình thường, cộng lại tất cả cũng chỉ chưa đầy sáu nghìn tệ. Thế mà có người mua với giá hai mươi nghìn tệ, Bùi Linh liền đồng ý ngay. Sau đó cô ấy bảo với anh rằng đến hỏi mua cả bộ của em, chắc chắn sẽ kiếm được nhiều hơn. Anh cũng không suy nghĩ gì mà đến tìm em luôn, chính là lần trước anh nói dối em là muốn dùng nó để làm vật cầu hôn.” Triệu Chí Hàm nhìn hơi nóng bốc lên từ cốc trà, nét mặt tỏ vẻ ngượng ngùng.

Nghe thấy vậy, trong lòng Vân Hạ Sơ càng coi thường con người này hơn, nhưng là người có học, cô cũng không thể hiện gì nhiều trên nét mặt. Và thế là Triệu Chí Hàm đành phải nói tiếp: “Hôm đó em không

đồng ý, anh cũng ngại không dám yêu cầu gì thêm. Quay về Bùi Linh không vui, anh liền nói dối cô ấy rằng em đi công tác. Anh nghĩ thôi cứ kéo dài như vậy, chắc sau một thời gian cô ấy sẽ quên đi. Ai ngờ cô ấy lại tự ý ký hợp đồng với người ta, còn nhận tiền đặt cọc ba mươi nghìn tệ, nếu phá hợp đồng sẽ phải bồi thường cho người ta ba trăm nghìn tệ.” Triệu Chí Hàm đưa tay giật tóc với vẻ khổ sở: “Hạ Sơ, anh thực sự không có đủ tiền mà đền, tiền tiết kiệm đều dồn vào đầu tư cửa hàng rồi. Em cố gắng cứu bọn anh, nếu không Bùi Linh sẽ phải ngồi tù mất.”

Triệu Chí Hàm vô cùng chán chường, chỉ còn thiếu nước khóc tu tu. Vân Hạ Sơ nhìn khuôn mặt đó, tự nhiên thấy căm ghét vô cùng, rồi cô lại thầm nghĩ may mà hồi đó cô không lấy hạng người này, nếu không chắc sẽ hối hận cả đời.

“Hạ Sơ, coi như anh cầu xin em vậy. Anh biết đó là di vật mẹ em để lại. Em cho bọn họ bản thiết kế là được. Hợp đồng ký là tám mươi nghìn tệ, bọn anh sẽ không lấy mà để hết cho em.” Triệu Chí Hàm nhìn vẻ bức bối trên khuôn mặt Hạ Sơ, miệng không ngớt năn nỉ.

“Để em suy nghĩ đã, hai ngày nữa sẽ trả lời anh.” Nói xong, Vân Hạ Sơ liền về ngay.

Triệu Chí Hàm liền đứng ngay dậy, vì vội quá, gạt đổ ngay cốc nước trà, nước nóng hắt ngay vào cánh tay nóng rát. Anh ta vẫn đuổi theo Hạ Sơ và chặn cô lại: “Hạ Sơ, anh xin em đấy, em đừng nhìn thấy người chết mà không cứu em nhé!”

Hạ Sơ nhìn Triệu Chí Hàm ôm cánh tay bị bỏng, nét mặt thảm hại và sốt sắng, tự nhiên lại thấy thương hại. Bộ Kim ngọc lương duyên của mẹ để lại biến thành nghiệp chướng chẳng đâu vào đâu, cuối cùng cô nghiêng rằng nói: “Thôi, em đồng ý, ngày mai anh đến mà lấy.”

Về đến nhà, Vân Hạ Sơ mới phát hiện ra mình đã để quên tập giấy tờ có kẹp bản thiết kế ở phòng trà, định quay lại tìm ngay.

Cảnh Thần hỏi rõ vấn đề rồi cởi tạp dề ra, bước đến kéo Vân Hạ Sơ đi: “Anh đi cùng em.”

“Không cần, tôi đi một mình là được rồi.”

Lời phản bác của Vân Hạ Sơ không có tác dụng, cô đành để Cảnh Thần đưa đi.

Nhưng nhân viên phục vụ của phòng trà đều lắc đầu nói không nhìn thấy tập giấy tờ mà Vân Hạ Sơ nói.

“Em đi uống trà cùng ai? Hỏi anh ta xem sao.” Cảnh Thần gợi ý.

Lúc này Vân Hạ Sơ mới chợt nhớ ra phải gọi điện thoại cho Triệu Chí Hàm, đầu bên kia điện thoại, Triệu Chí Hàm đang lái xe, anh ta nói: “Đang ở chỗ anh, anh sợ mất nên đã cầm hộ em, ngày mai anh sẽ mang cho em.”

Cũng may, một phen hú vía.

Ăn cơm xong, Vân Hạ Sơ liền lôi hộp trang sức bằng gỗ Hồng mà ông ngoại để lại cho cô ra, đặt lên bàn làm việc, cẩn thận nhắc bộ Kim ngọc lương duyên ra, sau đó lấy giấy ra vẽ phác để mai đưa cho Triệu Chí Hàm.

Cảnh Thần bưng một cốc sinh tố mới xay vào, nhìn thấy Vân Hạ Sơ đang nhìn chăm chú vào chiếc kiềng có đôi hoa sen một bằng ngọc, một bằng vàng.

“Đây chính là bộ Kim ngọc lương duyên đó hả, đẹp quá nhỉ, rất sang trọng. Bây giờ nhìn cũng thấy rất thời thượng và độc đáo, hơn nữa cũng thể hiện rõ phong cách cổ điển.”

Nghe thấy lời khen của Cảnh Thần, Vân Hạ Sơ liền ngẩng đầu lên, mỉm cười: “Đúng vậy, Kim ngọc lương duyên, nhưng sự đời lại thường không chiều theo ý người.”

Nghe thấy vẻ buồn buồn trong câu nói của Vân Hạ Sơ, Cảnh Thần không nói gì mà ngồi xuống cạnh cô. Anh chàng nhìn cô vẽ mẫu lên giấy, tiện thể nhắc đôi khuyên tai lên ngó, một chiếc là hoa sen bằng vàng, một chiếc là hoa sen bằng ngọc viền vàng, nhìn rất sinh động, mỗi chiếc có một nét đẹp riêng.

“Chắc phải có một chiếc vòng nữa chứ.”

“Lúc đầu thì có, điều này mà anh cũng nhận ra được hả?” Vân Hạ Sơ hỏi.

“Hê hê, anh nghĩ thông thường đều đi theo bộ mà.” Cảnh Thần đợi một hồi lâu, thấy cô chăm chú vẽ bèn tiu nghỉu đi ra, không làm phiền Vân Hạ Sơ nữa.

Gió đêm thổi qua khóm hoa huệ trên thềm cửa sổ, hương thơm thoang thoảng. Vân Hạ Sơ khẽ thở dài, đặt bút xuống nhìn màn đêm tối om ngoài cửa sổ. Cô nghĩ, chắc hẳn số phận đã an bài khiến bốn chữ Kim ngọc lương duyên này không liên quan gì đến cô trong kiếp này nữa.

Chương 12: Bản thiết kế bị sao chép

Buổi chiều, Triệu Chí Hàm đến lấy bản mẫu của Kim ngọc lương duyên và trả lại cho Vân Hạ Sơ tập giấy tờ mà cô để quên ở phòng trà, cảm ơn cô rồi ra về.

Một tuần sau, Vân Hạ Sơ nhận được một tấm séc tám mươi nghìn tệ.

Cô giờ tấm séc về phía mặt trời, nhìn rất lâu rồi nói: “Ông ạ, mẹ ạ, xin ông và mẹ tha thứ cho con vì con đã phụ lòng của mọi người. Có thể chẳng bao lâu nữa Kim ngọc lương duyên sẽ được bày bán trong cửa hàng đồ trang sức thôi. Con không được đeo nó trong ngày hạnh phúc trăm năm của mình, thôi thì để cô gái khác hạnh phúc thay con vậy.”

Tuy nhiên, khác với sự dự đoán của Vân Hạ Sơ, một thời gian dài không thấy Kim ngọc lương duyên xuất hiện trên thị trường.

Mà là, bộ sản phẩm với chủ đề baby đáng yêu đó đã được Phúc Trạch cho ra lò trước. An Hình vớt poster quảng cáo của Phúc Trạch xuống trước mặt Vân Hạ Sơ, hậm hực nói: “Cậu xem đi, quá đáng thật, không biết ai đã để lộ ý tưởng thiết kế? Nhìn mà xem, phong cách thiết kế và chất liệu đều tương tự, không ngờ bọn họ lại ngả ván bài đầu tiên như vậy, lại dám chụp trộm thiết kế của bọn mình. Với thực lực của Phúc Trạch thì không cần thiết phải làm như vậy. Lần trước bộ sản phẩm Duyên thạch anh lãng mạn bán rất chạy. Hơn nữa một nhà thiết kế thường thường bậc trung khi dùng thương hiệu của họ để phát triển sản phẩm mới, cũng không đến mức phải đưa ra chiêu tòi này.”

Trên tấm poster, Vân Hạ Sơ nhìn thấy sản phẩm mới đã được sản xuất theo dây chuyền của Ân Y, in logo rất bắt mắt của Phúc Trạch.

“Làm thế nào bây giờ, dừng quảng cáo à? Tổ đã hẹn với chuyên mục tạp chí và bộ phận quảng cáo để chụp ảnh rồi, tiền đặt cọc đã trả rồi. Và nếu dừng sản xuất thì ai sẽ là người chịu trách nhiệm về những thiệt hại này?” An Hình đi đi lại lại trong phòng làm việc, Vân Hạ Sơ có cảm giác như một luồng khí lạnh bốc lên ở sau lưng. Cô im lặng và xem lại mọi vấn đề, ngoài cô và mấy đồng nghiệp trong công ty, người từng tiếp xúc với bản thiết kế là Cảnh Thần và Triệu Chí Hàm.

Vậy thì, ai sẽ là người dính líu đến chuyện này, hai người đều là đối tượng đáng bị tình nghi. Cảnh Thần đã bán cho Phúc Trạch bộ Duyên thạch anh đó, Triệu Chí Hàm thì vừa lấy đi Kim ngọc lương duyên.

Sau khi họp xong, Vân Hạ Sơ rửa mặt rồi quay về phòng làm việc, nhìn thấy điện thoại di động có cuộc gọi nhờ của Cảnh Thần. Cô cầm máy lên nghĩ không biết có nên gọi để hỏi hay không, trong lúc còn đang băn khoăn thì đầu bên kia đã gọi lại: “Hạ Sơ, tối anh có việc nên về nhà hơi muộn. Em về nhà nấu tạm cái gì ăn trước nhé.”

Đầu bên kia điện thoại, giọng Cảnh Thần vẫn vui vẻ như bình thường.

“Ok.”

Cúp máy rồi Vân Hạ Sơ mới phát hiện ra rằng lòng bàn tay ướt sũng mồ hôi.

Mua một ít đồ ăn sẵn từ siêu thị gần khu chung cư, Vân Hạ Sơ vừa đi bộ về nhà vừa đặt dấu hỏi không biết là Cảnh Thần hay Triệu Chí Hàm, đợi đến khi nhìn thấy Ngô Mạt đang đứng trước cổng khu chung cư đợi cô, cô thấy rất bất ngờ: “Ngô Mạt, sao em lại ở đây?”

Ngô Mạt bước đến, hai tay đút túi quần, mặt hơi đỏ lên: “Chị Hạ Sơ, chị Đào Đào nói chị không may bị sảy thai, chị vẫn khỏe chứ.”

“Ồ! Không sao, chị vẫn ổn.” Vừa nói, Vân Hạ Sơ vừa ngượng ngùng cúi đầu xuống giả vờ xếp lại túi đồ. Lúc này mới phát hiện ra khuỷu tay Ngô Mạt bị rách khá rộng, rớm máu, vội hỏi: “Tay em làm sao vậy, sao không băng lại.”

Ngô Mạt quay đầu lại vẻ thờ ơ, anh chàng lắc đầu nói: “Không sao, buổi chiều em đi kiểm tra công trường, không để ý nên va vào bê tông.”

Hạ Sơ kéo cậu lại, nói: “Mau đi thôi, lên nhà để chị rửa vết thương cho em, trời nóng thế này dễ bị nhiễm trùng lắm.”

Ngô Mạt ngồi trong phòng khách ở phòng 706, Vân Hạ Sơ đang chăm chú bôi nước oxy già cho vết thương của cậu, tắm bông chạm vào vết thương, đau buốt xương. Nhưng Ngô Mạt cắn chặt môi, không kêu la gì. Cậu không muốn phá vỡ giây phút hạnh phúc bình dị này. Hạ Sơ ở ngay trước mặt, đang cúi đầu xuống, mái tóc tỏa ra mùi thơm thoang thoảng. Ngô Mạt còn nhớ ngày hôm đó, họ ngồi trên khán đài của sân vận động, nắng thu hắt xuống, hai đội bóng trên sân đang giành nhau quyết liệt một quả bóng da. Trong chương trình phát thanh của trường, chủ đề thảo luận mà MC đưa ra là: Tình yêu đơn phương của ai, ai yêu đơn phương?

Hôm đó, nền trời xanh thẳm, hương thơm thoang thoảng trong gió. Ngô Mạt nhìn Vân Hạ Sơ ngồi bên cạnh mình, tay chống cằm, nghe rất chăm chú. Khuôn mặt cô nhìn nghiêng dưới ánh nắng, trên hàng mi tựa như có ánh nắng đang nhảy nhót.

“Chị Hạ Sơ, nếu em nói em yêu thầm chị thì chị có hứa sẽ đợi em đến khi em tốt nghiệp không?” Đột nhiên Ngô Mạt lên tiếng, giọng rất bình thản, nhưng chỉ có cậu mới biết, đó là giây phút căng thẳng nhất trong cuộc đời cậu. Mấy câu đó, cậu đã âm thầm tập đi tập lại hàng nghìn lần, máu nóng toàn thân dường như đều ngừng chảy, lặng lẽ chờ đợi câu trả lời của Hạ Sơ.

Hạ Sơ lại sững người, một lúc lâu sau mới trở về với thực tại, mím môi cười: “Thôi đi, chị không muốn làm vú em cho người ta cả đời đâu.”

Ngô Mạt đứng dậy đá bay quả bóng mà cầu thủ trên sân sút về phía cậu.

Hạ Sơ cũng đứng dậy, khoác tay lên vai Ngô Mạt, nhẹ nhàng an ủi: “Ngô Mạt à, em còn trẻ lắm, chưa biết thế nào là tình yêu đích thực đâu. Hiện giờ tình cảm của em đối với chị, chỉ là sự quyến luyến theo thói

quen mà thôi. Em đừng nghĩ linh tinh. Đợi một ngày nào đó em gặp một cô gái thực sự khiến em rung động, em sẽ hiểu ra thôi. Chị phải đi họp đây, chị sẽ gọi điện thoại cho em sau.”

Nói xong Hạ Sơ liền nhảy xuống sân rồi vẫy tay đi mất.

Ngô Mạt nhìn theo bóng cô xa dần, trong lòng vô cùng hẫng hụt, đôi mắt bắt đầu nhòe lệ.

Mãi đến mười giờ tối, Ngô Mạt vẫn không nhận được điện thoại của Hạ Sơ. Không chịu được nữa cậu liền đến ký túc xá dành cho giáo viên để tìm cô, phòng cô đèn tối om. Cậu đợi cô ở dưới sân đến mười hai giờ, lại thấy cô và một nhóm giáo viên vừa đi chơi về. Cô đang nói chuyện rất vui vẻ với thầy Lư Đại Vĩ, không hề chú ý đến Ngô Mạt đang ngồi ở hàng ghế dài dưới sân.

Lúc đó, Vân Hạ Sơ tưởng rằng Lư Đại Vĩ sẽ tỏ tình với cô, sau đó cô sẽ nghiễm nhiên làm vợ anh.

Sau khi biết được tin Lư Đại Vĩ chuẩn bị tổ chức đám cưới, Hạ Sơ đi ăn cưới mà trong lòng vẫn ảm ức, cô lại thấy Lư Đại Vĩ dắt tay người vợ nhỏ nhắn, hiền lành đến chúc rượu, hai người nhìn nhau cười rất hạnh phúc. Vân Hạ Sơ ngửa cổ uống hết một hơi cốc rượu cầm trên tay, quay về ký túc xá thì gặp Ngô Mạt đến tìm cô. Cô vừa khóc vừa nôn, sau đó gặp lại Lư Đại Vĩ ở văn phòng, tự nhiên lại thấy ngượng.

Hai tháng sau, Hạ Sơ biết tin ông ngoại ốm và mất, cô vô cùng buồn chán và đã xin nghỉ việc, hít hơ hít hải quay về Bắc Kinh.

Hôm đưa cô lên máy bay, Ngô Mạt tự nhủ với mình rằng một ngày nào đó, cậu sẽ tỏ tình với cô với tư cách là một người đàn ông trưởng thành.

“Hạ Sơ, chị vẫn khỏe chứ?”

Hạ Sơ vô cùng sửng sốt khi phát hiện ra rằng, bàn tay Ngô Mạt đang vuốt má cô, lòng bàn tay rất ấm. Cô sững lại một lát, sau đó đứng dậy, thu dọn tủ thuốc, hỏi Ngô Mạt: “Em đối rồi đúng không, để chị đi nấu cơm, một lát nữa sẽ hết đau thôi.”

“Để em nấu cho, chị nghỉ đi.” Ngô Mạt trở về với thực tại, anh chàng ấn Vân Hạ Sơ ngồi xuống sofa, còn mình thì vào bếp.

Cảnh Thần hào hứng xách một túi đồ ăn, hoa quả lớn về nhà, nhìn thấy Ngô Mạt và Vân Hạ Sơ đang ngồi đối diện với nhau, vừa ăn vừa nói chuyện, dường như đang nói đến chuyện gì đó rất vui. Vân Hạ Sơ cười rất thoải mái, anh chưa bao giờ nhìn thấy nụ cười rạng rỡ đó của cô, trong lòng tự nhiên lại thấy bức bối.

Lúc đầu Vân Hạ Sơ định gọi Cảnh Thần vào ăn cùng, nhưng lại thấy anh ta sầm mặt không nói gì, vứt ngay túi đồ ăn xuống đất rồi quay về phòng mình, còn đóng cửa rầm một cái. Vân Hạ Sơ nhún vai, nói với Ngô Mạt: “Không hiểu bị cái gì chọc tức nữa. Thôi mặc kệ anh ta, mình cứ tiếp tục, đang nói đến chuyện gì nhỉ? Bộ tóc giả của hiệu phó Lưu bị thổi bay, đúng rồi, ha ha ha! Buồn cười thật đấy!”

Tiếng cười của Vân Hạ Sơ lọt qua cửa, vọng bên tai. Cảnh Thần hậm hực ném tập giấy tờ xuống bàn, mở cửa phòng ngủ, hậm hực đi qua phòng khách trước ánh mắt thắc mắc của Vân Hạ Sơ và Ngô Mạt.

Vân Hạ Sơ nhìn theo cánh cửa bị đóng rầm với vẻ thắc mắc, không kìm được bèn cầu nhàu: “Đầu óc có vấn đề rồi.”

“Hình như anh ấy không được vui cho lắm, tại em à?” Ngô Mạt băn khoăn

“Không, không liên quan gì đến em đâu. Anh ta là như vậy đấy, vẫn hay lên cơn, mặc kệ anh ta.” Vân Hạ Sơ hậm hực phàn nàn, mày cau lại. Ngô Mạt lại cho rằng nét mặt và giọng nói đó chứa đầy vẻ thân mật liên quan đến những chuyện cơm áo gạo tiền hàng ngày. Trước đây Vân Hạ Sơ tựa như đóa nhài, nhìn rất mềm mại, thơm mát, nhưng lại cảm thấy rất xa, khó gần.

Ngô Mạt trầm thổ dài trong lòng, đây chính là tình yêu, có lẽ là như vậy, tình yêu mới khiến Hạ Sơ - cô gái như đóa hoa khó gần này bức bối như vậy.

Cậu nói: “Chị Hạ Sơ, em muốn quay lại đây ở.”

Vân Hạ Sơ sững người, sau đó lại gật đầu: “Ừ, em quay về ở cũng tốt, có người ngó nghiêng nhà cửa.”

Ngô Mạt mỉm cười, cậu nghĩ, ít nhất là được thường xuyên nhìn thấy cô.

Tiến Ngô Mạt về, Vân Hạ Sơ phát hiện ra phòng Cảnh Thần đang bật đèn, một tập giấy tờ vút trên bàn, cốc nước đổ lai láng dưới đất. Vân Hạ Sơ cau mày, lấy chổi lau nhà định thu dọn hộ anh ta. Nước đã ngấm vào tài liệu. Hạ Sơ cầm lên ra sức vẩy, mấy trang giấy trắng liền bay xuống đất. Vân Hạ Sơ cúi người nhặt lên ngó qua, mọi sự bất an trong lòng cô trước đó đã trở thành sự thật, đám giấy tờ đó chính là mẫu thiết kế sản phẩm mới của Ân Y.

Vân Hạ Sơ cầm bản thiết kế đã bị ngấm nước đó, trong sự phần nộ còn có theo cả nỗi thất vọng khó tả.

Lúc Cảnh Thần quay về, thấy Vân Hạ Sơ giận dữ ném tập giấy tờ xuống trước mặt mình, anh lên tiếng với nét mặt vô cảm: “Em nghi ngờ anh à?”

“Còn nghi ngờ nữa ư?” Vân Hạ Sơ cười khẩy.

Hai người lạnh lùng nhìn chằm chằm vào nhau một hồi, đột nhiên Cảnh Thần ngoác miệng cười, anh chàng ngồi phịch xuống sofa, nhướn mày lên đây vẻ lưu manh: “Đã như vậy rồi, bắt được cả tên trộm và tang chứng, anh nghĩ em nên kiện anh ra tòa.”

“Anh là đồ vô lại.” Vân Hạ Sơ quát lớn.

“Em đừng nóng nảy như vậy, phụ nữ có tuổi rồi, cấu kính quá dễ bị rối loạn kinh nguyệt lắm!”

Cảnh Thần nhắc rất hào hiệp, bất thành linh một quả táo bay đến trúng ngay sống mũi mà không kịp đỡ: “Ái!” Cảnh Thần la lớn, sờ tay lên mũi hét to: “Gì mà ra tay mạnh thế, chẳng khác gì bạo lực gia đình, toi rồi, kiểu này anh bị xuống sắc rồi!”

“Xì!”

“Ê! Em trút giận xong rồi thì đừng có hậm hực nữa

nhé, nếu không dễ mắc bệnh trầm cảm lắm đấy.” Cảnh Thần kiên trì bổ sung, sau đó lại nhanh tay tránh được một vật thể bay không xác định khác.

Hạ Sơ nhót mình trong phòng làm việc, đi đi lại lại trong phòng, đắn đo không biết có nên báo cho công ty biết sự thật, khởi tố Phúc Trạch và Cảnh Thần hay không. Cô thực sự rất bức mình, nhưng nếu kiện Cảnh Thần ra tòa, không hiểu tại sao cô lại thấy rất hoang mang, bối rối. Trong lúc không biết phải làm thế nào, cô đã gọi điện cho An Hình. Hạ Sơ rụt rè thăm dò trước: “Nếu tìm được kẻ trộm lấy cắp bản thiết kế thì cậu định sẽ xử lý thế nào?”

Đầu bên kia điện thoại, An Hình không nói gì mà đập bàn quát ngay: “Hạ Sơ, cậu phát hiện ra đầu mối gì à? Ai vậy? Bọn mình nhất định phải trừng trị hắn bằng pháp luật, tuyệt đối không nương tay.”

“Không, chưa phát hiện được gì cả, cậu đừng sốt ruột, tự nhiên tớ nghĩ ra nên hỏi vậy thôi.” Hạ Sơ cố gắng giữ vẻ bình tĩnh rồi vội vàng cúp máy, phát hiện thấy trán lấm tấm mồ hôi.

Hạ Sơ nghiêng răng, móc từ trong túi ra một đồng xu, thầm nghĩ nếu là mặt có chữ thì thôi không quan tâm nữa, dùng pháp luật để giải quyết. Nếu là mặt có hoa thì coi như Thượng Đế cho hắn ta một cơ hội vậy.

Sau khi đồng xu được tung lên và quét một đường parabol tuyệt đẹp trên không liền rơi xuống nền nhà, quay tròn vài vòng mới dừng lại. Hạ Sơ ngẩn ngừ cúi người xuống, khi nhìn thấy mặt có hình hoa nằm trên, tự nhiên cô lại thẫn thờ phào, sau đó lại thấy bức vì phản ứng này của mình.

Ngoài phòng khách, Cảnh Thần đang ngồi dưới sàn nhà xem phim hài, sống mũi có dán băng dính, cười nghiêng ngả.

Nhìn thấy Vân Hạ Sơ, Cảnh Thần thôi không cười nữa: “Đã nghĩ ra cách tố cáo anh thế nào chưa?”

Sao mà hèn hạ đến vậy? Vân Hạ Sơ lấy ra một hộp sữa chua rồi đóng rầm cửa tủ lạnh lại, không buồn đáp lời anh ta. Cô đang tính toán xem làm thế nào để có thể giảm sự thiệt hại của công ty xuống mức thấp nhất. Nếu bỏ qua Cảnh Thần và kiện một mình Phúc Trạch thì rõ ràng là xác suất thắng kiện sẽ rất thấp, làm thế nào bây giờ!

“Anh có thể nghĩ cách giúp em.” Cảnh Thần ghé sát vào cô, cười rất tươi ngay trước mặt cô.

Vân Hạ Sơ vội lùi ra sau hai bước: “Anh làm gì vậy?”

“Anh đoán chắc chắn em rất mâu thuẫn, không muốn kiện anh, nhưng nếu không kiện thì lại không giải quyết được vấn đề, có đúng vậy không?”

“Anh tưởng bỏ quá đấy, cứ đợi giấy báo của tòa án đi!” Vân Hạ Sơ bực bội đẩy hắn ra.

“Anh nghĩ nếu như bọn em và Phúc Trạch đưa nhau ra tòa, bất luận ai thắng ai thua thì thương hiệu của cả hai bên đều bị thiệt hại không nhỏ, chi bằng nên nghĩ ra một cách giải quyết êm đẹp. Em có muốn nghe lời đề nghị của anh không?” Giọng Cảnh Thần cất lên đều đều bên tai Vân Hạ Sơ.

Vân Hạ Sơ liền dừng chân lại, lạnh lùng nói: “Anh nói đi!”

Hê hê! Cảnh Thần cười như con mèo vừa ăn vụng, anh bước đến, ấn Vân Hạ Sơ ngồi xuống sofa: “Em ngồi đi đã, nghe anh nói đây này.”

“Anh nói ít những câu vô bổ thôi.” Vân Hạ Sơ hậm hực.

“OK”, Cảnh Thần bắt chân chữ ngũ, tiện thể đưa tay khoác lên vai Hạ Sơ: “Em nghĩ mà xem, kể cả bọn em có thắng trong vụ kiện này, mất thời gian mất công sức, thiệt hại cũng không phải là nhỏ. Nếu đã như vậy thì thà bọn em cho người trao đổi với Phúc Trạch, bán cho bọn họ những sản phẩm đã sản xuất, để họ đưa ra thị trường, hai bên chia lợi nhuận cho nhau. Như thế không những giải quyết được những thiệt hại

do số sản phẩm đã được sản xuất ra gây nên, mà còn tiết kiệm được chi phí quảng cáo, marketing, tóm lại là giảm thiệt hại xuống mức thấp nhất.”

“Làm sao Phúc Trạch có thể chịu mua sản phẩm của Ân Y, lại còn chia lợi nhuận cho chúng tôi nữa?” Vân Hạ Sơ gạt Cảnh Thần ra, nhìn anh với vẻ bức dọc.

Cảnh Thần cười càng tươi hơn: “Nếu bọn em là Phúc Trạch, biết rõ là mình đã sao chép bản thiết kế của người ta để đưa sản phẩm ra thị trường trước thì em sẽ chia cho người ta một ít lợi nhuận để giữ hòa khí hay là để người ta kiện ra tòa?”

Vân Hạ Sơ không nói gì, nhìn Cảnh Thần với nụ cười khó chịu trên môi, trong lòng rất bức: “Anh còn cười được à, tất cả là tại anh, hãy nộp hết số tiền anh kiếm được ra đi để tôi trả cho công ty.”

“Kể cả anh có giao cho em số tiền thưởng thì em sẽ nộp lại cho công ty em với lý do gì?”

“Anh là đồ vô lại.” Vân Hạ Sơ bức bối chửi bậy.

Cảnh Thần phá lên cười rất thích thú.

“Chắc chắn là anh đã nghiên cứu rất kỹ nước cờ này rồi đúng không, xem xét cận kề tình hình của hai bên rồi đúng không? Không thể chê được điểm gì, thật đáng bái phục.” Vân Hạ Sơ mĩa mai.

Cảnh Thần thôi không cười nữa, lạnh lẽo nhìn Hạ Sơ: “Không phải là không thể chê được điểm gì mà là anh chỉ muốn đánh cược một ván, xem em có dám kiện anh không mà thôi.”

Hạ Sơ ngượng ngùng quay mặt đi, né tránh ánh mắt của Cảnh Thần.

“Hóa ra là em không nỡ lòng làm thế thật.” Giọng Cảnh Thần lộ rõ vẻ châm chọc rất vui vẻ.

Hạ Sơ cắn chặt môi, lạnh lùng nói: “Chẳng qua là tôi không muốn làm phức tạp hóa mối quan hệ giữa anh và tôi, để người thân, bạn bè của tôi phải lo lắng cho tôi mà thôi. Còn về cá nhân anh, xin lỗi, bị ngồi tù hay bị đưa ra bêu giễu trước bàn dân thiên hạ cũng chẳng liên quan gì tới tôi!”

Vừa đến công ty, An Hình đã đến tìm Hạ Sơ: “Hạ Sơ, xem quảng cáo của Phúc Trạch, chắc là chỉ một tuần nữa, sản phẩm mới sẽ được ra mắt đấy. Bọn mình không thể kéo dài quá lâu, cần phải xem xét công nghệ chế tác, ít nhất là không được làm những sản phẩm như Đêm hè cổ tích nữa, những mẫu thiết kế mới đơn giản, phóng khoáng và bắt mắt. Bọn mình có thể đầu tư nhiều cho khâu quảng cáo, marketing.”

Hạ Sơ chống tay lên cằm, tay cầm bút vẽ những vạch vô nghĩa trên giấy, một lát sau, đột nhiên đứng dậy, xách túi lên nói: “An Hình, bọn mình đến kho số hai đi.”

An Hình liền thắc mắc: “Sao vậy? Đến xưởng ư? Trong kho số hai toàn là những vật liệu đã bỏ xó khá lâu rồi, cậu định đến đó ngó cái gì?”

Hạ Sơ liền khoác tay An Hình, cười bí ẩn: “Cậu có nhớ trước đây bọn mình đã mua một lô ngọc trai nước ngọt dung tích khoảng năm milimét với giá rẻ không?”

“Ừ, tớ còn nhớ, cậu định dùng chúng làm gì? số ngọc trai đó khá đẹp, chỉ có điều chúng hơi nhỏ nên không dùng được. Tớ nghĩ là bọn mình nên quan tâm đến chất lượng!” An Hình vội ngăn ý định sốc nổi của Hạ Sơ.

“Yên tâm đi, tớ sẽ có cách.” Hạ Sơ chớp chớp mắt, kéo An Hình đi.

Theo yêu cầu của An Hình, thủ kho lấy một ít ngọc trai mang lên phòng làm việc. Đầu tiên Hạ Sơ chọn ra một số hạt ngọc trai nhìn khá đẹp sau đó dùng kim khâu chúng lại với nhau. Cô lại chọn ra một số vỏ sò gập bằng nhau ghép thành một bông hoa, sau đó lại dùng kim xuyên hạt ngọc trai và một hạt thủy tinh màu xanh nhạt lại với nhau rồi đặt vào giữa bông hoa bằng vỏ sò để làm nhụy rất đẹp. Cứ thế cô đã tạo ra được mấy bông hoa vỏ sò, cuối cùng cô chỉnh lại cho sợi ngọc trai thật cân đối, chỉ mất khoảng mười lăm phút, cô đã tạo ra một sợi dây chuyền hoa vỏ sò rất độc đáo.

Các công nhân đứng xung quanh liền thi nhau vỗ tay, An Hình khen ý tưởng lạ nhưng lại lắc đầu: “Hạ Sơ, mặc dù công nghệ rất đơn giản, độc đáo, nhưng chưa thực sự xinh xắn. Nhìn không được đẳng cấp, sản phẩm này không phù hợp với phong cách thượng lưu và sang trọng như phong cách của Ân Y.”

Hạ Sơ vỗ vai An Hình với vẻ thấu hiểu, sau đó hắng giọng: “Hiện nay chúng ta đang phải đối mặt với một thách thức lớn. Lần này chúng ta không có nhiều thời gian như mọi lần để tuân thủ quy trình chặt chẽ từ thiết kế đến tạo mẫu, chỉnh sửa và cuối cùng là chế tác, mà đòi hỏi thiết kế và chế tác tiến hành đồng thời. Sợi dây chuyền mà tớ làm vừa này mặc dù không xinh xắn cho lắm, nhưng thiết kế đồ trang sức là một công việc đòi hỏi óc sáng tạo. Lần này, tớ không cung cấp ọi người bản mẫu thiết kế chính xác, chặt chẽ về sợi ngọc trai. Bởi vì lô ngọc trai này khá đều nhau, mặc dù hơi nhỏ, nhưng sẽ làm nổi bật vật liệu chính. Công việc đầu tiên của mọi người là lọc ra những hạt ngọc trai đẹp nhất.”

“Nhưng mà Hạ Sơ, nếu làm như vậy thì khác gì chúng ta sản xuất những sản phẩm bày bán trên các sạp hàng ngoài đường, ngoài chợ?” An Hình lo lắng.

“Yên tâm, lần này không những chúng ta không coi nhẹ chất lượng, mà còn biến bộ sản phẩm này thành bộ sản phẩm cao cấp, chủng loại ít, nhưng lại rất tinh xảo. Chính vì vậy các chi tiết như mặt nhẫn, mặt khuyên tai hay mặt dây chuyền, tớ và phòng thiết kế sẽ cố gắng hết sức để ngày mai có thể ra được bản thiết kế được những người tiêu dùng sang trọng yêu thích. Mình sẽ phối hợp để mua một lô ngọc trai có chất lượng, nhưng như thế thì các anh chị phải làm thêm giờ.” Nói xong, Hạ Sơ liền cúi người cảm ơn mọi người.

An Hình liền tiếp lời luôn: “Các anh chị vất vả quá, tôi quyết định dùng lợi nhuận của sản phẩm kỳ này để thưởng ỗi người một tháng lương.”

“Tuyệt quá!” Mọi người hào hứng vỗ tay reo hò.

An Hình nhìn Hạ Sơ, nói rất trịnh trọng: “Hạ Sơ, thế thì tất cả phải giao hết cho cậu.”

7. Chương 13 - 14

Chương 13: Phụ nữ đều là ngọc trai

Hạ Sơ và phòng thiết kế làm việc thâu đêm, tám giờ sáng hôm sau cô bàn giao bản thiết kế cho An Hình: “Cậu xem đi, nếu cậu có gợi ý gì thì bây giờ sửa vẫn kịp.”

An Hình đón lấy một tập giấy thiết kế, lật xem từng trang một: “Hoa ngọc trai với vật liệu chính là ngọc trai, hoa hồng bằng vàng mười tám cara để tô điểm. Cảm giác sẽ rất quý phái, sang trọng và sành điệu.” An Hình chỉ vào một chùm hoa rất đẹp, than: “Chà! Mặt nhẫn này đẹp quá, sản phẩm ra mắt tớ phải sưu tầm mấy bộ mới được, nhìn một cách tổng thể có thêm vàng mười tám cara điểm vào, nhìn sẽ thấy sang trọng hơn hẳn. Hơn nữa công nghệ chế tác những đóa hoa nhỏ bằng vàng sẽ rất đơn giản. Tuyệt quá! Hạ Sơ, cậu vất vả quá. Trong thời gian ngắn như vậy mà đưa ra được phương án thiết kế thật tuyệt vời!”

“Thực ra tớ đã từng có ý tưởng này lâu lắm rồi, nhưng vì từ trước đến nay bọn mình không làm những sản phẩm quá cao cấp. Tớ đã từng thử thay vàng bằng bạc, nhưng với điều kiện là không làm hồng ngọc trai, bông hoa bằng bạc sẽ bị ô xy hóa và đen đi, rất khó bảo dưỡng. Hơn nữa những hạt ngọc trai có chất lượng, sáng đẹp giá thành cũng cao. Lần này, vì nhiều yếu tố mà tớ nghĩ bọn mình nên làm ít thôi nhưng chất lượng, làm một lần sản phẩm hạng sang xem sao.”

An Hình vỗ tay phấn khởi: “Đúng, bọn mình cũng thử tiến quân vào thị trường hạng sang xem sao. Tớ sẽ bảo trợ lý Tiền mang bản thiết kế này đến xưởng, để họ bắt tay vào chế tác. Thôi vậy, tớ phải đích thân mang đi, để đảm bảo an toàn. Tớ sẽ liên hệ mua một lô ngọc trai tốt.” An Hình xúc động quá đến khi quay đầu nhìn lại thấy Hạ Sơ đang mỉm cười, vội nói: “Hạ Sơ, cậu mau về nhà ngủ đi. Thức đêm mệt lắm, để tớ bảo trợ lý Tiền đưa cậu về.”

Hạ Sơ nhìn vẻ hưng phấn của An Hình, trong lòng cũng đã yên tâm hơn, cô gật đầu nói: “Ừ, công việc còn lại giao cho cậu nhé, tớ phải về nhà ngủ đã.”

Về đến nhà, Cảnh Thần vừa thức dậy, nhìn thấy cô bước vào liền bước ngay đến: “Ê! Em làm thêm giờ suốt đêm hả? Lại còn tắt máy nữa, không thèm gọi điện thoại báo cho anh một tiếng.”

Hạ Sơ thờ ơ liếc hẳn một cái rồi đáp lại: “Điện thoại của tôi hết pin, không phải tôi đã bảo An Hình báo cho anh rồi đó sao?”

“Sao em không tự gọi cho anh.” Nét mặt Cảnh Thần lộ rõ vẻ oán trách.

Hạ Sơ cũng hơi ngơ ngác, cô nhún vai trả lời: “Xin lỗi, tôi không nhớ số điện thoại của anh, thôi tôi đi ngủ đây, đừng làm phiền tôi nữa.”

Vẻ oán trách trên khuôn mặt Cảnh Thần càng hiện rõ hơn.

Hạ Sơ không buồn giải thích với hắn ta, liền đẩy hắn ta ra, đi vào phòng ngủ, nghĩ bụng: Anh mà không gây ra chuyện này thì tôi việc gì phải kéo cả phòng thiết kế làm thêm giờ suốt đêm? Còn lắm điều nữa thì tôi sẽ đi kiện anh đó! Hứ!

“Bọn em bận gì vậy?” Cảnh Thần vẫn bám riết để hỏi.

Hạ Sơ quay đầu lại, nghiêm giọng cảnh cáo: “Suyt! Anh là đối tượng bị tình nghi, đừng hỏi linh tinh! À, tôi chuẩn bị lắp camera ở phòng làm việc và phòng khách, buổi chiều sẽ có người đến lắp đặt. Sau này nếu mà còn xuất hiện tình trạng các mẫu thiết kế của tôi bị đánh cắp, đừng trách tôi không khách khí với anh, tôi cảnh cáo anh trước là đừng có phá camera.”

“Anh không đồng ý. Em làm thế khác gì xâm phạm đến quyền riêng tư của người khác.” Cảnh Thần bức xúc chống đối.

“Xin lỗi, tại anh là người xâm phạm bí mật thương mại của chúng tôi trước. Nếu anh nhất quyết không đồng ý thì tôi chỉ còn cách hoặc là chuyển đi hoặc là khởi tố anh thôi.” So với sự bức xúc của Cảnh Thần, Hạ Sơ tỏ ra bình thản hơn rất nhiều.

Sau khi camera được lắp đặt, Hạ Sơ ngồi trong phòng làm việc, thỉnh thoảng lại bật camera ở phòng khách lên xem, thì thấy Cảnh Thần mặc một chiếc áo phong dài, sau lưng viết mấy chữ “cấm nhìn trộm” màu đỏ to tướng, thỉnh thoảng còn làm mặt hề trước camera. Hồi lâu thấy Hạ Sơ không có phản ứng gì, liền đi thẳng vào gõ cửa phòng làm việc, phàn nàn: “Hạ Sơ, như thế không công bằng, ai biết em đang làm việc hay đang nhìn trộm anh trong đó.”

Hạ Sơ thờ ơ liếc hắn một cái: “Tôi nhìn trộm anh? Yên tâm đi, tôi thà bỏ tiền đi chơi sở thú còn hơn.”

“Anh đề nghị dỡ chiếc camera trong phòng khách đi, hiện tại anh thấy thiếu cảm giác an toàn. Em ở trong bóng tối, anh ở ngoài sáng, xâm phạm nghiêm trọng đến quyền riêng tư của anh.” Cảnh Thần vẫn cố nài nỉ.

“Không được.” Hạ Sơ từ chối rất kiên quyết, tiện thể đẩy ngay Cảnh Thần ra và đóng cửa lại.

Mười phút sau, Hạ Sơ không nén nổi tò mò, lại bật camera trong phòng khách lên xem, lần này cô giật nảy mình, luống cuống suýt thì click vào nút X đỏ. Hóa ra Cảnh Thần đang đứng trước máy quay, chiếc áo phong đã bị lột ra, hiện tại trên người chỉ còn độc nhất một chiếc quần đùi.

Hạ Sơ bức bối mở cửa ra, hét lớn: “Anh thần kinh à, mắc chứng khoe của à!”

Cảnh Thần nằm sấp xuống lưng sofa, thò đầu ra: “Không phải em nói không nhìn trộm anh đó sao?”

“Anh!” Hạ Sơ cứng họng, đóng rầm cửa lại, không nói gì thêm mà xóa ngay đoạn băng vừa quay trong phòng khách.

Một lát sau, Cảnh Thần đứng ngoài cửa, ngần ngừ hỏi: “Hạ Sơ, nếu em không có ý kiến gì thì anh sẽ dỡ bỏ camera ngoài phòng khách nhé. Em cũng biết đấy, thực ra phòng khách không cần phải lắp camera

theo dõi, như thế sẽ rất ảnh hưởng đến cuộc sống của chúng ta. Hạ Sơ, em không trả lời thì anh coi như em đồng ý rồi nhé.”

Lại đợi thêm một lát nữa, Hạ Sơ không nói gì. Sau đó Cảnh Thần liền lạch cạch bê thang trèo lên tháo camera ra.

Hạ Sơ ngồi trong phòng làm việc, đổ mặt tía tai, hồi lâu mới bình tĩnh trở lại. Cô nghĩ bụng, lắp một cái trong phòng làm việc là đủ rồi, sau này tốt nhất không để giấy tờ quan trọng ở nhà.

Đào Đào lại không phản đối khi Ngô Mạt chuyển đi rồi lại chuyển về, cô tỏ ra hào hứng: “Tốt quá, từ nay trở đi lại có tài xế riêng rồi.”

Ngô Mạt chu môi, phản đối nhưng không ăn thua.

Từ trước đến nay Vân Hạ Sơ vẫn bị kẹp ở giữa làm người hòa giải, cô vỗ vai Ngô Mạt nói: “Ngoan nhé, có chị Đào Đào chăm sóc em thì chị cũng yên tâm rồi.”

“Là em chăm sóc chị ấy thì có, đừng nói từ “ngoan” với em.” Ngô Mạt bực lắm, mặt đỏ bừng lên.

“Thôi được rồi, ngoan nào.” Vân Hạ Sơ vừa nói vừa nhìn Đào Đào cười.

“Hạ Sơ, sao dạo này cậu toàn làm thêm giờ vậy? Phải lo cho sức khỏe chứ. À, gã đó không bắt nạt cậu nữa chứ? Hai người vẫn ở hai phòng riêng à?” Đào Đào ghé sát vào Hạ Sơ hỏi rất quan tâm.

Ngô Mạt đang sầm mặt chuẩn bị về phòng, nghe thấy vậy liền dừng chân lại hỏi: “Hai người ngủ riêng hả?”

Vân Hạ Sơ luống cuống, không biết phải trả lời thế nào.

Đào Đào liền lườm Ngô Mạt một cái: “Cậu thì biết gì, mới sắp thai thì phải giữ gìn chứ, thế nên tốt nhất phải ngủ riêng, nếu không kiêng sẽ ảnh hưởng lớn đến sức khỏe đó.”

Ngô Mạt cắn chặt môi dưới nói: “Tóm lại là em căm ghét anh ta.” Nói rồi quay đầu đi về phòng.

Còn lại Vân Hạ Sơ và Đào Đào đưa mắt nhìn nhau, mỉm cười.

Tối đến, Cảnh Thần than thở: “Không biết ai mà vô công rồi nghề như vậy, tự dưng lại lấy màu vẽ lên kính sau ô tô của anh một con rùa.”

Qua cửa kính, Vân Hạ Sơ nhìn thấy chiếc Toyota đang đỗ cạnh chiếc QQ dưới sân, nghĩ đến tính trẻ con của Ngô Mạt cô lại thấy buồn cười, cô nói: “Không biết con cái nhà ai mà chơi khăm như vậy, ai bảo anh mang bộ mặt nhìn là thấy ghét.”

Cảnh Thần không nói gì nhưng trong bụng vẫn rất âm ỉc.

Sản phẩm mới đã được đưa vào dây chuyền sản xuất một cách thuận lợi, chủ đề của đợt quảng cáo, marketing là: Truyền kỳ ngọc trai.

Hạ Sơ cầm trang bản poster quảng cáo được in màu rất đẹp lên cười nói: “Đẹp quá! Tự nhiên lại nhớ đến bộ phim truyền hình Thẩm Trân Châu xem hồi nhỏ, tở là fan cuồng nhiệt của bộ phim này! Bạn An Hình giỏi thật đấy, như thế thì việc quảng cáo sẽ thuận buồm xuôi gió thôi.”

An Hình liền đính chính: “Không, không phải là Thẩm Trân Châu mà bộ phim có tên là Truyền kỳ về hạt cát. Nó đã phải chịu đựng sự tối tăm và cô đơn trong vỏ trai mẹ, nước mắt của trai đã bọc nó lại, ngày này qua ngày khác, năm này qua năm khác. Cho đến một ngày, trai há miệng ra, người ta sẽ nhìn thấy nó, tròn trĩnh sáng ngời. Đây giống như quá trình tự rèn giữa mình của người phụ nữ. Chính vì thế một người phụ nữ được sở hữu một món đồ trang sức đẹp bằng ngọc trai là một phần thưởng cho chính mình.”

Hạ Sơ tròn mắt, vỗ tay: “An Hình, cậu tài thật đấy, phát triển thêm ý tưởng sáng tạo cho sản phẩm, tuyệt vời quá!”

“Ha ha! Cho dù tở có tài ba đến đâu thì cũng phải có bản thiết kế tuyệt vời của cậu làm nền tảng chứ, có bột mới gột nên hồ mà? Hạ Sơ, sớm muộn gì cũng sẽ có ngày bọn mình sẽ trở thành người tiên phong tạo nên truyền kỳ ngọc trai trong lịch sử phát triển đồ trang sức nước nhà.” An Hình hào hứng nói.

“À, còn một chuyện nữa, suýt thì quên.” Hạ Sơ đưa tay quệt mồ hôi, đột nhiên nhớ đến vụ kiện tụng với Phúc Trạch. Mấy ngày qua cô không nghĩ ra được cách giải quyết nào ổn thỏa hơn, nên đành nghiêng rặng truyền đạt lại ý tưởng của Cảnh Thần với An Hình. An Hình triệu tập một cuộc họp, mọi người thảo luận hồi lâu, không ai nghĩ ra được phương án gì hay hơn. An Hình và các đồng nghiệp của cô không biết ai là

người ra tay đầu tiên trong vụ này. Không còn cách nào khác, buổi trưa An Hinh đích thân đến tập đoàn Phúc Trạch.

Tuy nhiên, sự việc tiến triển thuận lợi hơn nhiều so với những gì An Hinh và Vân Hạ Sơ dự đoán. Đúng như lời Cảnh Thần nói, Phúc Trạch biết rõ là mình sao chép mẫu thiết kế của Ân Y rồi tung sản phẩm ra trước. Chính vì thế họ đã nhanh chóng đồng ý với những điều kiện mà Ân Y đưa ra, thu mua các sản phẩm mà Ân Y đã sản xuất theo đúng giá thành. Đồng thời Phúc Trạch cũng đồng ý sẽ chia cho Ân Y năm mươi phần trăm lợi nhuận của số hàng này.

Phấn khởi quá, An Hinh liền đưa toàn thể nhân viên công ty đến nhà hàng hải sản để liên hoan một bữa, mỗi suất ba trăm tệ.

Vân Hạ Sơ thở phào một tiếng, trong lòng cũng đã nhẹ nhõm hơn, nhưng nghĩ lại cô cứ thấy có cái gì đó bất thường. Phúc Trạch đồng ý cũng nhanh quá, tựa như đang đợi Ân Y tìm đến để ngã bài, thật khó hiểu.

Hạ Sơ đã nói ra điều thắc mắc của mình với Cảnh Thần, hắn liền ngồi xuống cạnh cô, giải thích: “Lúc anh gợi ý với em, tiện thể anh cũng đã nói qua với Phúc Trạch, tạo ra cục diện cả ba bên cùng có lợi mà, hê hê.”

“Anh và chỗ Phúc Trạch cũng thân đó nhỉ?” Hạ Sơ lạnh lùng hỏi.

“Cũng được, họ là khách hàng lớn của anh, năm nào cũng đặt khá nhiều rượu vang loại ngon ở chỗ anh, nói chung là quan hệ công việc thoải.”

Hạ Sơ bèn châm chọc: “Anh còn cung cấp dịch vụ có giá trị gia tăng cao cho khách hàng nữa à! Bỏ ra đây đi!”

“Bỏ cái gì?” Nụ cười trên môi Cảnh Thần biến mất, rõ ràng là biết nhưng vẫn giả vờ ngờ ngác.

“Mau lên, đừng nói nhiều nữa, anh đã kiếm được bao nhiêu tiền từ Phúc Trạch?” Vừa nói, Hạ Sơ vừa đưa tay về phía Cảnh Thần, bực bội giục.

Cảnh Thần ra sức cãi, trước sự ép cung kịch liệt của Hạ Sơ, cuối cùng cũng phải thừa nhận đã nhận mười nghìn tệ của Phúc Trạch. Mặc dù Vân Hạ Sơ tỏ ra rất nghi ngờ về độ chân thực của con số này, nhưng Cảnh Thần lấy ra một tấm séc tiền mặt có đóng dấu tài vụ của Phúc Trạch mười nghìn tệ, đưa cho cô với vẻ ảm ức: “Bực thật, hôm qua mới nhận được. Vụ này tự nhiên làm mất cả công, thôi trả em đó.”

Vân Hạ Sơ hận lắm chỉ muốn tẩn cho hắn một trận: “Anh nói gì vậy, anh lấy trộm bản thiết kế của tôi và mang đi bán, tôi không kiện anh, anh còn kêu vất vả mà không biết ngượng à.”

Mặt Cảnh Thần xị xuống gần chạm đất.

“Lại còn bán rẻ như vậy, ngổ thật!” Câu nói cuối cùng của Hạ Sơ đã khiến Cảnh Thần đang xị mặt liền nhảy dựng lên la lớn: “Mười nghìn tệ còn ít à. Anh cũng vất vả lắm chứ. Em nhớ phải giới thiệu cho anh mấy người giàu có đó.”

“Biến! Mau đi lau nhà đi!” Hạ Sơ bực bội quát.

Cảnh Thần liền tuân lệnh, ngoan ngoãn đi làm việc nhà.

Có thể hai người đều không nhận ra rằng, cảnh tượng này giống như bao cặp vợ chồng trẻ bình thường vẫn hay cãi nhau, rất ảm ức và thân mật.

“Vân Hạ Sơ, anh sẽ đến đón em sau giờ làm việc nhé, em thích anh tặng hoa Diên Vũ hay hoa Thiên Điểu, hình như cả hai đều là loài hoa rất lãng mạn. Phụ nữ mà được tặng chắc chắn sẽ rất thích.” Lúc Cảnh Thần gọi điện đến, Vân Hạ Sơ và An Hình đang ngồi trong phòng trà uống trà, nói chuyện.

Nghe thấy giọng nói cợt nhả của Cảnh Thần ở đầu bên kia điện thoại, Vân Hạ Sơ liền cau mày từ chối: “Không cần đâu, tôi tự về cũng được, a lô...”

Tự nhiên, đầu bên kia đã cúp máy, Vân Hạ Sơ nhìn chiếc điện thoại di động, tự nhiên thấy bực: “Đồ heo nên lúc nào cũng tỏ vẻ ta đây!” Quay đầu sang thì bị An Hình tò mò hỏi ngay: “Ai vậy, ông xã cậu à?”

Vân Hạ Sơ nóng bừng mặt, lắc đầu: “Không, Đào Đào, tìm tở có chút việc.”

Ai ngờ năm phút sau, Ngô Mạt lại xuất hiện trước quầy lễ tân, nhìn thấy Vân Hạ Sơ, liền ngượng ngùng gãi đầu nói: “Chị Hạ Sơ, hôm nay em nghỉ sớm, tiện đường đến đón chị. Chị cứ làm việc đi, em ngồi đây đợi chị.”

Vân Hạ Sơ liền quay ngay về phòng lấy túi xách, nghĩ bụng cứ để con heo đó tiếp tục lên mặt, cô liền báo cáo qua với An Hinh, sau đó quay ra quầy, nói với Ngô Mạt đang ngồi đọc báo trên sofa: “Chị nghỉ rồi, mình về thôi.”

Xuống sân lên xe QQ của Ngô Mạt, Vân Hạ Sơ nói: “Đừng về nhà vội, bọn mình đi ăn cá nướng ở đường Quỹ dã nhé, chính là cửa hàng mà lần trước Đào Đào giới thiệu đó, đi ăn vào giờ này sẽ được phục vụ nhanh.”

“Chị Hạ Sơ, em không làm nhỡ việc của chị đó chứ?” Ngô Mạt có vẻ bất an.

“Không, hôm nay chị cũng không có việc gì, em không đến thì chị cũng định nghỉ rồi.” Vân Hạ Sơ tắt máy, bình thản giải thích.

Ăn cơm xong, Vân Hạ Sơ lại kéo Ngô Mạt đi uống trà một lát, về đến nhà đã là mười rưỡi đêm.

Chiếc Toyota đỗ ở dưới sân.

Mở cửa nhà, phòng khách tối om, rất yên tĩnh, hình như Cảnh Thần vẫn chưa về.

Vân Hạ Sơ cũng hơi thắc mắc, lẽ nào hôm nay con heo ấy không lái xe đi ư?

Lúc quay vào phòng, lại phát hiện ra phòng ngủ của Cảnh Thần đang khép cửa. Ánh đèn lọt qua khe cửa hắt ra ngoài, đồng tai lên nghe thì thấy loa máy tính đang vọng ra tiếng đánh đấm, chém giết của game Online.

Đắn đo một lát, Vân Hạ Sơ đưa tay gõ cửa, định nhắc hấn không có việc gì đừng đến công ty tìm cô, càng không nên tặng hoa lá làm gì. Thà là cô trả tiền mua hoa cho hấn còn hơn.

Dường như trò game bên trong đã dừng lại, nhưng đợi một hồi, cũng không thấy ai ra mở cửa.

Không biết làm thế nào, Vân Hạ Sơ về phòng tắm rửa rồi đi ngủ.

Cảnh Thần đứng trên ban công, nhìn thấy chiếc QQ đỗ lại, Vân Hạ Sơ và Ngô Mạt vừa cười nói vừa xuống xe. Hấn liền sầm mặt hừ một tiếng, phát tay bỏ về phòng mình, đóng cửa lại bật máy tính lên. Hấn vừa online vừa tìm bạn chơi cùng, đồng thời đồng tai lên lắng nghe. Hấn nghe thấy Vân Hạ Sơ mở cửa vào phòng, sau khi dọn dẹp một lát liền dừng chân trước cửa phòng mình, sau đó lại có tiếng gõ cửa rụt rè. Hấn cau mày, nhìn lên màn hình phát hiện thấy mình đã tử trận từ lúc nào.

Hấn điên lắm, liền tắt máy bò lên giường.

Tiếng gõ cửa đã dừng lại, bên ngoài không còn động tĩnh gì nữa. Đột nhiên hấn lại bật dậy ra mở cửa, thấy phòng đối diện đã đóng cửa, nhà vệ sinh có tiếng xả nước vọng ra. Hấn bước đến, đắn đo một hồi lâu, năm lần bảy lượt đưa tay lên định gõ cửa nhưng cuối cùng lại không gõ.

Sáng ra, Vân Hạ Sơ tỉnh dậy, thấy Cảnh Thần đang ngồi bên bàn ăn đủng đỉnh ăn sáng, cô ngần ngừ một lát rồi bước đến. Cảnh Thần ngẩng đầu lên nhìn thấy Vân Hạ Sơ đang đứng trước mặt mình, liền cười rất tươi: “Chào!”

Vân Hạ Sơ sững người, đáp lại: “Xin chào!”

“Em ăn bánh bao hay bánh ngọt?” Thái độ của Cảnh Thần vẫn bình thường, dường như tối qua không hề có chuyện gì xảy ra.

“Bánh ngọt vậy.” Vân Hạ Sơ cũng hơi thắc mắc, không kìm được bèn hỏi: “Hôm qua anh tìm tôi có việc gì à? Tôi có chút việc đột xuất nên phải ra ngoài.” Nói xong, cô lại thấy lời giải thích của mình hơi thừa, nên lại tỏ ra lạnh nhạt đón lấy miếng bánh ngọt và sữa Cảnh Thần đưa cho.

“Chẳng có việc gì cả, em đang nói chuyện việc anh bảo sẽ đến đón em tối qua đó hả? Anh quên không nói cho em biết, hôm qua anh có việc đột xuất nên không đến được.” Cảnh Thần vừa nói vừa cười rất thoải mái.

Tự nhiên Vân Hạ Sơ lại thấy bực mình vô cớ. Cô ăn một mạch hết sạch bánh ngọt, uống hết sữa, lau miệng rồi đứng dậy ra khỏi nhà.

“Hôm nay đúng lúc có thời gian, tiện đường anh đưa em đi nhé.” Cảnh Thần đề nghị rất nhiệt tình.

Vân Hạ Sơ không thèm ngoái đầu lại, lạnh lùng từ chối: “Không cần, cảm ơn!”

Buổi sáng, trong wc của công ty, Vân Hạ Sơ phát hiện ra rằng, chị lao công đang lấy nước vào một chai nước ngọt lớn đã cắt miệng và cắm từng cành Thiên Điếu rất đẹp vào trong chai. Nhìn thấy Vân Hạ Sơ, chị lao công cười với vẻ bẽn lẽn: “Không biết ai ném bó hoa đẹp thế này vào thùng rác ở cổng. Chị thấy đẹp quá nên không nỡ vứt, nhặt cắm vào đây. Em xem, đẹp đó chứ nhỉ?”

“Vâng, đẹp quá!” Vân Hạ Sơ vừa đáp vừa nhớ lại giọng rất cộc nhả của Cảnh Thần trong điện thoại: “Em thích anh tặng hoa Diên Vỹ hay hoa Thiên Điếu, hình như cả hai đều là loài hoa rất lãng mạn.”

Lẽ nào, hắn ta đã đến thật ư?

An Hinh nhìn thấy cô, liền cười tủm tỉm hỏi: “Hôm qua cậu đã chúc mừng sinh nhật cho ông xã của cậu thế nào?”

“Sinh nhật? Cậu bảo hôm qua là sinh nhật của Cảnh Thần ư?” Hạ Sơ sững sốt.

“Hả? Cậu còn không biết nữa hả? Hôm qua cậu nghỉ sớm thế để đi đâu vậy?” An Hình thắc mắc.

“Tớ có việc nên về trước. Sao cậu biết là sinh nhật của anh ta?”

“Trời đất ạ, tớ là một người lưu giữ tài liệu của tất cả các nhân vật quan trọng liên quan đến công ty, và cũng đã đặt chức năng thông báo. Cậu tưởng làm sếp dễ lắm à?” An Hình bĩu môi: “Cậu thật là, kể cả là ký hợp đồng thì cũng là vợ chồng trên danh nghĩa, ngay cả sinh nhật mà cậu còn không biết, chắc là chàng hoàng tử sẽ rất buồn.”

“Ồ! Không đến nỗi, anh ta vẫn vui vẻ mà, sẽ có người tổ chức sinh nhật cho anh ta thôi.” Mặc dù nói vậy nhưng trong lòng Hạ Sơ cũng hơi chạnh lòng.

Tối đến về nhà, Hạ Sơ đi qua cửa hàng bánh ngọt Holiland, dừng chân lại đắn đo một hồi, cuối cùng quyết định đẩy cửa vào mua một chiếc bánh ngọt phủ kem và dâu tây. Khi đến trước cửa nhà, cúi đầu nhìn hộp bánh xách trên tay lại gần gần một lát nữa, thầm nghĩ hay là cứ giả vờ không biết gì cho qua chuyện, nghỉ vậy liền chuẩn bị xách lên phòng 806. Nhưng cô vừa quay đầu thì cửa phòng 706 bật mở. Cảnh Thần thò đầu ra, nhìn thấy Hạ Sơ đang xách hộp bánh, ánh mắt hai người chạm nhau, tự nhiên lại thấy ngượng ngùng.

“Em à! Anh nghe thấy tiếng bước chân của em, tưởng em không mang chìa khóa.” Cảnh Thần tựa lưng vào cửa, nhún vai với vẻ ngại ngùng.

Hạ Sơ cúi đầu nghiêng người bước vào, đặt hộp bánh lên bàn ăn, sau đó giả vờ nói một câu băng quơ: “Đi qua cửa hàng Holiland, tự nhiên lại thèm bánh ngọt, anh vào ăn miếng cho vui.”

“Ồ! Để anh đi lấy dao và đĩa.” Cảnh Thần quay đầu đi vào bếp, lưng quay về phía Hạ Sơ cười rất khoái chí.

Sản phẩm Truyền kỳ ngọc trai của Ân Y đã được đưa ra thị trường thuận lợi, chỉ chậm một tuần so với bộ sản phẩm Baby cũng thời trang mà Phúc Trạch đưa ra. Hạ Sơ đến đại lý, phát hiện thấy mặc dù sản phẩm mới được niêm yết với giá cao nhưng vẫn bán khá chạy.

An Hình xúc động nói: “Xem ra bọn mình là tái ông mất ngựa nhỉ. Cứu vãn được bảy mươi phần trăm thiệt hại do sản phẩm bị đánh cắp, còn giải quyết được lô ngọc trai nước ngọt tồn kho. Điều quan trọng nhất là: Truyền kỳ ngọc trai chen chân được vào nhóm sản phẩm đắt tiền. Xem ra bọn mình cũng nên mở một công ty con, tranh phân khúc dòng sản phẩm đắt tiền với Phúc Trạch được đấy, ha ha.”

Cảnh Thần nói: “Hạ Sơ, anh đã xem sản phẩm Truyền kỳ ngọc trai mà bọn em mới tung ra rồi, đắt như thế mà vẫn đông người mua. Hiện nay dường như tất cả phụ nữ ở Bắc Kinh đều vây quanh đại lý của bọn em, tranh nhau chứng minh mình là hạt ngọc trai vậy. Nói thật là em và An Hình giỏi thật đấy, không cần mời công ty quảng cáo, ôm trọn mọi công việc từ đầu đến cuối.”

“Dĩ nhiên rồi.” Hạ Sơ nằm trên sofa đắp mặt nạ, hồ hững đáp lại lời khen của Cảnh Thần.

“Hạ Sơ, nếu em giỏi giang như vậy thì lúc nào rồi em cố gắng vẽ vài bộ, anh mang đi bán cho các công ty khác với giá cao hộ em. Lợi nhuận chia cho em bảy phần, còn anh thì ba, không, em tám anh hai.” Cảnh Thần vừa nói, ánh mắt lộ rõ vẻ ranh mãnh.

“Ồ! Ý tưởng hay đó nhỉ, hôm nào tôi sẽ vẽ cho anh.” Hạ Sơ đáp.

“Thật hả, em hứa rồi đó nhé!” Cảnh Thần mừng không tả xiết.

Trước khi đi ngủ, Hạ Sơ rút mấy tờ giấy cho Cảnh Thần: “Nhớ bán cho được giá đó nhé, đừng quên là anh chỉ được chia hai phần lợi nhuận thôi đấy. Nói rồi Hạ Sơ cười tủm tỉm về phòng.

“Nhanh vậy hả!” Cảnh Thần sững sốt đón lấy.

Trên giấy vẽ la liệt các đồng phân với đủ mọi hình dạng, khối bốc nghi ngút.

Vừa tưởng tượng ra nét mặt dần thối của Cảnh Thần, Vân Hạ Sơ lại bò xuống giường cười đau cả bụng.

Chương 14: Bản thiết kế bị ai đánh cắp

Đột nhiên bà mợ lại đến tìm Hạ Sơ, vừa gặp cô liền túm tay cô nói: “Hạ Sơ à, sao cháu lại bất cẩn để xảy thai thế hả? Mợ nghe mà thương quá. Tuổi cháu cũng đâu còn trẻ nữa, cố gắng cẩn thận, thật cẩn thận nhé. Mợ bảo đến thăm cháu từ lâu mà công việc thu ngân trong siêu thị bận quá, mợ không còn lúc nào rảnh nữa cháu ạ.”

Hạ Sơ giật mình vì được trọng vọng quá mức, cô vội nói: “Không sao đâu mợ ạ, mọi chuyện đều ổn cả, mợ đừng lo.”

Mất bà mợ đỏ hoe, vỗ tay Hạ Sơ, thở ngán than dài: “Haizz! Hạ Sơ à, số mợ khổ quá cháu ạ, lấy cậu cháu chẳng được sướng ngày nào, ngần này tuổi đầu rồi mà còn phải thức khuya dậy sớm đi làm ở siêu thị. Hôm qua cậu cháu nhận được thông báo bị sa thải rồi. Cháu xem xem cái xưởng hóa chất đó, công hiến nửa đời người, ít nhiều gì thì cũng là tổ trưởng, nói cắt giảm biên chế là giảm biên chế ngay. Ông ấy cũng chẳng có nghề ngỗng gì khác, lại không có bằng cấp, cháu bảo bây giờ mất việc rồi thì làm thế nào? Năm sau Dao Dao tốt nghiệp rồi, số con bé vất vả, cậu người yêu học cùng trường điều kiện kinh tế rất khó khăn. Có khi cậu mợ còn phải bán nhà đi để tổ chức đám cưới cho nó, nếu mà như thế thật thì khổ quá.”

Lời phàn nàn của bà mợ cũng khiến Hạ Sơ thấy thương, nhưng không biết phải an ủi bà thế nào.

Im lặng một lát, đột nhiên bà mợ lại nói tiếp: “Hạ Sơ à, mợ năn nỉ cháu, cháu có thể bảo Cảnh Thần nghĩ cách gì để tìm cho cậu cháu một công việc được không? Ông ấy tuổi cao, không có tay nghề gì khác, sức khỏe thì yếu. Mợ thấy Cảnh Thần là người giỏi giang, năng động, tìm một công việc chắc là không quá khó đúng không.”

“Mợ, việc này...” Hạ Sơ nhìn bà mợ đang tràn đầy hy vọng với vẻ khó xử, thực sự không nở lòng nào từ chối, cuối cùng đành nghiêng rằng nói: “Tối về cháu sẽ nói với Cảnh Thần, xem anh ấy có cách gì không.”

“Ồ, tốt quá, Hạ Sơ, mợ cảm ơn cháu lắm, mợ biết cháu là một cô gái tốt bụng, có thể tin tưởng để nhờ vả được mà.”

Tiền bà mợ không ngớt lời cảm ơn về, Hạ Sơ băn khoăn hồi lâu, không biết có nên nhờ An Hình giúp hay không? Cô vừa cầm điện thoại lên thì thấy Cảnh Thần về. Hắn nói: “Anh vừa gặp mợ dưới tầng, mợ nói cậu em bị mất việc, muốn nhờ anh tìm giúp một công việc.”

“Vậy hả? Mợ tôi nói với anh rồi à?” Hạ Sơ cũng thấy ngại, bất giác đan chặt hai bàn tay vào nhau nói: “Nếu khó thì anh không phải lo đâu, tôi sẽ tự nghĩ cách.”

“Ừ! Không sao, việc này đơn giản, chuyện nhỏ như con thỏ thôi. Em nói đi, định tìm công việc như thế nào? Số tiền môi giới tương ứng với cơ hội việc làm.”

“Hả? Anh nói thế có nghĩa là gì?” Hạ Sơ thắc mắc.

Cảnh Thần cởi giày ra và thay sang đôi dép, mở tủ lạnh lấy ra một lon coca mát, vừa bật lon vừa bước đến bên sofa. Hạ Sơ dõi theo bóng hắn ta, phấp phồng chờ đợi lời giải thích.

Uống một ngụm coca thật đã, Cảnh Thần chậm rãi nói: “Nói thế này nhé, em trả anh năm trăm tệ anh sẽ tìm hộ một công việc như bốc vác gì đó ở siêu thị, cửa hàng.”

“Việc này mà cũng phải nhờ anh tìm à?” Hạ Sơ đã hiểu ra cái gọi là số tiền môi giới tương ứng với cơ hội việc làm có nghĩa là gì, hậm hực quặc lại.

“Thế nên mới chỉ đòi năm trăm tệ mà.” Cảnh Thần cũng không giận: “Em trả anh một trăm nghìn tệ, anh sẽ tìm cho cậu em vị trí cố vấn danh dự của công ty đã niêm yết cổ phiếu trên thị trường.”

Hạ Sơ tức quá phát tay bỏ đi.

“Ê ê ê! Em đừng nóng, anh chỉ ví dụ thế thôi mà.” Cảnh Thần vội đứng dậy chặn đường Hạ Sơ, cười rất giả lả nói: “Quan hệ của anh thì rộng lắm, chắc chắn anh sẽ tìm được cho cậu em một công việc vừa nhàn nhã vừa có thể diện.”

Hạ Sơ ngẩng đầu lên, nhìn anh chàng không đáng tin cậy này bằng ánh mắt bán tín bán nghi.

“Em trả anh tám nghìn tệ là được.” Cảnh Thần cười rất nịnh bự.

Hạ Sơ đẩy phất hần ra rồi đi vào phòng.

“Thôi thì năm nghìn vậy.”

Hạ Sơ không ngoái đầu lại.

“Ba nghìn, thấp hơn nữa anh không làm đâu. Thời buổi này tìm việc cũng đâu có dễ dàng gì.” Cảnh Thần đứng sau la lớn.

Hạ Sơ dừng chân, ném lại một câu: “Được rồi! Anh lo nhanh cho, xong việc tôi sẽ trả tiền.”

“OK! Anh lo việc em cứ yên tâm.”

“Xì!”

Tôn Úy - trợ thủ đắc lực của An Hình ở phòng marketing đột nhiên đòi nhảy sang công ty con mới thành lập của Phúc Trạch. An Hình giữ chân không được, liền bình thần ký tên lên đơn xin nghỉ việc cho cậu ta, đích thân tiễn cậu ta ra cổng.

Tôn Úy ngượng ngùng bắt tay tạm biệt An Hình, rồi ra sức cảm ơn sự đào tạo của An Hình đối với cậu ta. Cậu ta thành thật nói lựa chọn Phúc Trạch là vì cá nhân cậu muốn có một không gian phát triển rộng hơn.

An Hình cười bình thản, lịch sự chúc Tôn úy thành công trong tương lai.

Tiền Tôn úy về, An Hình hậm hực đến tìm Hạ Sơ phàn nàn: “Haizz! Ai bảo người ta là cây đại thụ, ai chẳng muốn đậu cành cao. Tổ cũng hiểu điều đó.”

Hạ Sơ liền cười an ủi bạn: “Thôi đừng hậm hực nữa, chỉ cần phòng marketing có cậu, Ân Y vẫn phát triển như thường mà.”

“Haizz! Hạ Sơ à, ít nhất vẫn còn cậu. Chỉ cần có cậu là tớ yên tâm rồi.”

“Hê hê, hóa ra tớ lại có vai trò quan trọng như vậy à, khác gì VIP đâu! Thế thì không biết tớ có nên tranh thủ cơ hội đòi tăng lương không nhỉ?” Hạ Sơ một tay chống cằm cười, nhìn An Hình vẫn chưa hết hậm hực.

“Vân Hạ Sơ, ngay cả cậu mà cũng giậu đổ bìm leo hử, trời ơi, cậu đừng có đối xử với tớ như vậy!” An Hình sụt thì rút nước mắt.

“Ha ha, thôi thôi, yên tâm đi, không phải bản cô nương đã bán thân cho cậu rồi đó sao. Cậu không mở lời thì làm sao tớ dám đổi chủ được.” Hạ Sơ vội xin tha tội.

“Đúng, suýt nữa thì quên, bản cô nương còn đang nắm trong tay bản kế ước bán thân của nhà ngươi nữa mà. Bắt đầu từ hôm nay, nhà ngươi hãy làm việc bảy ngày mỗi tuần, thật chăm chỉ vào.” An Hình đứng dậy, đổi sang vẻ ngạo mạn của nhà tư bản, mắt long lên liếc Hạ Sơ.

Hạ Sơ không kìm được liền phì cười.

An Hình bước ra cửa, đứng đối diện với bàn làm việc của Hạ Sơ, hắng giọng nói rất nghiêm túc: “Vân Hạ Sơ, bản cô nương quyết định rồi, do ngươi có những đóng góp xuất sắc nên sẽ tăng lương cho nhà ngươi, hãy đợi đấy.”

Hạ Sơ chưa kịp trả lời, An Hình đã lao ra ngoài như cơn gió.

Một tiếng sau, An Hình đẩy hợp đồng gồm hai bản đến trước mặt Hạ Sơ, mở to đôi mắt nói: “Hạ Sơ, bọn mình làm với nhau lâu như vậy rồi, hai bên đều rất hiểu nhau. Tớ biết cậu là cô gái có tình nghĩa, tớ không muốn nói nhiều, cậu ký hợp đồng đi, từ nay trở đi cậu sẽ được sở hữu hai mươi phần trăm cổ phần của Ân Y.”

Hạ Sơ sững người, hồi lâu mới lắp bắp trả lời: “An Hình, cậu đừng làm thế, cậu đã bao giờ đối xử tệ với tớ đâu, hơn nữa trong lúc tớ khó khăn nhất, cậu đã giúp tớ mà không ngại rủi ro.”

“Hạ Sơ, cậu đừng ngốc như vậy, đừng có nhớ mãi chút ơn nhỏ mọn như thế được không? Hồi ba giao Ân Y cho tớ, về cơ bản nó chỉ là một xưởng nhỏ. Nếu như không có cậu, làm sao trong vòng bốn năm

ngắn ngủi, công ty có thể phát triển được như bây giờ. Tớ là người biết rõ nhất, nhờ có cậu mà mỗi năm Ân Y kiếm được bao nhiêu tiền? Chính vì vậy tớ cho cậu cổ phần không phải là để ban ơn, mà do cậu xứng đáng được hưởng. Hê hê, thế mới cột chặt cậu ở Ân Y”

Những điều An Hình nói khiến Hạ Sơ cũng cảm thấy ấm lòng, thật khó diễn tả được cảm xúc.

“Thôi, cậu đừng nói gì nữa, tớ còn không hiểu cậu nữa à, mau ký đi.” An Hình giục giã.

Lúc Hạ Sơ cầm bút, tay tự nhiên run run, món quà lớn này của An Hình khiến cô quá bất ngờ. Cô nhìn An Hình một cách trịnh trọng và bất an, lại một lần nữa từ chối rất thận trọng: “An Hình, cậu không cho tớ cổ phần tớ cũng sẽ không đi đâu mà. Ngay bây giờ tớ có thể ký hợp đồng mười năm với cậu, số cổ phần này tớ thực sự không dám nhận. Ân Y là tâm huyết của hai thế hệ gia đình cậu.”

“Cậu đừng nói linh tinh nữa, tớ có nói là cho cậu tám mươi phần trăm cổ phần đâu, mau ký đi, ký xong mời tớ đi ăn.”

Hạ Sơ hiểu tấm lòng và sự tin tưởng của An Hinh đối với mình, thế là cô không nói thêm gì nữa, đành hạ bút ký tên.

Hai ngày sau là Chủ nhật, Hạ Sơ đang ở nhà dọn dẹp vệ sinh, bà mẹ đã phẩn khởi gọi điện thoại đến nói: “Hạ Sơ à, Cảnh Thần giỏi thật đấy, chưa đầy một tuần đã xin được cho cậu cháu một công việc ở công ty quản lý khu chung cư, công việc rất nhẹ nhàng, lương cũng cao hơn trước rất nhiều, mỗi tháng ba nghìn tệ. Thật là may quá, cháu cảm ơn Cảnh Thần hộ cậu mẹ nhé. À, ngay mai nếu các cháu có thời gian thì về nhà ăn cơm, mẹ sẽ nấu các món mà hai cháu thích.”

Cúp máy rồi, Hạ Sơ vừa mừng thay cho cậu, vừa nghĩ bụng không hiểu hẳn ta tìm kiểu gì mà nhanh như vậy nhỉ?

Cảnh Thần đang nấu bữa trưa trong bếp, trước lời thắc mắc này, hắn đã trả lời rất đặc ý: “Anh đã nói rồi mà, anh mà ra tay thì chỉ là chuyện nhỏ như con thỏ thôi. Anh bán rượu vang cao cấp, dĩ nhiên là toàn quen với những người có tiền. Thì cũng chỉ là tìm một công việc để được em trả tiền môi giới thì dù là cán bộ nhà nước, giáo sư đại học, top năm trăm doanh nghiệp hàng đầu thế giới cũng không quá khó.”

Lúc đầu Hạ Sơ định chuyển lời cảm ơn của bà mẹ, nhưng thấy Cảnh Thần nổi bốc đến nỗi sắp thổi bay cửa sổ bằng thép, cô liền sầm mặt, thờ ơ buông ra một câu: “Vây cảm ơn nhé.”

“Cảm ơn gì, mình đều là người nhà cả mà.” Cảnh Thần nhiệt tình xua tay.

Khi Vân Hạ Sơ đã gần như quên mất chuyện Cảnh Thần ăn trộm bản thiết kế, An Hinh đến Phúc Trạch thanh toán nợ nần, vừa về đến công ty đã bức bối tìm đến phòng Vân Hạ Sơ: “Điên quá, cậu có biết ai là kẻ đã lấy trộm mẫu thiết kế của bọn mình rồi bán cho Phúc Trạch không?”

Vân Hạ Sơ giật bắn mình, bắt đầu tính toán xem nên thuyết phục An Hinh thế nào để cô không truy cứu trách nhiệm của Cảnh Thần.

“Cậu có biết không? Chính là thằng cha Triệu Chí Hàm lang sói đó, thế mà cậu còn đối xử với hắn quân tử như vậy!” An Hinh bức đến nỗi đập tay đánh rầm xuống bàn.

Vân Hạ Sơ vô cùng sửng sốt: “Sao lại là anh ta được?”

“Vì gần đây anh ta có quan hệ rất tốt với một cô bé ở phòng thiết kế của Phúc Trạch. Hôm nay thanh toán xong tớ liền mời cô bé đó đi ăn cơm, kết quả là cô bé đã nói với tớ rằng, người bán bộ mẫu thiết kế đó cho Phúc Trạch tên là Triệu Chí Hàm. Ban đầu anh ta định bán bộ thiết kế có tên Kim ngọc lương duyên, sau khi nhận tiền đặt cọc lại để bằng đi một thời gian, Phúc Trạch đã chuẩn bị kiện anh ta rồi, kết quả không những anh ta mang bộ Kim ngọc lương duyên đến, mà còn photo sản phẩm mới của bọn mình. Tớ đoán là anh ta đã copy trộm trong hôm đi gặp cậu.”

Hóa ra là như vậy, Vân Hạ Sơ cũng người, thế, tại sao Cảnh Thần lại nhận anh ta làm chuyện đó?

An Hình nhìn vẻ ngơ ngác thoáng qua trên khuôn mặt Vân Hạ Sơ, hậm hực nói: “Nghe nói cô vợ sắp cưới của anh ta sau đó lại câu được một anh chàng cũng giữ chức gì khá khá ở Phúc Trạch và đá bay anh ta. Đáng đời! Bụng làm dạ chịu! Nhưng nghe nói bộ Kim ngọc lương duyên đó khá ổn, nhưng hiện tại Phúc Trạch vẫn đang tạm gác lại, vì lai lịch không rõ ràng. À, vừa này tớ cũng đã gọi điện thoại cho hắn ta, nói rằng Phúc Trạch đã đạt được thỏa thuận với Ân Y, sẽ kiện Triệu Chí Hàm vì tội ăn cắp bản thiết kế, Phúc Trạch cũng sẽ đồng ý đứng ra làm chứng. Chắc giờ này Triệu Chí Hàm như kiến bò trên chảo!”

Hạ Sơ, tớ cảnh cáo cậu nhé, nếu anh ta đến năn nỉ cậu lần nữa cậu đừng có đem xia đến anh ta, lần này tớ phải trị cho anh ta một phen mới được.”

Vân Hạ Sơ gật đầu, cô không kìm được bèn thở dài cười nhạo mình, chẳng khác gì cô nàng Đông Quách thời hiện đại.

“Tại sao anh lại nhận là anh làm?” Ăn cơm xong, Vân Hạ Sơ buông bát xuống rồi nghiêm mặt hỏi Cảnh Thần đang ngồi ở phía đối diện.

“Hả? Lương tâm cắn rứt à, thấy anh không giống kẻ xấu ư!”

“Anh đừng bẻm mép, rốt cục là vì sao?”

“Không vì sao cả, em đổ cho anh thì anh nhận thôi, hơn nữa hôm đó giọng em như vậy khiến anh rất buồn, thế nên anh đã nhận. Hê hê! Anh nghĩ, thôi cứ đợi em biết được sự thật, biết anh bị oan, sẽ đến nhận lỗi trước anh thôi!”

“Anh!” Vân Hạ Sơ bắt lặc: “An Hình đã trao đổi với Phúc Trạch và biết được rằng bản mẫu thiết kế của bọn em là do Triệu Chí Hàm bán cho họ. Ờ, thế xin lỗi nhé, em đã trách nhầm anh, tại anh nói dối cũng siêu quá cơ.”

“Đừng, đừng xin lỗi gì cả, không phải trước đó anh cũng đã từng bán đó sao? Hơn nữa anh cất bản thiết kế của em, anh cũng định sẽ bán đi.” Cảnh Thần lắc đầu quày quẩy, tiện thể thành khẩn khai báo hành vi phạm tội nhưng bất thành của mình.

Hạ Sơ lườm hằm một cái: “Thế xin hỏi tấm séc có đóng dấu tài vụ của Phúc Trạch là thế nào?”

“À! Cái đó à, không phải anh đã nói rồi đó sao, họ là khách quen của anh, hai bên biết nhau rất rõ, nên đã bỏ ra mười nghìn tệ nhờ tài vụ của họ ghi ột tấm séc tiền mặt.”

“Anh và Phúc Trạch thân nhau quá nhỉ?” Hạ Sơ nhìn Cảnh Thần, thắc mắc.

“Hê hê, bình thường thôi, nhân viên tiếp thị rượu vang cao cấp như anh rất giỏi quan hệ, đặc biệt là những người giàu có.” Cảnh Thần cười cười giải thích.

“Đây là mười nghìn tệ, trả lại cho anh.” Hạ Sơ trều môi, đưa ra một sấp tiền mặt.

“Không cần, đó là tiền em nên cầm. Em cầm cho phần khởi.”

“Biến!” Vân Hạ Sơ ném tiền cho Cảnh Thần rồi bực bội về phòng.

Cảnh Thần bê bát cơm, làm mặt hề rất khoái chí.

Ngày giỗ của ông ngoại đã đến, cả nhà chuẩn bị ra nghĩa trang thăm mộ ông. Theo thông lệ hàng năm, bác cả sẽ thuê một chiếc xe Kim Bôi chín chỗ, đến đón Hạ Sơ trước.

Hạ Sơ xin nghỉ nửa ngày, mua một bó cúc trắng ở cửa hàng bán hoa nằm ngay dưới công ty, đứng bên vệ đường chờ xe đến đón cô. Trời đã sang thu, nắng không còn gay gắt như những ngày hè ngọt ngát, bó hoa cúc trong tay tỏa ra mùi thơm dễ chịu. Nhớ đến giọng nói và nét mặt của ông, Hạ Sơ lại cảm thấy buồn tê tái.

Mười lăm phút sau, chiếc xe Kim Bôi dừng bên vệ đường. Hạ Sơ lên xe, chào mọi người xong, mới phát hiện ra Cảnh Thần đang ngồi trên ghế phụ. Hắn quay đầu lại, nghiêm mặt gật đầu với Hạ Sơ, khiến cô hết sức bất ngờ.

Bác gái trách: “Hạ Sơ, sao cháu không nói gì với Cảnh Thần, may mà bác bảo bác trai gọi điện cho cậu ấy. Khi còn sống ông ngoại thương cháu nhất, dù gì cũng phải đưa cháu rể đến cho ông gặp chứ.”

“Đúng vậy, cậu cháu rể tốt như thế, ông ngoại cháu mà biết cũng sẽ yên lòng.” Bà mẹ hùa theo.

Trước ánh mắt trách móc của mọi người, Hạ Sơ im lặng thẹn thùng.

Đến khi cả nhà đứng trước bia mộ của ông ngoại, Hạ Sơ căng thẳng đến nỗi không dám nhìn di ảnh ông. Bác cả quỳ xuống, nói rất trịnh trọng: “Ba, cả nhà đến thăm ba đây, năm nay còn có thêm một người là cháu rể của ba, Cảnh Thần. Chàng trai này rất tốt bụng, yêu thương Hạ Sơ, ba cứ yên tâm ba nhé!”

Hạ Sơ quỳ ở bên cạnh, đầu cúi rất thấp, nhủ thầm: “Ông, nếu nằm dưới đất mà ông biết được mọi chuyện thì ông đừng giận. Thực ra anh ấy cũng không phải là người xấu, chỉ có điều sự việc hơi phức tạp. Cháu cũng không thể nói rõ vấn đề ngay được, tóm lại là ông đừng giận cháu ông nhé!”

Cảnh Thần quỳ ngay bên cạnh, nét mặt nghiêm trang, lúc bác cả đưa hương cho anh, anh cung kính cầm hương, không nói gì, cúi đầu vái ba vái.

Hạ Sơ trầm nghĩ, cũng còn may là anh ta không đứng trước mộ ông mà nói dối.

Mọi thủ tục đã xong, cả nhà ra ngoài ăn cơm. Trong bữa ăn, bà mợ gọi một lồng bánh bao hấp rồi đẩy về phía Hạ Sơ nói: “Hạ Sơ à, đây là món cháu thích ăn nhất. Hồi ông còn sống, chỉ cần cháu đòi ăn bánh bao hấp, ông sẽ đi chợ rất sớm để mua thịt ba chỉ về và đích thân làm cho cháu.”

Hạ Sơ nhìn lồng bánh bao khói bốc nghi ngút trước mặt, sống mũi cay cay, nước mắt suýt thì trào ra.

Cảnh Thần đưa giấy ăn cho cô, lặng lẽ nắm chặt tay cô. Hạ Sơ gấp một cái bánh bao đặt vào đĩa ăn trước mặt, cắn một miếng, nhân bánh không ngon bằng nhân bánh ông làm, vỏ bánh dày và cứng, thế là cô khẽ cau mày, nhưng ngẩng đầu lên lại chạm ngay ánh mắt ân cần của bà mợ, cô đành phải cắn răng khen: “Vâng, ngon lắm ạ.”

“Ngon hử, thế anh cũng phải nếm xem thế nào.” Cảnh Thần chớp chớp mắt với Hạ Sơ, nét mặt rất dễ thương.

Và thế là giữa bầu không khí ấm cúng thân mật bên bàn ăn, Cảnh Thần đã ăn hết món bánh bao của Hạ Sơ, đưa ngón tay cái biểu thị rất ngon với cô.

Hạ Sơ cũng cảm thấy ấm lòng, quay đầu đáp lại bằng một nụ cười dịu dàng.

Sau khi ăn xong, tiện đường xe chở Hạ Sơ và Cảnh Thần về cổng khu chung cư, hai người bước đi song song bên nhau trên con đường trải dài bóng mát, chậm rãi về nhà.

“Có phải ông ngoại thương em nhất không?” Đột nhiên Cảnh Thần hỏi.

Nghe câu hỏi đó, Hạ Sơ thấy lòng xót xa, mắt đỏ hoe: “Vâng, ba mẹ em mất sớm, em sống với ông ngoại từ nhỏ.” Hạ Sơ trả lời một cách khó khăn: “Lúc ông mất, em không được gặp mặt ông lần cuối.”

Cảnh Thần ngoảnh đầu sang nhìn Hạ Sơ đi bên cạnh, nắng chiều lọt qua kẽ lá hắt xuống trán cô, đôi mi dài rơm rớm nước mắt, tựa như đứa trẻ đang cố gắng kìm chế nỗi buồn. Tự nhiên Cảnh Thần lại thấy thương thương, ngập ngừng một lát, mới đưa tay lên khoác vai Hạ Sơ, vỗ vai an ủi cô.

Hạ Sơ tần ngần một lát, rồi nhìn Cảnh Thần cười, nói nhỏ: “Hôm nay vẫn phải cảm ơn anh.”

“Hê hê, không cần đâu, chắc chắn ông em phải là một ông cụ rất tốt bụng. Anh đoán, chắc chắn ông rất am hiểu về ngọc, mới đào tạo ra được cô cháu giỏi giang như vậy.”

Hạ Sơ cười gật đầu: “Đúng vậy, hồi nhỏ ông em thường đưa em đến chợ đồ cũ ở Phan Gia Viên. Cuối tuần, ba giờ sáng đã phải dậy. Ông bảo đi sớm mới gặp được cái hay, hê hê! Nhưng kể cả gặp được các món đồ hay ông cũng không mua. Những món đồ ông sưu tầm được hồi trẻ đã bị tịch thu trong thời kỳ Cách mạng văn hóa, thế nên ông rất buồn. Nhưng ông vẫn thích đi, đi để dạy em cách phân biệt các bức thư pháp, phân biệt các loại đá. Nghe nói tổ tiên của ông ngoại em là thợ khắc ngọc, kể ra thì em cũng được hưởng gen di truyền đó chứ.” Hạ Sơ nhớ đến hồi nhỏ mà thấy ấm lòng.

Hồi đó, ông ngoại dắt tay cô cháu gái nhỏ nhắn. Sáng mùa đông, cô mặc chiếc áo bông to xù xì, tay đi đôi găng tay dày cộm theo sát ông ngoại. Hai ông cháu chen vào đám đông, nghe mọi người chuyện trò, bàn tán về các loại bát ngọc, bình sứ không biết có từ năm nào.

Ra khỏi chợ, ông ngoại sẽ mua cho cô món khoai lang nướng, bế cô lên xe buýt, trên xe ánh sáng lơ mơ, hai ông cháu vừa ăn khoai, vừa cãi nhau về cái bát ban nãy là giả hay là thật, ông ngoại rút từ trong túi áo bông ra một chiếc bánh đậu mà Hạ Sơ thích ăn nhất, cười tủm tỉm nói: “Hạ Sơ, cháu phải tin vào con mắt của ông. Cháu chịu công nhận những điều ông nói là đúng thì sẽ được ăn cái bánh này.”

Hạ Sơ bĩu môi, liếc mắt, gật đầu đón lấy chiếc bánh ăn vào một cái rồi đưa tay quệt miệng, ngẩng đầu lên nhìn ông nói: “Ông ạ, cháu xem kỹ rồi, ông nói không đúng. Chiếc bát đó không những nhìn không xịn, mà cái dấu dưới đáy bát nhìn rất giả.”

Ông ngoại vênh râu, cười rất thoải mái: “Con bé này, ranh ma thật, biết thế mà còn lừa ăn mất bánh của ông. Ranh mãnh quá!”

Hạ Sơ nghĩ lại thấy buồn cười, nhưng trong lòng cũng thấy buồn buồn.

Hôm sau nữa, Hạ Sơ tan sở về nhà, vừa vào cửa đã ngửi thấy mùi thơm điếc mũi. Cảnh Thần cười hềnh hếch bên một đĩa bánh bao vừa mới ra lò, anh nói: “Hôm nay tiện thể mua ít thịt ba chỉ về, làm ít bánh bao hấp. Ném thử xem tay nghề của anh thế nào, vỏ bánh cũng là do anh làm đấy!”

Nhìn những chiếc bánh bao xinh xắn trên đĩa, một cảm giác hạnh phúc trào dâng trong lòng Hạ Sơ.

Cảnh Thần đẩy đĩa bánh bao đến trước mặt Hạ Sơ như đang cống nạp báu vật: “Ném thử đi, ngon lắm.”

Trước ánh mắt chờ đợi của kẻ nọ, Vân Hạ Sơ vừa cười vừa lấy đũa gấp một chiếc trên đĩa, trên đỉnh chiếc bánh bao vỏ mỏng gần như trong suốt có một lỗ nhỏ, khe chạm vào, nước sốt bên trong trào ra, thơm phức. Vân Hạ Sơ liền gật đầu khen: “Ồ, tay nghề khá đó, rất ngon.”

Cảnh Thần cười rất khoái chí, mắt híp lại, đắc ý: “Anh biết là ngon mà, tay nghề của anh, không phải bốc phét chứ nếu anh mà mở cửa hàng bánh bao thì chắc là phải mời cảnh sát đến giữ trật tự.”

Lúc đầu Vân Hạ Sơ định cảm ơn, thấy kẻ đó ngất ngây con gà tây quá liền cúi đầu ăn, mặc cho anh ta nố.

Sau khi ăn xong, Cảnh Thần chăm chỉ đi rửa bát, Đào Đào đến rủ Hạ Sơ đi tập thể dục thẩm mỹ.

Hai người xuống dưới, đúng lúc gặp cô Vương tăng một đi đổ rác về, nhìn thấy họ, cô Vương hậm hực nói: “Không biết là kẻ phá gia chi tử nào, không biết làm bánh bao thì thôi đừng có cố! Sao mà ngốc thế không biết, hai túi đầy bánh bao hỏng vứt đi, phí phạm quá!”

Đào Đào cười đáp: “Cô à, chưa chắc đã phải như thế đâu, có khi ông chồng nhà nào muốn tặng cho vợ một điều bất ngờ đó.”

Vân Hạ Sơ sững lại, nhớ đến nụ cười đắc ý vừa nãy của Cảnh Thần mà thấy buồn cười, và còn một cảm giác có thể gọi là cảm động nữa.

Trên đường về nhà đi qua siêu thị, ma xui quỷ khiến thế nào mà Hạ Sơ lại vào chọn mua một chai rượu vang, về nhà thấy Cảnh Thần không ở nhà, bèn cất ngay vào tủ rượu.

8. Chương 15 - 16

Chương 15: Con tim thâm rung động

Hai ngày sau, Cảnh Thần phát hiện ra chai rượu đó, liền hỏi rất phấn khởi: “Hạ Sơ, em mua rượu vang à? Rượu Merlot năm 02, loại rượu này cũng được đấy.”

“Vâng.” Hạ Sơ quay lưng về phía Cảnh Thần, mặt đỏ lên.

“Nhưng tự dưng em mua rượu vang làm gì? Kể cả mua thì cũng phải mua của hãng anh chứ!” Cảnh Thần tỏ vẻ tiếc rẻ.

Hạ Sơ hậm hực đứng lên, giật lấy chai rượu: “Em mua để tặng cho người khác. Hơn nữa cũng ngại mua loại rượu rẻ của hãng anh, tiền phần trăm chắc chẳng được đáng bao nhiêu đúng không?”

Cảnh Thần ảm ức trêu môi: “Sao mà nóng tính thế, tiện thể anh nói vậy thôi.”

Hạ Sơ bực lắm, hậm hực ngẩng đầu lên thì thấy vẻ mặt Cảnh Thần rất tiêu tụy, mắt thâm quầng, uể oải, thế là cô lại nén giận, tò mò: “Anh sao vậy? Không được khỏe à?”

Cảnh Thần ngoẹo đầu bước đến trước tủ lạnh, lấy ra một lon Coca uể oải bật ra uống ừng ực.

“Anh ốm à?” Vân Hạ Sơ phát hiện ra sắc mặt anh ta rất tệ.

“Không, mấy ngày vừa rồi ngủ không được ngon.” Cảnh Thần uể oải ngồi xuống cạnh Vân Hạ Sơ: “Gần đây cứ ngủ đến nửa đêm là nghe thấy có tiếng gì đó rất lạ từ tầng trên vọng xuống. Mỗi lần sau khi bị đánh thức, đóng tai lên nghe thì lại không thấy gì nữa, ngủ được một lát thì lại thấy, đến lúc chẳng còn thấy buồn ngủ nữa thì nó lại yên.”

Hạ Sơ thắc mắc: “Có tiếng rất lạ hả, sao em không nghe thấy? Có phải anh công việc áp lực quá lại mắc chứng ảo thính không?”

Cảnh Thần liền nhún vai: “Cũng có thể, nếu hai ngày tới mà không khá lên thì anh sẽ đi tìm bác sĩ tâm lý khám xem sao.”

Hạ Sơ gật đầu tỏ vẻ tán thành.

Tối đến, Hạ Sơ lên phòng 806 tìm Đào Đào tán gẫu, cô rất bất ngờ khi phát hiện ra nét mặt Ngô Mạt cũng rất mệt mỏi, và thế là cô liền thắc mắc: “Lẽ nào đêm đến có tiếng động gì đó rất lạ sao? Sao cả hai người lại có triệu chứng giống nhau thế nhỉ?”

Nghe thấy vậy, Đào Đào cũng tỏ ý thắc mắc: “Tớ không nghe thấy gì cả, Ngô Mạt, có phải cậu cũng giống như Cảnh Thần, bị tiếng động lạ đó đánh thức không? Hả! Lẽ nào trong tòa nhà này có ma?”

Ngô Mạt đang xem phim, không ngoảnh đầu lại mà nói: “Em không nghe thấy gì cả, anh ta mắc chứng ảo thính chẳng?”

Tối đến trước khi đi ngủ, Vân Hạ Sơ khuyên Cảnh Thần: “Anh ra phòng khách mà ngủ, có khi đổi chỗ ngủ lại khá hơn đây.”

Chiều này khá hiệu quả, vì cách phòng làm việc, đêm đến âm thanh kỳ lạ đó nhỏ đi rất nhiều. Cảnh Thần liền chuyển hẳn ra phòng khách ngủ.

Chỉ có điều Ngô Mạt nhìn vẫn mệt mỏi, Hạ Sơ thấy lo nên hỏi han nhiều lần, bị dồn vào chân tường, Ngô Mạt liền lảng sang chuyện khác: “Chị Hạ Sơ, chị nói với chị Đào Đào đừng đi nhảy ở sàn nữa. Chị ấy có thiếu tiền tiêu đâu, tại sao cứ phải đến những chỗ đó để kiếm tiền nhỉ? Em không muốn đi đón chị ấy nữa đâu.”

Đào Đào lườm Ngô Mạt một cái rồi mắng luôn: “Ê! Đừng có mĩa mai chị như thế, chị trong sạch lắm đấy.”

Hạ Sơ vỗ vai Ngô Mạt với vẻ bất lực: “Ngô Mạt, Đào Đào đã làm ở đó được mấy năm rồi, ông chủ là bạn thân của chị ấy, em không phải lo cho chị ấy đâu.”

“Tóm lại là em không đi đón chị nữa đâu, chị tự bắt xe về thôi, em không thích đến những nơi đó.” Ngô Gạt phụng phịu nói.

Đào Đào hậm hực bước tới, véo tai Ngô Mạt quát: “Em nói thế có nghĩa là gì, những nơi đó thì sao? Đó là nơi chị làm thêm, có vấn đề gì không?”

Ngô Mạt đau quá miệng kêu oai oái, Hạ Sơ vội bước đến kéo Đào Đào ra: “Thôi đi, đừng chành chọc nữa, có chuyện gì thì ngồi xuống bình tĩnh nói thôi.”

Lúc này, Đào Đào mới buông tay ra, ngồi phịch xuống sofa. Hạ Sơ nhìn hai người, vừa tức vừa buồn cười.

Im lặng một lát, đột nhiên Đào Đào dịch người lại gần chỗ Ngô Mạt, không thèm quan tâm đến vẻ cảnh giác của Ngô Mạt, khoác vai cậu: “Bạn Ngô Mạt à, tại sao bạn lại ghét chỗ đó thế vậy? Có phải bạn bị người ta quờ quạng, sờ mó gì ở đó rồi không? Hê hê, tớ biết chốn đó có khá nhiều dân đồng tính luyến ái và các bà già lắm tiền, chắc chắc!” Vừa nói Đào Đào vừa vỗ vào đôi má phúng phính của Ngô Mạt.

Ngô Mạt liền đứng phắt dậy, hất tay Đào Đào ra, sầm mặt về phòng.

“Hê hê, chị đi làm đây, em đừng quên đón chị nhé, ai mà quấy rầy em nữa thì em cứ nêu tên chị ra, nói em là người của chị là được, ha ha!”

Đào Đào vừa nói với theo Ngô Mạt, vừa kéo Hạ Sơ với vẻ mặt bắt lực đi ra cửa.

Mười một giờ, Vân Hạ Sơ tắm rửa xong xuôi chuẩn bị đi ngủ thì Ngô Mạt gọi điện thoại đến, giọng rất hoảng loạn: “Chị Hạ Sơ, em và chị Đào Đào bị tai nạn rồi.”

Vân Hạ Sơ liền tỉnh ngủ ngay lập tức: “Bọn em đang ở đâu?”

“Đang ở vành đai ba, em đã gọi điện thoại cấp cứu 120. Xe bị hỏng, em không có vấn đề gì lớn, nhưng chị Đào Đào bị ngất rồi. Mặt chị ấy chảy nhiều máu lắm. Chị Hạ Sơ, làm sao bây giờ?” Ngô Mạt cuống quá nói không đầu vào đâu.

Vân Hạ Sơ hít một hơi thật sâu, tim sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Cô vừa bò dậy vừa mặc quần áo nói: “Em đừng cuống, đừng động vào Đào Đào. Cảnh sát và bác sĩ sẽ đến ngay thôi. Em phải bình tĩnh.”

Cảnh Thần đứng ngoài phòng khách, thấy Vân Hạ Sơ hoảng hốt vội an ủi cô: “Em cứ bình tĩnh, để anh đi cùng em!”

Hai người đến bệnh viện, Đào Đào được tiêm thuốc an thần nên đã ngủ thiếp đi. Đầu cô bị đập vào kính nên chảy rất nhiều máu, còn Ngô Mạt thì đã được đưa vào phòng cấp cứu. Bác sĩ nói cậu bị gãy hai xương sườn, đang phải bó bột. Chân Vân Hạ Sơ chùn xuống, mắt hoa lên. May mà Cảnh Thần nhanh tay đỡ lấy cô, tìm bác sĩ xin cho cô một phòng đỡ cô nằm xuống: “Em đừng cuống, chắc chắn là không sao đâu. Em cứ nghỉ ngơi một lát, yên tâm, còn có anh nữa mà.”

Vân Hạ Sơ gạt đầu, định nói gì xong lại thôi, Cảnh Thần nắm chặt tay cô, mỉm cười nói: “Nhắm mắt ngủ một lát đi, cậu ấy tỉnh anh sẽ gọi em dậy.”

Vân Hạ Sơ ngoan ngoãn nhắm mắt lại, Cảnh Thần cúi người hôn nhẹ lên vàng trán mịn màng của cô. Anh nói: “Ng Sloan nhé, ngủ đi.”

Rồi anh đứng dậy nhẹ nhàng mở cửa đi ra. Vân Hạ Sơ nhắm mắt lại, cảm thấy rất ấm áp.

Cô ngủ mơ màng, không ngon giấc, lúc tỉnh dậy, trời đã tờ mờ sáng. Cảnh Thần bê một chiếc ghế ngồi cạnh đầu giường cô, đang chống cằm ngủ gật, phát hiện ra ánh mắt của Vân Hạ Sơ, liền mở ngay mắt ra cười mệt mỏi. Vân Hạ Sơ đỏ bừng mặt, cả hai đều thấy hơi ngại.

“Ngô Mạt”, Cảnh Thần phá vỡ bầu không khí ngưng ngưng: “Bác sĩ nói là cậu ấy đã qua được giai đoạn nguy hiểm rồi. Anh định nói với em, nhưng thấy em ngủ rồi nên đợi em tỉnh dậy rồi nói sau.”

Vân Hạ Sơ thở phào, nở một nụ cười cảm kích với Cảnh Thần.

Đến khi Ngô Mạt tỉnh lại, đã là ba giờ chiều. Nhìn thấy vẻ lo lắng trên khuôn mặt Vân Hạ Sơ, cậu mỉm cười: “Chị Hạ Sơ, yên tâm đi, em không sao cả. Chị Đào Đào thế nào rồi?”

Vân Hạ Sơ thấy sống mũi cay cay. Đào Đào phải quán băng trên đầu, đứng sau lưng cô khóc thút thít, một hồi lâu mới nức nở nói: “Chị vẫn ổn, Ngô Mạt, chị xin lỗi em, tại chị hại em.”

Ngô Mạt mỉm cười, chậm rãi lắc đầu.

Hóa ra, đêm hôm qua Ngô Mạt đến quán bar đợi Đào Đào hết giờ làm việc. Cậu ngồi trong góc, bị một gã đàn ông người sục mùi nước hoa quờ quạng, quấy rối. Trong lúc đang cố gắng thoát khỏi tay hắn thì lại thấy Đào Đào bị một đám đàn ông vây giữa sàn, lắc mông uốn éo, nhìn rất gợi cảm. Đang trong lúc bực thì gã đàn ông đó lại áp sát tới. Ngô Mạt không kìm được nữa liền đẩy hắn ngã ra đất, xông lên sàn, chen vào chỗ Đào Đào, quát: “Ê, em về đây, chị cứ việc sa ngã ở xứ ma quỷ này đi, thật thấp hèn!”

Rất nhiều người trên sàn đã dừng lại và nhìn họ. Đào Đào tức đến nỗi xin nghỉ với ông chủ ngay lập tức rồi kéo cậu ra cửa lên xe. Trên đường về hai người cãi nhau kịch liệt. Đến vành đai ba, Ngô Mạt nhìn thấy chiếc váy của Đào Đào ngắn đến nỗi chẳng khác gì không mặc, bèn hậm hực bổ sung thêm một câu: “Không biết thế nào là trơ trên!”

Đào Đào giận tái người, lập tức ra sức đấm đá, trong lúc cãi nhau, hai người đã đâm vào hàng rào bảo vệ trên đường, vì thế vụ tai nạn kinh hoàng đã xảy ra.

Nhìn Đào Đào đang khóc rầm rức một cách bất lực, Hạ Sơ hậm hực vỗ vai cô: “Thôi, lớn thế này rồi mà còn bộp chộp hơn cả con nít. Đừng khóc nữa, về phòng nằm nghỉ đi, cẩn thận không bị nhiễm trùng sẽ để lại sẹo đấy.”

Vân Hạ Sơ quay về phòng 806, giúp Đào Đào và Ngô Mạt lấy quần áo để thay giặt trong lúc nằm viện. Sau khi mở tủ quần áo của Ngô Mạt ra, không may làm rơi ra một chiếc hộp, kết quả bóng thủy tinh màu đựng đầy hộp rơi lóc xọc, lăn hết xuống đất, rất chói tai, một hồi lâu mới yên tĩnh trở lại. Cô sững người, sau đó đã hiểu ra ngay vấn đề, hóa ra tiếng động lúc nửa đêm mà Cảnh Thần nói chính là cái này. Cô khóc dở mếu dở, thảm thán: “Đúng là trẻ con!”

Cô liền mang chiếc hộp về phòng 706 và giấu đi, sau đó giả vờ vô tình nói với Cảnh Thần: “Em đã hỏi bảo vệ rồi, nói mấy hôm trước trên tầng có một hộ sửa nhà không chú ý lắm, chắc là làm ảnh hưởng đến anh, nhưng đã sửa xong rồi, anh quay về phòng ngủ được rồi đấy.”

Cảnh Thần liền nghe theo lời cô quay về phòng, đúng là ngủ ngon hẳn lên. Mặc dù trong lòng cũng thắc mắc tại sao lại có người sửa nhà lúc nửa đêm, nhưng không còn tiếng động nên cũng không hỏi thêm gì nữa.

Ngô Mạt nằm viện, Đào Đào xin nghỉ làm ở quán bar, hết giờ làm việc lại vào với cậu, vì rất áy náy nên cô chăm sóc Ngô Mạt rất tận tình, cậu yêu cầu gì gần như cô đều đáp ứng.

“Ngày mai thứ Bảy, anh không phải nấu cơm em đâu, em có việc phải đi.”

Cảnh Thần đang múc canh cho Vân Hạ Sơ, nghe thấy vậy liền hỏi với giọng cảnh giác: “Em đi đâu?”

Hạ Sơ đón lấy bát canh, trả lời: “Hàng năm Hiệp hội đồ trang sức đều tổ chức một số bữa tiệc, để mọi người giao lưu với nhau, thực ra cũng không có gì quan trọng.”

Đột nhiên Cảnh Thần nổi hứng, anh nói: “Tiệc hả? Anh có đi được không?”

“Không được anh ạ, phải có giấy mời.” Hạ Sơ tỏ ý xin lỗi.

“Nếu em thấy không quan trọng thì để anh đi thay em cũng được.” Cảnh Thần ghé sát vào cô, cười rất nịnh bợ và âm ỉ: “Gần đây doanh số bán hàng của anh không tốt lắm.”

Vân Hạ Sơ đã bị anh ta đánh bại, thật khó mà từ chối trước một nhân viên tiếp thị hào hứng thế này, nhưng cô vẫn nghiêm mặt: “Không được, em chỉ có hai giấy mời, Anh Hình và em đã hẹn sẽ đi cùng nhau.”

Cảnh Thần vẫn không chịu bỏ cuộc: “Đến những chỗ đó mệt lắm, em nên ở nhà nghỉ ngơi, phụ nữ không nên xuất đầu lộ diện quá nhiều.”

“Không cần anh phải lo đâu, có An Hình rồi, em buộc phải đi. Hiện nay Ân Y phải mở rộng quan hệ với các công ty lớn trong ngành, ok?” Vân Hạ Sơ cũng cảm thấy vô cùng khó khăn khi phải nhẫn nại giải thích với Cảnh Thần.

“Thế thì thôi vậy.” Cảnh Thần tiu nghỉu ngồi xuống, cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Bữa tiệc bắt đầu vào lúc mười giờ sáng. Vân Hạ Sơ dậy sớm, mặc chiếc váy màu kem, búi cao tóc đằng sau, cô đi đôi xăng đan cao gót, xách túi chuẩn bị đi. Đúng lúc Cảnh Thần mở cửa phòng ngủ ra, nhìn Vân Hạ Sơ đã ăn mặc chỉnh tề bằng đôi mắt còn đang ngái ngủ: “Sớm vậy, em đợi một lát, anh sẽ đưa em đi.”

“Không cần, anh cứ ngủ đi, em tự bắt taxi đi.” Vân Hạ Sơ vừa nói vừa ra cửa.

Đêm hôm qua trời mưa, mặt đường trơn ướt. Vân Hạ Sơ xuống taxi, cẩn thận nhấc váy lên, bước qua một vũng nước nhỏ, kết quả trượt chân, người ngã về phía sau. Đúng lúc này sau lưng có một người kịp thời đưa tay ra đỡ cô, mới không bị ngã. Sau tích tắc hốt hoảng, Vân Hạ Sơ cũng đã đứng vững trở lại, nhìn thấy trước mặt là một cô gái trẻ trung, xinh đẹp, tóc cắt ngắn, cầm hơi nhón, chiếc váy màu vàng, cổ trễ, dài đến đầu gối, nhìn rất sang trọng. Vân Hạ Sơ vội vàng cảm ơn: “Cảm ơn em nhiều lắm!”

“Không có gì đâu chị.” Cô gái tóc ngắn mỉm cười, để lộ ra hàm răng đều tăm tắp.

Vân Hạ Sơ mỉm cười cảm kích, nhìn vũng nước sau lưng lại thấy mình thật may.

“Ê, Hạ Sơ, sao bây giờ cậu mới đến?” An Hình đứng ở cổng vào, từ xa nhìn thấy Hạ Sơ liền ra đón ngay: “Tổ đợi cậu lâu lắm rồi, lẽ mề quá.”

“Hê hê, đường tắc quá.” Vân Hạ Sơ cười hiền lành.

“Mau vào đi thôi.” An Hình liền khoác tay bạn.

Tại bàn ký tên ngoài cửa ra vào, Vân Hạ Sơ tìm đi tìm lại mấy lần trong túi xách: “Lạ thật, rõ ràng là hôm qua đã bỏ vào rồi, sao lại không thấy nhỉ?” Và thế là cô liền nhìn nhân viên bảo vệ đang chờ đợi kiểm tra với vẻ ngượng ngùng, giải thích: “Thành thật xin lỗi, tôi quên mang giấy mời rồi.”

Nhân viên bảo vệ liền tỏ vẻ ái ngại: “Xin lỗi chị, theo quy định là phải có giấy mời.”

“Chúng tôi là đại diện của Ân Y và đã nhận được giấy mời rồi. Anh xem đây là giấy mời của tôi, đây là nhà thiết kế chính Vân Hạ Sơ của công ty chúng tôi, đúng là cô ấy đã không mang theo giấy mời.” An Hình bước tới giải thích.

“Thật sự xin lỗi chị.” Nhân viên bảo vệ tỏ vẻ thông cảm nhưng không thể giúp.

“Thôi vậy, tớ không vào nữa.” Vân Hạ Sơ nhún vai tỏ vẻ bất lực.

“Tôi quen chị Vân Hạ Sơ, chị ấy là bạn tôi, để chị ấy vào đi.”

Cô gái tóc ngắn đứng sau lưng cô đột nhiên lên tiếng và đưa giấy mời ra.

“Dạ vâng, cô Tổng.” Nhân viên bảo vệ lịch sự trả lời: “Chị Vân, mời chị ký tên vào đây.”

Cô gái tóc ngắn nhìn Vân Hạ Sơ và An Hình mỉm cười rồi đi vào trong.

“Cậu quen cô bé ấy à?” An Hình sửng sốt.

Vân Hạ Sơ lắc đầu: “Không quen, vừa nãy ở cổng tớ suýt ngã xuống vũng nước, may mà có cô ấy đỡ tớ.”

An Hình ghé sát vào Hạ Sơ, nói nhỏ: “Tổng Hàm, người kế nhiệm công ty họ Tạ nhiệm kỳ tới, hiện nay đang là Sales Manager của công ty họ Tạ. Nghe nói là rất thân thiện và có sức cuốn hút, mọi người trong ngành rất khen. Vài năm gần đây, công ty họ Tạ càng ngày càng phát triển, đang có xu hướng vươn lên bằng Phúc Trạch.”

“Vậy hả? Không được tận mắt chứng kiến thì cũng khó tin thật, cô ấy trẻ thật” Vân Hạ Sơ thốt lên.

Ông Dương - thường trực của Hiệp hội đồ trang sức là thầy giáo dạy môn giám định đá quý của Vân Hạ Sơ hồi đại học, nhìn thấy Vân Hạ Sơ bước vào liền chào từ xa: “Hạ Sơ, lâu lắm rồi không gặp em.”

Vân Hạ Sơ vội vàng bước tới: “Em chào thầy, thầy Dương, cô em vẫn khỏe chứ ạ?”

“Anh Dương, anh cũng đến à!” Sau lưng vang lên một giọng nói vô cùng quen thuộc, Vân Hạ Sơ sửng sốt quay đầu nhìn lại, thấy Cảnh Thần lê, giày da, thắt cà vạt đen rất chỉnh tề đang cười tươi bước đến. Cuối cùng thì cô đã hiểu tại sao giấy mời của mình lại không cánh mà bay.

“Anh đến làm gì?” Vân Hạ Sơ hỏi nhỏ.

Cảnh Thần cũng trả lời nhỏ: “Bán rượu thôi, ở đây toàn những người sang trọng, giàu có, hê hê, anh trúng lớn rồi!”

Vừa nói, Cảnh Thần vừa gạt một lọn tóc đang xoa xuống mặt cô ra đằng sau tai rất tự nhiên.

Ông Dương nhìn hai người với ánh mắt thắc mắc, nhưng rồi lại thấy Cảnh Thần đã bước đến, khoác tay ông: “Anh không nhớ em à, lần trước em bán cho anh một chai Chateau Haut-Brion, thế nào chất lượng cũng ổn chứ?”

Lần này đến lượt Vân Hạ Sơ sững sốt, chỗ nào cũng thấy anh chàng tiếp thị rượu vang vĩ đại này có mặt. Cô tròn mắt nhìn hai người bỏ lại cô và dặt tay nhau ra một bên chuyện trò rất hoan hỉ.

“Xin chào, chị Vân Hạ Sơ, anh đó là...?” Không biết Tổng Hàm đã bước đến bên cạnh Vân Hạ Sơ từ lúc nào, chạm ly với cô, chỉ vào Cảnh Thần đứng cách đó không xa hỏi.

Vân Hạ Sơ cũng hơi luống cuống, không thể nói đó là kẻ lấy trộm giấy mời của mình vào để bán rượu. Trong lúc cô đang ngần ngừ, thì thấy Cảnh Thần đã chào ông Dương, rảo bước về phía họ.

Tổng Hàm đưa mắt nhìn cô, thấy cô có vẻ bối rối, bèn mỉm cười duyên dáng: “Chị Vân Hạ Sơ, em rất thích phong cách thiết kế của chị, hôm nào có thời gian bọn mình ngồi riêng với nhau một lúc nhé.”

“Rất hân hạnh.” Hạ Sơ lơ đãng trả lời, bên kia Cảnh Thần đã đến gần, đi qua Hạ Sơ, mỉm cười với Tổng Hàm: “Xin chào, rất vui vì được gặp em ở đây, anh có thể nói chuyện với em một lát được không?”

Tổng Hàm mỉm cười gật đầu, Hạ Sơ sững sốt nhìn hai người bỏ lại cô và bước ra một góc chuyện trò rất tự nhiên.

Đợi đến khi bữa tiệc kết thúc, đứng từ xa nhưng Vân Hạ Sơ vẫn nhìn thấy Tống Hàm khoác tay Cảnh Thần ra ngoài.

An Hình thấy nét mặt Vân Hạ Sơ tỏ rõ vẻ khinh thường, bèn hạ thấp giọng nói: “Có chuyện gì vậy, hai người đó quen nhau à? Mà nhìn có vẻ mờ ám nhỉ.”

“Ồ! Chắc là có quan hệ công việc với nhau.” Bề ngoài Vân Hạ Sơ vẫn tỏ ra vui vẻ bình thường, nhưng lại thầm rửa: “Ve vãn cũng nhanh đó nhỉ, xem ra doanh thu tháng này khỏi phải lo rồi!”

Mãi không thấy Cảnh Thần về. Hơn mười hai giờ đêm Vân Hạ Sơ mới mơ màng ngủ thiếp đi, trong đêm tỉnh giấc mấy lần, theo phản xạ liền đồng tai lắng nghe bên ngoài có động tĩnh gì không. Thi thoảng không kìm được lại ngó ra ngoài cửa một lần. Cửa phòng đối diện đang mở, cả gian phòng tối om, trống trải. Một cảm giác thất vọng trào dâng trong lòng Vân Hạ Sơ khiến cô thần thờ.

“Sự làm ảnh hưởng đến em nên anh ngủ ngoài phòng khách.”

Có tiếng nói vọng ra từ tấm đệm ngoài hành lang, giữa bóng tối, giọng vẫn thản nhiên như mọi bận.

Vân Hạ Sơ giật nảy mình, bật ngay đèn ngoài hành lang.

Cảnh Thần nằm nghiêng trên tấm đệm, tay chống đầu, chân đắp ngang hông. Ánh trăng tỏa khắp hành lang. Ánh mắt anh lấp lánh dưới ánh trăng, miệng mỉm cười.

“Ồ! Em ra rót cốc nước uống.” Vân Hạ Sơ luống cuống, vội cúi đầu bước về phía bình nước nóng giữa tiếng cười của Cảnh Thần.

“Em đang đợi anh à?”

Giọng Cảnh Thần thể hiện rõ vẻ khẳng định, khiến tự xưng Vân Hạ Sơ thấy bực. Cô quay đầu lại, trợn mắt nhìn gã đàn ông đẹp trai thích gây sự đó, nói từng chữ một: “Anh đến tận giường nhà người ta bán rượu, làm sao tôi dám ngáng chân anh?”

Ha ha ha! Cảnh Thần nhìn Vân Hạ Sơ với nét mặt ngượng ngùng, cười rất đắc ý, hồi lâu mới ngừng cười nói với giọng rất nghiêm túc: “Hạ Sơ, em đừng ghen nhé, từ trước đến nay anh luôn dựa vào năng lực của mình để bán rượu vang. Thực ra anh là người rất bảo thủ, luôn giữ mình như ngọc.”

“Thôi đi! Tôi dỗi hơi mà ghen với anh à? Anh bán rượu bằng cái gì thì liên quan gì đến tôi?” Hạ Sơ hậm hực quát, đặt mạnh cốc nước xuống mặt bàn, đi qua phòng khách, đóng rầm cửa lại, bỏ mặc anh chàng khó chịu đó nằm ngoài.

Nằm trên giường, tự nhiên Hạ Sơ lại thấy yên tâm hơn rất nhiều, một lúc sau, miệng lại nở một nụ cười.

Chương 16: Tình yêu bắt đầu rất mong manh

Thứ Năm, bạn bè cấp ba hẹn gặp nhau, Hạ Sơ đi làm về sớm, thay bộ quần áo công sở, chọn một chiếc váy đen dài nhìn khá đứng đắn. Cô quần thêm một chiếc khăn màu bạc và đôi xăng đan cùng màu, trang điểm nhẹ nhàng. Vừa đóng bộ xong xuôi, Đào Đào xuống, nhìn thấy cách ăn mặc của cô, liền chu miệng lên: “Thay bộ khác đi. Cậu làm sao vậy? Có phải đi đám ma đâu.”

Hạ Sơ xấu hổ, ngắm chiếc váy của mình một lượt từ đầu đến chân: “Tớ thấy cũng được đó chứ, không phải các ngôi sao nổi tiếng cũng thường mặc đồ đen khi bước trên thảm đỏ đó sao?”

“Thôi đi bà!” Đào Đào phản bác ngay: “Đúng là người ta mặc đồ đen rất đẹp, nhưng chỗ nào cần hở người ta đều để hở. Kiểu váy này của bà chẳng khác gì áo choàng của các bà xơ vậy.”

Chưa nói dứt lời thì Cảnh Thần bước vào, nhìn thấy hai người trong phòng khách liền hỏi: “Bọn em họp lớp ở đâu vậy? Để anh đưa đi nhé.”

“Hay quá, hay quá!” Đào Đào vừa đáp, vừa đẩy Hạ Sơ vào phòng: “Mau đi thay bộ khác đi, nếu không tớ sẽ không đi cùng cậu đâu.”

Bị Đào Đào đẩy vào phòng ngủ, Hạ Sơ miễn cưỡng đi vào, Đào Đào lục tìm một hồi trong tủ quần áo của cô, lôi ra một chiếc váy cúp ngực màu trắng eo cao, đưa cho Hạ Sơ: “Cái này này. Giày là đôi giày da dê màu bạc đó.”

Hạ Sơ đón lấy chiếc váy với vẻ khó xử, ướm thử lên người rồi khua tay chê: “Đừng đừng, mặc cái này lộ liễu quá, bạn bè gặp mặt thôi mà, không cần thiết phải ăn mặc như vậy.”

“Im ngay!” Đào Đào vừa nói vừa bực bội đích thân ra tay cởi chiếc khăn của Hạ Sơ ra: “Thay mau lên, con gái lúc nào cũng phải trang điểm cẩn thận vào.”

Hạ Sơ không biết phải làm thế nào, đành lè mề bước vào phòng thay chiếc váy cúp ngực, eo bó sát, chất liệu mềm mại, gấu váy chỉ điểm viền hoa màu bạc đơn giản. Đào Đào gật gù với vẻ hài lòng vì trông Hạ Sơ trẻ hơn rất nhiều, tiện thể lấy lược búi tóc cao lên cho Hạ Sơ. Trong gương, Hạ Sơ có thêm một vẻ gì đó trong sáng, trang nhã.

“Được rồi, đi thôi.” Đào Đào vỗ tay, kéo Hạ Sơ đang còn tỏ ra e dè ra cửa.

Cảnh Thần đang uống nước, thấy Hạ Sơ để lộ hết phần trên của ngực, liền đặt ngay cốc nước xuống cau mày: “Ê! Không phải em đi họp lớp đó sao? Tại sao lại ăn mặc hở hang như vậy?”

Đào Đào liền lườm một cái: “Anh nói vớ vẩn gì vậy? Chẳng biết thưởng thức gì cả, như thế này hở hang ở đâu? Nhìn nhả nhận, gọn gàng biết bao! Anh không biết chứ hồi trước trong lớp bọn em, có một chàng Đông Gioăng say Hạ Sơ như điên điên, lại còn làm thơ tặng nàng. Em còn nhớ có một câu nói thế này, em mặc váy trắng, tựa như đóa nhài...”

Hạ Sơ đỏ bừng mặt, vội ngắt lời Đào Đào: “Đợi tớ tìm một cái áo khoác mỏng vào đã, có khi tối về cũng lạnh đấy.” Nói xong, cũng không để cho Đào Đào ngăn lại mà chạy vào phòng, lục tủ lấy ra một chiếc áo khoác mỏng màu bạc khoác ở bên ngoài chiếc váy cúp ngực, lúc này mới tự tin đi ra: “Đào Đào, bọn mình đi thôi.”

Cảnh Thần sầm mặt cầm chìa khóa ô tô đi ra, Hạ Sơ và Đào Đào bước theo sau. Lên xe, Đào Đào lấy ra lọ nước hoa Chanel 5, xịt vào cổ tay và sau tai Hạ Sơ, nói với vẻ bí ẩn: “Cậu biết không? Tần Đông cũng tham gia họp lần này. Hình như cậu ấy vừa lấy bằng tiến sĩ ở Mỹ, định về nước lập nghiệp. Theo nguồn tin chính xác thì hiện nay vẫn đang độc thân. Có khi vẫn chưa quên cậu đâu, hê hê! Hay là cậu suy nghĩ đi, tớ và lớp trưởng sẽ ra mặt để vun vén cho hai người nhé.”

Hạ Sơ nghĩ một lát, ngượng ngùng hỏi: “Tần Đông là ai nhỉ? Tớ chẳng nhớ gì cả.”

Đào Đào sững lại, hậm hực liếc Hạ Sơ một cái: “Cậu chẳng có lương tâm gì cả, ngay Tần Đông mà còn không nhớ. Chính là chàng hoàng tử dương cầm trong lòng con gái lớp mình đó. Lần nào trường biểu diễn văn nghệ đều có mặt cậu ta. Cậu thật là vô tâm, thế mà người ta còn coi cậu là đóa hoa nhài trong trắng, tinh khôi nữa đấy.”

“Ồ!” Hạ Sơ vắt óc nghĩ lại, hình như có một chiếc bóng khá mơ hồ như thế, ngồi bên đàn dương cầm, mười ngón tay thon dài, dáng rất đẹp. Nhưng hồi học cấp ba, ngoài việc học ra, thế giới của cô chỉ có đá, ngọc, đồ cổ. Trong lớp không chơi thân nhiều với ai, chính vì thế bây giờ vắt óc một hồi lâu, cũng không nhớ ra được hình ảnh cụ thể, cô liền lắc đầu với vẻ biết lỗi: “Tớ thực sự không nhớ trông cậu ấy như thế nào nữa.”

“Vân Hạ Sơ!” Đào Đào đưa tay cốc ngay lên đầu Hạ Sơ: “Đợi lát nữa gặp mặt, cậu nhìn cho kỹ nhé, nhớ phải nắm bắt cơ hội đấy. Nếu cậu ngại thì cứ giao cho tớ, hê hê!”

Từ nãy đến giờ Cảnh Thần vẫn ngồi yên lái xe, cuối cùng không chịu được nữa liền nhắc: “Đừng quên là Vân Hạ Sơ đã kết hôn rồi nhé.”

“Hả?” Đào Đào cao giọng với vẻ hơi ngạc nhiên: “Kết hôn? Không phải hai người sẽ bye bye nhau sau khi hợp đồng đến hạn đó sao?”

Cảnh Thần im lặng một lúc rồi buông ra một câu: “Thế thì trong thời gian hợp đồng có hiệu lực không được phép cặp bồ.”

Vân Hạ Sơ và Đào Đào liền đưa mắt nhìn nhau, có vẻ khó hiểu trước lời tuyên bố xanh rờn của Cảnh Thần.

Xe dừng lại trước khách sạn - nơi tổ chức họp lớp, Hạ Sơ liền quan tâm nhắc Cảnh Thần: “Em cũng không biết mấy giờ cuộc họp kết thúc. Anh đi ngủ trước đi, đừng đợi em.”

Cảnh Thần không nói gì, không thèm nhìn Hạ Sơ mà cho xe chạy thẳng.

Hạ Sơ không biết phải làm thế nào, ngoảnh đầu lại thì thấy Đào Đào đang cười rất ranh mãnh, nói: “Hạ Sơ, hình như anh chàng Cảnh Thần nhà cậu ghen thì phải.”

“Làm gì có, đừng nói linh tinh.” Hạ Sơ vội ngắt lời bạn.

Cũng như mọi năm, chủ đề chuyện trò của mọi người là những chuyện tếu nhau năm xưa, công việc hiện tại, vợ chồng... bầu không khí ồn ào và ấm cúng.

Đến giữa chừng thì một cậu mặc áo phong Nike cộc tay, đập người từ bàn bên cạnh bước sang, ngồi xuống cạnh Hạ Sơ và Đào Đào, cười nói: “Chào hai người đẹp.”

Hạ Sơ ngần ngừ một lát, Đào Đào đã đưa tay ra bắt tay người đó: “Chào tiến sĩ, nghe nói chuẩn bị về nước lập nghiệp à?”

“Chưa đâu vào đâu cả, còn đang chuẩn bị.” Tần Đông cười rất khiêm tốn.

Hạ Sơ kín đáo nhìn anh chàng hoàng tử dương cầm năm xưa mà Đào Đào nói, đeo một cặp kính không gọng, vì người đậm nên các nét trên mặt cũng bị ảnh hưởng.

Ba người nói chuyện một lát, từ đầu đến cuối vẫn có vẻ gò bó và xa lạ. Tần Đông xin số điện thoại của Đào Đào và Hạ Sơ rồi về bàn. Đào Đào than nhỏ: “Haizz! Đường đường là chàng hoàng tử, sao bây giờ nhìn xấu hẵn đi nhỉ.”

Hạ Sơ mím môi cười thâm.

Lúc bữa tiệc kết thúc đã là nửa đêm.

Tần Đông rất lịch sự đưa Đào Đào và Hạ Sơ về nhà, ba người đứng dưới sân nói với nhau mấy câu rồi mới chào tạm biệt.

Hạ Sơ đã rón rén vào nhà, bật đèn, cô giật nảy mình vì nhìn thấy Cảnh Thần đang nằm dựa lưng vào tấm đệm ngoài ban công: “Sao anh lại ngủ ở đây?”

“Sao không mời chàng hoàng tử dương cầm của em lên nhà ngồi một lát?” Cảnh Thần hỏi với vẻ châm chọc.

“Anh đừng nói linh tinh, chán chẳng buồn nói với anh nữa, em đi ngủ đây.” Hạ Sơ thấy rất khó hiểu.

“Nếu chàng hoàng tử dương cầm của em chịu trả cho anh năm trăm nghìn tệ thì anh có thể ly hôn với em.” Cảnh Thần nhìn Hạ Sơ trong chiếc váy cúp ngực màu trắng, thần sắc nhìn nhanh nhẹn hơn bình thường rất nhiều, má còn đỏ hồng lên, trong lòng tự nhiên cảm thấy khó chịu.

Hạ Sơ ngoái đầu lại, dường như muốn cố tình chọc tức Cảnh Thần, nghĩ thế nào cô lại mỉm cười rất tươi với anh: “Hoàng tử dương cầm của em phải bỏ tiền mới lấy được em à? Em cố gắng chịu đựng mấy tháng nữa là thành công rồi. Năm trăm nghìn tệ có thể tổ chức một đám cưới hoành tráng như trong truyện cổ tích, việc gì phải trả anh?”

Nói xong, Hạ Sơ liền quay về phòng đóng cửa lại, tắm xong nằm lên giường, nhớ đến anh chàng Cảnh Thần tự dưng gây sự đó mà không giấu nổi nụ cười. Lúc này, cô nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân gấp ngừng. Một lát sau, dường như dừng lại trước cửa phòng cô. Theo bản năng, Hạ Sơ liền nín thở, cảm thấy rất căng thẳng và như đang chờ đợi một điều gì đó. Chỉ có điều đợi một hồi lâu cũng không thấy có tiếng gõ cửa vang lên, tiếng bước chân ngoài cửa lại ngán ngừ bỏ đi. Hạ Sơ nghiêng người nhìn ra cửa, thở dài, không hiểu sao tự nhiên lại thấy trong lòng hụt hẫng, cô vội nhắm mắt lại, thầm cảnh cáo mình: “Ngủ đi thôi, đừng nghĩ linh tinh nữa.”

Nửa đêm trời mưa, cửa sổ không đóng, tiếng mưa rơi xuống máy điều hòa ngoài cửa sổ đã đánh thức Vân Hạ Sơ đang lơ mơ ngủ. Đêm mưa đầu thu, gió lạnh ùa vào.

Hạ Sơ đứng lên đóng cửa sổ, đột nhiên nhớ ra cửa sổ ở ban công ngoài phòng khách cũng chưa đóng, Cảnh Thần nằm trên phản cao, sợ mưa sẽ hắt vào. Cô nhớ đến vẻ mặt trẻ con của kẻ đó, lại thấy mềm lòng. Cô ngần ngừ một lát rồi ra mở cửa phòng ngủ, rón rén bước ra ngoài, bỏ dép giẫm chân lên phản cao. Đường như Cảnh Thần đã ngủ rất say, Hạ Sơ nhẹ nhàng bước qua anh và đóng cửa sổ lại, gạt tiếng nước mưa lộp độp ra ngoài cửa sổ.

Bên ngoài mưa rơi tầm tã, hơi nước dần dần tạo thành một lớp hơi mỏng trên kính. Đã gần sáng, gió lạnh lạnh, trời vẫn tối sẫm. Dừng một lát, Hạ Sơ nhẹ nhàng quay người, chuẩn bị về phòng ngủ tiếp. Cô bước qua Cảnh Thần, đưa chân dò dẫm một hồi trong bóng tối dưới phản, cúi người xuống tìm, mới phát hiện ra đôi dép đặt ở đó đã không thấy đâu nữa. Hạ Sơ sững người, rồi quay sang Cảnh Thần như đang ngủ rất say, ánh sáng lơ mơ, nhưng vẫn nhìn thấy anh nhắm mắt, nhướn mày.

“Trả dép cho em.” Hạ Sơ hậm hực.

Cảnh Thần không nói gì, Hạ Sơ liền bực bội đá cho hắn ta một cái.

“Ê! Em nhẹ thôi, định mưu sát chồng hả?” Cảnh Thần gào lên.

“Mau trả cho em đi.”

“Thôi được, em tự lấy đi.” Cảnh Thần miễn cưỡng chỉ xuống phía dưới rèm cửa ở trên đầu mình.

Hạ Sơ hậm hực cúi qua người Cảnh Thần để lấy dép.

Trong đêm tối, hai người rất gần nhau, đột nhiên Cảnh Thần đưa tay lên vuốt má Hạ Sơ, ngón tay anh ấm ấm. Anh nằm ngửa, mặt mày như ngọc, đôi mắt đen láy, nhìn Hạ Sơ chăm chú: “Hạ Sơ, anh không ngủ được, anh nhớ em.”

Người Hạ Sơ cứng đờ, một cảm giác ấm áp xa lạ trào dâng trong lòng. Trong đêm mưa tầm tã như thế này, nghe thấy anh nói anh nhớ cô, đột nhiên âm thanh đó vọng lại rất lâu, đầu óc rối bời, đất trời được bao phủ bởi một màn mưa trắng xóa. Trong lúc Hạ Sơ còn đang sững sờ vì ngạc nhiên, Cảnh Thần đã nhổm người dậy, ôm chặt eo cô, đặt nụ hôn xuống đôi môi cô, nhẹ nhàng êm ái, lông mi của anh rơm rớm hơi nước, rung rung nhẹ nhàng.

Bên ngoài, mưa mỗi lúc một to hơn, nước đã chảy thành dòng nhỏ xuống cửa sổ, nhạt nhòa trên kính, chảy xuống máy điều hòa bên ngoài ban công, phát ra những tiếng kêu lộp bộp. Hạ Sơ thấy cảnh vật trước mắt mình mờ đi. Không biết bàn tay Cảnh Thần đã len qua chiếc váy ngủ vuốt bờ lưng mềm mại của cô từ lúc nào, rồi bàn tay đó chậm rãi đưa xuống trước ngực. Những chỗ bàn tay lướt qua, làn da tựa như có hoa đào nở rộ, mùi thơm phảng phất, người nóng bừng bừng, không khí khiến người ta ngọt ngào. Hạ Sơ định đẩy người trước mặt ra, nhưng Cảnh Thần không chịu buông tay. Anh đưa bàn tay còn lại đỡ lấy gáy cô, nụ hôn miết xuống tận cổ, khiến trái tim Hạ Sơ nóng bừng.

Mưa đã nhỏ dần, màn đêm dần dần yên tĩnh trở lại, đèn đường đứng lẻ loi giữa đêm khuya vắng lặng sau cơn mưa.

Căn phòng dần dần dịu mát trở lại, bầu không khí vẫn còn vương vấn những xúc cảm dạt dào. Cảnh Thần nhìn Hạ Sơ chăm chú. Ở đó, má cô vẫn đỏ bừng, giữa ánh sáng mờ mờ, tựa như một đóa hoa hải đường nở giữa đêm tối, hương thơm dịu dịu. Mái tóc phủ xuống bờ vai, mềm mại như tảo biển quệt vào mu bàn tay của anh, trái tim cũng mềm mại như nước.

Hạ Sơ giật mình tỉnh lại giữa một trạng thái hỗn độn, mơ hồ, trước đôi mắt sáng ngời của Cảnh Thần, cô lại ngượng ngùng tránh ra chỗ khác, tựa như con thú nhỏ đang giật mình.

“Hạ Sơ, thực ra đêm hôm em vào nhầm phòng, anh không làm gì cả.” Cảnh Thần thì thầm rất nhỏ, nhưng Hạ Sơ lại giật nảy mình vội ngẩng đầu lên, sững sờ nhìn anh. Sau đó cô luống cuống đứng dậy, vội lấy chiếc váy quần tạm lên người, cũng không còn kịp đi dép mà vội chạy chân đất qua phòng khách rồi về phòng mình.

Trái tim đập thành thịch như bị lửa đốt.

Điều này có nghĩa rằng, đây là lần đầu tiên giữa anh và cô!

Cô rất tỉnh táo, nhưng không thể từ chối. Mặc dù trong lòng không muốn thừa nhận, nhưng khoảnh khắc ban này, có thể là cô đã tiếp nhận anh bằng cơ thể và trái tim chân thành của mình.

Cảnh Thần nhìn theo bóng dáng luống cuống của Hạ Sơ, mở miệng nhưng không gọi được thành tiếng, trong lòng tự nhiên cũng cảm thấy lo lắng và bất an.

Ngoài cửa sổ, bóng cây đổ dài, khí trời lạnh lạnh, anh khoác chiếc áo ngồi xuống phản cao, nhìn cửa phòng ngủ khép chặt của Hạ Sơ, cảm giác lưu luyến và yêu thương siết chặt lấy lồng ngực, không chịu rời xa.

Anh nhớ đến lần đầu tiên gặp cô, là trong buổi họp báo giới thiệu sản phẩm mùa xuân của Ân Y, anh còn nhớ bộ sản phẩm đó có tên gọi Đẹp khúc mùa xuân. Chiếc đàn violon xinh xắn, chiếc đàn dương cầm với các phím đen trắng... Đường như có giai điệu rộn ràng đang ngân lên từ các mẫu trưng bày xinh xắn đó.

Lúc đó anh ngồi trên ghế dành cho khách quý ở bên trái sân khấu, tay cầm cuốn catalogue của sản phẩm mới, vừa nhìn đã bị chiếc kèn bạc in ở trang bìa được bán ra với số lượng hạn chế thu hút. Chiếc kèn dài khoảng ba centimet, các đường vân trên thân kèn được dát vàng hồng, trên đỉnh có chạm một viên kim cương nhỏ, nhìn đơn giản mà không mất đi vẻ sang trọng. Anh nghĩ, chắc là nhà thiết kế của Ân Y là nhân vật như Prada, họ đã đặt ra yêu cầu thẩm mỹ rất cao về thời trang.

Nhưng khi An Hình giới thiệu hết bộ sản phẩm mới của Ân Y và long trọng mời ra Vân Hạ Sơ, nhà thiết kế chính của Ân Y, anh nhìn thấy hàng ghế đầu có một cô gái mặc chiếc váy liền thân màu kem đứng dậy, trên tóc kẹp một chiếc kẹp tóc đính hạt cũng là màu kem, mái tóc phủ dài trên bờ vai, tựa như đám cỏ nước ở các viện bảo tàng thủy sinh, mềm mại, duyên dáng. Từ đầu đến chân, món đồ trang sức duy nhất nổi bật là chiếc vòng đeo tay được kết bằng hoa lan tiên màu vàng nhạt, nhìn rất nhẹ nhàng, thanh thoát.

Đột nhiên anh nhớ đến câu: “Sở vị Y Nhân, tại thủy nhất phương.”

Tuy nhiên, đó chỉ là cảm giác thoáng qua, trong giây phút đó, điều mà anh nghĩ đến nhiều nhất là hãy bắt đầu từ cô bé Vân Hạ Sơ này. Thông tin cho thấy, cô đang độc thân, tính tình dịu dàng, nhưng lại là một trong những trụ cột của Ân Y, là trợ thủ đắc lực của An Hình. Hai người khá thân nhau, mấy năm qua Vân Hạ Sơ đã từ chối lời mời của nhiều công ty đồ trang sức mặc dù họ đã đưa ra mức lương hấp dẫn để thu hút cô. Về điểm này, anh rất tự phụ và cho rằng, đó là vì anh chưa ra tay.

Anh nghĩ, nếu thuận lợi, Vân Hạ Sơ sẽ trở thành quân cờ quan trọng để anh thực hiện ước mơ.

Anh chuyển đến phòng 706, mang theo toàn bộ tài liệu về Vân Hạ Sơ, tuổi tác, chiều cao, nhóm máu, sở thích, tính tình, hoàn cảnh gia đình, trình độ học vấn... chuẩn bị tìm điểm thích hợp nhất để ra tay. Anh đã từng nghĩ đến rất nhiều vai diễn: Bạn hồi nhỏ? Con trai của bạn thân của ba mẹ cô? Fan hâm mộ?

Anh đã vắt óc tính toán để không xảy ra sai sót nào. Hôm đó, anh nhìn thấy Hạ Sơ thút thít khóc một mình ở cầu thang, đưa giấy ăn cho cô, thầm nghĩ cô gái nhìn có vẻ rất lạnh lùng này lại giấu mọi người và khóc thầm như thế này, chắc là đã bị anh chàng người yêu không ra hồn nào đó bỏ rơi. Anh chợt nghĩ có thể đây là một cơ hội tốt, cần tranh thủ ra tay ngay! Chỉ có điều anh chưa kịp ra tay thì thấy Hạ Sơ vào nhầm phòng do say rượu, mò thẳng lên giường anh rồi lăn quay ra ngủ. Anh vô cùng sửng sốt, nhưng vẫn tắt đèn mặc quần áo đi ngủ, anh nghe thấy cô mơ màng nói: “Ông ngoại ơi, làm gì có cái gọi là Kim ngọc lương duyên?” Trong lúc nói mơ, nước mắt lăn dài xuống gò má, dần dần ướt cả gối, trong mơ chạm phải cánh tay anh, thế là cô liền ghé sát mặt vào, ôm chặt tay anh, cau mày, tựa như một đứa trẻ rất ảm ỉm.

Tự nhiên anh lại thấy cảm động, một nỗi cảm động khó tả, cô gối đầu lên cánh tay anh, nước mắt vẫn còn âm ỉ. Trong bóng tối anh không thể hiểu suy nghĩ của mình, có một lúc anh đã nghĩ, đã thế này rồi thì cứ tranh thủ cơ hội đã rồi tính sau, mối quan hệ càng phức tạp, cơ hội càng nhiều! Anh giả giọng lưu manh trêu cô đang say lúy túy một hồi, nhưng cuối cùng vẫn không bước nửa bước vào vùng cấm. Anh không hiểu mình sợ cái gì, trực giác chỉ mách bảo anh rằng không nên làm như vậy, không nên làm tổn thương cô.

Anh không thể ngờ rằng, anh tính toán mọi việc để đến đây, thậm chí lợi dụng cơ hội để dựng hiện trường giả rằng hai người đã có quan hệ với nhau, cố gắng đưa mọi việc vào kế hoạch, nhưng không hiểu mình đã đánh mất trái tim từ lúc nào. Có lẽ là cái nhìn thoáng qua hồi đầu, thế giới của anh đã có một đóa hoa ngải tiên nở rộ đầu hạ, nhẹ nhàng, thơm mát, ngay cả hương thơm cũng rất phảng phất. Nhưng chẳng biết hình ảnh Hạ Sơ đã len sâu vào trái tim anh từ lúc nào. Sau đó, dường như càng ngày anh càng quen với cuộc sống chung dưới một mái nhà, nhìn vẻ bình thản thường trực trên khuôn mặt cô, lúc cô cắn môi giờ nắm đấm trước mặt anh, thỉnh thoảng thẳng thế liền quay đầu đi len lén mỉm môi mỉm cười, rõ ràng là cô đã rung động, nhưng vẫn giấu kín tình cảm trong lòng. Anh biết là không nên, nhưng lại không kìm chế được mình, anh đã đấu tranh nhiều lần, nhưng càng ngày càng lún sâu hơn.

Sau khi Triệu Chí Hàm đem mẫu Kim ngọc lương duyên đến Phúc Trạch, anh đã cố gắng hết sức để thuyết phục mọi người từ bỏ phương án đó trong cuộc họp thảo luận chương trình quảng cáo cho Kim ngọc lương duyên. Trong lòng anh chỉ mong giữ lại được bộ sản phẩm là của hồi môn độc nhất vô nhị của Vân Hạ Sơ, cũng coi như dành cho lương tâm của mình một con đường. Có thể đến cuối cùng, anh sẽ bắt chấp tất cả và tặng cho cô Kim ngọc lương duyên suốt đời! Hôm đó khi cuộc họp kết thúc, anh hào hứng lái xe về nhà nhưng lại nhìn thấy Hạ Sơ và Ngô Mạt đang nói chuyện vui vẻ ngoài phòng khách, giây phút đó anh chợt phát hiện ra có lẽ anh đã lên mọi kế hoạch, nhưng lại bỏ lỡ kế hoạch với trái tim mình.

Trong đêm mưa này, anh biết mình đã không thể buông xuôi được nữa, chỉ có điều không biết còn giấu được Hạ Sơ bao lâu nữa. Anh nghĩ, có lẽ tiếp theo anh nên nghĩ một kế hoạch vẹn toàn, dần dần chiếm lấy trái tim Hạ Sơ, đồng thời thực hiện ước mơ của anh.

Cuộc họp thường lệ vào buổi sáng vừa kết thúc, An Hình nhìn Hạ Sơ đang thu dọn tài liệu, tò mò: “Sao vậy? Hôm nay mình đánh má hơi đậm à?”

Hạ Sơ vội lắc đầu, bất giác đưa tay lên sờ má: “Làm gì đến nỗi, đỏ lắm à?”

“Ừ!” An Hình gật đầu: “Nhìn như đóa hoa vậy, hồng hào lắm. Hình như mới sảy thai được ba tháng đúng không? Tốt nhất các cậu nên giữ gìn.” Vừa nói An Hình vừa húc khuỷu tay vào eo cô với vẻ mờ ám.

“Làm gì có? Đừng nói linh tinh.” Hạ Sơ vội vàng phủ nhận, nhưng mặt càng đỏ hơn.

An Hình phì cười: “Đi thôi, vào phòng làm việc của tớ nói chuyện đi, hê hê!”

“An Hình này!” Hạ Sơ đấu tranh một hồi, lấy hết can đảm: “Cậu bảo làm ”chuyện ấy” trong thời gian không an toàn, rồi lại không ”bảo vệ”, có phải rất dễ có bầu hay không?”

“Cái đó là sao?” An Hình cười ranh mãnh, cao giọng hỏi.

Vân Hạ Sơ ngượng ngùng lườm bạn một cái.

“Hê! Là chuyện đó chứ gì. Cậu ngần này tuổi đầu rồi mà sao còn thẹn thùng như con gái vậy? Có gì mà ngại chứ.”

Từ trước đến nay An Hình vốn hay nói to, có người đi qua phòng họp, liếc mắt nhìn vào.

Hạ Sơ hậm hực ôm tập giấy tờ lên quay người đi ra.

“Ái khanh! Nàng đừng giận, nghe trẫm nói đây này.” An Ninh vội đuổi theo, khoác tay lên vai Hạ Sơ, cười hề hề, ghé sát vào tai Hạ Sơ hạ giọng: “Này, để cho an toàn thì cậu nên đến hiệu thuốc mua một hộp tránh thai khẩn cấp. Nhưng đề nghị lần sau không được cao hứng như vậy, nhớ mang cái đó nhé, ha ha!”

Vân Hạ Sơ liền làm theo, sau khi hết giờ làm việc lén lén lút lút đến hiệu thuốc mua thuốc giấu trong túi xách, trước khi đi ngủ xé vỏ hộp ở trong phòng, cho thuốc vào hộp thuốc có bốn ngăn hay sử dụng khi đi du lịch, mới mang cốc ra phòng khách lấy nước.

Cảnh Thần đang thay nước cho bình đun nước, ánh mắt hai người chạm nhau, cả hai đều tỏ ra bối rối. Thấy Hạ Sơ một tay cầm hộp thuốc bốn ngăn, một tay cầm cốc, Cảnh Thần liền gợi chuyện: “Em uống thuốc à?”

“Vâng.”

“Sao vậy? Người không khỏe à?”

“Không, không sao, vitamin thôi.”

“Ồ!”

“Nước còn phải đun một lát nữa, em ra sofa ngồi đợi một lúc.”

“Vâng.” Hạ Sơ đặt hộp thuốc và cốc lên tủ cạnh bình đun nước, ra sofa ngồi xem ti vi.

Năm phút sau, Cảnh Thần nhắc: “Nước sôi rồi, anh rót cho em rồi đây, anh đi ngủ trước đây, chúc ngủ ngon.”

Mặt Hạ Sơ hơi đỏ lên, trả lời mà không ngoảnh đầu lại: “Vâng, chúc ngủ ngon.” Tim đập thành thịch, uống thuốc xong cô lại nhắc mình lần nữa, đừng nghĩ linh tinh, coi như là chuyện tình cờ, đều là người lớn cả rồi!

9. Chương 17 - 18

Chương 17: Hình như là tình yêu

Sáng sớm, Hạ Sơ đẩy cửa phòng làm việc, rất bất ngờ khi thấy An Hình đang ngồi trên ghế của cô, nét mặt nghiêm nghị dường như có chuyện gì quan trọng chuẩn bị nói.

Hạ Sơ đặt túi xách xuống, nói với Tiền Duyệt đang ng báo vào: “Tiền Duyệt, phiền em pha giúp chị cốc cà phê nhé.”

An Hình liền giro tay: “Pha cho cả chị một cốc nữa nhé, cho nhiều đường một chút.”

“Hả! Sao tự nhiên lại thay đổi phong cách vậy, không phải từ trước đến nay cậu không thích cho đường đó sao?” Hạ Sơ cười hỏi.

An Hình đặt tờ báo trong tay xuống, nhìn Hạ Sơ đang cười híp mắt, thở dài: “Haizz! Hạ Sơ, cậu chưa đọc báo ra hôm nay đúng không?”

“Hả! Chưa, sao vậy?”

“Ừ, cậu đọc đi.” Vừa nói, An Hình vừa đưa tờ báo đang cầm trên tay cho Hạ Sơ.

Trên trang giải trí, ảnh một diễn viên đang hot của Hàn Quốc được đăng rất to ở vị trí nổi bật nhất. Bản tin phía dưới nói rằng, người đẹp nổi tiếng châu Á này sẽ là đại sứ hình ảnh cho bộ sản phẩm dành cho giới trẻ của tập đoàn Phúc Trạch, hai bên đã ký được thỏa thuận hợp tác sơ bộ.

“Xem ra, Phúc Trạch chuẩn bị đầu tư phát triển thị trường sản phẩm vừa và thấp rồi, chắc chắn sẽ tác động không nhỏ đến chúng ta. Dù sao thì cũng chưa có công ty nào có thực lực hùng mạnh như vậy trong phân khúc thị trường này.” An Hình nói với giọng lo lắng.

Hạ Sơ đọc đi đọc lại bản tin hơn năm trăm chữ đó, rồi nói: “Hiện tại vẫn chưa phát hiện ra được gì nhiều, bọn mình cũng đừng quá căng thẳng, có khi Phúc Trạch mới chỉ tung lên dư luận để gây âm ỉ vậy thôi. Tổ nghị hiện tại cái mà bọn mình có thể làm, trước hết vẫn phải đảm bảo chất lượng sản phẩm của mình, tăng cường xây dựng thương hiệu cho Ân Y”.

“Haizz! Xem ra cái cây non như bọn mình vẫn phải dựa vào bản thân để có thể tiếp tục lớn mạnh trong phong ba bão táp. Nhưng bọn mình cũng phải tìm cơ hội thích hợp để bùng nổ.” Vừa nói, An Hình vừa đưa tay trái gõ xuống bàn và cau mày lại: “Với tư cách là giám đốc điều hành, tớ phải tìm ra cách để đầu tư cho việc phát triển, quảng cáo thương hiệu, nhưng do kinh phí của bọn mình cũng có hạn, không thể mời các sao lớn tham gia quảng cáo. Vì vậy bọn mình phải tìm con đường tốn ít tiền nhưng hiệu quả lại lớn. À, tớ sẽ đi triệu tập phòng quảng cáo để nghiên cứu xem sao, cậu cứ làm việc đi nhé. Cậu bảo Tiền Duyệt ng cà phê vào phòng họp cho tớ.”

Nói xong, An Hình lại hùng hục đi ra ngay, bên ngoài có tiếng cô gọi mọi người vào họp. Hạ Sơ ngồi xuống, cầm tờ báo trên bàn lên và bắt đầu xem lướt.

Sau đêm mưa nhiệt tình đó, Hạ Sơ và Cảnh Thần bước vào giai đoạn sống chung hết sức mong manh. Gặp nhau ở các phòng ngoài, cả hai đều mỉm cười, chào nhau rất lịch sự, trước khi đi ngủ, sau khi nói câu chúc ngủ ngon, ai về phòng người nấy. Trước khi đi ngủ, Hạ Sơ phát hiện ra rằng mình vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi, liền vội vàng nghiêm mặt lại, nhủ thầm: “Đừng nghĩ linh tinh, Vân Hạ Sơ, nhà người và anh ta chỉ kết hôn theo hợp đồng. Năm sau hợp đồng hết thời hạn, là có thể ly hôn một cách êm đẹp! Đây là người đã trưởng thành, kể cả đêm hôm đó cả hai đều rất tình nguyện, nhưng cũng chỉ có vậy mà thôi. Đàn ông đẹp trai như vậy, làm sao có thể chung sống yên ổn cả đời.”

Nghĩ xong, Hạ Sơ lại thấy có cái gì đó hụt hẫng, lẻ loi. Sự tiếp xúc thân mật giữa hai cơ thể, lại khiến cô dần dần đánh mất nguyên tắc của mình, mọi thứ dần dần trở nên mơ hồ.

Trong mơ, lại thấy Cảnh Thần đến chào tạm biệt. Anh vẫy tay, vẫn nụ cười lưu lư nh như bình thường. Anh nói: “Hạ Sơ, anh đi đây, em nhớ giữ gìn sức khỏe nhé.”

Hạ Sơ cuống quá, vội đưa tay ra túm lấy anh. Thế nào mà lại túm ngay vào chiếc đồng hồ báo thức trên đầu giường, rồi cô giật mình tỉnh dậy vì chiếc đồng hồ rơi xuống đất phát ra tiếng kêu giòn tan. Nhớ lại vẻ sốt sắng của mình trong giấc mơ vừa nãy, bất giác cô cũng sờ ngòì thẳng dậy, nhìn thấy trời đã sáng, trong lòng lại thấy có cái gì đó trống trải.

Lúc ăn sáng, hai người gặp nhau trên bàn ăn. Hạ Sơ nhìn Cảnh Thần đang ngòì đối diện với mình, đang phết bơ lạc vào bánh mì. Đầu anh hơi cúi, tay cầm dao, chăm chú phết từng lớp bơ lạc lên mặt bánh mì, sau đó lại cẩn thận phết cho đều phần bơ lạc dính ở rìa bánh. Hạ Sơ nhìn thấy bánh mì đã được phết bơ rất đều, chỉ chênh nhau một phần mười milimét là cùng, tuy nhiên, dường như Cảnh Thần vẫn không có ý định dừng tay.

Hạ Sơ không kìm được nữa bèn hắng giọng nhằm thu hút sự chú ý của Cảnh Thần.

Đến lúc này, Cảnh Thần mới tạm dừng công trình phết bơ lạc, đưa mắt nhìn Hạ Sơ, cười rất hiền lành: “Hạ Sơ, có chuyện gì vậy?”

“À!” Hạ Sơ cắn môi theo thói quen: “Buổi chiều Ngô Mạt ra viện, phiền anh đi đón cậu ấy được không?”

“OK, để anh sắp xếp thời gian một chút.” Vừa nói, Cảnh Thần vừa rút điện thoại di động ra xem thời gian biểu, không hiểu xúc động thế nào mà làm lật chiếc đĩa đựng miếng bánh mỳ tuyệt vời. Hạ Sơ nhìn kiệt tác nghệ thuật rơi tự do xuống đất, mặt phết bơ lại úp ngay xuống dưới.

Hạ Sơ cố nhịn, nhưng không nhịn được, cười ra cả nước mắt.

Cảnh Thần bèn lên vò đầu, hiếm khi thấy anh bèn lên như vậy, sau đó cũng cười lớn hồi lâu.

Hạ Sơ đặt cốc xuống, lau miệng, cười rất vui vẻ: “Em đi làm đây, tối gặp lại nhé.”

“Ừ. Thế nhé.” Cảnh Thần vội nhét nửa miếng bánh mì còn lại vào miệng, nhồm nhoàm nói: “Để anh đưa em đi nhé.”

Hạ Sơ định từ chối, nhưng lại thấy Cảnh Thần luống cuống đẩy ngay nắp hộp bơ lạc vào cốc sữa, sữa bắn tung lên, rồi anh cuống quýt bỏ cốc sữa vào bồn rửa bát trong bếp, nói với vẻ biết lỗi: “Đợi anh một lát, anh vào lấy chìa khóa ô tô.”

Hạ Sơ cố nhịn cười nói: “Vâng, anh đừng vội, vẫn còn sớm mà.”

Trên xe, không tìm được chủ đề gì nói chuyện, hai người ngượng ngùng im lặng. Đài phát thanh đang phát tặng thính giả một bài hát, giọng MC rất vui vẻ: “Bài hát tiếp theo có tên là Vợ chồng trẻ, xin tặng cho tất cả các đôi vợ chồng trẻ hạnh phúc đang lắng nghe chương trình của chúng tôi, chúc hạnh phúc của các bạn luôn mặn mà như hoa.”

Tại ngã tư, hai người vừa nghe vừa ngồi rất nghiêm chỉnh, ánh mắt nhìn về phía trước đợi đèn xanh bật lên. Trong xe bật điều hòa, nhưng Vân Hạ Sơ lại cảm thấy không khí mỗi lúc một ngột ngạt.

Từ xa nhìn thấy tòa nhà của công ty, cô nghĩ không thể tiếp tục mãi như thế này nữa, gần đây bầu không khí giữa hai người khiến càng ngày cô càng cảm thấy bất an. Và thế là cô liền hạ quyết tâm, hít thở một hơi thật sâu, phá vỡ sự im lặng: “Cảnh Thần, đêm hôm trước, chính là hôm đó, em muốn nói với anh rằng bọn mình đều là người lớn cả rồi, không cần phải quá coi trọng chuyện đó. Khi hợp đồng đến hạn, bọn mình sẽ chia tay một cách êm thấm. Giữa chúng ta không có tình cảm gì, thế nên anh cũng không cần phải băn khoăn gì, không nên nghĩ anh đang nợ nần em gì đó, anh có hiểu ý em không?”

Cảnh Thần không nói gì, xe đang dừng trước tòa nhà công ty, sau một hồi ấp a ấp úng, Hạ Sơ cũng không nhìn Cảnh Thần đang sầm mặt mà bước ngay xuống xe, lí nhí chào tạm biệt.

Cảnh Thần quay đầu nhìn theo bóng Hạ Sơ đang vội vã bỏ đi, trong lòng tự nhiên vô cùng hẫng hụt. Anh chán nản gục mặt xuống vô lăng. Thôi được, cứ coi là như vậy, cô bảo không nợ nần thì coi như không có nợ nần gì! Cuối cùng, anh lại ngoác miệng cười trong gương chiếu hậu. Thôi vậy, không tị nạnh với con rùa i dầy đó nữa. Cảnh Thần, cố lên!

An Hinh triệu tập một cuộc họp khẩn cấp lãnh đạo các phòng, tuyên bố một sự kiện khiến mọi người vô cùng phấn chấn, cô rưng rưng nước mắt, hào hứng: “Tiếp theo đây, chúng ta sẽ tập trung cao độ tinh thần, chào đón mốc lịch sử quan trọng vĩ đại nhất, huy hoàng nhất, trong lịch sử phát triển của Ân Y. Cơ hội lần này có thể nói là ngàn năm có một, và không phải là cứ mỗi các sao hay bỏ tiền ra là làm được đâu!”

An Hinh nói khá lưu loát bài phát biểu lằng nhằng này, phòng hội nghị vang lên tiếng vỗ tay rào rào.

Hạ Sơ ngồi thẳng người, nghiêm mặt chờ đợi mốc son lịch sử.

An Hinh khua tay, ra hiệu ọi người yên lặng: “Hôm qua, tôi đã có được một thông tin đáng tin cậy, hãng đồ trang sức nổi tiếng Finrod dự định chọn một đơn vị đồ trang sức trong nước để hợp tác về việc thiết kế phụ kiện riêng cho các sản phẩm mùa thu của họ. Tôi đã nhờ người gửi tài liệu của chúng ta cho người phụ trách của Finrod ở Trung Quốc. Chúng ta phải bắt tay vào thu thập các tài liệu về sản phẩm của Finrod trước đây, sắp xếp lại và giao cho phòng thiết kế. Mọi người cần tranh thủ thời gian, chúng ta cần phải thiết kế ra được một bộ mẫu sản phẩm phù hợp với phong cách của họ trong vòng hai tuần. Bởi vì, đối với Ân Y, đây là cơ hội ngàn năm có một. Dĩ nhiên rồi, đối thủ cạnh tranh của chúng ta trong vụ này còn có cả các hãng lớn như Phúc Trạch...”

Nghe đến phần “dĩ nhiên rồi” này, trụ lý Tiền ngồi bên cạnh liền quay đầu nhìn Hạ Sơ. Hai người đưa mắt nhìn nhau, không nhin được cười.

“Tuy nhiên, chúng ta phải tự tin vào mình, mặc dù hiện nay sức cạnh tranh của chúng ta vẫn còn hơi kém, nhưng nếu giành được đơn hàng này, dựa vào độ ảnh hưởng của thương hiệu Finrod, Ân Y sẽ có cơ hội chen chân vào thương hiệu top hai thậm chí top đầu. Mọi người phải đồng tâm hiệp lực, phát huy tinh thần của Ân Y, chào đón mốc lịch sử vẻ vang của Ân Y.” An Hinh hào hứng kết thúc vấn đề.

Mọi người nối đuôi nhau đi ra, Hạ Sơ đi sau An Hinh, nói nhỏ: “Vừa nãy nhìn vẻ xúc động của cậu, tớ tưởng mốc lịch sử đã đến cửa rồi cơ, hóa ra còn đang ở tận đâu tận đâu.”

An Hinh sững người, vỗ tập giấy tờ trên tay vào đầu Hạ Sơ, la lớn: “Vân Hạ Sơ, cậu được chồng chiều quá hóa hư rồi hả? Càng ngày càng lảm điều đấy.”

“Thôi đi! Chẳng liên quan gì đến hần ta cả.” Hạ Sơ thanh minh.

“Nhưng Hạ Sơ này, vừa nãy tớ không nói thực ra Finrod nghe danh Phúc Trạch nên đã liên hệ trực tiếp với Phúc Trạch, và thông tin này là do Phúc Trạch tiết lộ.”

“Vậy hả? Sao Phúc Trạch lại sơ ý để lộ thông tin cơ mật như thế?”

“Lúc đầu tớ cũng nghi ngờ độ chân thực của nó, nhưng bạn tớ nói thông tin này do một lãnh đạo của Phúc Trạch để lộ, hơn nữa tớ đã nhờ người giới thiệu chúng ta với Finrod. Theo sự phản ứng của phía Finrod thì nguồn tin này là chính xác.”

“Thế thì bọn mình phải cố gắng thôi, nếu mà thành công thì phải đi cảm ơn Phúc Trạch, hê hê!”

“Hạ Sơ, haizz! Con bé này được chiều quá nên sinh hư rồi!” An Hình châm chọc.

Hết giờ làm việc, Cảnh Thần đến đón Hạ Sơ như đã hẹn, mỉm cười chào cô, dường như trong lòng khá vui. Hạ Sơ ngồi trên ghế phụ thăm thở phào, trút được tảng đá đang đè nặng trong lòng, nhưng không hiểu sao trong lòng tự nhiên lại thấy hẫng hụt, không có chỗ dựa.

Đến bệnh viện đón Đào Đào và Ngô Mạt, bốn người ra ngoài ăn cơm rồi về nhà. Lúc cô xuống xe thì thấy một người đang ngồi trên bậc tam cấp ngoài cửa tòa nhà. Đào Đào đang nói chuyện với Hạ Sơ, quay mặt sang nhìn thấy người đó liền dừng lại! Còn người đó thì từ từ đứng dậy, vô cùng mừng rỡ: “Đào Đào, em về rồi à! Anh, anh đã hỏi mấy đứa bạn cùng lớp và biết được địa chỉ nhà em.”

Hạ Sơ cũng dừng người, đó là Trương Hòa.

Đào Đào trở về với thực tại, bước đến, lạnh lùng hỏi: “Anh tìm tôi có chuyện gì?”

“Đào Đào.” Trương Hòa nhìn Hạ Sơ và Cảnh Thần đứng sau bằng ánh mắt ái ngại, ấp úng nói: “Anh có thể nói chuyện riêng với em một lát được không?” “Không cần thiết, chúng ta chẳng có gì để có thể nói chuyện riêng với nhau cả. Anh nói ở đây là được rồi!” Đào Đào thúc giục với vẻ khó chịu.

Trương Hòa đỏ bừng mặt, nghiêng rằng nhìn thẳng vào Đào Đào: “Đào Đào, mấy năm qua, người anh nhớ đến nhiều nhất vẫn là em. Anh phát hiện ra rằng cô gái mà anh yêu nhất là em. Đào Đào, mong em hãy tha thứ cho sự ngớ ngẩn của anh hồi đó.”

Đào Đào tròn mắt một cách vô cùng sửng sốt, bất ngờ nhìn người đàn ông đã từng suýt làm chồng mình này, trước khi tổ chức đám cưới lại nói phát hiện ra rằng người anh ta yêu là người khác. Ba năm sau, lại chạy đến nói rất chân tình rằng anh phát hiện ra rằng, người anh yêu là mình.

“Ê! Đầu óc anh có bình thường không hả? Sao toàn có phát hiện mới vậy?” Lúc đầu Đào Đào tỏ ra vô cùng ngạc nhiên, sau đó lại châm chọc với giọng rất giễu cợt.

“Đào Đào, em cho anh cơ hội đi. Bạn bè cùng phòng em nói em vẫn chưa lấy chồng, có phải em đang đợi anh hay không?”

“Xí! Anh còn coi mình là người mà không biết ngược à?” Đào Đào vô cùng phẫn nộ, chỉ thẳng tay vào mũi Trương Hòa quát: “Hồi đó anh qua được cầu rồi rút ván, bây giờ lại muốn qua cầu lần nữa à. Hừ! Anh hãy từ bỏ ý định đó đi, anh tài giỏi đến đâu mà tôi phải phục tùng anh? Anh cứ ngồi hóng mát bên kia sông đi.”

Trương Hòa ngược quá, mặt tái đi, nghe thấy tiếng ồn ào, bảo vệ liền đi tới, Hạ Sơ vội vàng kéo Đào Đào: “Đừng bực, Đào Đào, lên nhà rồi nói chuyện sau, đừng cãi nhau ở đây.”

Đào Đào liền giậm chân, bực bội quệt thẻ mở cửa điện tử. Hạ Sơ liếc Trương Hòa, mặc dù bị hạ nhục nhưng anh chàng không có ý định bỏ đi mà theo ngay vào trong.

Cả đoàn người lặng lẽ lên phòng 806, Trương Hòa ngồi trên sofa. Hạ Sơ nhìn nét mặt như đám lê của Đào Đào và vẻ rất nhún nhường của Trương Hòa một cách bất lực, quay vào bếp pha trà. Cảnh Thần và Ngô Mạt liền theo vào ngay: “Sao vậy, Hạ Sơ, anh chàng đó là ai vậy?”

Hạ Sơ vội liếc vào phòng khách, hạ thấp giọng, nói: “Không liên quan gì đến hai người. Đó là người yêu cũ của Đào Đào, năm xưa suýt thì hai người đã lấy nhau, cũng không hiểu tại sao bây giờ anh ta quay lại tìm. Thôi cứ để bọn họ nói chuyện với nhau, dù sao cũng đã từng là bạn thân lúc hoạn nạn.”

Lúc này đây, lại nghe thấy Đào Đào gọi ở ngoài: “Ngô Mạt, anh ra đây đi.”

“Hả? Gọi mình hả? Ra ngay đây.”

Đào Đào vỗ tay xuống ghế, ra hiệu cho Ngô Mạt ngồi bên cạnh mình. Ngô Mạt nhìn cô với ánh mắt thắc mắc. Đào Đào liền đưa tay ra khoác vai Ngô Mạt rất thân mật, đầu gục vào vai cậu, mỉm cười với Trương Hòa: “Quên mất không giới thiệu, đây là bạn trai của tôi, Ngô Mạt. Chúng tôi đã sống chung với nhau rồi, sắp tới sẽ làm đám cưới, đến lúc đó mời anh đến dự nhé.”

Ngô Mạt quay đầu nhìn Đào Đào với vẻ sửng sốt, đang định thanh minh thì bị Đào Đào véo một cái rất kín đáo, sau đó Đào Đào lại đưa mắt ra hiệu. Ngô Mạt đành phải gật đầu với Trương Hòa, cười rất không tự nhiên, nói: “Chào anh!”

Trương Hòa nhìn anh chàng trẻ hơn Đào Đào này, không hiểu đầu đuôi thế nào.

Đào Đào đã đứng dậy tiễn khách: “Xin lỗi anh, bạn trai tôi mới ra viện, phải tĩnh dưỡng một thời gian nên không thể giữ anh ở lại, tạm biệt.”

“Đào Đào”, Trương Hòa đáp ứng: “Anh có thể ở nhờ hai ngày được không, anh không có chỗ ở.”

“Cái gì, xin ở lại nhà tôi, không thể!” Đào Đào quát lớn, gạt phắt Ngô Mạt ra rồi đẩy Trương Hòa ra ngoài: “Bên ngoài thiếu gì khách sạn, anh đừng có gây sự với tôi. Tôi nói thẳng là kiếp này không muốn nhìn thấy cái mặt anh nữa.”

Bị đẩy ra cửa, Trương Hòa túm chặt lấy khung cửa quay đầu lại nói lớn: “Giang Đào Đào, tôi định đến đây tìm cô để bàn chuyện với cô. Nếu cô đã tuyệt tình như vậy thì tôi cũng nói thẳng mọi chuyện tại đây, đề nghị cô hãy trả cho tôi một nửa tiền bán căn hộ, đó là phần của tôi.”

Về tội nghiệp trên khuôn mặt Trương Hòa đã biến mất, thay vào đó là bộ mặt rất hùng hổ.

Nghe thấy vậy, Đào Đào liền cười khẩy: “Hừ! Hóa ra anh đến đây để đòi tiền bán nhà hử, anh đòi tiền thì cứ nói thẳng ra, việc gì phải vòng vo tam quốc như vậy, không thấy ngượng à.”

Mặt Trương Hòa hết đỏ lại chuyển sang tái, rồi anh ta chơi bài chày cối nói lớn: “Đúng, tôi muốn đòi lại số tiền đáng lẽ phải thuộc về tôi, cô không đưa thì tôi sẽ ở đây và không đi đâu cả.”

Ba người trong phòng nhìn Trương Hòa trở mặt, trợn mắt sửng sốt.

Đào Đào xông đến tát bốp một cái lên mặt Trương Hòa, bị đánh Trương Hòa đứng nguyên tại trận. Thấy Đào Đào chuẩn bị tát cái thứ hai, Cảnh Thần và Ngô Mạt vội đến ngăn Đào Đào đang nổi trận lôi đình. Hạ Sơ ấn Đào Đào ngồi xuống ghế: “Cậu đừng nổi cáu, không phải năm xưa hai người đã ký hợp đồng rồi đó sao? Không có lý do gì để anh ta đòi cả.”

Vừa nghe nói vậy, Đào Đào liền chạy ngay về phòng, một lát sau lấy ra hai tờ giấy ném xuống trước mặt Trương Hòa: “Đọc đi, đây là bản thỏa thuận mà tôi và anh đã ký với nhau, anh đã tặng cho tôi quyền sở hữu nửa căn hộ, đây là giấy ủy quyền bán căn hộ đã được công chứng.”

Trương Hòa trợn mắt nhìn hai tờ giấy, đột nhiên giật luôn bản thỏa thuận cho tặng đó và vo tròn rồi nhét vào miệng. Bốn người còn lại nhìn anh ta với ánh mắt khó tin. Người phản ứng nhanh nhẹn nhất là Cảnh Thần, anh xông đến, đè hấn xuống tràng kỷ, quát lớn: “Nhả ra, u lên!”

Nhưng đã không còn kịp nữa, Trương Hòa trợn mắt nuốt luôn tờ giấy đó vào bụng.

Hắn vớ ngay cốc nước trên tràng kỷ, vừa uống vừa quát: “Tôi đã hỏi luật sư rồi, bản thỏa thuận cho tặng không có công chứng. Giờ tôi tôi đã hủy rồi, cô hãy trả lại cho tôi phần đáng phải thuộc về tôi.”

Cảnh Thần đứng bên cạnh, đột nhiên xông đến đâm mạnh vào bộ mặt vô lại của Trương Hòa khiến hắn ngã dúi xuống đất, hộc máu mũi. Ngô Mạt bước đến đá thêm một cái, Đào Đào vội đến ngăn cậu lại, chỉ sợ cậu làm bực vết thương.

Một hồi lâu Trương Hòa mới lồm cồm bò dậy, nhìn Cảnh Thần và Ngô Mạt với vẻ sợ hãi, đã không còn vẻ hung hăng như trước nữa, nhưng vẫn hậm hực nói: “Tôi sẽ kiện các anh về tội hành hung người khác.”

Cảnh Thần bước đến, túm chặt cổ áo Trương Hòa: “Đằng nào cũng sẽ đi kiện, vậy thì ta sẽ mạnh tay hơn chút nữa, nếu không pháp y sẽ khó thu thập chứng cứ.”

“Đừng, đừng đánh!” Trương Hòa vội vàng ôm đầu né tránh.

“Thế thì cút ngay!”

Cảnh Thần vừa buông tay ra, Trương Hòa liền cúp đuôi bỏ đi, sau đó quay đầu lại ném vào một mẩu giấy: “Giang Đào Đào, suy nghĩ trong vòng ba ngày rồi gọi điện thoại cho tôi, nếu không ta sẽ gặp nhau trước tòa.”

Trương Hòa vừa chửi vừa ra về, Đào Đào tức quá giậm chân xuống đất. Cảnh Thần nhặt mẩu giấy ghi số điện thoại đó lên, nhìn Hạ Sơ cũng đang rất sốt sắng, nói: “Đừng cuống, để anh hỏi luật sư xem thế nào.”

Một lát sau, Cảnh Thần tắt máy, từ ban công đi vào, khẽ lắc đầu nói: “Bạn anh nói rằng, trong tình huống này, anh ta đã hủy chứng cứ, nếu đứng trước tòa anh ta vẫn khẳng khẳng nói rằng không có chuyện cho tặng thì khả năng thắng kiện của chúng ta sẽ không lớn.”

“Chắc chắn em sẽ không trả tiền cho gã khốn đó!” Đào Đào vẫn chưa hết giận, Ngô Mạt khoác tay lên vai cô, an ủi: “Đừng lo, nhất định sẽ có cách thôi chị.”

Cảnh Thần cúi đầu, sau một lát suy nghĩ liền nói: “Mọi người đừng lo, anh sẽ giữ số điện thoại này, mọi người không phải quan tâm gì nữa, cứ giao tên vô lại này cho anh.”

Ba người còn lại liền đưa mắt nhìn Cảnh Thần với vẻ sửng sốt, đồng thanh hỏi: “Anh có cách gì à?”

“Hê hê, cứ đợi đấy.” Cảnh Thần bước đến khoác tay lên vai Vân Hạ Sơ, cười rất bí hiểm: “Bổn nhân sẽ có cách, Hạ Sơ, bọn mình về nhà thôi, để cho Ngô Mạt nghỉ đã.”

Chương 18: Thực ra đều là những đứa trẻ ngoan

Bị Cảnh Thần khoác vai và kéo ra khỏi phòng 806, đi cầu thang bộ xuống tầng dưới, Hạ Sơ liền ngửa mặt lên với vẻ không yên tâm hỏi: “Rốt cục là anh có cách gì, không phải luật sư đã nói là khả năng thắng kiện không cao đó sao?”

“Hê, đã nói là em đừng quan tâm rồi mà! Nào, thơm một cái.” Nói rồi, Cảnh Thần lại ghé sát vào thơm một cái rõ kêu trên má Hạ Sơ. Cô liền húc ngay khuỷu tay vào anh theo bản năng. Cảnh Thần khom lưng rút về phía sau, cười rất thích thú: “Hê hê! Tấn công đúng lúc, phòng thủ thành công.”

Hạ Sơ không nói gì, thậm chí còn ngoảnh đầu lại cười, nói: “Trình độ lên tay đó nhỉ, về phòng nhanh lên.”

Cảnh Thần sững lại, nụ cười tắt ngấm, nhớ đến nụ cười ban nãy của Hạ Sơ, nhìn rạng rỡ, thẹn thùng như ánh trăng trong mây, anh liền nhắc chân đi theo Hạ Sơ với vẻ ngạc nhiên.

Đứng trước cửa phòng 706, Hạ Sơ lục tìm trong túi xách, rồi lại quay đầu mỉm cười với Cảnh Thần, đưa tay ra nói: “Hình như em để quên chìa khóa ở công ty rồi, anh đưa chìa khóa của anh đây vậy.”

“Ừ.” Cảnh Thần không nói gì thêm, móc ngay chìa khóa trong túi quần mình ra đưa cho cô.

Hạ Sơ cắm chìa khóa vào ổ, đột nhiên lại nói: “Anh xem công tơ điện xem nhà mình còn bao nhiêu số, hình như sắp hết điện rồi.”

Cảnh Thần liền tuân lệnh ngay, nhanh nhẹn quay ra hộp công tơ điện đầu cầu thang, một lát sau liền nghe thấy anh gọi: “Còn nhiều lắm, chưa phải mua ngay đâu.”

Chưa nói dứt lời thì nghe thấy cửa bị đóng rầm một tiếng. Cảnh Thần vội vàng chạy lại, bấm chuông hét: “Hạ Sơ, Hạ Sơ, anh chưa vào mà.”

Hạ Sơ cố nhin cười, coi như không nghe thấy gì.

Cảnh Thần chợt hiểu ra vấn đề, biết Vân Hạ Sơ cố tình làm như vậy.

Khoảng mười lăm phút sau, Vân Hạ Sơ phát hiện ra rằng, sau một hồi đứng bên ngoài gõ cửa, dường như Cảnh Thần đã đầu hàng. Cô cười định mở cửa cho anh vào, vừa đặt tay lên tay cầm ổ khóa, thì nghe thấy tiếng Cảnh Thần gõ cửa, tiếp đó là tiếng than thở rất thê lương: “Bà xã à! Anh sai rồi. Từ nay về sau anh không dám về nhà muộn như thế này nữa đâu. Em đừng giận nữa, u cho anh vào đi.”

Vân Hạ Sơ sờn hết cả gai ốc, cô liền mở ngay cửa ra định bịt chặt cái miệng lắm điều đó lại để hàng xóm khỏi ra ngoài ngó vì ồn ào.

Cửa vừa mở, Vân Hạ Sơ liền sững người, bên ngoài, hàng xóm đã được Cảnh Thần mời ra và đứng gọi cửa giúp hân. Nhìn thấy Vân Hạ Sơ mở cửa, chị ở nhà đối diện liền khuyên: “Hai vợ chồng sống với nhau cơm lành canh ngọt thì còn gì bằng, đừng cãi nhau nữa, u cho cậu ấy vào nhà đi.”

“Đúng vậy, u vào nhà đi, muộn thế này rồi.” Mọi người mồm năm miệng mười khuyên nhủ.

Hạ Sơ ngượng quá, Cảnh Thần liền quay lưng vào hàng xóm nháy mắt với Hạ Sơ, miệng vẫn tiếp tục năn nỉ: “Bà xã, anh sai rồi. Từ nay trở đi hết giờ làm việc là anh sẽ về nhà với em mà.”

Hạ Sơ liền đưa tay ra kéo hấn vào nhà, sau đó cười với hàng xóm với vẻ biết lỗi, nói: “Em xin lỗi, muộn thế này rồi mà còn làm phiền đến mọi người, em thật sự xin lỗi!”

Lúc này mấy người hàng xóm nhiệt tình mới ai về nhà người nấy. Hạ Sơ vẫy tay chào chị ở nhà đối diện rồi mới đóng cửa lại, xông ngay đến trước sofa, nhìn thấy vẻ ung dung tự đắc của Cảnh Thần mà phát bực: “Anh có chấm dứt ngay đi không? Tôi không quan tâm đến chuyện anh thích gây chuyện để mất mặt trước mặt người khác, nhưng cảnh cáo anh lần sau đừng lòi tôi vào.”

Cảnh Thần nhìn Hạ Sơ hai tay chống nạnh, mặt mày hầm hầm, liền cười tủm tỉm nói: “Bà xã, nếu em còn bắt nạt anh, anh sẽ đến tìm cô tổ trưởng dân cư mách tội đấy, à, còn cô Vương ở tầng dưới nữa, cô ấy là người nhiệt tình nhất. Hôm đó còn hỏi anh có phải cậu đang sống chung với cô gái tầng tám không, anh bảo không, bọn cháu kết hôn rồi! Hê hê!”

Hạ Sơ giận tím người, cô hậm hực vớ ngay cái gối dựa trên sofa và ném về phía Cảnh Thần, bực bội nói: “Anh đừng bán rượu vang nữa, anh làm diễn viên chắc chắn sẽ rất nổi tiếng đấy!”

Cảnh Thần liền đính chính lại ngay: “Không, bán rượu vang là ước mơ của anh.”

Xí!

Hôm sau, Hạ Sơ chưa tan sở thì Đào Đào gọi điện thoại đến, nói rất hào hứng: “Hạ Sơ, anh chàng Cảnh Thần nhà cậu giỏi thật đấy, tính sổ được gã vô lại đó thật rồi, vừa nãy tớ đã nhận được một bản thỏa thuận cho tặng mới do Trương Hòa chủ động gửi đến. Ha ha, buồn cười quá, tối nay sẽ mời ba người đi ăn.”

Hạ Sơ cúp máy, nghĩ bụng xem ra vẫn phải dùng kẻ vô lại để đối phó với kẻ vô lại, nhưng vẫn không nén được tính tò mò mà gọi điện cho Cảnh Thần.

Đầu bên kia điện thoại, Cảnh Thần cười với vẻ rất bí hiểm, trong lúc Hạ Sơ đang bực bội giục thì đột nhiên buông ra một câu: “À, về em thanh toán các khoản hộ anh nhé. Anh có hóa đơn, hóa đơn thật hần hoi.”

Hạ Sơ không nói gì mà cúp máy ngay, trong bụng thì chửi gã vô lại đó té tát.

Tối đến, bên bàn ăn, sau khi Đào Đào tra khảo một hồi, Cảnh Thần mới khai ra sự thật.

Anh nói, chiều hôm qua anh gọi điện thoại cho Trương Hòa, nói Đào Đào chấp nhận trả tiền cho anh ta, hẹn gặp anh ta tại phòng riêng của một sàn nhảy.

Trương Hòa đã không khi ngờ gì mà đến điểm hẹn, kết quả vừa bước vào đã bị một người khổng chế, một con dao nhọn sắc lẹm cứ lắc qua lắc lại trước mặt, giữa chừng nhân viên phục vụ có ng đĩa hoa quả vào, nhưng nhân viên này lại không đểm xĩa gì đến ánh mắt cầu cứu của Trương Hòa. Và thế là Trương Hòa giẫy giụa chẳng được bao lâu, liền ngoan ngoãn đồng ý ký tên lên bản thỏa thuận cho tặng mới.

Ra đến cửa thì gặp cảnh sát đi tuần, Trương Hòa liền khóc lóc báo cáo với cảnh sát, nhân chứng vật chứng đều có mặt. Sau khi Trương Hòa báo cáo tình hình, cảnh sát còn cho gọi nhân viên phục vụ ng đĩa hoa quả lúc nãy vào, kết quả nhân viên phục vụ nói, vừa nãy anh ta vào phòng thì thấy Trương Hòa gạ gẫm bán thuốc, thế nên mới bị người ta đánh.

Trương Hòa vội vàng thanh minh ình, cảnh sát bước đến lục soát người anh ta thì phát hiện ra một gói bột K, Trương Hòa sợ quá, mặt cắt không còn giọt máu.

Hạ Sơ cũng giật nảy mình, vội hỏi: “Không cần thiết phải xử lý anh ta như thế, tội buôn bán túy là tội lớn đấy.”

Cảnh Thần vừa cười vừa rót đầy Coca vào cốc cho Hạ Sơ, rồi nói: “Ai bảo hấn ta chủ động tìm cảnh sát như vậy. Hê hê, nhưng cũng chỉ dọa hấn thôi, bột trắng đó chỉ là bột mì. Ngay lúc đó cảnh sát đã phát hiện ra, đưa hấn về đồn giam một đêm. Buổi sáng anh đã cho người đến ký giấy tờ đảm bảo cho hấn ra, giờ này chắc là đã rời Bắc Kinh về quê rồi. Bản thỏa thuận đó là do hấn ta chủ động đề nghị gửi cho Đào Đào.”

Cảnh Thần vừa nói, vừa nhìn vẻ sững sốt trên khuôn mặt ba người kia, cười hề hề: “Đừng có ngưỡng mộ anh như vậy, sau này có việc gì cứ tìm đến anh.”

Hạ Sơ ghét sát vào, hỏi nhỏ: “Sao anh lại quen đám xã hội đen đó?”

“Cái này thì có gì đâu?” Cảnh Thần nhướn mày lên với vẻ rất tự đắc: “Anh là người bán rượu vang cao cấp, từ trước đến nay có quan hệ với đủ mọi hạng người. Anh nói cho bọn em biết nhé, mấy tên xã hội đen đều là những người rất giàu có và lại biết hưởng thụ. Họ thường xuyên mời anh đi giám định những loại rượu cực đỉnh nên quan hệ với anh rất tốt. À, nếu như bọn em quen ai giàu có, bất luận là xã hội đen hay xã hội trắng thì đều phải nhớ giới thiệu cho anh nhé, anh sẽ trả phần trăm cho bọn em.”

Hạ Sơ nhún vai với Đào Đào và Ngô Mạt, nói: “Ăn cơm thôi, đồ ăn ở đây ngon lắm.”

Sau khi ăn xong bốn người vừa ra khỏi cửa xoay của nhà hàng, thì thấy Tống Hàm đang bước lên bậc tam cấp, nhìn thấy Hạ Sơ và mấy người, liền mỉm cười: “Đúng lúc quá, chị đến ăn cơm với bạn bè à?”

Hạ Sơ liền gật đầu mỉm cười, thì nghe thấy Cảnh Thần nói: “Ừ, đúng lúc quá.”

Hai bên đi lướt qua nhau, đột nhiên Tống Hàm ngoái đầu lại nói: “Anh nhận được giấy mời chưa? Tối i nhớ đến đúng giờ nhé.”

Hạ Sơ có phần sững sốt, Cảnh Thần liền trả lời rất ngắn gọn: “Nhận được rồi, hẹn gặp ngày i.”

Tống Hàm vẫy tay, thôi không cười nữa mà đi vào nhà hàng.

Đào Đào ghé sát vào Hạ Sơ với vẻ tò mò, hỏi nhỏ: “Ai vậy, nhìn thấy túi xách của cô ta chưa, mẫu mới nhất của Ferragamo đấy, vừa mới được tung ra thị trường ở Italia.”

Hạ Sơ liếc Cảnh Thần một cái: “Một trong những khách hàng có tiền của anh ta, người kế thừa tập đoàn trang sức nhà họ Tạ.”

“Hóa ra là như vậy.” Đào Đào gật đầu với vẻ đã hiểu ra vấn đề, sau khi lên xe lại hỏi Cảnh Thần với giọng rất tò mò: “Anh giỏi thật đấy, chơi được với cả người đẹp giàu có như vậy. Cô ấy mời anh làm gì vậy?”

Qua gương chiếu hậu, Cảnh Thần nhìn Vân Hạ Sơ đang ngồi trên ghế phụ với nét mặt bình thản, không hề tỏ ý quan tâm, và thế là anh liền ngoái đầu lại, cười rất đắc ý với Đào Đào: “Ngày i tiểu thư họ Tống tổ chức sinh nhật, mời anh đến dự.”

“Wow! Anh danh giá quá nhỉ.” Đào Đào vỗ vai Cảnh Thần la lớn với giọng rất khoa trương.

Vân Hạ Sơ quay đầu sang, mím môi cười, giọng bình thản: “Chúc mừng anh! Xem ra thời đại coi trọng mỹ nam đã đến rồi! Anh rất có thực lực, cố gắng tranh thủ nhé!”

Ánh mắt ai oán của Cảnh Thần liếc qua mặt Hạ Sơ, khóe mép chùng xuống, rồi anh đưa mắt nhìn thẳng về phía trước cho xe nổ máy với vẻ bực dọc.

Về đến nhà, Hạ Sơ đi thẳng vào phòng làm việc.

Một lát sau, Cảnh Thần bước đến gõ cửa, thò đầu vào cười rất ranh mãnh: “Em bảo anh nên tặng quà gì nhỉ?”

Hạ Sơ đang ngồi trước máy tính thu thập tài liệu về Finrod, cô không ngước mắt lên mà lạnh lùng buông một câu: “Tùy anh thôi.”

Cảnh Thần tiu nghỉu đóng cửa và đi ra.

Mười phút sau, cửa lại bị gõ một lần nữa và mở ra. Lần này, trên vai Cảnh Thần có đeo mấy chục chiếc cà vạt, hỏi rất hào hứng: “Ngày i anh sẽ mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh nước biển nhạt, em bảo nên thắt chiếc cà vạt nào thì đẹp?”

Hạ Sơ bỏ kính xuống, đứng dậy bước đến trước mặt Cảnh Thần, cô thờ ơ lấy tay gạt đám cà vạt ra, nghiêng người mỉm cười hỏi: “Anh rất muốn nghe lời gợi ý của em à?”

“Ừ, anh rất muốn nghe, em cũng biết đấy, anh không thể để mắt mặt trước một thiên kim tiểu thư được.” Cảnh Thần gật đầu, giọng rất bức thiết và chân thành.

“Anh tìm một dây lụa đỏ, dài một chút, thắt một chiếc nơ cỡ lớn trên cổ, sau đó anh không cần phải chuẩn bị quà riêng làm gì nữa. Như thế thì anh sẽ không phải lo cho doanh thu trong sáu tháng cuối năm đâu.” Nói xong, Hạ Sơ liền đẩy anh chàng với gương mặt khó chịu đó ra, đóng rầm cửa lại, bực bội quát: “Thật tâm thường hết chỗ nói!”

Trước khi đi ngủ, Đào Đào lại gọi điện thoại cho Hạ Sơ.

Cô nói: “Hạ Sơ này, nói thật nhé, anh chàng Cảnh Thần nhà cậu thực sự là một người tốt, mặc dù nhìn bề ngoài khá lạnh lùng. Tổ thấy cậu nên cố gắng tu thành chính quả với anh ta, đó là cái phúc lớn của cậu đấy.”

Hạ Sơ vô cùng khó hiểu trước câu nói này.

“Vừa nãy Trương Hòa gọi điện cho tớ, xin lỗi tớ rất thành khẩn. Sự thật không hoàn toàn như những gì Cảnh Thần kể lúc ăn cơm.” Giọng Đào Đào buồn buồn, dường như rất tâm trạng: “Cảnh Thần cho Trương Hòa nằm trong đồn một đêm, nhưng sáng hôm sau anh ấy đã đích thân đến đón Trương Hòa, cũng không đánh hấn ta mà hỏi có phải hấn ta có nỗi khổ gì không. Trương Hòa sợ quá, bởi ngay từ đầu anh ta đã từ bỏ ý định đòi tiền tớ rồi. Sau khi Cảnh Thần hỏi, anh ta liền khai ra hết sự thật. Anh ta đã ly hôn từ hai năm trước, cuộc sống rất khó khăn. Gần đây mẹ anh ta lại bị ung thư vú, cần phải có một khoản tiền lớn để mổ. Anh ta đã vay một số bạn bè nhưng cũng không đủ, tớ đã hỏi bạn bè tớ thì thấy đúng là như vậy. Sau đó anh ta nói không còn cách nào khác, liền nhớ ra số tiền bán căn hộ năm xưa. Anh ta cũng biết là năm xưa có lỗi với tớ, thấy tớ không nể tình cũ, liền nghĩ ngay ra cảnh hủy hợp đồng để kiện tớ. Hạ Sơ, cậu có biết không? Cảnh Thần đã cho anh ta vay năm mươi nghìn tệ, trong khi anh ấy không nói gì với bọn mình. Có lẽ anh ấy không muốn tớ khó xử. Trương Hòa nói, đến khi nào hết khó khăn anh ta sẽ trả tiền cho Cảnh Thần. Hôm đó anh ta bộp chộp quá, anh ta nói anh ta không nên đến gây tổn thương cho tớ lần nữa, chính vì thế mới gọi điện thoại xin lỗi tớ.”

Đào Đào vừa nói vừa sụt sịt.

“Hạ Sơ, tớ nghĩ kỹ rồi, ngày i tớ sẽ đi rút tiền và trả hộ Trương Hòa tiền cho Cảnh Thần. Sau đó tớ sẽ trả cho Trương Hòa một trăm nghìn tệ nữa. Đó là số tiền anh ta đáng được hưởng vì dù thế nào căn hộ đó cũng có một nửa tiền của anh ta. Hơn nữa hiện tại anh ta cần số tiền đó để cứu mạng mẹ mình. Thực ra năm xưa tớ cũng tính toán quá! À, cảm ơn Cảnh Thần hộ tớ nhé!”

“Ừ”, Hạ Sơ đáp lời, tự nhiên mắt lại đỏ hoe.

Cô cúp máy, mở cửa phòng ngủ thì nhìn thấy cửa phòng đối diện đã đóng, đèn đã tắt. Hạ Sơ đứng rất lâu, nhìn cánh cửa gỗ màu trắng im ắng đó. Người nằm bên trong lông bông từ sáng đến tối, rốt cục điều gì của anh ta là thật?

Trong thời gian ngắn nhất, An Hinh đã hoàn thành được bản điều tra chi tiết, cô nàng đưa bản báo cáo phân tích đầy đủ về Finrod cho Hạ Sơ, giơ ngón tay ra hiệu cổ lên: “Hạ Sơ, bọn mình phải cổ lên, chuẩn bị đánh một trận quyết định. Nếu thành công, với độ ảnh hưởng của thương hiệu Finrod, chắc chắn Ân Y sẽ nổi như cồn, hơn cả việc quảng cáo trong giờ vàng trên Đài truyền hình trung ương.”

Hạ Sơ đón lấy tài liệu, gật đầu rất trịnh trọng, nói: “Bọn tớ sẽ toàn tâm toàn lực, tớ sẽ triệu tập phòng thiết kế và phòng quảng cáo để thảo luận tại cuộc họp.”

Đồ trang sức của Finrod có phong cách thời thượng, sang trọng, không chạy theo trào lưu tầm thường, từ trước đến nay nổi tiếng về sự đơn giản, nhã nhặn.

Chính vì thế, sau một hồi tranh cãi, về cơ bản phòng thiết kế đã đưa ra được phương án sơ bộ, phong cách thiết kế tập trung lấy sự đơn giản để biểu đạt nội dung phong phú. Đồng thời lấy các đường nét đơn giản, thanh thoát nhất để nói lên nội hàm của các nguyên tố tự nhiên, ví dụ nước chảy, hoa tuyết...

Sau khi ý tưởng thiết kế được thông qua một cách sơ bộ, mọi người bắt đầu bắt tay vào các khâu thiết kế chi tiết và cụ thể.

Cảnh Thần về đến nhà đã gần mười hai giờ, Hạ Sơ đang ngồi trước bàn làm việc, chăm chú suy nghĩ về mẫu thiết kế.

“Hello!” Cảnh Thần mở cửa, đóng bộ lê, giày da chỉnh tề, cổ thắt một chiếc cà vạt màu xanh nhã nhặn, nhướn mày lên cười đắc ý.

“Vui vẻ thế, tặng quà rồi à?” Hạ Sơ không rời mắt khỏi bản thiết kế.

“Suýt! Đây là điều bí mật!” Cảnh Thần đưa ngón tay trở lên lắc lư, huýt sáo rất vui vẻ và về phòng thay quần áo.

“Lắm chuyện!” Hạ Sơ liền làm mặt hề sau lưng anh ta.

“Em đang vẽ gì vậy?”

Hạ Sơ giật nảy mình vì tiếng nói sau lưng, cô ngoảnh đầu lại thì nhìn thấy Cảnh Thần vừa tắm xong và đang đứng đằng sau, tay chống cằm, nhìn bản vẽ của cô với vẻ tò mò, cô liền bực bội trả lời: “Đừng hỏi linh tinh, có nói anh cũng không hiểu.”

“Ồ! Để anh xem chút.” Cảnh Thần cúi người xuống, cầm mấy tờ giấy đã vẽ mẫu đặt trên bàn lên xem, cầm đặt trên vai Hạ Sơ, hai tay vòng qua người cô rất tự nhiên, mùi bạc hà thơm mát của nước hoa hồng sau khi cạo râu khiến Hạ Sơ sững lại một lúc, không biết nên giả vờ như không có chuyện gì xảy ra hay lên đứng dậy đẩy anh ta ra.

“Tắm này là hai bông hoa tuyết, tắm này là những tua rua không đều nhau, anh cảm thấy giống như nước chảy.” Cảnh Thần lật xem từng trang một, vừa lẩm bẩm: “Tắm này khá giống với vân mây, nhưng lại không đều nhau lắm. Lẽ nào em định vẽ gió à? Hê hê.”

Hạ Sơ giật mình, đưa tay kín đáo đẩy Cảnh Thần ra, lấy lại mẫu vẽ, giọng bình thản: “Em phải đi tắm rồi ngủ đây, anh về phòng đi.”

Cảnh Thần rút tay về, khoanh tay trước ngực, nhìn Hạ Sơ thu dọn các mẫu vẽ đang trải khắp bàn với vẻ luống cuống, đột nhiên lên tiếng: “Tối hôm nay, đúng dịp anh được làm quen với nhân vật mà Tổng Hàm phải mất rất nhiều công sức mới mời được. Anh đã tìm hiểu rồi, từ trước đến nay Tổng Hàm không bao giờ

tổ chức sinh nhật công khai, đây là lần đầu tiên. Người đó tên là Tô San, nghe nói là nhân vật quan trọng gì đó của Kinrod. Lúc bữa tiệc sắp kết thúc, đúng lúc anh nghe thấy Tô San nói với Tổng Hàm rằng phong cách sản phẩm mới của kỳ tới là...” Đang nói Cảnh Thần cố tình dừng lại.

Hạ Sơ giật mình, quay người lại, cố gắng để giọng mình thật bình tĩnh: “Là gì?”

Cảnh Thần nhếch mép lên, mắt cười híp lại, một tay thò ra trước mặt Hạ Sơ, lòng bàn tay hướng lên trên: “Nội dung tiếp theo phải trả tiền, mười nghìn tệ có được không? Cái này em có thể đến thanh toán với An Hình mà. Anh đoán nó là thông tin rất quan trọng đối với bọn em! Yên tâm, anh sẽ đưa hóa đơn nghiêm chỉnh cho em!”

Hạ Sơ tức đến nổi nghiêng răng ken két, chỉ muốn tát vào khuôn mặt khó chịu đó, cô lạnh lùng nói: “Làm sao em biết thông tin mà anh nói ra có phải là thông tin đáng giá hay không mà trả tiền?”

“Em không tin vào chữ tín của anh à?”

“Anh có chữ tín để tin hả?”

“Thôi vậy, giao dịch bất thành.” Cảnh Thần xòe tay ra với vẻ ta đây không cần, nhấc chân lên chuẩn bị về phòng mình. Nhưng vừa bước đến cửa, anh lại quay đầu lại chớp chớp mắt, chúc Hạ Sơ ngủ ngon, tiện thể còn mở cửa cho Hạ Sơ.

Hạ Sơ hậm hực vớ lấy túi xách, đuổi theo kéo cửa ra, bực bội nói: “Được rồi, tấm thẻ này giao cho anh, trong đó có mười nghìn tệ và mấy trăm lẻ. Tôi thưởng số lẻ cho anh, pass là số điện thoại của phòng 806 bỏ đi hai số giữa.”

Cảnh Thần kháp khởi đón lấy tấm thẻ, hôn gió với Hạ Sơ, sau đó liền ghé sát tai cô: “Bộ sản phẩm mới của Finrod trong mùa tới là Nét đẹp China, nghe nói hội tụ rất nhiều yếu tố văn hóa truyền thống của Trung Quốc, chính vì vậy phụ kiện đi kèm cũng đừng quá thời thượng, hay Âu hóa. Anh nghĩ có lẽ đây cũng là nguyên nhân khiến tại sao họ lại đến Trung Quốc tìm công ty đồ trang sức thiết kế phụ kiện cho các sản phẩm mới.”

Nghe Cảnh Thần nói vậy, Hạ Sơ giật mình toát mồ hôi hột. Cô về phòng và gọi điện thoại ngay cho An Hinh, thông báo tình hình mới nhất, quyết định ngày i sẽ triệu tập cuộc họp để tập trung thảo luận về phương án thiết kế mới.

Một lát sau, Hạ Sơ sang gõ cửa phòng Cảnh Thần, rồi cô đưa cho anh một mẫu giấy với nét mặt vô cảm, nói rất ngắn gọn: “Mật mã của thẻ.”

Cảnh Thần tròn tròn mắt, mãi cho đến khi Hạ Sơ về phòng đóng cửa lại, mới tựa tay lên khung cửa, bật cười.

Một lát sau, cửa phòng Cảnh Thần lại bị gõ và mở ra, một tấm séc tiền mặt được đưa vào: “Suýt thì quên mất, Đào Đào quyết định trả cho Trương Hòa một nửa số tiền bán nhà, số tiền này là cậu ấy trả hộ cho Trương Hòa. Cậu ấy nói cảm ơn anh!”

“Ồ!” Cảnh Thần cũng hơi bất ngờ.

“Anh ra tay rất hào phóng.” Hạ Sơ nói với giọng mỉa i: “Nhưng chẳng bao giờ thấy anh quên đòi tôi các khoản hoa hồng.”

“Hê hê, anh phải cướp của kẻ giàu chia cho người nghèo mà.” Cảnh Thần xoay tờ séc trong tay, cười giả lả.

Hạ Sơ định khen anh ta hai câu, nhưng nghe thấy vậy liền hậm hực lườm một cái rồi quay về phòng ngay.

Buổi sáng, Hạ Sơ thảo luận rất gay gắt với mọi người ở phòng họp để đưa ra ý tưởng thiết kế mới.

Lúc điện thoại di động rung chuông, cô liếc qua một cái, thấy hiện ra số của mẹ Đào Đào, trong lòng cũng hơi thắc mắc. Cô vừa ra hiệu ọi người tiếp tục thảo luận, vừa ra khỏi phòng họp để nghe máy.

Giọng mẹ Đào Đào rất bí hiểm, bà nói: “Hạ Sơ, bây giờ cháu có tiện nói chuyện không?”

Theo phản xạ, Hạ Sơ liền ngó trước ngó sau hành lang trống trải rồi trả lời: “Dạ tiện ạ, cô cứ nói đi.”

“Ừ. Cô muốn hỏi cháu một chút, cái cậu sống chung với Đào Đào là người ở đâu vậy? Bao nhiêu tuổi rồi? Tốt nghiệp trường nào? Hiện đang làm việc ở đâu?”

Hạ Sơ cuống quá, vội vàng giải thích: “Cô ạ, có thể là cô hiểu lầm rồi, Đào Đào và Ngô Mạt không sống chung với nhau đâu. Ngô Mạt là cậu em học cùng trường với cháu, tạm thời ở nhờ nhà bọn cháu. Năm nay cậu ấy mới hai mươi hai tuổi, học ngành kiến trúc, vừa mới tốt nghiệp cao học.”

“Vậy hả? Mới 22 tuổi, đúng là hơi nhỏ thật, ông thấy thế nào?”

Hạ Sơ nghe thấy hình như ba mẹ Đào Đào đang bàn bạc thầm với nhau gì đó ở đầu bên kia điện thoại, thấy cũng buồn cười liền nghĩ bụng: “Cô nàng Đào Đào này, không chịu tìm anh bạn nào cho ra hồn mà cứ để cô chú phải lo như vậy. Hôm tới nhất định phải khuyên cậu ta mới được.”

“Hạ Sơ, Hạ Sơ, cháu vẫn đang nghe đó chứ?” Đầu bên kia điện thoại, mẹ Đào Đào hỏi với giọng sốt sắng.

“Vâng, cháu đang nghe đây cô ạ, cô cứ nói đi.”

“Hạ Sơ à, cô vừa bàn với chú rồi, tuổi nhỏ một chút cũng không sao cả. Hôm qua cô đến đúng lúc gặp cậu đó, trông rất dễ thương, thấy cũng là đứa trẻ hiền lành. Hơn nữa cậu ấy lại tốt nghiệp cao học rồi, đúng là tuổi trẻ tài cao, quan trọng là đôi mắt và lông mày cậu ấy, rất giống với hình mà thầy Nghiêm đã vẽ. Thầy Nghiêm nói đúng lắm, cậu đó tên là Ngô Mạt phải không? Hạ Sơ, nếu là cậu em cùng trường với cháu thì cháu cố gắng vun vào cho hai đứa nhé. Hôm qua cô đã theo dõi rồi, hình như hai đứa đó cũng có tình ý với nhau đấy. Hạ Sơ à, cháu nhớ lời cô dặn nhé, vun vào cho hai đứa nó.”

Hạ Sơ nghe mà khóc dở mếu dở, xem ra cô chú đã bị ép dữ quá. Rồi cô vội vàng an ủi: “Cô à, cô đừng sốt ruột, đợi cháu thử tìm hiểu tình hình xem thế nào rồi sẽ báo cáo tình hình cụ thể với cô.”-

“Hạ Sơ, cô nói thật đấy, cháu đừng thờ ơ cho qua nhé. Cô muốn Đào Đào cũng sớm tìm được một tổ ấm như cháu. Cháu xem bây giờ cháu hạnh phúc biết bao, Cảnh Thần là chàng trai ngoan hiếm có. Tuần trước cậu ấy về thăm hai bác cháu, lại còn đi siêu thị với cô và bác ấy, chọn mua cho cô và bác mỗi người một chiếc áo, ai cũng khen đẹp. Cháu bảo thanh niên thời buổi này, những người vừa hiếu thảo vừa kiên nhẫn như Cảnh Thần có mấy nữa đâu. Ông Mã ngoài ngõ phải nằm viện, Cảnh Thần đã nhờ bạn học giúp đỡ. Có người quen ở bệnh viện cũng yên tâm hơn. Cô thấy cháu nên trân trọng hạnh phúc của mình, cố gắng sống cho tốt...”

Mẹ Đào Đào nói một thôi một hồi ở đầu bên kia điện thoại, đầu bên này Hạ Sơ liên tục quệt mồ hôi. Không biết anh chàng kia có ý định gì mà mua chuộc gần hết các ông bà trong ngõ. Cứ thế này thì năm sau hợp đồng hết hạn, hai người ly hôn, chắc chắn các ông các bà sẽ đổ hết tội lên đầu mình. Vừa nghĩ đến khả năng này, đầu cô lập tức muốn nổ tung.

10. Chương 19 - 20

Chương 19: Khi tình yêu đã thành sự thật

Bên bàn ăn tối, Hạ Sơ chính thức lên tiếng phản đối Cảnh Thần: “Sau này anh đừng quan tâm đến người thân của em nữa, anh có ý định gì vậy? Rõ ràng là biết sau khi hợp đồng hết hạn chúng ta sẽ ly hôn, em không nợ anh gì cả, tại sao anh lại cố tình gây khó dễ cho em?”

Vừa nghe thấy vậy, nét mặt Cảnh Thần tỏ rõ vẻ vô tội: “Anh có cố tình gì đâu, anh đi ngang qua lên tiện đường rẽ vào. Các ông các bà ở khu nhà em nhiệt tình quá, đều coi anh là người nhà, anh cũng ngại nên không muốn càn cao với mọi người.”

Hạ Sơ không nói gì, nghĩ bụng cho dù có nói cũng bằng không, không thể ngày ngày quấn chặt anh ta, tốt nhất mình nên nghĩ cách giải thích cho gia đình biết sau khi ly hôn. Nghĩ vậy, Hạ Sơ không đếm xỉa gì đến Cảnh Thần nữa, lặng lẽ ăn cơm. Ăn xong liền buông bát đĩa xuống định lên phòng 806 ngó xem Đào Đào về chưa, chưa ra đến cửa thì Đào Đào liền gọi điện: “Hạ Sơ, lên phòng tớ ngay nhé.”

Hạ Sơ liền tuân lệnh lên ngay, Ngô Mạt chưa đi làm về, Đào Đào đang ngả người trên sofa, vẻ mặt đau khổ: “Hạ Sơ, hình như bắp chân tớ bị thương rồi, đau kinh khủng.”

Hạ Sơ lại gần xem thì thấy phía ngoài bắp chân của Đào Đào tím bầm một mảng, cô vội vào mở tủ lạnh lấy hộp đựng đá ra, lấy khăn bọc một viên đá lại, đắp cẩn thận lên vết thương của Đào Đào: “Đau lắm hả, nếu không đỡ thì đi bệnh viện vậy.”

Đào Đào liền lắc đầu: “Không cần, chỉ bị thương phần mềm thôi, nghỉ ngơi hai ngày là ổn.”

Lấy một cái gối để Đào Đào tựa cho thoải mái, Vân Hạ Sơ hỏi với giọng tò mò: “Cậu làm gì mà để ra như vậy, đi nhảy quanh năm mà còn bị thương phần mềm?”

Về đau khổ trên khuôn mặt Đào Đào kèm theo một chút luống cuống: “Tớ ngồi thiền theo thể đài sen.”

“Hả!” Vân Hạ Sơ vô cùng sửng sốt: “Cậu đủ trình độ làm giáo viên dạy yoga rồi, thế mà ngồi theo thể đài sen còn bị thương ư?”

“Tại tớ bất cẩn, ngồi hơi lâu.”

“Ngồi bao lâu mà để ra nông nổi này?”

“Hình như hơn một tiếng đồng hồ gì đó.”

Vân Hạ Sơ tròn tròn mắt: “Cậu nghĩ gì mà ngồi lâu như vậy?”

“Không, không nghĩ gì cả.” Đào Đào lấp bắp, không biết có phải do đau quá hay không mà mặt đỏ bừng.

Vân Hạ Sơ nhìn khuôn mặt mỗi lúc một đỏ hơn của Đào Đào bằng ánh mắt nghi ngờ, chưa kịp hỏi cho ra lẽ thì Ngô Mạt mở cửa bước vào. Nhìn thấy Vân Hạ Sơ và Đào Đào đang ngả người trên sofa, nét mặt cậu có vẻ ngưng ngừng, cúi xuống chậm chạp thay giày. Mãi cho đến khi Vân Hạ Sơ nghi ngờ không biết đôi giày của cậu ta có phải đi dưới chân hay không, cậu ta mới nói nhỏ: “Chị Hạ Sơ, chị lên chơi à?”

Vân Hạ Sơ gật đầu với vẻ thắc mắc: “Em sao vậy, cũng không được khỏe à?”

Ngô Mạt vội vàng lắc đầu: “Đâu có, chắc là tại trời nóng quá.”

“Ừ, không sao là tốt rồi, Đào Đào bị thương ở bắp chân, chắc cô ấy phải nghỉ ngơi, em đi nấu cơm đi.” Vân Hạ Sơ dặn dò, lúc này cô mới phát hiện ra Ngô Mạt đã đổi kiểu tóc từ bao giờ, tóc mái đã cắt hết, lộ ra cặp lông mày rất đàn ông và đôi mắt dài, nhìn khá điển trai.

Hạ Sơ cũng vô cùng ngạc nhiên khi phát hiện ra rằng, đúng là cặp lông mày và đôi mắt của Ngô Mạt lại khá giống với bức vẽ mà Đào Đào đem về.

Mắt Đào Đào không rời màn hình ti vi, Ngô Mạt thì vâng lệnh chạy ngay vào bếp.

Thái độ của cả hai người này đều khá bất thường. Đột nhiên Vân Hạ Sơ chợt nhớ ra câu nói “cô theo dõi rồi, hình như hai đứa đó cũng có tình ý với nhau đấy”, nếu như vậy thì đúng là có điều gì đó không bình thường. Hạ Sơ liền nghiêng người ghé sát vào Đào Đào, nói nhỏ: “Cậu khai thật đi, lúc ngồi theo thể hoa sen, có phải đấu tranh tư tưởng chuyện thích Ngô Mạt hay không?”

Đào Đào ngẩng đầu lên vô cùng sửng sốt, mắt nhìn Hạ Sơ, hồi lâu không nói được gì.

Hạ Sơ nhìn Ngô Mạt đang bận rộn trong bếp rồi chớp chớp mắt với Đào Đào, nói: “Đúng là gừng càng già càng cay! Cách đây ba ngày tớ lại gặp hai người, cũng không phát hiện ra vấn đề gì, mẹ cậu nhìn một lần mà phát hiện ra ngay. Bối phục!”

“Gì cơ? Mẹ tớ phát hiện ra cái gì? Sao cậu lại biết?” Đào Đào ngồi thẳng người lại, trợn mắt nhìn Vân Hạ Sơ, sau đó lại “ái” một tiếng, ôm chân đau toát mồ hôi hột.

“Sao vậy?” Nghe thấy tiếng kêu, Ngô Mạt vội chạy ra ngay, quỳ xuống dưới chân Đào Đào, hỏi rất sốt sắng: “Có đau lắm không? Hay là bọn mình vào viện?” Nói xong liền tỏ tư thế chuẩn bị bế Đào Đào.

“Không cần, không sao.” Đào Đào cố gắng gật đi nhưng vẫn cau mày rất đau khổ.

Thấy vậy, Hạ Sơ cố nhịn cười nói với giọng nghiêm túc: “Ngô Mạt, chị còn có việc phải đi, chị giao Đào Đào lại cho em nhé, em nhớ chăm sóc chị ấy.”

Ngô Mạt liền gật đầu: “Vâng, chị cứ về lo việc đi, em sẽ chăm sóc chị Đào Đào.”

Hạ Sơ đứng dậy, ghé sát vào tai Đào Đào với vẻ bí hiểm, nói thầm: “Mẹ cậu đã tuyên bố rồi, tuổi nhỏ một chút cũng không sao, hê hê.”

Đào Đào đỏ bừng mặt, lí nhí trả lời: “Ăn cỏ non sợ sạn lắm.”

“Hê hê! Cậu cứ ăn đi rồi tính sau!”

Ngô Mạt nhìn Hạ Sơ đang cười tủm tỉm và Đào Đào mặt đỏ như gấc, tự nhiên cũng thấy mặt nóng bừng.

Hạ Sơ liền vỗ vai Ngô Mạt: “Nhớ nấu cơm ngon một chút, đừng bắt Đào Đào ăn sạn.”

Hạ Sơ về đến phòng 706, Cảnh Thần thấy cô cười rất tươi, không nén nổi tò mò: “Sao mà phấn khởi vậy?”

Nghe thấy vậy, Hạ Sơ thôi không cười nữa, nghĩ một lát rồi hỏi rất nghiêm túc: “Anh bảo có cách nào để vun vào cho đôi trai gái rõ ràng là có thiện cảm với nhau hay không?”

“Hả?” Cảnh Thần nhướn mày lên: “Ý em nói là Đào Đào và Ngô Mạt hả?”

“Hả? Anh cũng thấy điều đó à?” Hạ Sơ vô cùng bất ngờ, không khỏi trách mình, lẽ nào mình ngờ nghệch đến vậy sao?

“Chỉ là cảm giác mà thôi.” Cảnh Thần mỉm cười.

Hạ Sơ vội vàng bước tới, ngồi xuống bên cạnh Cảnh Thần, hỏi: “Thế anh có cách gì không? Đào Đào không thừa nhận. Mặc dù hai người tuổi tác cách nhau hơi xa, em rất hiểu tính cách, thói quen của Ngô Mạt và Đào Đào. Chính vì thế em thấy thực ra hai người này rất hợp nhau, hơn nữa ba mẹ Đào Đào cũng thấy phù hợp.”

“Cuối tuần em có rỗi không?” Tự nhiên Cảnh Thần hỏi một câu.

“Anh có cách gì à?”

“Ừ, nếu cuối tuần em có thời gian thì anh có diệu kế. Chỉ cần em hợp tác với anh, chắc chắn sẽ giúp họ vượt qua được sự ngại ngùng.” Cảnh Thần cười rất bí hiểm.

“Để em nghĩ xem nào, hôm nay là thứ Hai, còn khoảng hai tuần nữa là đến thời gian nộp mẫu thiết kế của Finrod. Thế thì cuối tuần này em có thể nghỉ một ngày không phải làm thêm. Thứ Bảy được không?” Hạ Sơ tính toán thời gian, quyết định lo cho Đào Đào trước.

“OK! Cứ thế nhé.” Cảnh Thần túm tay Hạ Sơ để hai người cùng nắm đầm vào nhau.

Nhìn vẻ hào hứng như trẻ con của Cảnh Thần, Hạ Sơ liền rút tay lại, nói: “Nói ra cách của anh trước đi, bọn mình phải bàn thêm cả các chi tiết nhỏ nữa.”

“Hê hê, em không cần phải quan tâm nhiều đến các chi tiết. Anh còn phải nghĩ thêm một chút nữa. Hơn nữa, có lần nào anh làm hỏng chuyện của em không? Thế nên em cứ yên tâm, đến lúc đó chỉ cần em làm theo sự ra hiệu của anh là chắc chắn thành công.”

Cảnh Thần không chịu tiết lộ kế hoạch, Hạ Sơ cũng không biết phải làm thế nào, đành tạm thời gác trí tò mò lại.

Tối thứ Sáu, trước sự sắp xếp của Cảnh Thần, Hạ Sơ, Ngô Mạt và Đào Đào đi một chuyến du lịch ra ngoại ô.

Ra khỏi thành phố, xe chạy về phía bắc đến thẳng khu nghỉ mát ở vùng giáp ranh giữa huyện Mật Vân và tỉnh Hà Bắc. Bầu không khí trên xe rất ấm cúng vì có sự đạo diễn của Hạ Sơ và Cảnh Thần.

Cảnh Thần nói: “Càng ngày càng cảm thấy kết hôn hạnh phúc thật, em bảo có đúng không, Hạ Sơ yêu dấu?”

Thấy gã đó liếc mắt đưa đẩy, Hạ Sơ cảm thấy nhiệt độ trong xe tăng đột ngột, cô cúi đầu lườm Cảnh Thần một cái, nhưng miệng vẫn nói: “Vâng, em cũng thấy thế, đúng là hạnh phúc. Đào Đào, cậu cũng mau lấy chồng đi.”

“Kết hôn giống như uống nước vậy, nóng hay lạnh chỉ có mình mới biết. Bất luận người khác đánh giá như thế nào, hạnh phúc đều phải dựa vào sự trải nghiệm của mình.” Vừa nói Cảnh Thần vừa chớp mắt với Hạ Sơ: “Chuyện tình cảm không phân biệt quốc gia, chủng tộc hay tuổi tác, tình yêu là trên hết!”

Hạ Sơ nhìn thấy vẻ mặt có gì đó không tự nhiên của Ngô Mạt và Đào Đào ở hàng ghế sau qua gương chiếu hậu, ánh mắt hai người chạm nhau trong tích tắc trong không trung, cười rất gượng gạo, sau đó lại giả vờ quay đầu nhìn ra cửa. Không kìm được Hạ Sơ liền giơ ngón tay làm động tác biểu thị sự chiến thắng, nói nhỏ: “Hay lắm!”

Chín giờ tối, bốn người có mặt ở khu nghỉ mát, vào khách sạn Cảnh Thần đã đặt từ trước. Lúc này, không những Đào Đào và Ngô Mạt lộ rõ vẻ luống cuống trên khuôn mặt, mà ngay cả Hạ Sơ cũng sững người. Cảnh Thần giơ tay ra với vẻ vô tội: “Anh xin lỗi, đang là mùa du lịch nên anh chỉ đặt được hai phòng thôi.”

Đào Đào vội nhảy đến chỗ Hạ Sơ: “Em với Hạ Sơ một phòng.” Hạ Sơ cũng phát hiện ra vấn đề khá nghiêm trọng nên cũng vội vàng gật đầu: “Ừ, hai bọn em một phòng.”

Cảnh Thần nhếch mép lên, ngó nghiêng hành lang tối lơ mờ, nói nhỏ: “Trên mạng nói nhà nghỉ này thường xuất hiện ma, lúc đó anh cũng không muốn đặt phòng của họ, nhưng phòng của họ có điều kiện tốt nhất. Anh nghĩ đi nghỉ thì phải chọn chỗ thoải mái một chút.” Vừa nói, Cảnh Thần vừa để lộ ra hàm răng trắng đều, cười rất bí hiểm: “Nhưng chắc là bọn em cũng không tin vào chuyện ma quỷ lãng nhách đâu nhỉ? Thôi cũng được, bọn anh sẽ ở một phòng.”

Nói xong, Cảnh Thần liền khua tay, ra hiệu ọi người xách hành lý vào phòng. Phòng nằm trên tầng hai, một bên cửa hành lang toàn là cửa sổ, nhìn ra chỉ thấy bóng núi nhấp nhô tối om, thỉnh thoảng có ánh lửa leo lét. Đào Đào ghé sát vào Hạ Sơ, hỏi nhỏ: “Hạ Sơ, cậu bảo đó có phải là lửa ma không?”

Hạ Sơ liền vỗ tay lên gáy bạn: “Lửa ma gì, chỉ nói linh tinh.”

Đến phòng, Cảnh Thần vừa mở cửa, vừa nói với Hạ Sơ và Đào Đào đang đứng trước cửa phòng bên cạnh: “Không sao đâu, bọn anh ở ngay phòng bên cạnh. Nếu đêm đến có gì bất thường thì cứ đập mạnh vào vách tường. Trên mạng nói nếu đêm đến thấy có bóng ma vật vờ trên góc trần nhà thì cứ mặc kệ nó, bọn em cứ việc ngủ thôi.”

Đào Đào túm vạt áo Hạ Sơ, đột nhiên nói: “Hạ Sơ, hay là để Cảnh Thần ngủ cùng phòng với cậu đi.” Nói xong liền buông ngay Hạ Sơ ra, chạy thẳng đến chỗ Ngô Mạt, nói lớn: “Thôi để chị phụ trách bảo vệ em, mẫu con trai non nớt như em dễ bị quỷ cái nắm lắm.”

“Chị Đào Đào, chắc chị sợ đúng không! Hừ, ma kìa!” Ngô Mạt cười rất ranh mãnh, đột nhiên cúi người xuống giả vờ làm ma dọa làm Đào Đào giật bắn người.

“Thích ăn đánh phải không?” Đào Đào xông tới, hai người đánh nhau thùm thụp.

Cảnh Thần liền chớp chớp mắt với Hạ Sơ, hai người nối đuôi nhau đi vào phòng. Hạ Sơ đặt hành lý xuống, phát hiện thấy trong phòng chỉ có một chiếc giường đôi, bèn lắp bắp hỏi: “Sao anh không đặt phòng tiêu chuẩn?”

“Anh nghĩ đặt cho họ phòng có giường đôi lãng mạn, họ mới có nhiều cơ hội đột phá chứ? Nếu anh chỉ đặt một phòng, chắc chắn bọn họ sẽ nghi ngờ. Em đừng quên mục đích lớn nhất của chuyến đi này là vun vào cho bọn họ, thế nên...” Dường như lời giải thích của Cảnh Thần rất hợp lý, Hạ Sơ không tìm được lý do gì để phản bác, bèn hậm hực tuyên bố: “Anh nằm đất.”

Tuy nhiên, chiếc giường đôi lãng mạn chỉ có một chiếc chăn đôi lãng mạn đáng ghét. Đêm thu trong núi, trời lạnh, Cảnh Thần nhìn Hạ Sơ với vẻ ảm ức.

Hạ Sơ trầm nghĩ, đều là người lớn cả rồi, thôi vậy, ngủ tạm một đêm cũng không sao.

Vệ sinh cá nhân xong xuôi, hai người tắt đèn nằm xuống, ở giữa là một khoảng trống có thể cho xe ô tô chạy qua. Hạ Sơ quay lưng về phía Cảnh Thần, nghĩ bụng mặc kệ anh ta, ngủ thôi, ngủ say là được mà!

“Hạ Sơ, em ngủ chưa?”

Một lúc lâu sau, Hạ Sơ đang cố gắng đếm cừu thì đột nhiên nghe thấy kẻ đó gọi nhỏ trong bóng tối, giọng thì trầm như đứa trẻ không nơi nương tựa.

Màn đêm yên tĩnh, gió trời se lạnh, đám ếch kêu rộn ràng trong hồ nước. Qua cửa sổ, Hạ Sơ nhìn thấy sao đêm rải khắp trên nền trời, tựa như tuổi trẻ cô đơn, lẻ loi của cô. Thoáng cái mà đã qua, không biết cảm giác rung động là thế nào. Hạ Sơ không đáp lại, vẫn nằm yên và thế là kẻ đó lại xoay người lại, nằm nghiêng, một tay chống lên đầu, hỏi nhỏ: “Hạ Sơ, em ngủ chưa? Hạ Sơ?”

Hạ Sơ không nói gì.

Cảnh Thần dò dẫm rồi nằm xuống bên cạnh Hạ Sơ, chăn kêu sột soạt. Một lát sau, anh nằm sát vào cô, nói nhỏ đến mức như đang nói thầm với mình: “Hạ Sơ, lẽ nào em không có cảm giác gì với anh hay sao?”

Trong bóng tối, trái tim Hạ Sơ như đám tảo xanh ngâm trong nước biển, bị dòng hải lưu nhấn chìm, ầm ập mặn chát, rồi cô lại nghe thấy người đó nói: “Hạ Sơ, anh nghĩ, anh đã yêu em mất rồi.” Giọng nói rất lễ loi, thì thầm.

Hạ Sơ nhắm mắt lại, không nhúc nhích.

Và thế là, trong bóng đêm, Cảnh Thần ngồi dậy, kéo chăn đắp vào bờ vai đang lộ ra ngoài của Hạ Sơ, sau đó lại đưa tay khoác lên eo cô, ôm nhẹ cô, áp sát vào lưng cô dưới tấm chăn. Hơi thở nhẹ nhàng, mềm mại. Người Hạ Sơ cứng đờ, vai thấy hơi ngứa ngứa vì bị hơi thở ấm áp phả vào. Cô cố chịu đựng, không dám nhúc nhích. Cảnh Thần nằm sau thở dài với vẻ thỏa mãn, rúc đầu vào gáy cô, tìm một tư thế thoải mái, một lát sau thì nghe thấy tiếng thở đều đều.

Hạ Sơ liền đưa tay kéo chăn xuống dưới cho thoáng, cảm thấy lưng nóng bừng. Cô gục mặt xuống gối, bối rối. Sau lưng Cảnh Thần đang nói mơ gì đó, không kìm được Hạ Sơ bèn cười cười, lưng cô cứng đờ nhưng lại dẫn đo, cô không nỡ gạt con cá bám sau lưng ra. Gió thổi làm rèm cửa bay lất phất, mang theo mùi thơm mát của cỏ khô. Sao đêm len qua cửa sổ, trải khắp tấm chăn đôi. Hai người nằm trong chăn, hai trái tim vượt qua mọi sự cách trở của ban ngày và kề sát bên nhau.

Anh nói, anh đã yêu cô rồi! Lời tỏ tình này khiến trái tim cô rung động, cảm giác rung động đó thật xa lạ và mãnh liệt, trong trái tim Hạ Sơ, vọng ra những âm thanh thổn thức mỗi lúc một rõ nét hơn, mỗi lúc một khó chống cự hơn.

Sau khi kết thúc chuyến đi chơi ở ngoại ô một ngày một đêm, hai nhân vật chính trong kế hoạch đã đột phá thành công, bốn mắt nhìn nhau tóe lửa tình.

Hạ Sơ lên tầng, đúng lúc gặp Ngô Mạt từ thang máy đi ra. Cậu bê một cốc Dairy Queen lớn, nhìn thấy Hạ Sơ, mặt đỏ bừng, tỏ vẻ bẽn lẽn: “Đào Đào nói muốn ăn kem Dairy Queen, em đi mua cho cô nàng.”

Hạ Sơ mím môi cười lén, khoác tay lên vai cậu ta: “Ngô Mạt, Giang Đào Đào lại bắt nạt em rồi à? Nếu thấy ầm ức thì cứ nói ra, chị sẽ tìm lại công bằng cho em.”

Ngô Mạt mặt đỏ tía tai lắc đầu.

Hạ Sơ thôi không cười nữa, nói với giọng rất nghiêm túc: “Ngô Mạt à, đừng nghĩ Đào Đào nhiều tuổi, thực ra tính tình cô ấy cũng trẻ con lắm, nhiều lúc rất bướng bỉnh. Em nhường cô ấy một chút, hai người hợp tính nhau lắm.”

Ngô Mạt gật đầu, nhìn vào mắt Hạ Sơ: “Chị Hạ Sơ, cảm ơn chị, thực ra em cũng biết anh Cảnh Thần mới là người hợp với chị nhất. Em sẽ chăm sóc cho Đào Đào thật tốt, chị cứ yên tâm.”

Hạ Sơ nghe mà thấy ấm lòng, cười gật đầu.

Đào Đào đã khắc phục được tâm lý ngại ngùng khi ăn cỏ non, nhìn thấy Hạ Sơ và Ngô Mạt bước vào, liền chỉ huy Ngô Mạt cho kem vào tủ lạnh một lát. Cô đang ngồi trên sofa chăm chú bôi nhũ móng tay màu tím phớt. Hạ Sơ huých huých bạn, hỏi nhỏ: “Cảm giác ăn cỏ non thế nào? Không tồi chứ?”

Đào Đào xòe mười ngón tay ra, vừa kiên nhẫn chờ đợi nhũ trên móng tay khô, vừa ngửa mặt lên tỏ vẻ suy nghĩ, một hồi lâu mới trả lời: “Cỏ non cũng có cái hay của cỏ non, mùi vị thơm ngon. Nhưng tớ thấy, cây cỏ nhà cậu mới là ngon nhất, vừa độ chín tới, đã vượt rào hành động rồi chứ?”

Hạ Sơ vốn cũng chưa biết tình hình thế nào, nghe thấy câu này mặt liền lộ rõ vẻ ngơ ngác.

Đào Đào liền ghé sát vào, hỏi nhỏ: “Hạ Sơ, cậu thành thật khai ra đi, có phải cậu đã yêu Cảnh Thần rồi không?”

Hạ Sơ sững người, mặt nóng bừng lên.

Nhìn thấy vẻ ngượng ngùng trong đáy mắt cô, Đào Đào liền mím môi cười và nói nhỏ vào tai cô: “Yêu thì có sao, đừng cảm tỏ tình thôi, tớ ủng hộ cậu.”

Hạ Sơ liền nhảy bật dậy: “Tớ về đây, mai còn phải dậy sớm đi làm.”

Đào Đào đứng dậy, nói với theo bóng Hạ Sơ: “Tình yêu khi đã nảy mầm, kể cả không có mưa cũng không ngăn được nó phát triển, đơm hoa kết trái.”

Ngô Mạt không hiểu đầu đuôi ra sao.

Hạ Sơ thì cuống cuống bỏ chạy.

Vẻ mờ ám giữa hai người không nằm trong kế hoạch của chuyến đi chơi cũng đột ngột tăng lên. Trong lòng Hạ Sơ có một nỗi nhớ không sao gạt đi được. Cô cố gắng nén chặt nỗi nhớ chưa dám xác định này dưới đáy lòng, dồn hết tâm sức cho công việc, ba ngày liền làm thêm giờ để ra được bản thiết kế.

Chỉ có điều mỗi lần về đến nhà, trong tích tắc đẩy cửa ra, trong lòng đều có một niềm mong chờ khó tả. Đứng trước người đàn ông mà rõ ràng mình đã rung động nhưng lại chưa biết phải làm thế nào. Mỗi lần anh chuẩn bị thổ lộ điều gì đó, Hạ Sơ lại vội vàng chạy trốn về phòng, lưng tựa vào cửa, nhắc nhở mình phải bình tĩnh, thật bình tĩnh. Chỉ có điều, nụ cười của người đó, vẻ nhếch mép uể oải, vẫn xuyên qua cánh cửa đang đóng chặt và bao vây chặt lấy cô. Tự nhiên trong lòng cô lại xuất hiện cái gọi là nhớ nhung, tựa như đám cỏ dại mùa hạ bắt đầu lớn nhanh như thổi dưới ánh nắng và nước mưa. Nỗi nhớ lấp đầy trái tim khiến Hạ Sơ không có chỗ nào để né tránh.

Chiều ngày thứ tư, chuyển phát nhanh đưa đến một chậu cây cảnh nhỏ. An Hinh hào hứng bê vào, nhìn thấy Hạ Sơ đang chống tay lên cằm, nhìn mây bay ngoài cửa sổ, liền thôi không cười nữa. Cô nàng giấu chậu cây cảnh ở sau lưng, mặt tỏ vẻ ai oán, nói với giọng chua xót: “Hạ Sơ này, cậu bảo tớ mới lấy chồng chưa được bao lâu, ông xã tớ bây giờ đã không còn hào hứng nữa, trước đây gọi tớ là Tiểu Bảo, bây giờ đổi thành Tiểu Hoàng, tức là nói mình là bà già có chồng rồi đó. Haizz! So với người ta mà thấy tức muốn chết!”

Vân Hạ Sơ quay đầu lại, đưa tay quay bút, cười thờ ơ: “Sao vậy, ai lại chọc tức gì cậu à?”

“Còn ai vào đây nữa?” An Hinh cao giọng tỏ vẻ ghen tị, đưa chậu cây cảnh nhỏ sau lưng ra, đặt tấm thiệp nhỏ có ký tên ra ngay dưới mắt Hạ Sơ.

Vân Hạ Sơ đã bị niềm vui bất ngờ này lấp kín trái tim vốn đang ngơ ngác không biết phải làm thế nào. Cô cố gắng giữ nét mặt thản nhiên, đứng dậy, đón lấy chậu cây nhỏ từ tay An Hình như không có chuyện gì xảy ra rồi đặt lên cửa sổ, vừa đẩy An Hình ra ngoài vừa nói: “Đừng trêu nữa, làm việc đi, từ sau không được đùa với tớ đâu.”

“Gì mà ghê gớm thế? Người ta chỉ đến chia sẻ hạnh phúc với mình thôi mà, có đòi chia sẻ chồng đâu, việc gì ngại phải căng thẳng như vậy?”

“Không được nói linh tinh, nếu không tớ giận thật đấy.”

Nhìn khuôn mặt đỏ bừng cả Hạ Sơ, An Hình chỉ coi như cô bạn mình hay xấu hổ, cười khúc khích rồi ra ngoài.

Hạ Sơ chuyển chậu cây cảnh từ cửa sổ vào bàn làm việc, cẩn thận lấy tấm thiệp nhỏ ra cất vào cuốn sổ ghi chép của mình. Sau đó cô lại bóc túi bóng bên ngoài ra, ngắm nghía một hồi. Lá rộng và dài, xanh mướt. Hạ Sơ quan sát một hồi mà không biết đây là loài cây gì, chỉ có điều trong lòng vừa cảm thấy hạnh phúc vừa không giấu được vẻ bối rối, giống như hồi nhỏ nằm mơ. Trong mơ thường xuyên có một chiếc kẹo hoa quả trong tay, nhưng không làm cách nào mà ăn được, thậm chí có lúc chiếc kẹo đó còn biến thành đám mây bay mất, tỉnh dậy bàn tay trống trơn, trong lòng vô cùng thất vọng.

Cô nghĩ, sau này lớn lên chắc chắn cô sẽ mắc chứng sợ hạnh phúc.

Hạnh phúc càng đến gần lại càng muốn bỏ chạy!

Chương 20: Hình như là hạnh phúc (Phần 1)

Cô cầm điện thoại lên, cố gắng kìm chế sự bối rối trong lòng, nhủ thầm với mình rằng chỉ là gọi điện thoại cảm ơn anh đã tặng mình chậu cây. Hoặc là cảm ơn anh đã giúp đỡ để vun vào cho Đào Đào và Ngô Mạt, hoặc cũng có thể là cảm ơn anh đã cung cấp thông tin cho Ân Y. Nghĩ vậy, Hạ Sơ cảm thấy những lý do này đều rất thích hợp, nên cô lấy hết can đảm để gọi điện hỏi thăm người mà cô nhớ đến nao lòng.

“Chào anh!”

“Hạ Sơ, chào em!” Đầu bên kia điện thoại, Cảnh Thần rụt rè hỏi: “Hôm nay em vẫn làm thêm giờ à?”

“Ồ! Không, em không.” Hạ Sơ lắp bắp, bàn tay cầm điện thoại tự nhiên lại hơi run run.

“Thế anh đến đón em nhé?” Giọng Cảnh Thần đã lộ rõ vẻ phấn chấn.

“Vâng.”

Hạ Sơ cúp máy, ngoảnh đầu lại thì phát hiện ra rằng, trong gương hiện lên khuôn mặt rạng ngời hạnh phúc của cô.

Năm rưỡi chiều, Hạ Sơ thay quần áo, tan sở đúng giờ, xuống tầng đi qua hành lang rồi ra bãi đỗ xe, nhưng nhìn ra lại không thấy chiếc xe việt dã màu trắng đỏ. Hạ Sơ liền dừng chân lại, trong lòng tự nhiên lại cảm thấy có cái gì đó rất thất vọng. Đúng lúc này, sau lưng có tiếng huýt sáo rất vui vẻ. Hạ Sơ ngậy người ra một lát rồi mới rụt rè ngoảnh đầu lại, chỉ sự niềm hy vọng đó lại tiêu tan.

Sau lưng, Cảnh Thần đang dắt một chiếc xe đạp leo núi, đứng ngoài hành lang, anh mặc một chiếc áo phông màu xanh lá cây cổ chữ V và chiếc quần bò màu xanh nhạt. Anh đứng ngược sáng nên cô không nhìn rõ nét mặt anh. Theo phản xạ, Hạ Sơ liền cúi đầu nhìn chiếc áo phông màu xanh lá cây và quần bò của mình, mặt đỏ lên.

Cảnh Thần dắt xe lại gần, nhưng không còn giữ vẻ lưu manh như trước đây nữa mà nhìn chằm chằm vào Hạ Sơ, ngân nga hỏi: “Hạ Sơ, có phải em rất ghét anh nên cố tình tránh mặt anh không?”

Hạ Sơ liền lắc đầu: “Không, không phải vậy.”

Lúc này đây, quá trình đấu tranh tư tưởng trong lòng Hạ Sơ đã đột ngột sụp đổ. Cô nghĩ, có lẽ Đào Đào nói đúng, yêu thì cứ việc yêu. Bất luận tình yêu này bắt đầu từ phía nào, xuất hiện bằng phương thức nào,

đều không thể phủ nhận được nữa. Cô đối với anh, sống chung lâu ngày nên nảy sinh tình cảm, hơn nữa tình cảm đó càng ngày càng mãnh liệt.

Cô cúi đầu, nhìn Cảnh Thần đứng cách chưa đầy nửa mét trước mặt, dưới bậc tam cấp của hành lang, chân đi đôi giày thể thao Adidas cùng kiểu với mình, nói nhỏ: “Em chỉ không biết phải đối mặt với anh như thế nào, muốn gặp nhưng lại sợ gặp anh.”

Bốn mắt nhìn nhau, Cảnh Thần nắm tay Hạ Sơ, nhìn cô trân trân: “Hạ Sơ, anh rất nhớ, rất nhớ em.”

“Vâng.” Hạ Sơ gật đầu, nước mắt chảy dài.

“Hạ Sơ, ba ngày qua, anh ngồi ngoài cửa phòng ngủ của em, muốn gõ cửa để nói chuyện với em, nhưng em lại cố tình tránh mặt anh, anh sợ bị em từ chối.”

“Không phải em cố tình, em sợ anh lại lừa em.” Nước mắt vẫn đọng trên lông mi Hạ Sơ, cô cắn môi, giọng nói toát lên một chút gì đó lẻ loi nhưng vẫn trút hết nỗi lòng: “Ba ngày qua, em cũng không ăn không ngủ được, em không dám về nhà sớm Vì em không biết phải nói gì khi nhìn thấy anh.”

“Hạ Sơ, em hãy tin anh, anh rất thật lòng.” Cảnh Thần nhìn Hạ Sơ với ánh mắt nghiêm túc, dịu dàng lau nước mắt cho cô, nói: “Lên đi, anh sẽ đưa em đến một nơi.”

Hạ Sơ gật đầu, lặng lẽ lau giọt nước mắt còn đang lăn dài trên má, cô nghĩ, kể cả mối tình này không tiến xa được, nhưng ít nhất là cô đã từng hạnh phúc và thỏa mãn một cách thực sự.

Giờ tan tầm, Hạ Sơ ngồi sau xe đạp của Cảnh Thần, ngán ngừ một lát rồi vòng tay ôm lấy eo anh, trong lòng vô cùng ấm áp, hai má nóng bừng. Đường như cả thế giới chỉ còn lại anh và cô.

Người qua đường vội vã đi qua đi lại.

“Bọn mình đi đâu hả anh?”

“Tây Tứ.”

“Đi xe đạp à?”

“Ừ, có được không em?”

“Được!” Hạ Sơ đáp lời, cô ngẩng đầu lên nhìn dòng xe đi lại như mắc cửi trên đường, các cửa hàng nằm sát mặt đường tấp nập nhộn nhịp, có người đang rao lớn: “Giảm giá đây, giảm giá đây, đồng giá hai mươi tệ!” Cô mỉm cười. Cảnh đường phố ồn ào náo nhiệt này đột nhiên trở nên vô cùng thân thiết, đáng yêu trong mắt cô.

Cảnh Thần kéo chuông xe đạp, tiếng chuông leng keng vui tai. Anh chở Hạ Sơ phần chấn len qua dòng người, nói: “Hạ Sơ, em có biết không? Hai việc anh muốn làm nhất hồi anh học cấp ba là đứng sau lưng cô gái mà anh thích huýt sáo và chở cô ấy bằng xe đạp trên đường.”

“Em cũng thắc mắc, thảo nào anh huýt sáo điêu luyện như vậy. Đã chở không ít cô gái phải không?” Không kìm được, Hạ Sơ liền trêu anh với giọng chua chua.

“Haizz!” Cảnh Thần thở dài: “Hồi đó một là anh học mãi mà không biết cách huýt sáo, hai là anh không đi xe đạp đi học.”

“Ha ha ha ha!” Hạ Sơ cười ra cả nước mắt: “Thế anh tán gái bằng cách nào?”

“Anh đâu có tán đâu, hồi đó con gái tán anh nhiều vô kể, đến nỗi nhìn thấy con gái là anh muốn bỏ chạy. Mãi cho đến khi sang Pháp, giữa vườn nho bát ngát mênh mông, tự nhiên anh lại học được cách huýt sáo. Hê hê!”

“VẬY hả? Thảo nào anh thích rượu vang như vậy, nó giúp anh thực hiện được niềm mong ước từ bấy lâu đúng không?” Hạ Sơ cố nhin cười và than thở: “Sau đó có phải anh đứng sau lưng rất nhiều cô gái Pháp huyết sáo, bù lại cho ngày trước đúng không?”

“Không, sau đó chỉ huyết sáo với em thôi. Hôm đó em cho anh số điện thoại, không hiểu sao tự nhiên trong lòng anh thấy rất vui, tự nhiên lại muốn huyết sáo với con gái như hồi còn trẻ.” Vừa nói, Cảnh Thần vừa ngoảnh đầu lại nhìn Hạ Sơ đang ngồi đằng sau, chiếc cổ trắng ngần, tóc xòa trên vai, tựa như đám cỏ nước mềm mại trong vườn thủy sinh. Lòng anh cũng chùng xuống, anh nói: “Hạ Sơ, anh huyết sáo cho em nghe một bài nhé.”

“Vâng!”

Tiếng sáo vui tai, trái tim Hạ Sơ rộn ràng vô bờ bến. Màn đêm dần dần buông xuống, đèn đường lần lượt bật sáng, đưa mắt nhìn ra xa, tựa như những đóa sen nở rộ.

Hạ Sơ nhớ lại hồi ông ngoại nhắc đến ba mẹ cô, ông thường xoa lên tóc cô thở dài với vẻ nuối tiếc: “Ba mẹ cháu là thanh mai trúc mã. Ông bà nội cháu đi phục vụ ở vùng biên cương, gửi ba cháu ở nhà mình. Hồi đó họ còn nhỏ, hàng ngày đi học, ba cháu liền chở mẹ cháu đi cùng. Bà ngoại cháu vẫn còn sống. Ông bà đứng ở cửa dõi theo ba mẹ cháu, nhìn hai đứa vui vẻ đi xe đạp đi học. Bà ngoại cháu nói, hai đứa này đẹp đôi quá! Chính vì thế, sau khi tốt nghiệp đại học, ba cháu đến xin phép được cưới, ông bà liền đồng ý ngay. Bà ngoại cháu đã đích thân đeo Kim ngọc lương duyên ẹ cháu...”

“Hạ Sơ, em đang nghĩ gì vậy?” Cảnh Thần dừng huyết sáo, hỏi cô.

Hạ Sơ sững người, mỉm cười đáp: “Em nghĩ, năm xưa mẹ em ngồi đằng sau xe đạp của ba em, chắc là cũng vô cùng hạnh phúc.”

Anh và cô đã chậm chậm vượt qua màn đêm và đường phố ồn ào đông đúc như Uầy, họ phải vượt qua sự đầu tranh tư tưởng, chậm rãi tận hưởng niềm hạnh phúc ngọt ngào của tình yêu!

Lúc đi qua một chợ đêm ồn ào, hai người mua hai chiếc bánh rán với trứng ở bên vệ đường. Ngồi trên bậc tam cấp trước cửa một ngân hàng, nghe thấy tiếng rao hàng rộn ràng bên tai, ngửi mùi thơm phức của thịt nướng, họ cùng nhìn nhau cười.

Cảnh Thần nói: “Hạ Sơ, khi nào mình già, mỗi buổi sáng đi tập thể dục về anh sẽ mua cho em bánh rán ở đầu ngõ, sẽ mua hai quả trứng liền.”

Hạ Sơ không nói gì, cúi đầu lặng lẽ cắn một miếng bánh to, đáy mắt đã ngân ngấn nước mắt. Cô nghĩ, bất luận kết quả thế nào, cô cũng sẽ mãi mãi ghi nhớ câu nói này. Có lẽ kiếp này, sẽ không còn lời hứa nào khiến cô cảm thấy hạnh phúc hơn lời hứa này.

Cô khịt khịt mũi, lí nhí trả lời: “Vâng, và nhớ cho thêm ít tương ớt nữa.”

“Đơn giản thôi.”

Cuối cùng, Cảnh Thần chở Hạ Sơ đến trước cửa của một khu Tứ hợp viện trong một con ngõ nhỏ ở Tây Tứ.

Nhìn bên ngoài, khu Tứ hợp viện này không có gì nổi bật, đẩy cổng sân ra, Uông qua bức vách ngăn bên ngoài, thì thấy trong sân có một giàn nho, cành lá che kín nửa sân. Những chùm nho chín mọng rủ xuống, mờ mờ ảo ảo.

Cuối hành lang có người gọi: “Cảnh Thần, anh về rồi à? Hê, đưa cả người đẹp về à?”

Hạ Sơ liền dõi theo tiếng nói, hai người đàn ông trẻ đang ngồi trên chiếc ghế mây dưới hành lang, một người đang cầm một ly rượu nho và mỉm cười.

Cảnh Thần bước đến, thờ ơ liếc chai rượu vang trên bàn, cau mày nói: “Sao hai ông toàn uống vụng loại rượu ngon nhất vậy? Lát nữa nhớ thanh toán nhé.”

Nói xong, không thèm để ý gì đến tiếng phản đối của hai người đó mà dắt Hạ Sơ vào nhà.

Đập vào mắt là giá rượu đặt sát tường, bên trên có đặt rất nhiều loại rượu vang, ở giữa là một quầy bar bằng gỗ sồi rất đồ sộ, ánh đèn dịu mắt. Cảnh Thần đưa cô đi dọc theo một thang gỗ, xuống tầng hầm. Hạ Sơ nhìn xuống, không kìm nổi liền thốt ra thành tiếng, hóa ra dưới tầng ngầm của khu Tứ hợp viện nhìn từ bề ngoài rất bình thường này là một hầm rượu có quy mô lớn. Các giá gỗ xếp thành từng hàng, chạm lên tận trần, từng chai rượu vang đang nằm nghiêng như đang ngủ.

Cảnh Thần ngoái đầu lại, mỉm cười với Hạ Sơ, đưa ngón tay trở lên môi: “Suyt! Chúng đang ngủ say, đừng làm chúng thức giấc!”

Ánh mắt anh sáng ngời, nụ cười trên môi rất đáng yêu, Hạ Sơ vội gật đầu: “Suyt!”

Cảnh Thần lấy ra một đĩa Serenade của Mozart trên giá đựng đĩa CD, quay đầu lại nói nhỏ với Hạ Sơ: “Trước khi rượu vang được mở, chúng phải được ngủ say, và tốt nhất là phải để cho chúng được chìm trong những giấc mơ đẹp. Ví dụ bất đĩa nhạc Serenade cho chúng. Như thế đến khi tỉnh dậy, tinh thần của chúng sẽ rất khoan khoái, màu sắc cũng rất đẹp. Người đẹp ngủ trong rừng cũng đến từ đó.”

Hạ Sơ liền cười, tỏ vẻ đồng tình.

Bản Serenade nhẹ nhàng cất lên, những âm thanh trầm lắng vọng lại trong hầm rượu với ánh đèn dịu mắt. Cảnh Thần nhẹ nhàng bước đến bên cạnh giá rượu thứ ba từ phải sang, lấy ra một chai rượu ở dưới cùng, lấy hai chiếc ly, kéo Hạ Sơ ngồi xuống tám phẩm bên cạnh giá rượu, cười rất hiền lành: “Đây là rượu do anh cất giữ, loại rượu mà hai tên ngồi ngoài kia uống chỉ là loại rượu vang bình thường bị thay nhãn mác mà thôi, hê hê, ai bảo bọn họ thường xuyên uống trộm rượu, uống nhiều mà cũng không phân biệt được loại nào với loại nào.”

Hạ Sơ cười khúc khích, anh chàng này chỉ được cái giỏi lừa đảo.

“Đây là hầm rượu của anh à?” Hạ Sơ hỏi với vẻ không tin.

Cảnh Thần lắc đầu: “Không, đây là câu lạc bộ rượu vang tư nhân. Anh là chuyên gia ném rượu hàng đầu ở đây. Sao bọn mình đều là chuyên gia, rất đẹp đôi đúng không?”

Hạ Sơ mỉm cười.

Cảnh Thần nâng ly lên, khoác tay lên vai cô để cô tựa đầu vào vai anh, hai người ngồi dựa vào nhau, anh nói: “Ước mơ của anh là có một viên trang rượu vang của riêng mình, sau đó còn có một hầm rượu lớn hơn ở đây. Nhưng ở Bắc Kinh rất khó có thể cất được loại rượu thượng hạng. Nhưng anh muốn dựa vào năng lực và lòng nhiệt tình của mình để phổ biến văn hóa rượu vang đến các đôi tình nhân, các cặp vợ chồng... Mùa thu đến tự mình cất rượu, dán vào những câu chúc phúc của mình để đặt trong hầm rượu, vào những dịp hoặc ngày lễ tết quan trọng sẽ mang ra sử dụng...”

Trong lúc miêu tả ước mơ này, nhìn Cảnh Thần rất chăm chú và say sưa. Hạ Sơ cũng thấy cảm động vì những điều anh nói, trước mắt cô hiện ra một vườn nho rộng lớn, cô và anh đang vui vẻ thu hoạch nho tươi dưới ánh nắng...

“Cố lên, em ủng hộ anh.” Hạ Sơ đặt tay vào lòng bàn tay Cảnh Thần, mười ngón tay đan xen vào nhau, nụ cười rất chân thành.

Họ cụng ly với nhau, chăm chú nhấp từng ngụm nhỏ để thưởng thức. Trong miệng, rượu vang như có phép thuật, cảm giác tuyệt vời trào dâng trong lòng.

“Cảnh Thần, xách chai rượu đó và đưa bạn cậu lên đi.”

Không biết hai người ở bên ngoài đã có mặt ở bậc thang từ lúc nào và gọi nhỏ.

Cảnh Thần kéo Hạ Sơ đứng dậy, phàn nàn: “Thật chẳng biết ý biết tứ gì cả.”

Hạ Sơ mím môi, cười lên.

Ra khỏi hầm rượu thì có người đưa tay ra đón lấy chai rượu vang, khua khua tay: “Người anh em, bọn tôi về đây, hôm nay cũng phải cho bọn tôi nếm thử một lần loại rượu thượng hạng chứ.” Nói rồi nháy mắt với

Hạ Sơ: “Hạ Sơ, anh gọi em như vậy nhé. Anh là Đại Chu, đây là Tiểu Thất, có thể coi bọn anh là bạn thân của Cảnh Thần, không ngờ lại được hưởng sái của em, được uống một lần loại rượu hảo hạng Petrus.”

Tiểu Thất liền cười và ghé sát vào, khẽ cúi người xuống: “Chị Hạ Sơ, cảm ơn chị nhiều, sau này có gì mong chị giúp đỡ.”

“Bye bye, hai bạn tiếp tục lãng mạn đi, chúng tôi không làm phiền nữa.”

Hạ Sơ vừa vẫy tay vừa buồn cười, ngoái đầu nhìn lại thấy Cảnh Thần đang khoanh tay trước ngực, bình thần nói: “Đưa chìa khóa xe cho tôi.”

“Hả! Xe của cậu đâu?”

“Kia kìa.” Cảnh Thần chu môi về phía chiếc xe đạp dựng bên cạnh bức vách ngăn bên ngoài: “Giao nó cho hai cậu đó.”

“Hai người đi xe đạp đến đây hả? Hê, ông anh lãng mạn quá nhỉ, thôi lát nữa ông anh Uề nhà mà lãng mạn đi.”

“Mau lấy ra đây, nếu không để rượu lại.”

“Thôi vậy, nể mặt Hạ Sơ, trả chìa khóa cho cậu, bọn tôi bắt taxi về.”

Tung chìa khóa cho Cảnh Thần xong, hai người đó vừa quay người đi, Cảnh Thần lại lên tiếng: “Hai ông phải đi xe đạp của tôi về, để ở đây không tiện.”

“Ê! Đừng chơi chúng tôi như vậy.”

“Thế thì bỏ rượu lại.”

“Thôi, đành vậy, chúng tôi đến Hậu Hải ngắm trăng được không?”

Hạ Sơ nhìn theo bóng hai người hăm hực dắt xe đi ra, không kìm được bèn chỉ vào Cảnh Thần nói: “Anh cũng thật quá đáng!”

“Phải tranh thủ cơ hội hành hạ bọn họ, ai bảo bọn họ thường xuyên đến uống rượu trộm, hê hê.”

Đêm giữa thu, ánh trăng vàng vạc, hương sen thoang thoảng trong gió. Hạ Sơ và Cảnh Thần ngồi trên hai chiếc ghế mây dưới hành lang, nghe tiếng côn trùng kêu rả rích.

Hạ Sơ ngoảnh đầu lại, nhìn thấy trên cổ Cảnh Thần có đeo chiếc kèn bạc xinh xắn đó, dưới ánh trăng phát ra chùm sáng dịu mắt. Cô lại nhớ đến những lời quảng cáo rất điệu nghệ của An Hinh, bất giác cười khúc khích.

Nghe thấy tiếng cười của Hạ Sơ, phát hiện thấy cô đang nhìn chiếc kèn bạc của mình, Cảnh Thần liền cười với vẻ ngại ngùng, nói: “Hôm đó anh đến đại lý của bọn em để mua chiếc kèn này. Cô bé bán hàng nói Uối anh rằng, mẫu này bán ra với số lượng ít, tổng cộng chỉ bán một nghìn lẻ một chiếc, cái anh mua là cái cuối cùng. Anh còn nhớ lời quảng cáo trên poster là: ”Đây là chiếc kèn bạc được phú a lực, hãy tặng nó cho người mà bạn yêu nhất, bạn sẽ mãi mãi giành được trái tim của người đó. Hê hê, không thể phủ nhận, sản phẩm và cách marketing của bọn em rất có tính sáng tạo.”

Hạ Sơ gật đầu liên hồi: “Vâng, những chiến lược mà An Hinh nghĩ ra, nói là bán ý tưởng thiết kế của em sẽ không chính xác bằng cách nói bán ý tưởng marketing của cậu ấy. Giá bán của chiếc kèn này đắt hơn mấy chục lần so với giá thành của nó. Hồi đó em có thắc mắc về giá bán của nó, ai ngờ ba ngày đã bán hết sạch. An Hinh nói, xem ra thị trường rất thích cái trò này, từ sau, năm nào bọn mình cũng sẽ tung ra một sản phẩm bán với số lượng hạn chế. Công nhận, rất phục tài năng biến đá thành vàng của An Hinh.”

“Nhưng Hạ Sơ này, có phải An Hinh rất lo em không lấy được chồng hay không? Lại còn bắt các bác thợ khắc chữ YXC trên chiếc kèn này nữa.” Nói rồi, Cảnh Thần tháo chiếc kèn ra khỏi cổ, lấy cho Hạ Sơ xem: “Mất rất nhiều thời gian anh mới phát hiện ra đây là chữ viết tắt của tên em Vân Hạ Sơ [Phiên âm tiếng

Trung của tên Vân Hạ Sơ là hun Xia Chu. Viết tắt: YXC]. Hê hê, một nghìn lẻ một chiếc, có nghĩa rằng em có một nghìn lẻ một cơ hội.”

Hạ Sơ sững sốt ngồi thẳng người lên, nhìn Cảnh Thần bằng ánh mắt khó tin.

Hôm đó, An Hình từ xưởng về, cười tủm tỉm và nói cô rằng: “Hạ Sơ, hôm nay tớ đã làm một chuyện rất sáng tạo, tớ bảo bác thợ khắc ba chữ cái viết tắt tên của cậu lên một chiếc kèn. Có khi nó lại có ma lực thật đó chứ, đem lại cho cậu một chàng Đông Gioăng.”

Lúc đó, Hạ Sơ liền cười ha ha trả lời: “Thế thì xem ra tớ phải nghiêm túc chờ đợi rồi! Nhất định tớ sẽ không lấy người không có chiếc kèn đó.”

Không hiểu trời xui đất khiến thế nào mà anh chàng oan gia trước mặt lại có chiếc kèn này thật.

Hạ Sơ nhìn cặp lông mày rậm của Cảnh Thần dưới ánh trăng, đôi mắt đẹp sáng ngời, cặp môi mỏng, hàm răng trắng, cười rất quyến rũ.

Cô nghiêng người, vòng tay qua cổ Cảnh Thần, hôn nhẹ lên môi anh. Cảnh Thần vô cùng luống cuống trước nụ hôn bất ngờ này, sững người ra một lát, mới hiểu ra vấn đề. Anh mang theo một niềm vui vô bờ bến, anh ôm thật chặt Hạ Sơ, lưỡi len qua đôi môi mềm mại của cô, hôn thấm thiết.

“Hạ Sơ, dạo này cậu có chuyện gì vui hả? Toàn thấy ngồi cười tủm tỉm một mình, nói thử nghe coi.” Không biết An Hình đã vào từ lúc nào, nhìn thấy Hạ Sơ đang ngồi dựa vào lưng ghế sau bàn làm việc, ánh mắt biến thành hình trăng lưỡi liềm.

“Hả! Làm gì có.” Hạ Sơ thôi không cười nữa và ngồi thẳng người dậy, hắng giọng giấu đi vẻ bối rối rồi lảng sang chuyện khác: “Tớ đang suy nghĩ xem bản mẫu thiết kế cho Finrod có còn điểm gì chưa ổn hay không?”

“Thôi đi, tôi chưa bao giờ thấy ngài cười tươi như vậy khi nghĩ về các phương án. Tôi đoán chắc ngài lại nhớ đến chàng hoàng tử nhà ngài rồi chứ gì?” An Hình cười tủm tỉm nói.

“Làm gì có, không phải thế đâu, mà là...” Tự nhiên Hạ Sơ không tìm ra được từ nào thích hợp để giải thích tình trạng trước mắt.

“Thôi, ngài khỏi phải giải thích nữa. Cảnh Thần đang đứng dưới quầy đợi ngài kia kìa, còn mang theo cả một món quà đại bự nữa, haizz! Sao mà chồng người ta lại lãng mạn như vậy nhỉ, số mình thật là khổ!” Trong lúc An Hình còn đang thở ngắn than dài thì Hạ Sơ đã đứng dậy lao ra ngoài.

Nhìn thấy Hạ Sơ, Cảnh Thần đang ngồi trên sofa ngoài phòng khách liền đứng ngay dậy, bên cạnh có đặt một chiếc hộp rất lớn. Anh bước tới, kéo tay Hạ Sơ, nói: “Hạ Sơ, anh trai anh muốn mời bọn mình ăn tối.”

Hạ Sơ nhướn mày lên nhìn Cảnh Thần cao hơn cô hẳn một cái đầu, hỏi với vẻ ngạc nhiên: “Vì sao?”

“Chết mất, đừng có hỏi như vậy, phụ huynh mời ăn cơm, mau đi đi!” Không biết An Hình chui ra từ lúc nào, cười tươi đẩy Hạ Sơ ra ngoài: “Ngài có thể nghỉ được rồi, bye bye.”

Hạ Sơ bị đưa ra khỏi công ty trong trạng thái hoang mang, lên ghế phụ của xe Cảnh Thần, một hồi lâu mới thốt ra được một câu: “Gia đình anh gồm có những ai?”

“Nhà anh rất đông người, về tổng thể thì ông nội anh là người quyết định mọi chuyện, ông nội rất nóng tính, anh vẫn còn chưa dám nói với ông mà nói với anh trai trước, ờ, thực ra là anh họ anh, anh ấy bảo cùng đi ăn một bữa.” Đường như ánh mắt Cảnh Thần có vẻ gì đó căng thẳng.

Hạ Sơ liền cười an ủi anh: “Em biết rồi, anh không cần phải căng thẳng như thế làm gì, em sẽ không nói với ông chuyện anh đã lừa em như thế nào đâu.”

Nghe thấy Hạ Sơ nói vậy, Cảnh Thần khóc dở mếu dở.

“Ấy? Cái hộp to này đựng gì vậy?” Qua gương chiếu hậu, Hạ Sơ liếc thấy hộp quà đặt ở ghế sau.

“À, đây là quà anh tặng cho chị dâu, vợ anh họ, một chiếc ba lô được bán với số lượng có hạn. Ông nội anh quý chị ấy nhất, anh định lấy lòng chị ấy, sợ sau này có việc phải nhờ đến chị ấy.”

Hạ Sơ ngằn ngừ nhưn mày lên, rụt rè nói: “Hay là để một thời gian nữa em sẽ gặp gia đình anh sau, em cũng thấy hơi căng thẳng.”

“Không sao, không sao đâu, có anh bên cạnh mà. Yên tâm, anh họ và chị dâu anh rất tốt.” Cảnh Thần Uội vàng an ủi Hạ Sơ.

Đến nơi đã hẹn, Hạ Sơ càng thấy hồi hộp hơn, cô đi theo Cảnh Thần vào nhà hàng với một tâm trạng bất an, vội vàng chỉnh đốn lại quần áo và đầu tóc của mình. Khi cô ngẩng đầu lên thì nhìn thấy bên tay phải có một chiếc bàn dành cho bốn người, một đôi trai gái mỉm cười vẫy tay về phía họ.

Bốn người gặp nhau, chào nhau rất lịch sự. Hạ Sơ cứ có cảm giác rằng anh họ Cảnh Thần có nét gì đó rất quen, dường như đã từng gặp ở đâu, điềm đậm, tuấn tú, nhìn rất chín chắn, quyết đoán. Còn chị dâu anh có thể coi là người đẹp số một, vừa nhìn là thấy có nét gì đó rất gần gũi. Khi thấy Cảnh Thần đưa hộp ra, liền hỏi : “Định lấy cái này để mua chuộc chị hả? Về mà ông nội hỏi thì chị cũng không đảm bảo là có giấu được hay không đâu đấy nhé. Chú phải biết rằng chị rất láu táu, không khéo là để lộ ngay.”

Cảnh Thần cau mày, nhìn chị dâu bằng ánh mắt ai oán: “Chị đừng lo, nếu chị không hài lòng thì cứ việc nói ra.”

Chị dâu liền nháy mắt với Cảnh Thần, sau đó đó quay sang Vân Hạ Sơ: “Vân Hạ Sơ, cái tên hay đó nhỉ.”

Lần đầu tiên gặp đại diện của phụ huynh, Hạ Sơ luống cuống, đỏ bừng mặt.

“Thôi, cứ tạm thế đã nhé, Cảnh Thần, em nhớ là còn nợ chị là được rồi, hê hê.” Chị dâu cười Uớĩ vẻ ranh mãnh.

Hạ Sơ nhìn trộm Cảnh Thần, anh đang gật đầu liên hồi, ân cần đẩy đĩa tôm to đến trước mặt chị dâu: “Em nhớ rồi, có việc gì chị cứ dạy bảo.”

Bữa cơm diễn ra trong bầu không khí khá thân mật, chị dâu Cảnh Thần nói chuyện rất hài hước, thỉnh thoảng lại trêu Cảnh Thần và Hạ Sơ cười thích thú. Anh họ Cảnh Thần ít nói, mỗi lần bị chị dâu trêu hoặc lôi ra những chuyện để bêu xấu, anh chỉ cười hiền lành, không trách móc gì.

Cuối cùng thì Hạ Sơ cũng đã yên tâm hơn, cô ngoảnh đầu lại nhìn Cảnh Thần, ánh mắt hai người chạm nhau, tỏa ra những tia lửa ấm áp.

Ăn xong, tiễn anh chị Cảnh Thần về rồi, Hạ Sơ thắc mắc: “Cảnh Thần, em thấy nhìn anh họ anh quen lắm, chắc chắn là em đã gặp anh ấy ở đâu rồi. Anh ấy làm nghề gì vậy?”

Cảnh Thần khoác tay lên vai cô, cười hề hề: “Đó là vì anh ấy có khuôn mặt phổ thông, không đẹp trai như anh, nhìn một lần là khó có thể quên.”

“Thôi đi! Anh thì chỉ được cái kh mẽ!” Hạ Sơ tỏ ra không thêm quan tâm: “Anh cứ tranh thủ nguồn tài nguyên đi lừa đảo khắp nơi đi.”

“Còn lâu anh mới thêm đi lừa đảo!” Cảnh Thần thanh minh.

“Hứ! Anh thử nói xem đã lừa em bao nhiêu chuyện rồi?” Hạ Sơ nghi bất luận tình hình hiện nay thế nào, mấy tháng qua cô bị anh ta lừa đủ trò, tự nhiên nghĩ lại thấy ầm ục.

“Ít nhất có một chuyện từ đầu đến cuối anh không hề lừa em.” Cảnh Thần nói chắc như đinh đóng cột.

“Hả? Chuyện gì?” Hạ Sơ tò mò hỏi.

“Ước mơ của anh là bán rượu vang!”

“Chết mất!”

“Hê hê! Đến khi nào anh kiếm được hợp đồng đầu tư, anh sẽ ra ngoại ô mua một mảnh đất rộng để trồng nho, sửa chữa hầm rượu, xây dựng một trang viên có thể mở cửa ọi người đến tham quan. Hạ Sơ, hay là bọn mình đi nghỉ tuần trăng mật ở Pháp nhé, anh muốn đưa em sang đó trước để cảm nhận. Hiện nay đang là mùa thu hoạch nho, là mùa có phong cảnh đẹp nhất trong năm. Vườn nho nằm trên những quả đồi nhấp nhô, nhìn bát ngát mênh mông, ánh nắng và không khí đều tràn ngập mùi thơm của nho.” Vừa nói, nét mặt Cảnh Thần vừa tỏ rõ vẻ ngất ngây, dường như đường Trường An nhộn nhịp xe cộ qua lại trước mặt đã biến thành vườn nho xanh mướt dưới ánh mặt trời.

Hạ Sơ lắc đầu, nói với vẻ nuối tiếc: “Không được, hiện tại em chưa thể đi được, đề án của Finrod vừa mới ra lò, em mà đi thì chắc chắn An Hình sẽ tuyệt giao với em.”

“Thôi được, lần sau bọn mình sẽ đi vậy.” Cảnh Thần ôm cô bằng ánh mắt ai oán, nét mặt ảm ức như một đứa trẻ.

Hạ Sơ vừa cười vừa xoa xoa tóc anh, nói: “Ngoan lắm, hê hê.”

11. Chương 21 - 22

Chương 21: Hình như là hạnh phúc (Phần 2)

Tối đến, Đào Đào xuống tầng dưới, vừa vào cửa là phát hiện ra ngay, Hạ Sơ và Cảnh Thần không những mặc bộ quần áo đôi ở nhà, đi dép đôi, mà khung ảnh bên khung cửa trước đây chỉ treo ảnh Cảnh Thần, giờ được thay bằng khung ảnh lớn của Hạ Sơ và Cảnh Thần. Đào Đào nhìn một hồi rồi thắc mắc: “Này, bức ảnh này hình như chụp trước nhà thờ, sao nhìn cứ kỳ kỳ thế nào ấy nhỉ?”

Nghe thấy vậy Hạ Sơ liền nhìn ra, cũng thấy thắc mắc không nhớ tấm ảnh đó chụp từ bao giờ. Cô không nhớ mình và Cảnh Thần đã chụp chung ảnh với nhau từ bao giờ, ngay cả lần trước tổ chức đám cưới trong nhà thờ cũng chỉ là mọi người chụp ảnh tập thể với nhau, lúc cuối cùng, và cô còn cố tình để người nhà đứng giữa cô và anh.

Cảnh Thần bê cốc nước, cười ngại ngùng: “Đó là ảnh anh ghép.”

Đào Đào bụm miệng cười lén, Hạ Sơ cũng không nhịn được cười.

“Xem ra hai người đã vượt qua được rào cản, hiện đang yêu nhau đúng không?” Đào Đào ghé sát vào, huých khuỷu tay vào Hạ Sơ châm chọc: “Mô hình này cũng hay đấy, kết hôn trước yêu nhau sau, chắc chắn, không bỏ lỡ chuyện gì cả!”

Bị bạn trêu, Hạ Sơ cũng ngượng ngùng, nhưng không né tránh, lần đầu tiên dũng cảm thừa nhận: “Ồ, cũng được!”

Đào Đào vừa cười, vừa ghé sát vào Hạ Sơ: “Hạ Sơ, tớ đến để bàn với cậu một chuyện, cậu cũng biết là mẹ tớ đã hạ quyết tâm xử lý tớ trước tết Đoan Ngọ! Gần đây bà đã chuẩn bị tìm ông thầy Nghiêm để chọn ngày cho bọn tớ rồi. Ngô Mạt đã xin nghỉ về nhà đón ba mẹ, ông bà nội, nghe nói còn có cả cô dì chú bác gì đó nữa. Tuần sau gia đình Ngô Mạt sẽ đến nói chuyện với ba mẹ tớ để bàn chuyện đám cưới.” Giọng Đào Đào vừa tỏ vẻ bất lực vừa không giấu nổi sự vui mừng. Hạ Sơ liền nhớ ngay đến cảnh năm xưa Ngô Mạt đến trường nhập học. Cả gia đình rầm rộ đi cùng. Lần này là chuyện hôn nhân đại sự, chắc là phải thuê máy bay riêng để đến! Hê hê! Nghĩ vậy, Hạ Sơ liền nhìn Cảnh Thần cười, chờ Đào Đào nói tiếp.

“Hạ Sơ, có lẽ cậu sẽ không chuyển về phòng 806 nữa rồi, thế nên tớ nghĩ cậu bán nửa căn hộ của cậu cho bọn tớ đi, bán theo giá thị trường hiện nay. Tớ và Ngô Mạt định lấy phòng 806 làm phòng cưới, cậu đồng ý không? Hê hê!”

Nghe thấy vậy, Hạ Sơ cũng hơi ngần ngừ, Cảnh Thần đã đáp thay cho cô: “Đào Đào, em đừng khách khí, dĩ nhiên là Hạ Sơ sẽ đồng ý rồi, đúng không hả Hạ Sơ?”

Hạ Sơ đành phải gật đầu.

Cảnh Thần liền cười tủm tỉm với Đào Đào vừa nói: “Hê hê! Đào Đào, thế thì bọn mình tiếp tục làm hàng xóm của nhau rồi!”

“Vâng, nếu như vậy thì tớ sẽ hẹn với ngân hàng để thanh toán hết số tiền đó cho cậu, sau đó bọn mình hẹn một thời gian để sang tên, hê hê, sau đó tớ và Ngô Mạt sẽ sửa sang lại một chút, sắm thêm một số đồ đạc mới là OK rồi! Hạ Sơ, cảm ơn cậu!” Đào Đào nói với giọng rất cảm kích.

Trong lòng Hạ Sơ cũng cảm thấy có cái gì đó rất khó tả, một mặt cô cũng thật lòng mừng cho Đào Đào và Ngô Mạt, mặt khác cũng thấy buồn vì từ nay trở đi mình không còn liên quan gì đến phòng 806 nữa.

Cảnh Thần nắm tay Hạ Sơ, nở một nụ cười, khiến cô cũng cảm thấy yên tâm hơn.

Trước khi Đào Đào lên phòng, đột nhiên Cảnh Thần vào phòng làm việc lấy máy ảnh kỹ thuật số ra rồi kéo tay Đào Đào: “Em chụp hộ anh và Hạ Sơ một kiểu nhé, hê hê!”

“Vâng! Hai người mặc bộ quần áo đôi ở nhà này mà chụp, đẹp lắm.”

“Tách” một tiếng, một tấm ảnh chụp chung rất tình cảm đã ra lò. Đào Đào trả lại máy ảnh cho Cảnh Thần, hỏi: “À đúng rồi, hai người chưa chụp ảnh cưới đúng không, thế thì tiện thể đi chụp cùng bọn em luôn. Mấy ngày nay em đang chọn phòng chụp, còn đang chán vì nghĩ một mình mặc váy cưới đi chụp ngoại cảnh cứ thế nào ấy. Hạ Sơ, thế thì bọn mình đi cùng nhau nhé? Đúng dịp trời đang vào thu, phong cảnh đẹp lắm.”

Hạ Sơ bèn nhìn sang Cảnh Thần, anh không nghĩ gì mà trả lời luôn: “Thế thì tuyệt quá, Đào Đào, em cứ chốt thời gian đi, thông báo trước cho anh và Hạ Sơ để bọn anh còn chuẩn bị.”

“Ừ, tớ cũng không có ý kiến gì.” Vừa nói gương mặt Hạ Sơ vừa đỏ bừng, thầm nghĩ, hiếm thấy trường hợp nào ngược đời như cô và Cảnh Thần!

Hai ngày sau, Đào Đào cầm giấy tờ đến trung tâm giao dịch bất động sản với Hạ Sơ và nhanh chóng làm xong thủ tục sang tên, trả cho Hạ Sơ một thẻ ngân hàng trong đó có ba trăm nghìn nhân dân tệ.

Hạ Sơ cất thẻ ngân hàng vào ví, tự nhiên trong lòng thấy có chút gì đó hẫng hụt. Cảnh Thần trêu cô thích làm địa chủ, không được đứng tên bất động sản là không yên tâm. Hạ Sơ mỉm cười lắc đầu. Đào Đào nói:

“Thực ra cuộc hôn nhân hạnh phúc là cuộc hôn nhân mà người đàn ông phải đứng ra mua nhà. Tớ cũng chỉ là bất đắc dĩ thôi, ai bảo yêu trẻ con làm chi! Haizz, ăn cỏ non cũng phải trả giá đắt chứ!”

Nhìn vẻ mặt ầm ức của Đào Đào, Hạ Sơ và Cảnh Thần cười ra nước mắt.

Để có thể kịp thời giao bản thiết kế cho Finrod, Hạ Sơ làm thêm giờ một tuần liền. Trong tuần này, hàng ngày cứ mười giờ tối Cảnh Thần lại đến công ty đón Hạ Sơ, có hai hôm phòng thiết kế phải họp, anh phải ngồi ở phòng khách đọc báo. Đến khi ra khỏi phòng họp, Hạ Sơ mới sực nhớ ra Cảnh Thần vẫn đang đợi cô, liền vội chạy đến phòng khách. Nhìn thấy ánh mắt đang nhìn vào tờ báo, nhưng tay lại chống cằm ngủ gật, trong lòng cô cảm thấy vô cùng ầm áp và thỏa mãn. Cô nghĩ, đây chính là hạnh phúc chẳng?

Không cần phải mời, Cảnh Thần đã tự động chuyển phòng Hạ Sơ. Lúc đầu Hạ Sơ cũng có phần ngại ngùng, sau hai ngày thì cũng đã quen với việc được anh ôm sau lưng và ngủ ngon lành. Tư thế được ôm trong vòng tay ầm áp, hai trái tim kề sát bên nhau khiến mỗi lần nhắm mắt lại, cô đều cảm thấy có nụ cười nở trên môi. Trong giấc mơ cũng thấy vô cùng hạnh phúc.

Cô giấu Cảnh Thần và thiết kế một cặp nhẫn tròn đơn giản, nhả nhận, bên trong có khắc tên viết tắt của hai người, chuẩn bị đợi hết bận sẽ nhờ An Hình giao cho thợ làm. Từ trước đến nay, cô chưa tặng quà gì cho Cảnh Thần, khi kết hôn, nhẫn của hai người đều là do Cảnh Thần chuẩn bị. Từ bấy lâu nay anh thật sự hết lòng với cô. Mặc dù cô không nói ra miệng, nhưng trong lòng biết rõ anh rất tốt với cô. Những cái đó, mỗi lúc vô tình nhớ lại, cô đều cảm thấy rất ngọt ngào và yên tâm.

Cuối cùng cũng đã giao được mẫu thiết kế cho Finrod, Hạ Sơ thở phào nhẹ nhõm. Tạm thời chưa quan tâm đến việc kết quả sẽ thế nào, ít nhất là được nghỉ ngơi vài ngày đã.

Hơn một giờ chiều, ánh nắng hắt vào cửa sổ phòng làm việc của Hạ Sơ. Chiều thu, bầu trời tựa như một phiến đá Sapphир tuyệt đẹp. Dưới ánh nắng, chậu cây nhỏ bỗng trở nên xanh mướt.

Lúc An Hình gõ cửa bước vào, Hạ Sơ đang tưới nước cho chậu cây. Dưới ánh nắng, nét mặt cô rạng ngời hạnh phúc, thấy vậy An Hình liền trêu: “Ngài à, ngài đừng có gửi gắm tương tư vào cái đó nữa. Ngài cứ việc về nhà ngắm người thật đi. Hôm qua ông anh Cảnh Thần nhà ngài đã góp ý với tôi rồi đấy, bảo tôi bóc lột ngài nhiều quá. Thế nên tôi đồng ý cho ngài nghỉ chiều nay, ngày mai tiện thể ngài cũng nghỉ thêm một ngày nữa đi. Ông ấy còn nói hôm nay ông ấy sẽ về sớm đợi ngài, chắc chắn, việc gì hai ngài phải bám riết lấy nhau như keo thế nhỉ?”

“Cũng không đến nỗi, lại chọc tức ngài rồi hả, hê hê.” Trái với vẻ xấu hổ như mọi bận, Hạ Sơ không những vui vẻ thừa nhận mà còn không quên trêu lại An hình.

Trong lúc An Hình còn đang trợn tròn mắt với vẻ sững sờ, Vân Hạ Sơ đã vừa hát ngân nga vừa bắt đầu thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra về.

Xuống dưới, Hạ Sơ đứng trên bậc tam cấp nheo mắt nhìn ra vùng ngoài nắng. Gió thoang thoảng gần như không cảm nhận được, mùi hoa cúc phảng phất đâu đây. Thò tay vào túi rút ra một tờ giấy A4 và mở ra xem, tự nhiên Hạ Sơ thấy rất vui. Đó là danh sách đồ dùng cần mua mà sáng nay cô đã lên liệt kê ra, hiện nay việc đầu tiên cô cần làm là đến siêu thị mua thức ăn và một chai rượu vang. Sau đó về nhà tổ chức một bữa ăn tối dưới ánh nến. Nến phải mua loại nến thơm hương cam, nghĩ đến mùi thơm đó đã thấy hạnh phúc rồi.

Lúc Cảnh Thần gọi điện thoại đến, Hạ Sơ đang xếp hàng chờ thanh toán trong siêu thị. Cô vừa ký tên trên tờ giấy thanh toán vừa luống cuống nghe điện thoại. Đầu bên kia, Cảnh Thần hỏi rõ vị trí cô đang đứng rồi dặn cô đứng chờ ở cửa siêu thị, sau đó cúp máy ngay mà không cho cô nói gì thêm.

Mười phút sau, Cảnh Thần đón lấy các túi đựng đồ lớn nhỏ từ tay Hạ Sơ, nhìn thấy trong túi có rượu vang, thịt bò, và cả một hộp nến thơm. Anh khoác tay lên eo cô, cười tủm tỉm hỏi: “Em yêu, có phải bọn mình sẽ ăn tối dưới ánh nến không?”

Hạ Sơ cười mà không trả lời, coi như đã thừa nhận.

Cảnh Thần cất hết các túi xách vào cốp xe, lên xe thắt đai an toàn cho Hạ Sơ, sau đó gạt lọn tóc xõa trước má cô ra sau tay, chống cằm xuống vai cô, ánh mắt không giấu nổi vẻ vui mừng: “Hạ Sơ, anh đưa em đến một nơi trước đây, sau đó bọn mình về nhà ăn tối sau.”

“Hả? Đi đâu anh? Hầm rượu à?” Hạ Sơ ngoảnh đầu lại với vẻ tò mò, má chạm vào miệng Cảnh Thần. Anh liền hôn “chụt” một cái rồi cho xe nổ máy với vẻ hài lòng: “Đến nơi em sẽ biết, hê hê!”

Hạ Sơ còn đang thắc mắc thì đã được đưa tới một tòa nhà nằm ở CBD, thang máy dừng lại ở tầng mười chín. Cảnh Thần mỉm cười dắt Hạ Sơ còn đang ngơ ngác ra khỏi thang máy, hai người đi qua hành lang

lát đá granite đen, bên trên có treo đèn chùm pha lê và đi vào một sảnh lớn bên tay trái. Hạ Sơ nhìn lướt qua thì vô cùng sửng sốt khi thấy một bức tường thạch anh. Đó thực sự là bức tường được xây hoàn toàn bằng thạch anh trắng, lung linh tuyệt vời. Theo phản xạ, cô liền đưa mắt nhìn Cảnh Thần đang tỏ ra hết sức bình thản, cô gái trực quầy mỉm cười đứng dậy.

Cảnh Thần bước đến nói nhỏ với cô gái trực quầy. Hạ Sơ thực sự ngất ngây trong cung điện xa lạ mà hết sức xa hoa này. Hai bên sảnh là các tủ trưng bày toát lên mùi của ngọc ngà, châu báu. Hạ Sơ đoán chắc đây là nơi tiếp đón các khách hàng hạng sang của một công ty chuyên về đồ trang sức nào đó. Ý tưởng này khá hay, một là tôn thêm vẻ sang trọng cho đồ trang sức, hai là đảm bảo tính bảo mật cho khách hàng hạng sang. Tuy nhiên, Cảnh Thần đưa cô đến đây làm gì? Với thân phận của họ thì không nên xuất hiện ở đây!

Một lát sau, Cảnh Thần quay lại, anh dắt tay Hạ Sơ còn đang suy nghĩ mông lung vòng qua bức tường thạch anh, đi vào phòng đón tiếp khách quý ở đằng sau, có người mang đến cho họ trà đen chính cống của Anh. Ở đây có bộ sofa da của Broni và bàn tròn, giấy dán tường đều là các tấm da to bằng khổ A4 nút ngọc trai. Hạ Sơ thực sự sửng sốt, tranh thủ lúc cô gái tiếp khách ra ngoài, cô liền hỏi nhỏ Cảnh Thần đang bắt chân chữ ngũ, miệng nhấp trà đen ngồi bên cạnh: “Đây là showroom của hãng nào vậy? Lẽ nào bọn mình đến đây để mua đồ trang sức ư? Em phải nói trước là em không mang nhiều tiền đâu đấy.”

Cảnh Thần liền nở một nụ cười bí hiểm: “Đừng lo, đây không phải là đại lý của hãng nước ngoài đâu, mà là thương hiệu hàng xa xỉ sắp được Phúc Trạch tung ra. Nghe nói vẫn chưa quyết định được tên thương hiệu, nhưng theo nguồn tin chắc chắn, lần này ý tưởng của họ là sản xuất đồ trang sức cho khách hàng hạng sang, từ khâu lựa chọn chất liệu đến mẫu thiết kế đều có người phụ trách chuyên môn. Khách hàng còn có thể tự mang đá thô đến đặt làm.”

Tự đáy lòng, Hạ Sơ cũng đồng tình với lộ trình phát triển hàng cao cấp này của Phúc Trạch, rồi cô lại nhìn Cảnh Thần với ánh mắt hồ nghi: “Sao anh lại nắm rõ như vậy? Anh thân với Phúc Trạch quá nhỉ?”

Cảnh Thần mỉm cười, khoác tay lên vai cô, nói: “Cũng bình thường thôi. Đến hôm qua anh mới nghe nói gần đây họ đã nhập một lô ngọc trai đen Tahiti rất đẹp. Lần trước khi bọn em tung ra bộ sản phẩm Truyền kỳ ngọc trai, An Hình nói ngọc trai là phần thưởng phụ nữ tự dành mình. Anh nghĩ chỉ có loại ngọc trai đen tuyệt hảo mới xứng được với Hạ Sơ. Kể từ lúc con trai há miệng, vẻ lung linh của nó đã thực sự khiến người ta choáng ngợp.” Vừa nói, nụ cười trên môi Cảnh Thần tắt dần, ánh mắt toát lên vẻ ca ngạo chân thành.

Hạ Sơ thấy hơi choáng trước những ngôn từ mỹ miều này. Lúc này đây, đã có một người nhìn giống giám đốc kinh doanh bê một cái hộp đi vào. Sau khi nắp hộp được mở ra, ánh mắt Hạ Sơ đã bị lôi cuốn thực sự bởi những hạt ngọc trai đen đặt trên lớp đệm nhung. Bởi Ân Y không kinh doanh các đồ trang sức cao cấp, thế nên với tư cách là một nhà thiết kế đồ trang sức chuyên nghiệp, Hạ Sơ cũng ít có cơ hội tiếp xúc với các chất liệu cao cấp. Tuy nhiên, đối với một nhà thiết kế, chất liệu cao cấp lại có sức cuốn hút khó tả. Mấy hạt ngọc trai đen trước mặt khiến Hạ Sơ thích ngay từ cái nhìn đầu tiên, ngọc trai đen Tahiti hầu hết

có kích thước từ chín đến mười milimet, những hạt có kích thước mười một milimet là khá hiếm, còn trên mười lăm milimet là cực hiếm. Những hạt ngọc trai đang đặt trên tấm vải nhung có đường kính khoảng mười ba milimet, bề mặt lấp lánh ánh xanh nước biển, tròn trĩnh, lung linh, không có tí vết, thuộc hàng thượng hạng.

Hạ Sơ say sưa ngắm nhìn những hạt ngọc trai tuyệt đẹp, Cảnh Thần liền ghé sát vào: “Nghe nói trong lô ngọc trai Tahiti mà họ nhập về lần này, còn có một hạt ngọc trai có đường kính mười sáu phẩy năm milimet, nghe nói rất hiếm gặp. Nhưng phải được lãnh đạo của họ phê chuẩn mới được xem, anh không có máu mặt, cũng không có nhiều tiền, hê hê.” Vừa nói, Cảnh Thần vừa nhún vai với vẻ nuối tiếc, sau đó kéo hộp ngọc trai lại gần hơn, nói: “Hạ Sơ, em chọn đi, bọn mình mua ngọc trai thôi, không cần mẫu thiết kế của họ, vừa đẹp vừa rẻ.”

Hạ Sơ khẽ kéo vạt áo anh, nói nhỏ: “Cái này chắc chắn rất đắt, mình về thôi!”

Nghe thấy vậy, Cảnh Thần liền ghé sát vào tai Hạ Sơ, trả lời: “Anh tặng em, em cứ chọn lấy ba hạt. Mua về rồi thiết kế làm khuyên tai và mặt dây chuyền cũng được đó chứ? Mặt nhẫn cũng rất đẹp. Mẫu thiết kế thì anh sẽ nghĩ hộ em, hê hê!”

Hạ Sơ vội đẩy chiếc hộp ra, cười tỏ ý biết lỗi với vị giám đốc kinh doanh: “Xin lỗi, hôm nay chúng tôi chưa mua được.” Nói rồi định kéo Cảnh Thần đi ra. Cảnh Thần lại không chịu đứng dậy, anh cười chỉ vào ba hạt ngọc trai trong hộp rồi nhắc vị giám đốc kinh doanh gói lại, đưa một tấm thẻ ngân hàng, sau đó giơ tay lên vuốt đầu mày đang nhăn lại của Hạ Sơ nói: “Yên tâm đi, đừng coi thường anh, anh là người chuyên bán rượu vang cao cấp, tiền phần trăm được trả rất cao.”

Mười lăm phút sau, vị giám đốc kinh doanh bước vào với nụ cười cung kính, ba hạt ngọc trai đen đã được đựng trong một hộp trang sức bằng pha lê rất xinh xắn, nút cài là một chùm bóng pha lê nhỏ xinh. Mặc dù Hạ Sơ không quen lắm với việc Cảnh Thần tặng cô món quà đắt tiền như thế này, nhưng trong lòng vẫn vô cùng ấm áp. Thậm chí cô bắt đầu suy nghĩ, nên ăn mặc như thế nào để tôn thêm vẻ đẹp cho ba hạt ngọc trai đen Tahiti tuyệt vời này.

Mua xong ngọc trai, hai người xuống bãi đỗ xe dưới tầng ngầm để lấy xe. Ra khỏi thang máy thì nhìn thấy một chiếc xe màu xanh rêu đang đi tới. Hạ Sơ không biết nhiều về xe, nhưng cũng nhận ra đây là chiếc Porsche đắt tiền. Lúc đi ngang qua họ, chủ nhân của chiếc Porsche đã bóp còi, dường như là chào họ, lúc ấy Cảnh Thần vẫy tay như không có chuyện gì xảy ra rồi kéo Hạ Sơ tiếp tục đi về điểm đỗ xe. Hạ Sơ liền tò mò hỏi: “Ai vậy? Khách hàng của anh à?”

Cảnh Thần ậm ờ đáp một tiếng, sau đó lại giục Hạ Sơ: “Bọn mình về thôi, không phải còn về ăn tối dưới ánh nến sao em?”

Bị Cảnh Thần dắt tay, Hạ Sơ đành phải bước đi theo, không còn thời gian ngắm chiếc Porsche nữa.

Về đến nhà, lúc đầu Hạ Sơ đã có kế hoạch sẽ lo việc nấu nướng, nhưng không thắng được Cảnh Thần, đành phải đi bày biện bàn ăn.

Cảnh Thần vừa hát vừa vào bếp, Hạ Sơ bật đàn âm thanh, mở bài hát Someone likes you.

Thay cho chiếc bàn một tấm khăn trải bàn thêu hoa màu tím nhạt, sau đó đổ nước vào một chiếc cốc miệng rộng, cho nến thơm hương cam vào trong đó.

Sau khi làm xong những việc này, cô vào đứng trước cửa bếp, nhìn thấy bát tết đã được ướp với rượu vang, mật ong, hạt tiêu... Cảnh Thần đang cẩn thận lột rau sống xuống dưới đáy đĩa sứ trắng, sau đó trang trí lá bạc hà quanh viền đĩa. Ánh tà dương lọt qua cửa sổ hắt vào một phần ba mặt sàn của tủ bếp màu trắng sữa. Cảnh Thần cúi đầu, ánh nắng chiếu vào mặt anh, khiến cả khuôn mặt bừng lên màu vàng nhạt. Hạ Sơ thấy vô cùng cảm động, một nỗi cảm động khó tả, cô nhận ra rằng đây chính là niềm hạnh phúc rất nhỏ nhoi bình dị của một mái ấm gia đình.

Cảnh Thần ngoái đầu lại nhìn cô, mỉm cười: “Ngoan nào, vào phòng khách đợi chút nhé, anh chuẩn bị rán bát tết đây, sẽ xong ngay thôi.”

Hạ Sơ gật đầu, nhìn bộ quần áo ở nhà bình thường đang mặc trên người và bàn ăn đã sắp xếp xong xuôi, nghĩ thế nào lại cúi đầu đi nhanh qua phòng khách về phòng ngủ. Bữa ăn tối dưới ánh nến, có nên mặc chiếc đầm gì đó không nhỉ? Liệu có long trọng quá không? Nhưng nếu mặc bộ quần áo ở nhà này, dường như lại tẻ quá. Ngần ngừ một hồi, Hạ Sơ mở tủ chọn lấy một chiếc váy kiểu công chúa màu tím nhạt ra, bên vai có một chiếc nơ sa tanh màu ton sur ton. Hạ Sơ đứng soi gương, sắc mặt cũng tạm ổn, đánh thêm chút má hồng nữa để đôi mắt không bị thâm, tìm một chiếc trâm bạc búi cao tóc sau gáy. Phải mất đến hai mươi phút, mới bước ra khỏi phòng ngủ.

Phòng khách đã tắt đèn, ánh nến lung linh. Cảnh Thần đang ngồi bên bàn ăn nhìn Hạ Sơ đã trang điểm, ăn mặc chỉnh tề. Dưới ánh nến mờ ảo, nét mặt anh nhìn rất cương nghị, dịu dàng, nụ cười ngọt ngào. Hạ

Sơ đồ bưng mặt, thềm hít thở thật sâu, uốn thẳng lưng, cố gắng giữ cho nét mặt bình thản như mọi bận và bước đến, ngồi xuống ghế đối diện với Cảnh Thần.

“Hê hê, chai rượu này anh giữ rất lâu rồi. Một ông già giàu có tặng cho anh, chắc chắn mùi vị sẽ rất ngon.” Cảnh Thần chống hai tay lên cằm, nụ cười rất đáng yêu. Hạ Sơ cúi đầu, nhìn thứ nước màu hổ phách khiến người ta ngất ngây đang chảy xuống ly.

Hai người nhìn nhau và nâng ly lên, ở giữa là ánh nến, rồi mỉm cười.

Chương 22: Hạnh phúc mong manh như pha lê

Chuông cửa vang lên rất không đúng thời điểm, khiến cả hai người đều cụt hứng.

Vân Hạ Sơ hơi sững người, rồi cô đặt ly rượu xuống, cười tỏ ý biết lỗi: “Chắc là Đào Đào đến.” Nói rồi liền ra mở cửa.

Ngoài cửa, Tống Hàm nhìn cô, miệng hơi há ra vì sững sốt.

Cả hai người đều đứng ngây tại trận.

“Ai vậy?” Cảnh Thần tò mò thò đầu ra.

Vân Hạ Sơ gật đầu, mời Tống Hàm vào nhà, bật đèn phòng khách lên, quay vào bàn ăn, hỏi nhỏ Cảnh Thần đang chống tay vào bàn đứng dậy: “Khách của anh tìm đến nhà rồi, có chuyện gì vậy? Anh bán rượu giả à?”

Dường như Cảnh Thần cũng sững lại, sau đó lại lộ rõ vẻ bối rối.

Tống Hàm ngồi trong phòng khách lạnh lùng liếc ánh nến, rượu vang, bát tết trên bàn ăn và Vân Hạ Sơ với mái tóc búi cao sau gáy, nhìn rất dịu dàng, duyên dáng.

“Sao em lại đến đây?” Cảnh Thần cúi người thổi nến để giấu đi vẻ bối rối, lúc ngẩng đầu lên nét mặt đã bình tĩnh trở lại.

Tống Hàm lạnh lùng nói: “Không đến làm sao biết anh giấu người đẹp trong nhà?”

“Ra ngoài nói chuyện nhé.” Cảnh Thần sầm mặt xuống, bước đến định kéo Tống Hàm đi.

“Sao phải ra ngoài? Nói chuyện ở đây cũng tốt mà. Xin lỗi nhé, vừa nãy gặp hai vị ở bãi đỗ xe, tôi thấy tò mò nên theo về đây. Xem ra tôi đã phá bình bữa tối lãng mạn của hai người rồi.” Tống Hàm hất tay Cảnh Thần ra, ngồi xuống sofa, cười khẩy tỏ vẻ khinh miệt.

Vân Hạ Sơ không hiểu chuyện này là thế nào, chỉ nghĩ hóa ra chủ nhân của chiếc Porsche là Tống Hàm.

“Chị Hạ Sơ, em vẫn chưa giới thiệu về mình đúng không nhỉ?” Nói rồi, Tống Hàm liền mỉm cười, để lộ ra hàm răng đều đặn: “Chào chị, em là Tống Hàm, có thể coi là...” cô ngừng một lát rồi liếc Cảnh Thần

Với nét mặt bình thản, sau đó từ từ cao giọng: “Là bạn gái của Cảnh Thần. Vì nếu không có gì thay đổi thì thứ tư hàng tuần, theo yêu cầu của ông nội anh ấy, em và anh ấy sẽ về nhà anh ấy ăn cơm trưa, và tuần trước vừa mới bàn đến chuyện tổ chức đám cưới. Cảnh Thần, em không nhớ nhầm chứ? Lúc đó hình như anh cũng không phản đối gì. Em còn nhớ hôm qua hẹn anh đi đặt đồ trang sức, hình như anh nói dạo này không có thời gian đúng không, thế nên em đã tự đi, không ngờ lại gặp hai người. Đúng lúc thật!”

Cảnh Thần sầm mặt xuống, định nói gì xong lại thôi.

Vân Hạ Sơ sững sờ, theo phản xạ, cô đưa mắt nhìn Cảnh Thần. Nhưng chỉ nhìn thấy vẻ bối rối trong mắt anh. Cô ngừng lại một lát, cố gắng giữ bình tĩnh: “Hai người cứ nói chuyện nhé, tôi về phòng đây.”

“Hạ Sơ, em đừng đi.” Cảnh Thần vội vàng bỏ Tống Hàm lại, đuổi theo túm chặt tay Hạ Sơ, giọng gấp gáp: “Hạ Sơ, chuyện không phải như những gì em nghĩ đâu.”

Khó khăn lắm Hạ Sơ mới ngộ ra được một chút vấn đề, có lẽ cô ta là vợ chưa cưới của người ta mò đến nhà để bắt quả tang cô là người thứ ba chăng? Hơn nữa lại là người thứ ba hợp pháp đã có giấy đăng ký kết hôn! Cô cúi đầu, cố gắng kìm chế không để nước mắt rơi xuống. Cô không nên khóc trong hoàn cảnh này, như thế dường như ủy mị quá. Nghĩ vậy, cô liền mỉm cười tự mĩa mai mình.

“Tạm thời anh chưa phải giải thích gì với tôi, hãy tiếp bạn gái của anh đi. Chúng ta sẽ nói chuyện với nhau sau.”

Tống Hàm ngồi trên sofa nhìn hai người với ánh mắt lạnh lùng, Cảnh Thần vẫn không chịu buông tay ra. Hạ Sơ vẫn ôm một tia hy vọng mong manh, cô liền đứng lại một lúc, nhưng vẫn không thấy một lời giải thích tin cậy nào. Cô ngoái đầu lại nhìn anh, trái tim dần dần tê tái, nét mặt lại lộ rõ vẻ xa cách, ánh mắt cô thờ ơ, lạnh lùng. Cô hất mạnh tay Cảnh Thần ra, về phòng chốt chặt cửa lại, một hồi lâu mới thả lỏng tấm lưng cứng đờ. Cô tựa vào cửa phòng ngủ dần dần ngồi thụp xuống sàn nhà, đầu óc trống rỗng. Đã có lúc cô thậm chí còn cố gắng phân tích vấn đề, rốt cục chuyện bị cô người yêu chính thức của anh ta tìm đến nhà là cơn ác mộng hay niềm hạnh phúc ngọt ngào vừa qua chỉ là một giấc mơ đẹp. Cô thần thờ đưa tay ra vỗ lên má mình, lòng bàn tay lạnh ngắt. Bên ngoài cô nghe rất rõ Tống Hàm đang chất vấn Cảnh Thần, nghe rất chói tai.

Hạ Sơ chống chân lên, gục đầu xuống hai tay, nhớ đến lời anh nói: “Hạ Sơ, khi nào mình già, hàng sáng đi tập thể dục về, anh sẽ mua cho em bánh rán ở đầu ngõ, sẽ mua thêm cho em hai quả trứng để em tắm bổ.”

Nước mắt cô đã kìm chế rất lâu bỗng dưng trào ra. Cô tưởng rằng anh và cô sống chung với nhau dưới một mái nhà lâu ngày nên có tình cảm với nhau. Ai ngờ anh vẫn chỉ là chiếc kẹo hoa quả trong giấc mơ của cô! Những hạnh phúc ngọt ngào đó dù chân thực đến đâu, tỉnh dậy vẫn chỉ là ảo ảnh.

Sai lầm nằm ở chỗ, đáng lẽ cô không nên mở cửa trái tim mình để vội vàng say sưa ngất ngây trong men say giả dối đó.

Một điều nực cười hơn là gần như cô tin rằng đó là ma lực của chiếc kèn bạc!

Hạ Sơ ngồi dưới sàn nhà rất lâu, mãi cho đến khi đôi chân tê cứng, nước mắt làm ướt hết phần váy phủ trên đầu gối, dần dần trong lòng cô cảm thấy vô cùng hẫng hụt và lẻ loi.

Màn đêm buông xuống, hình như bên ngoài không còn động tĩnh gì nữa.

Hạ Sơ chống tay vào khung cửa đứng dậy, cô cau mày xoa xoa bắp chân đã tê cứng, lúc này cô mới cảm nhận được máu đã lưu thông, nhịp thở cũng đã thoải mái hơn. Cô cầm ổ khóa, ngần ngừ một lát mới mở cửa ra, chỉ thấy phòng khách vắng tanh. Bên ngoài, trời đã tối tiết trời se se lạnh, ánh đèn lơ mờ, không biết Cảnh Thần và Tống Hàm đã đi ra ngoài từ lúc nào.

Vân Hạ Sơ rửa mặt, sau đó cô trang điểm, mặc thêm một chiếc áo mỏng quay về bàn ăn châm lại nến. Một mình cô lặng lẽ uống rượu vang và ăn hết số bún tết đã nguội lạnh trên đĩa. Sau đó cô gọi điện thoại cho Đào Đào: “Đào Đào, tớ muốn quay về phòng 806 ở mấy ngày.”

“Có chuyện gì vậy, hai đứa cậu cãi nhau à? Tớ đang làm thêm giờ để cuối tháng quyết toán sổ sách, đợi tớ về rồi tính sau.” Đầu bên kia điện thoại vọng lại tiếng gõ bàn phím máy tính vội vã.

Cúp máy, nhìn thấy đôi nến hình hoa mười giờ đang cháy lơ lửng trên mặt nước, tỏa ra hương cam thoang thoảng rất dễ chịu, nhưng lại khiến lòng cô chua chát. Chủ cửa hàng bán nến nói rằng, cái này cũng được gọi là hoa hạnh phúc. Hạ Sơ hít thở thật sâu, cố không để nước mắt rơi xuống lần nữa, đứng dậy lặng lẽ thu dọn bát đĩa.

Thôi cứ để như vậy, chỉ là một mối tình ngắn ngủi đã kết thúc, còn chuyện ai chân tình đến đâu, có lẽ cũng không còn quan trọng nữa. Hạ Sơ vốn là người không có nhiều niềm tin vào tình yêu và hôn nhân, giây phút này ý nghĩ trong đầu cô là hãy trốn đi thật xa!

Đã lâu lắm rồi không vào bếp, Hạ Sơ rửa hết bát đĩa rồi cho vào trong tủ. Đột nhiên phát phát hiện ra trên tủ có dán rất nhiều giấy nhớ, cô ghé vào đọc, canh cá mè đậu phụ: hai đầu cá mè, khoảng sáu lạng; hai lạng đậu phụ; hai nụ hoa hòe; hạt tiêu trắng, muối...

Đậu Hà Lan xào bầu dục...

Vân Hạ Sơ nhìn đám giấy nhớ xanh xanh đỏ đỏ đó một hồi lâu.

Thật hiếm có người giúp việc nào cẩn thận như vậy. Vừa nghĩ, Hạ Sơ vừa mỉm cười, mắt ngân ngấn nước.

Lúc Cảnh Thần về, Vân Hạ Sơ đã thu dọn đồ đạc của mình xong xuôi, đang cố gắng chuyển hết ra phòng khách. Cô cúi người kéo va li, trán lấm tấm mồ hôi.

Cảnh Thần bước đến chặn trước chiếc va li: “Hạ Sơ, em phải tin anh.”

“Tin anh cái gì? Tin rằng Tống Hàm không có quan hệ gì với anh, hai người chưa hề bàn chuyện tổ chức đám cưới, và tin rằng từ đầu đến cuối anh không lừa tôi chuyện gì ư?” Hạ Sơ lạnh lùng.

Cảnh Thần sững người một lát rồi nói: “Hạ Sơ, cho dù thế nào anh vẫn luôn thật lòng với em.”

“Nếu anh bị người ta lừa như một kẻ ngốc, anh có còn niềm tin vào cái gọi là thật lòng không?” Hạ Sơ cười mỉa mai.

“Hạ Sơ, em đừng làm như vậy, anh và Tống Hàm...” Cảnh Thần vội vàng định giải thích.

Hạ Sơ ngửa mặt lên, nhìn thẳng vào mắt Cảnh Thần: “Tôi không muốn nghe gì nữa cả. Tôi không muốn nghĩ gì nữa. Có thật là chỉ vì muốn tiếp thị rượu mà anh mới đến lừa tôi không? Lẽ nào hoàn cảnh của tôi hấp dẫn hơn Tống Hàm hay sao? Anh định giải thích điều này ư?”

Theo phản xạ, Cảnh Thần vội né tránh ánh mắt của Hạ Sơ. Anh há miệng, mấy lần đã cố gắng, nhưng cuối cùng vẫn không thốt ra được lời nào.

Hạ Sơ cố gắng nở một nụ cười: “Thôi, chuyện của chúng ta chấm dứt ở đây.”

“Hạ Sơ, em quyết định sẽ chuyển đi thật ư?”

“Ừm, lát nữa Đào Đào sẽ đến chuyển đồ giúp tôi.”

Tia sáng duy nhất còn sót lại trong mắt Cảnh Thần đã tắt ngấm, anh sầm mặt xuống, nói: “Nhưng em đừng quên chúng ta vẫn còn hợp đồng.”

Vân Hạ Sơ bèn cười phá lên, lườm Cảnh Thần một cái, giọng lạnh lùng, xa cách: “Thời gian qua đã gây bao phiền hà cho anh, tôi rất xin lỗi. Chuyện hợp đồng, đề nghị anh cũng đừng coi là thật, hoặc là anh cho tôi ít thời gian, hiện nay số tiền trong tay tôi vẫn còn thiếu một ít.”

Cảnh Thần không nói gì mà chỉ ngồi lặng lẽ trong phòng khách tối lơ mờ, nhìn Hạ Sơ ra ra vào vào thu dọn đồ đạc. Căn phòng yên tĩnh đến nỗi chỉ nghe thấy tiếng bước chân của Hạ Sơ. Lúc Đào Đào đến gõ cửa, Vân Hạ Sơ thầm thở phào một tiếng.

Nhìn thấy vẻ mặt khác thường của hai người, Đào Đào liền ngồi phịch xuống sofa: “Này, hai người định bày trò gì vậy? Ngần này tuổi đầu rồi có phải là trẻ con nữa đâu. Hai hôm trước còn đánh nhau như keo, sao bây giờ lại trở mặt nhanh vậy hả?”

Hạ Sơ luống cuống bước đến, ngắt lời Đào Đào, giọng mệt mỏi: “Đào Đào, không phải như cậu nghĩ đâu, giúp tớ chuyển đồ lên trước đã, về phòng tớ sẽ giải thích cho cậu.”

Đồ đạc cũng không có nhiều, hai người đi mấy chuyến là chuyển hết. Vân Hạ Sơ đưa chìa khóa và chiếc hộp đựng ba hạt ngọc trai cho Cảnh Thần, cười nói: “Món quà này đắt tiền quá, tôi không dám nhận, đành gửi lại anh vậy! Đồng thời cũng rất cảm ơn sự chăm sóc của anh trong thời gian qua!”

“Hạ Sơ, không phải anh cố tình lừa em chuyện Tổng Hàm đâu.” Cảnh Thần bình thản nói.

“Vâng, tôi không muốn trách anh vì tôi cũng có trách nhiệm trong chuyện này.” Vân Hạ Sơ cố gắng kìm chế cảm giác hăng hực trào dâng trong lòng, thầm nhủ: “Đáng lẽ tôi không nên để mình rung động.” Rồi cô

ngửa mặt lên cười, đút tay vào túi vô tình chạm ngay vào một vật cứng, nghĩ một lát rồi trả lại cho Cảnh Thần: “Cũng trả lại anh chiếc nhẫn luôn.”

Một chút lẻ loi thoáng qua trong đáy mắt Cảnh Thần, khi anh lên tiếng giọng đã có phần bức bối: “Không cần đâu, đằng nào cũng mua bằng tiền của em mà.”

Nhìn vẻ trẻ con trên khuôn mặt Cảnh Thần, Vân Hạ Sơ mỉm cười: “Đừng lừa tôi, một người thiết kế đồ trang sức làm sao không biết giá của chiếc nhẫn kim cương này.”

Cô xách túi lên, bước đến tủ giày thay đôi giày khác, nhìn thấy phía trên chiếc tủ treo khung ảnh là bức ảnh mới chụp chung của hai người. Họ mặc bộ quần áo đôi, nở nụ cười rạng rỡ, tựa sát vào nhau, nhìn rất hạnh phúc. Hạ Sơ thấy sống mũi mình cay cay, cô liền đưa tay tháo ngay khung ảnh xuống.

Mở cửa ra, ánh đèn ngoài hàng lang leo lét, cô ngoảnh đầu lại nhìn Cảnh Thần đang đứng trong bóng tối và mỉm cười, trong màn đêm ẩm ướt có một luồng sáng, cô nói: “Còn phải cảm ơn anh vì đã cho tôi một đám cưới thật tuyệt vời.”

Và cả mối tình như thật đó.

Cánh cửa lặng lẽ khép lại, anh và cô bỗng trở nên xa lạ và cách trở vô cùng.

Nghe xong lời giải thích của Hạ Sơ, Đào Đào lập tức nhảy bật dậy đòi xuống phòng 706 tìm Cảnh Thần để tính sổ. Hạ Sơ vội giơ tay ngăn bạn lại, nét mặt mệt mỏi: “Để tớ nghĩ đã, đừng đi tìm anh ấy, nếu Ngô Mạt có hỏi thì cứ nói là chúng tớ đang cãi nhau nhé.”

Hạ Sơ trở về căn phòng quen thuộc của mình mà không tài nào chợp mắt được. Đột nhiên cô chợt hiểu ra rằng, tại sao khi đồng ý nhượng lại quyền sở hữu nửa căn phòng 806 cho Đào Đào, ít nhiều cô vẫn cảm thấy có gì đó không yên tâm. Xét cho cùng là trong tiềm thức của cô, có lẽ vẫn còn một phần trăm chưa tin tưởng vào Cảnh Thần. Ai ngờ một phần trăm này lại biến thành sự thật. Anh vừa nói đã yêu cô, vừa có một vị hôn thê xuất thân trong một gia đình danh giá và đã tính đến chuyện cưới xin. Nghĩ đến đây Hạ Sơ lại cảm thấy trái tim thất lại, đau đốn, tê tái, cô liền nằm nghiêng người, cố kìm nén nỗi đau.

Cô nghĩ bản thân mình vẫn phải nhanh chóng tìm nhà để chuyển đi. Cho dù Đào Đào vui vẻ nhưng ngày ngày chỉ cần nghĩ đến việc mình đang ở cạnh Cảnh Thần, cô sẽ lẩn tránh không biết người đó đang làm gì ở dưới, đang ăn cơm hay đang chơi game?

Thôi, tốt nhất là cô vẫn nên chuyển đi thật xa, dù gì thì vẫn còn tránh được.

Hạ Sơ suy nghĩ liên miên rất lâu mới bắt đầu có cảm giác buồn ngủ, trong lúc mơ màng cô lại thấy bụng mình bắt đầu đau nhói. Thế là cô nằm sấp xuống.

Nửa đêm, tiếng chuông cửa của phòng 706 đột ngột vang lên. Cảnh Thần đang nằm trên sofa ngoài phòng khách, cũng trần trọc không sao ngủ được. Khi anh nghe thấy tiếng chuông, liền bật ngay dậy ra mở cửa. Ngoài cửa, nét mặt Đào Đào lộ rõ vẻ hoảng hốt: “Cảnh Thần, mau lên! Hạ Sơ đau bụng không chịu nổi nữa, không biết có phải cô ấy bị viêm ruột thừa cấp tính hay không, đúng hôm Ngộ Mạt lại không có nhà, em lo quá!”

Trong lúc Đào Đào gấp gáp nói, Cảnh Thần đã đi xong giày, vợ lấy chìa khóa chạy vội lên tầng.

Hạ Sơ đang ôm bụng nằm quằn quại trên giường, trán lấm tấm mồ hôi, nhìn thấy Cảnh Thần bước vào, liền cố gắng gượng cười, nói: “Đào Đào lại xuống làm phiền anh rồi.”

“Đừng nói gì nữa.” Cảnh Thần nói nhỏ và đưa điện thoại di động cho Đào Đào, sau đó vừa cúi xuống bế Hạ Sơ lên vừa nói: “Đào Đào, em tìm hộ anh số điện thoại của Lâm Minh trong máy, bảo anh ấy bố trí cho khám cấp cứu.”

Đào Đào đứng sau vội vàng vâng dạ, luống cuống gọi điện thoại.

Ba người liền đến ngay bệnh viện vào phòng cấp cứu. Hạ Sơ nằm trên giường bệnh, nhìn thấy bác sĩ, y tá vội vã chạy vào phòng. Trước mắt cô là một màu trắng toát. Cô nhắm mắt lại, cuộn tròn người hai tay ôm chặt bụng!

“Hy vọng là không có vấn đề gì nghiêm trọng.” Đào Đào khấn thầm, Cảnh Thần ngồi bên cạnh mặt lăm lăm không nói gì.

Sau khi kiểm tra xong xuôi, bác sĩ đi ra nhìn Đào Đào rồi kéo Cảnh Thần sang một bên, nét mặt lộ rõ vẻ vui mừng: “Cảnh Thần, lần này đúng là thật rồi.”

Cảnh Thần ngần ngừ ngẩng đầu lên, nhìn Lâm Minh đang cười tủm tỉm, ngơ ngác hỏi: “Thật gì cơ?”

“Lần này vợ cậu có bầu thật rồi. Đau bụng thực ra là do vận động quá sức ảnh hưởng đến thai nhi, may mà chưa có vấn đề gì lớn, nằm viện vài hôm để dưỡng thai là ổn thôi.”

“Hả! Hạ Sơ lại có bầu rồi hả, sao hai người tốc độ vậy!” Đào Đào lại gần, đúng lúc nghe được đoạn cuối, cô thở phào rồi kéo Cảnh Thần sang một bên, hỏi nhỏ: “Cảnh Thần, anh nói thật đi, anh có thật lòng với Hạ Sơ không?”

Cảnh Thần trịnh trọng gật đầu: “Anh rất thật lòng!”

“Anh nói vậy thì em yên tâm rồi, tạm thời tin anh vậy! Cảnh Thần, anh cũng biết tính cách của Hạ Sơ rồi đấy, nói một cách khái quát là cô gái tốt nhưng tính tình hơi lạnh lùng. Hạ Sơ mồ côi cha mẹ từ nhỏ, sống với ông ngoại, mặc dù được ông cụ rất chiều chuộng, nhưng Hạ Sơ vẫn luôn thiếu cảm giác an toàn. Vì thế cô ấy rất ít khi mở lòng với người khác, phản ứng đầu tiên của cô ấy sau khi bị tổn thương là né tránh. Gần như Hạ Sơ không mơ mộng gì về chuyện tình yêu và lấy chồng, và cô ấy cũng hơi ngờ nghệch. Người đàn ông mà cô ấy muốn lấy làm chồng nhất định phải là người bình thường thậm chí là tầm thường, được sống cuộc sống yên bình đến mức nhàm chán. Chính vì vậy khi cô ấy thừa nhận tình cảm với anh, em thực sự mừng cho cô ấy vì cô ấy đã tìm được tình yêu đích thực.”

Nói đến đây, Đào Đào cảm thấy khóe mắt ươn ướt, cô nghiêm giọng hỏi Cảnh Thần: “Đến bây giờ anh vẫn chưa chính thức công khai mối quan hệ của anh với Hạ Sơ cho gia đình anh biết, anh định giấu đến bao giờ? Anh phải biết rằng, anh đã gây tổn thương lớn cho Hạ Sơ!”

Cảnh Thần ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào ánh mắt dò xét của Đào Đào, nói: “Đào Đào, em cứ yên tâm, giữa anh và Tống Hàm thực sự không có tình cảm gì. Chỉ có điều chuyện này cũng khá phức tạp. Anh cần một chút thời gian để giải quyết, nhưng chắc chắn anh sẽ cho Hạ Sơ một lời giải thích xác đáng, anh sẽ không để cô ấy rời xa anh đâu.”

Đào Đào tạm hài lòng “vâng” một tiếng. Cô đứng dậy bước đến cửa phòng bệnh, hé cửa ra nhìn, dưới tác dụng của thuốc, Hạ Sơ đã ngủ yên. Lúc này cô mới quay ra nói: “Anh đã nói như vậy, biểu hiện của anh rất chân thành, xem ra cũng là người đàn ông có thể gửi gắm cả cuộc đời. Vậy thì em sẽ đánh cược một lần thay Hạ Sơ. Hiện giờ cô ấy đã có bầu, anh nên tranh thủ cơ hội sắp xếp mọi việc ổn thỏa cho cô ấy, đưa Hạ Sơ về ra mắt gia đình anh. À, mấy ngày tới anh tranh thủ thời gian chuyển đồ của Hạ Sơ xuống đi, em sẽ không cho cô ấy ở cùng nữa, cho anh một cơ hội, nhớ phục vụ cô ấy cho chu đáo, nếu không anh cẩn thận đấy!”

Cảnh Thần liền gật đầu liên hồi, mặt mày hớn hở.

Lúc Vân Hạ Sơ tỉnh dậy, Đào Đào đang ngồi bên giường liền bê ngay bát canh cá vào, múc một thìa thổi cho hết nóng rồi đưa vào miệng Hạ Sơ, vui vẻ nói: “Hạ Sơ, cậu cố tắm bổ cho khỏe, đây là món canh ông Cảnh Thần nhà cậu về nhà sớm để nấu đấy, cậu phải giữ gìn sức khỏe. Nếu tính theo ngày thì cậu vừa mới sảy thai được ba tháng thì có bầu lại. May mà bác sĩ bảo không có vấn đề gì. Hình như anh bác sĩ đó là bạn học của Cảnh Thần, anh ấy còn nói vừa mới sảy thai lại có bầu ngay thì phải đặc biệt chú ý.” Nói rồi Đào Đào liền đưa bệnh án cho Hạ Sơ xem.

Nghe Đào Đào nói liền thoáng một hồi, đầu óc Hạ Sơ tạm ngừng suy nghĩ. Cô có bầu rồi! Sao có thể như thế được! Hạ Sơ trợn mắt nhìn Đào Đào với vẻ khó tin, cô thần thờ đón lấy bệnh án Đào Đào đưa cho, trong đó ghi rõ có thai sáu tuần.

Hạ Sơ liền cắn chặt môi, bắt đầu suy nghĩ không biết trong này có sai sót gì không. Nếu đúng là thật thì chắc chắn là đêm mưa đó. Nhưng rõ ràng là cô đã uống thuốc tránh thai khẩn cấp rồi, chẳng lẽ cô lại không may mua phải thuốc giả hay sao? Làm sao có thể thế được?

“Cậu bảo anh bác sĩ nào là bạn học của Cảnh Thần?” Đột nhiên Hạ Sơ hỏi.

Nghe thấy vậy Đào Đào liền sững người ra một lát rồi gật đầu tỏ vẻ khó hiểu: “Ừ, Lâm Minh, bạn học của anh ấy, lần trước anh ấy cũng khám cho cậu, cậu quên rồi à?”

Hạ Sơ trầm tư một lát rồi ghé sát vào tai Đào Đào nói nhỏ: “Đào Đào, cậu ra hiệu thuốc mua hộ tở que thử thai với.”

“Hả?” Đào Đào thắc mắc: “Mua que thử thai làm gì? Bệnh viện xét nghiệm máu mà còn sai nữa hả? Tại hôm qua cậu bê đồ đạc nên mới bị động thai, đau bụng.”

“Mau lên, đừng để Cảnh Thần nhìn thấy, giúp tớ nhé.” Vừa nói, Hạ Sơ vừa đón lấy bát canh cá trên tay Đào Đào và giục bạn.

Dù chưa hiểu tình hình thế nào, Đào Đào vẫn phải ra hiệu thuốc ở ngoài mua một que thử thai theo lời yêu cầu của Hạ Sơ.

Có que thử thai rồi, Hạ Sơ liền xuống giường vào ngay nhà vệ sinh.

Hai phút sau, hai vạch hồng đậm đã khiến Hạ Sơ không thể không tin đó là sự thật. Lúc này cô mới nhớ đến chuyện tháng này cô cũng đã từng thắc mắc tại sao vẫn chưa xuất hiện kinh nguyệt, ý nghĩ này chỉ lướt qua trong đầu. Cô nghĩ có thể là do dạo này bận quá nên ảnh hưởng đến chu kỳ kinh nguyệt, còn nghĩ bụng rằng phải uống ít thuốc điều kinh.

Ai ngờ, lần này lại là thật! Hạ Sơ thực sự khóc dở mếu dở.

Đào Đào đứng ngoài gõ cửa nhà vệ sinh, an ủi: “Hạ Sơ, cậu đừng nghĩ linh tinh nữa, đừng quan tâm đến tình địch, đằng nào thì cậu và anh ấy cũng đã đăng ký kết hôn, tổ chức đám cưới ở nhà thờ rồi, có Chúa làm chứng. Cậu còn sợ gì? Cậu cứ danh chính ngôn thuận theo anh ấy rồi sinh con thôi. Tớ thấy thực ra hai người rất đẹp đôi, thôi đừng hành hạ nhau nữa. Đứa trẻ này là thiên thần của các cậu...”

Hạ Sơ vô cùng chán nản, đây chính là cuộc đời: gặp ghềnh trắc trở, biến đổi khó lường!

12. Chương 23 - 24

Chương 23: Tất cả quay lại từ đầu

Buổi sáng tranh thủ lúc phòng bệnh chỉ còn lại cô và Cảnh Thần, Hạ Sơ liền hỏi: “Hôm đó có phải anh đã lên đổi thuốc của tôi hay không?”

“Hả? Hôm nào? Thuốc nào?”

“Chính là hôm sau đêm mưa đó, tôi sợ có gì bất trắc, rõ ràng là đã mua thuốc tránh thai khẩn cấp về, anh bảo nước chưa sôi.” Hạ Sơ vô cùng bức bối.

“À!” Cảnh Thần kéo dài giọng, dường như cũng vừa sức nhớ ra: “Hôm đó anh thay nước xong, không may làm lật hộp thuốc của em. Viên thuốc trắng đó liền lăn ra đằng sau máy đun nước, anh ngại nên không dám nói với em. Vì em nói em uống vitamin nên anh đã lên tìm trong hộp thuốc đặt trên giá gỗ bên cạnh một viên vitamin C to tầm đó và thay vào cho em. Hóa ra là em uống thuốc tránh thai khẩn cấp hả?” Vừa nói, nét mặt Cảnh Thần từ vẻ sững sốt chuyển sang vẻ hú hồn, sau đó hai mắt sáng rực như đèn pha ô tô, chỉ còn thiếu nước mưa quay cuồng chạy đi thông báo với mọi người.

Hạ Sơ hậm hực nằm xuống, kéo chăn đắp chùng lên đầu, chỉ muốn từ đây có thể chạy trốn.

Ngày đầu tiên nằm viện, Hạ Sơ đã đấu tranh tư tưởng rất lâu. Hồi đầu, vì ngỡ có thai thật mà cô đã mò đến nhà người xa lạ đó ký hợp đồng rồi kết hôn giả; hiện tại, cô bị tổn thương, thấy ra đi là thượng sách thì cô lại có thai. Có nên sinh đứa bé này ra không? Mỗi khi nghĩ đến chuyện này, lòng cô đau nhói. Cô nghĩ hay là cứ tránh mặt anh ta trước, rồi bình tĩnh suy nghĩ cho kỹ sẽ tính sau.

Buổi chiều, Cảnh Thần nhận được một cú điện thoại, sau đó anh cúi sát gần gương mặt cô nói: “Hạ Sơ, em ngủ một lát đi, anh có việc phải đến công ty, trước bữa tối anh sẽ về. Em có muốn ăn gì không?”

Hạ Sơ nhắm mắt lại, không nói gì.

Và thế là Cảnh Thần ngần ngừ một lát rồi tiu nghỉu đứng dậy, mở cửa ra ngoài.

Hai mươi phút sau, Hạ Sơ ngồi dậy xuống giường, nghĩ bụng thôi tranh thủ thời điểm này trốn đi trước đã. Nghĩ vậy cô liền mặc áo khoác ngoài, lấy túi xách, mở cửa nhìn ra ngoài hành lang thấy không có gì bất thường. Cô liền nhẹ nhàng đi ra ngoài như không có chuyện gì xảy ra, rẽ trái là đến cửa khu nội trú của khoa phụ sản. Nhưng chân trái Hạ Sơ vừa bước ra cửa, thì nhìn thấy một cô y tá từ phòng trực ban đi ra, hỏi với giọng rất quan tâm: “Chị Hạ Sơ, chị định đi đâu ạ? Vừa nãy lúc rời phòng, anh nhà chị có nhờ em chăm sóc chị, không nên để chị đi lại một mình ở ngoài.” Nói rồi, cô y tá liền bước đến, đỡ Vân Hạ Sơ quay lại phòng và nằm xuống, mỉm cười nói: “Chị Hạ Sơ, chị đang bị động thai, tốt nhất phải nằm yên tĩnh dưỡng, đừng tự ý xuống giường đi lại!”

Tay Hạ Sơ đặt trong chăn, nắm chặt thành nắm đấm, nhưng vẫn phải mỉm cười: “Phiền em quá, chị chỉ muốn đi dạo một chút.”

“Không có gì đâu chị, nếu chị muốn em sẽ đi dạo cùng chị.” Thái độ của cô y tá rất nhiệt tình, thân thiện.

Hạ Sơ liền lắc đầu, cô nghĩ bụng, hôm nào ra viện phải viết lá thư cảm ơn cô y tá này mới được, thái độ dễ chịu quá!

Và thế là Hạ Sơ đã hiểu ra hoàn cảnh của mình, thượng sách “chuồn” mà từ cổ chí kim vẫn hay sử dụng nghe chừng không áp dụng được đối với cô. Nhưng nói thật, lúc bị đưa trở lại phòng, cô lại thầm thở phào. Bởi vì trên đoạn đường từ cửa phòng bệnh đến cửa phòng trực ban, cô không nghĩ ra được mình có thể trốn đi đâu. Đường như không có chỗ nào có thể trốn để vừa không gây phiền hà ọi người, vừa không bị Cảnh Thần phát hiện, thực sự không có!

Thôi thì đành ngoan ngoãn nằm ở đây, chuyện này cần phải tính kế lâu dài!

Sau khi nằm viện ba ngày, Hạ Sơ được Cảnh Thần đón về nhà, khi cô đến cửa phòng 706, định quay ra: “Nhầm rồi, tôi muốn về phòng 806.”

Cảnh Thần đưa tay ra ngăn lại, nụ cười dễ chịu: “Không được, Đào Đào nói cô ấy nhất lắm, sự bị em dọa cho lẫn nữa, thế nên cô ấy năn nỉ anh tiếp tục trông coi em.”

“Tôi không cần anh phải chăm sóc.” Vừa nói, Vân Hạ Sơ vừa đẩy tay Cảnh Thần ra, cô khẳng khái đòi lên phòng 806 ở. Cảnh Thần liền cười rất ranh mãnh, chẳng nói chẳng rằng cúi người xuống bế bổng cô lên,

giữa tiếng kêu la của Vân Hạ Sơ, anh nhẹ nhàng bế cô vào giường ngủ, giơ ngón tay trở lên: “Suýt! Em làm ồn ào đến con đây.”

Hạ Sơ nhướn cổ, mặt lại đỏ như quả cà chua, một lúc sau mới phát hiện ra đồ đạc của cô đã được sắp xếp lại như cũ. Cảnh Thần bước đến kê gối cho cô nằm thoải mái rồi nói: “Hôm qua Đào Đào và Ngô Mạt đã chuyển đồ xuống cho em. Bọn họ không định chứa chấp bà bầu đâu, thế nên em đừng mơ đến chuyện về phòng 806 ở nữa. Ngoan nào! Chịu khó nằm nghỉ nhé, đừng động đây, đợi một lát nấu cơm xong anh sẽ gọi em. Anh đi hầm nồi canh cá vượt với bí đao, gần đây công việc của em vất vả quá, phải chịu khó dưỡng thai đi.”

Anh ghé sát vào cô, hơi thở tỏa ra mùi bạc hà thơm mát, giọng nói và ánh mắt vô cùng dịu dàng. Mặc dù chống cự, nhưng Vân Hạ Sơ vẫn có ảo giác đắm chìm trong hạnh phúc. Cô cắn chặt môi, nhắm mắt lại trong ảo giác.

Cảnh Thần kéo rèm cửa ra rồi đắp lại chăn cho cô, nhẹ nhàng đứng dậy mở cửa đi ra ngoài.

Vân Hạ Sơ cảm thấy mặt mình nóng ran, đó rõ ràng là hạnh phúc lấy trộm từ người khác, mà sao cô lại từ chối một cách khó khăn như vậy.

Thò tay xuống dưới gối, chạm vào một đồ vật lạnh lạnh bằng kim loại, Hạ Sơ liền mở gối ra, chiếc nhẫn đó đang nằm yên tĩnh trong đó, giữa hai hàng nước mắt nhạt nhòa của cô, tỏa ra chùm sáng lấp lánh. Hạ Sơ nắm chặt chiếc nhẫn trong lòng bàn tay, úp mặt xuống gối, mặc cho nước mắt lăn dài.

Cảnh Thần bê cốc sữa vào, nhìn thấy Hạ Sơ nằm sấp mặt xuống gối, bờ vai rung lên, anh bèn đặt cốc sữa xuống, cúi người ôm chặt Hạ Sơ: “Hạ Sơ.” Anh cất lời một cách khó khăn, cố gắng sắp xếp lại cách diễn đạt để trình trọng trao cho cô một lời hứa.

Nhưng Hạ Sơ nghiêng rặng, quệt nước mắt xuống gối, chống tay ngồi dậy lạnh lùng ngắt lời Cảnh Thần: “Không sao, không liên quan gì đến anh, đôi khi bà bầu cũng bị trầm cảm.”

Cảnh Thần há miệng, còn định nói thêm gì nữa.

Hạ Sơ quay người vào trong, đắp chăn lên, giọng ngạt mũi: “Em không quan tâm đến việc rốt cục anh là ai, cũng không còn muốn hỏi tại sao hồi đầu anh lại lừa để cưới em bằng được, chỉ có điều anh đừng quên rằng, hợp đồng của chúng ta còn năm tháng mười chín ngày nữa là hết hạn.”

Một hồi lâu, Hạ Sơ nghe thấy có tiếng thở dài thườn thượt sau lưng, sau đó cánh cửa được đóng lại.

Phòng tối lờ mờ, Hạ Sơ sụt sịt, một lần nữa cô lại nhắc nhở mình: “Người và anh ta là hai kẻ xa lạ chỉ “tình cờ” với nhau thôi, đáng lẽ không nên nảy sinh chuyện tình cảm.”

Theo lời bác sĩ dặn, Hạ Sơ xin nghỉ phép một tuần để ở nhà dưỡng thai.

Cảnh Thần lại rất tự giác chuyển sang phòng phía bắc ngủ, không quấy rối Hạ Sơ nữa.

Bác gái muốn đến chăm sóc cô, Hạ Sơ từ chối: “Không sao, không sao đâu bác ạ, cháu khỏe mà. Em cháu đang ôn thi ở nhà à? Em ấy thi nghiên cứu sinh sẽ rất vất vả đấy, bác cứ yên tâm ở nhà chăm gia đình nhé.”

“Thế cháu chuyển điện thoại cho Cảnh Thần nghe máy đi, để bác dặn nó mấy câu.” Bác gái yêu cầu. Hạ Sơ nhìn Cảnh Thần đang bận rộn trong bếp, cắn môi lấy tay che ống nghe nói với Cảnh Thần: “Cảnh Thần, phiền anh nghe điện thoại của bác em một chút. Bác ấy muốn nói với anh vài câu, anh cứ nghe là được rồi, không cần phải để tâm đâu.”

Cảnh Thần bước đến, đón lấy điện thoại, hào hứng: “Cháu chào bác!”

Hạ Sơ lạnh lùng nhìn Cảnh Thần với tay kéo ghế ra trước mặt rồi ngồi phịch xuống, xem ra chuẩn bị tâm sự dài dằng dặc, vừa nghĩ cô vừa cau mày lại.

Cú điện thoại này kéo dài đến nửa tiếng đồng hồ. Cảnh Thần và bác gái nói từ chuyện ăn uống, nghỉ ngơi của bà bầu, chuyện chăm sóc nuôi nấng trẻ sơ sinh, rồi đến chuyện con đi học. Thấy chủ đề của câu chuyện đã gần lan man đến phần con đi xin việc, không chịu được nữa, Hạ Sơ liền nhắc chân đá Cảnh Thần chỉ tay về phía bếp. Chắc là món xương sườn đã hầm nát vụn rồi, lúc này Cảnh Thần mới lưu luyến tạm biệt bác gái, hẹn lần sau sẽ nói chuyện tiếp.

Và thế là, theo sự chỉ đạo của bác gái, hàng ngày vừa mở mắt ra là Hạ Sơ đã được tận hưởng một bữa sáng đầy đủ chất dinh dưỡng. Nhà cửa quét dọn, lau chùi sạch sẽ, quần áo là lượt rất phẳng phiu. Phòng khách lại có thêm mấy cây cảnh, nói là giúp bà bầu có tâm trạng thoải mái. Ngoài việc bị Hạ Sơ từ chối thẳng thừng không cho tắm hộ. Cảnh Thần chăm sóc Hạ Sơ hết sức tận tình, ngay cả lúc cô tắm, anh cũng bê một chiếc ghế ngồi trước cửa phòng tắm, để ngộ nhỡ cô trượt chân ngã thì cũng có thể kịp thời xông vào hỗ trợ.

Hạ Sơ đứng dưới vòi hoa sen, để nước phun xuống phần bụng vẫn phẳng lì. Hơi nóng bốc lên trong phòng tắm. Hạ Sơ nhìn hình mình dần dần nhạt nhòa trong gương, giống như bộ mặt thật của người đó. Mặc dù cũng đã nhắc nhở mình, nhưng trong tiềm thức lại không muốn tra khảo, cô đành phải lừa mình hết lần này đến lần khác, coi như cô quay về với thời điểm bắt đầu thực hiện bản hợp đồng đáng ghét đó.

Tắm gội xong xuôi, mặc quần áo rồi, Hạ Sơ định lén giấu quần áo lót vừa thay xuống dưới đáy giỏ để quần áo bẩn, ngày mai sẽ giặt. Kết quả thấy giỏ quần áo trống không, cô không biết phải làm thế nào. Nhiệt độ phòng tắm khá cao, mặt Hạ Sơ thì nóng ran.

Cảnh Thần đứng ở ngoài gọi: “Em tắm xong chưa? Xong rồi thì mau ra đi, bên trong ngột ngạt lắm, không tốt đâu.”

“Vâng! Xong rồi.” Hạ Sơ ấp úng đáp, trong lúc luống cuống liền giấu quần áo lót ra sau lưng, ra khỏi phòng tắm, tranh thủ lúc Cảnh Thần không chú ý liền giấu xuống gối.

Cọ rửa nhà tắm xong xuôi, Cảnh Thần gội đầu đi ra, nhìn thấy Hạ Sơ đang chăm chú xem ti vi không chớp mắt, mặt đỏ bừng. Anh liền nở một nụ cười ranh mãnh.

Buổi sáng tỉnh dậy, Hạ Sơ phát hiện ra bộ quần áo lót giấu dưới gối tối hôm qua đang được phơi ngoài ban công.

Ngượng không sao kể xiết!

Hạ Sơ thăm cảnh cáo mình, không thể tiếp tục kéo dài như thế này mãi được, bất luận Cảnh Thần đối với cô là thật lòng, nhưng không thể thay đổi sự thật cô là kẻ thứ ba. Vợ chưa cưới của anh tìm đến tận nhà, thậm chí anh còn không cho cô bất kỳ lời giải thích hợp lý nào, nếu cứ tiếp tục lằng nhằng thế này sẽ càng khiến cô tổn thương sâu hơn.

Cô bước đến bên cạnh sofa, hít một hơi thật sâu rồi ngồi xuống, nghiêm mặt nói với Cảnh Thần đang làm sữa đậu nành: “Anh lại đây đi, em có việc muốn bàn với anh.”

Cảnh Thần liền tuân lệnh ngay, cởi tạp dề, bước đến ngồi xuống bên cạnh Hạ Sơ, cười tủm tỉm hỏi: “Hạ Sơ, chuyện gì vậy?”

Nét mặt Hạ Sơ tỏ ra rất nghiêm túc: “Em đã nghĩ kỹ rồi, chuyện của bọn mình chỉ coi như một vở kịch, đến đây là kết thúc thôi, về đứa con, em sẽ nghĩ cách, em rất xin lỗi vì đã gây phiền hà cho anh và bạn gái anh.”

“Hạ Sơ, em làm như vậy có phải là ghen hay không?” Nụ cười trên môi Cảnh Thần tắt ngấm, chợt hỏi.

Hạ Sơ cảm thấy uất đến nghẹn cổ, cô liền lườm anh một cái: “Không, anh mắc bệnh hoang tưởng nặng rồi.”

Cảnh Thần xoay vai Hạ Sơ để cô nhìn thẳng vào mình, rồi anh nhìn cô bằng ánh mắt vô cùng nghiêm nghị nói: “Hạ Sơ, em hãy cho anh một chút thời gian được không? Anh sẽ giải thích với Tống Hàm, giữa anh và cô ấy không có tình cảm gì cả.”

Lúc nhìn thẳng vào ánh mắt trong sáng của anh, Hạ Sơ thấy mình run lên, có một tích tắc, cô cũng nẩy ra suy nghĩ muốn bắt chắp tất cả, nhưng suy nghĩ đó lại lập tức bị gạt đi. Cô lặng lẽ lên tiếng: “Cảnh Thần, rốt cục anh còn lừa em những gì nữa? Một người có gia thế như Tống Hàm, việc gì cô ấy phải lấy một người đàn ông dựa vào dung mạo để bán rượu vang?”

Cảnh Thần sững người, vẻ chờ đợi trong mắt anh đột nhiên sầm xuống, bàn tay đặt trên má Hạ Sơ cứng đờ.

Hạ Sơ không bỏ qua bất kỳ phản ứng nào trên khuôn mặt anh, vẻ đấu tranh tư tưởng và ngần ngại trong anh lại một lần nữa khiến Hạ Sơ tự cười mỉa mình, rồi cô gạt tay anh ra, lạnh lùng quay mặt đi, nói: “Thời

gian là của riêng anh, không liên quan gì đến em, không cần em phải cho. Em sẽ cố gắng tìm nhà để chuyển đi.” Nói xong cô giấu đi vẻ chua xót trong lòng, quay người bước nhanh về phía phòng ngủ của mình.

Cảnh Thần liền đứng ngay dậy đi theo Hạ Sơ, đứng trước cửa phòng, nét mặt nhanh chóng lấy lại vẻ lưu manh không khác gì ngày thường: “Thế cũng được, bọn mình tiếp tục các điều khoản trong hợp đồng, nếu em phá vỡ hợp đồng thì em sẽ phải chuẩn bị năm trăm nghìn nhân dân tệ.”

Hạ Sơ bực bội nghĩ, anh chàng này ngoài bệnh hoang tưởng, còn có khuynh hướng mắc chứng rối loạn nhân cách.

Một lát sau, Cảnh Thần lại đẩy cửa bước vào trên tay ôm một chiếc giỏ, kéo lấy chiếc ghế ở đầu giường Hạ Sơ rồi ngồi xuống. Sau đó anh lấy từ trong giỏ ra mấy lọ thuốc, to có, nhỏ có, lần lượt đặt xuống trước mặt Hạ Sơ, nhiệt tình giới thiệu: “Đây là Acid folic, hàng ngày phải uống bốn trăm microgam, như thế em bé mới thông minh. Đây là sữa bổ sung canxi dành cho bà bầu. À, đi làm em nhớ mặc quần áo chống bức xạ, còn đây là cuốn cẩm nang mang thai, nếu có thời gian em cũng nên đọc. Dĩ nhiên nếu em không muốn đọc thì có thể hỏi anh, anh đã nghiên cứu kỹ rồi.”

Nhìn đồng đồ được lần lượt bày trên giường, Hạ Sơ lại đưa mắt nhìn Cảnh Thần đang rất hào hứng mà thấy khóc dở mếu dở. Cô không biết có nên tiếp tục làm mặt lạnh, không thèm đếm xỉa đến anh nữa hay không. Vì anh chàng này sinh ra đã là khắc tinh của cô, bất luận cô có đếm xỉa hay không, sự nhiệt tình của anh ta vẫn không hề suy giảm.

Trái ngược với sự đấu tranh tư tưởng của Hạ Sơ, Cảnh Thần lại rất hứng khởi, toàn tâm toàn ý tu luyện để có thể trở thành một ông bố đủ tiêu chuẩn. Giá sách nhanh chóng được bày lên các cuốn sách chuyên ngành như Màu sắc dành cho trẻ sơ sinh, Tâm lý học trẻ sơ sinh... gần như nhằm mục tiêu trở thành chuyên gia giáo dục trẻ em. Mấy ngày nay, việc tha một hai món đồ chơi, quần áo, thậm chí cả mấy thứ đồ dùng học tập cho trẻ em về nhà đã trở thành chương trình bắt buộc trong đời sống của Cảnh Thần. Nhìn thấy đồ đạc trong phòng bé ngày càng phong phú, Hạ Sơ lại càng cảm thấy mâu thuẫn. Vấn đề khiến cô phải đấu tranh tư tưởng là có nên giữ đứa con xuất hiện bất ngờ này hay không. Đối với cô, tình hình hiện nay đã không còn giống với hồi mới ký hợp đồng, hiện nay việc có bầu đã trở thành gánh nặng tâm lý lớn nhất đối với cô. Nếu giữ đứa con này, thì chắc chắn cô và Cảnh Thần sẽ dính dáng với nhau đến hết đời.

Hạ Sơ hạ quyết tâm ngẩng cao đầu lên, bắt giắc đặt tay lên bụng, trong lòng tự nhiên đau nhói.

Chỉ có điều, nếu kết thúc sớm, có thể tổn thương sẽ ít hơn là kết thúc muộn. Mặc dù trong tiềm thức, cô không muốn suy nghĩ đến chuyện rốt cục Cảnh Thần có lai lịch như thế nào, tại sao lại rắp tâm lừa cô?

Nhưng điều mà cô không thể lừa dối được mình là anh đến với cô là có mục đích, bán rượu vang chỉ là một cái cớ mà thôi. Lúc đầu cô còn tin anh, nhưng sự xuất hiện của Tống Hàm đã khiến cái cớ này không còn đứng vững. Hạ Sơ cũng đã nghĩ rằng, dường như Cảnh Thần có mối liên hệ gì đó rất mật thiết với Phúc Trạch.

Buổi chiều, khi đi làm về, Cảnh Thần phát hiện ra nhà cửa yên tĩnh một cách khác thường. Anh thấy thót tim, vội đi ngay qua phòng khách vào ngó phòng Hạ Sơ, mọi thứ trong phòng cô vẫn bình thường, chỉ có điều không biết người đi đâu. Cảnh Thần vội vàng rút máy gọi điện thoại cho cô, sau đó một hồi chuông chói tai vang lên trên sofa ngoài phòng khách, Hạ Sơ không mang điện thoại!

Phòng 806 chưa có ai về, Cảnh Thần bấm chuông cửa một hồi mà không có ai trả lời.

An Hinh nói, buổi chiều Hạ Sơ gọi điện thoại cho em, hỏi em chuyện công việc mấy ngày vừa qua, cô ấy có đi làm đâu. Không phải đang xin nghỉ đó sao!

Cảnh Thần vội vã xuống dưới, đầu tiên là đi vòng quanh hoa viên tìm, sau đó lại đến cửa hàng bách hóa, cửa hàng bánh ngọt, công viên, siêu thị, ngoài khu chung cư... Đi một vòng, trời đã tối mịt. Đầu mùa đông, người đi đường quàng khăn, đi lại vội vã. Cảnh Thần đứng dưới cột đèn đường một cách tuyệt vọng mặc cho gió lạnh thổi, lúc này anh mới phát hiện ra vừa nãy vội quá, không khoác cả áo ngoài. Lúc này mồ hôi trên trán chảy xuống. Anh đưa tay lên quạt mồ hôi, nghĩ một lát lại nảy ra một tia hy vọng mới, lập tức quay về nhà, rẽ vào hoa viên nhỏ, từ xa anh nhìn thấy phòng khách phòng 706 có đèn sáng!

Anh hào hứng chạy về, nhìn thấy thang máy dừng lại ở tầng thượng, anh liền chạy một mạch lên tầng, đến khi vừa thở hổn hển vừa mở cửa ra, phát hiện thấy Hạ Sơ đang ngồi trên sofa xem ti vi. Thấy Cảnh Thần thấp thỏm vào nhà, Hạ Sơ liền nhìn anh với vẻ thắc mắc, hỏi: “Anh làm sao vậy?”

Cảnh Thần thở phào một tiếng, mỉm cười, lắc đầu, vờ như không có chuyện gì xảy ra: “Không, không có gì cả, mọi thứ đều ổn, anh leo cầu thang tập thể dục.”

“Vậy hả!” Hạ Sơ bình thản đáp, mắt không rời màn hình ti vi.

“Hạ Sơ, có phải buổi chiều em ra ngoài quên mang điện thoại không, anh gọi cho em mà không thấy nhấc máy.” Một lát sau, Cảnh Thần từ nhà vệ sinh đi ra, hỏi rất vô tình.

“À! Em ra cửa hàng băng đĩa ngoài cổng mua mấy đĩa CD, quên mang điện thoại. Sao vậy, anh có chuyện gì cần tìm em à?”

“Không, không có.” Trước cái nhìn chăm chú của Hạ Sơ, mặt Cảnh Thần đỏ lên.

“Em có chuyện muốn nói với anh.” Giọng Hạ Sơ bình thản.

Cảnh Thần vừa bình tâm lại, giờ lại giật mình thon thót: “Chuyện gì vậy?”

“Cảnh Thần, mấy ngày qua em đã suy nghĩ kỹ rồi, em không muốn và cũng không thể giữ đứa trẻ này được.” Lúc nói câu này, Hạ Sơ lặng lẽ nhìn Cảnh Thần, nét mặt không có gì thay đổi.

“Tại sao? Hồi đầu vì đứa con không tồn tại đó mà em sẵn sàng kết hôn giả với anh cơ mà.” Cảnh Thần vòng qua sofa, bước vội đến ngồi xuống bên cạnh Hạ Sơ, nắm chặt vai cô, giọng rất căng thẳng. Vì quá sửng sốt nên anh nắm khá chặt.

Hạ Sơ cảm thấy vai đau nhói, cô cố gắng chịu đau, bình tĩnh nói: “Hồi đầu đơn giản chỉ là em muốn giữ đứa con đó, hồi đó em nghĩ rằng chỉ là mượn tạm thân phận của anh mà thôi. Đối với em, anh chỉ là người qua đường xa lạ, bây giờ thì khác rồi, em không thể tự lừa dối mình. Trong lòng anh hiểu rất rõ, ngay từ đầu không phải chỉ là vì bán rượu vang mà anh mới lừa em. Hiện tại em cũng không muốn biết rốt cục là vì cái gì? Em chỉ năn nỉ anh chấm dứt ở đây thôi, bọn mình coi như chưa từng quen nhau, chưa từng có chuyện gì xảy ra.”

“Hạ Sơ, bọn mình sẽ có kết quả. Em đừng sốt nổi, anh sẽ nhanh chóng giải quyết những vấn đề này, em hãy tin anh, chắc chắn anh sẽ trao được cho em Kim ngọc lương duyên.” Cảnh Thần vội vàng thể hiện sự quyết tâm.

Trong lòng Hạ Sơ trào lên một cảm giác âm ập chua xót, cô nhìn anh từ từ lắc đầu.

Sắc mặt Cảnh Thần mỗi lúc một sầm xuống, hai người im lặng một lúc, đột nhiên anh lên tiếng: “Hạ Sơ, nếu em cứ khăng khăng làm như vậy, anh sẽ mời bác gái đến trông coi em.”

“Anh dám nói với bác gái thì em sẽ không để cho anh yên đâu!” Hạ Sơ bực quá, bèn lớn tiếng đe dọa Cảnh Thần.

Cuộc nói chuyện giữa hai người kết thúc trong sự bực bội. Hạ Sơ hậm hực về đóng cửa phòng lại để giữ khoảng cách, cô vội lấy giấy tờ của mình, hợp đồng ký với Cảnh Thần, giấy đăng ký kết hôn cất vào một túi sách, để phòng có lúc phải dùng đến.

Làm xong những việc này, Hạ Sơ liền thở phào, liếc thấy lọ đựng Acid folic và hộp sữa bổ sung canxi ở đầu giường, bất giác sờ tay lên bụng gần ngực một lát, nên giữ hay để. Cô vẫn chưa quyết định được, thôi thì cứ uống đúng giờ đã, nghĩ vậy liền cầm cốc ra phòng khách rót nước. Cảnh Thần đang nằm nghiêng trên sofa, thấy Hạ Sơ đi ra, liền chui ngay vào phòng mình. Hạ Sơ cầm cốc nước mà vô cùng thắc mắc, anh ta làm sao vậy? Mặt thì đỏ bừng rất khác thường. Hạ Sơ thấy chiếc áo khoác ngoài của Cảnh Thần vẫn vắt trên sofa, sức nhớ ra lúc về nhà, anh chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, lưng ướt sũng mồ hôi. Lẽ nào đi làm về đến nhà là anh đi tìm cô ư? Chắc bị cảm lạnh rồi hay sao? Nghĩ đến đây, bàn tay Hạ Sơ bèn nắm chặt cốc nước.

Uống thuốc xong, Hạ Sơ nhìn cánh cửa phòng đối diện đang đóng chặt, có ánh sáng hắt ra từ khe cửa. Cô thâm giẫm chân, kéo ngăn bàn ra, tìm hộp thuốc, lấy ra mấy túi thuốc cảm, gần ngực một lát, mới bước đến gõ cửa. Nghe thấy tiếng gõ cửa, Cảnh Thần liền chạy ngay ra thấy Hạ Sơ đang đứng đó, hê! Anh chàng trước mặt đang đeo một cái khẩu trang to thù lù, chỉ lộ ra hai con mắt tròn tròn. Nhìn thấy Hạ Sơ liền nhếch mép lên, tay gãi đầu, ngượng nghịu nói: “Hình như anh hơi bị cảm, em đang có bầu, sợ lây sang em.”

Hạ Sơ không nói gì, đưa thuốc cho anh rồi về phòng. Đầu tiên Cảnh Thần cúi xuống nhìn mấy túi thuốc cảm trong tay, sau đó lại ngẩng đầu lên nhìn cửa phòng đối diện đã khép chặt. Sau lớp khẩu trang, miệng Cảnh Thần đã cười ngoác đến tận mang tai.

Chỉ có điều, buổi sáng tỉnh dậy, mặt mày Hạ Sơ vẫn lạnh băng, gần như không thèm liếc Cảnh Thần đến một cái.

Cảnh Thần tiu nghỉu thôi không cười nữa, phát hiện thấy tình hình vẫn không lạc quan cho lắm. Sau bữa sáng, anh bèn tranh thủ đến công ty một lát, nhưng chưa đến mười giờ lại vội vàng về nhà.

Hạ Sơ nhìn Cảnh Thần một lát nhưng không nói gì.

Và thế là Cảnh Thần liền bước ngay đến, cười tươi nói: “Hạ Sơ, bọn mình tạm thời chưa cần báo bác gái đến vội, anh xin sắp của anh nghỉ mấy ngày rồi, ông ấy bảo để anh chăm vợ cho tốt.”

Hạ Sơ lườm Cảnh Thần một cái, sau đó sầm mặt bấm điều khiển ti vi chuyển kênh.

Từ đó trở đi, Cảnh Thần không lúc nào rời Hạ Sơ nửa bước, từ nhà đến siêu thị, từ cửa hàng bán đồ trang sức đến cửa hàng băng đĩa, từ quán cà phê đến cửa hàng bánh ngọt. Mọi người trong khu chung cư thường nhìn thấy hai vị có nét mặt không tương xứng này, cô gái mặt lạnh như tiền, các nét cũng chỉ tạm coi là thanh tú, còn chàng trai lại rất đẹp trai, và lúc nào cũng mỉm cười rất rạng rỡ, rất hạnh phúc, vừa nhìn là các chị em phụ nữ đã có cảm tình ngay. Mỗi lần gặp mọi người, chàng trai đều rất nhiệt tình giới thiệu: “Đây là vợ cháu. Cô ấy có bầu nhưng áp lực công việc lớn quá, nên không được vui cho lắm. Cháu đưa cô ấy đi dạo.”

Các ông bà liền nhẹ nhàng khuyên bảo bà bầu mặt xị như cái bị với vẻ thông cảm: “Cháu à, có bầu là mừng rồi, đừng căng thẳng, để ỉnh thật thoải mái, đủ ngày đủ tháng sinh được thằng cu mập, cả nhà lại tha hồ mà phấn khởi!”

Mỗi lần nghe thấy mọi người nói vậy, khuôn mặt lạnh như tiền của Hạ Sơ cũng tỏ ra ngượng ngùng. Cô cố gắng mỉm cười gượng gạo, nhìn lại càng thấy giống bà bầu mắc chứng trầm cảm trong thời gian mang thai.

Hai ngày sau, Hạ Sơ bức quá, không thềm ra ngoài nữa.

Và thế là, Cảnh Thần lại lon ton chạy ra phường mấy lần, hỏi kỹ càng cô phụ trách nhiệt tình chuyện làm thủ tục chuẩn sinh cho con. Về đến nhà, nói kiểu gì Hạ Sơ cũng không chịu đưa giấy tờ ra, Cảnh Thần đành phải xuống nước: “Mình cũng không phải sốt ruột, còn bảy, tám tháng nữa cơ mà.”

Chương 24: Khởi đầu là một cú lừa ngoạn mục

Một điều lạ là, Tổng Hàm không đến nhà Cảnh Thần lần nào nữa. Hạ Sơ thấp thỏm bất an trước việc mình là người thứ ba đã có bầu, cô cũng không hỏi Cảnh Thần xem anh định giải quyết thế nào nữa. Cô cố gắng chịu đựng, giấu kín nỗi bất an và lẻ loi trong lòng mình, cảnh cáo mình rằng không nên ôm ảo tưởng gì nữa, cô chuẩn bị kế hoạch tìm nhà để chuyển.

Khó khăn lắm mới đợi được đến ngày kỳ nghỉ kết thúc, Hạ Sơ dậy sớm thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi làm. Cảnh Thần vội đi theo: “Để anh chở em đi!” Anh không thêm quan tâm đến phản ứng của Hạ Sơ mà khoác áo rồi đi ra cùng, đến cổng tòa nhà của công ty, bất chấp sự phản đối của Hạ Sơ, anh dắt tay Hạ Sơ đưa cô đến tận cổng công ty, rồi chỉnh lại chiếc áo chống bức xạ khoác ngoài chiếc áo khoác lông cừu cho cô. Sau đó anh mới đưa cho cô chiếc máy tính xách tay, nói: “Anh đã nói với An Hình rồi, anh bảo rằng tâm trạng của em không được vui cho lắm, nhờ cô ấy chăm sóc em, hết giờ anh sẽ đến đón em!”

Vân Hạ Sơ không nói gì, lầm lì gật đầu, lúc cô quay đầu lại thì nhìn thấy một nhóm người, cầm đầu là An Hình cười rất mờ ám. Nhìn thấy cô, mọi người lại cười rất tươi đến chúc mừng cô lại có bầu, nét mặt mọi người đều thể hiện sự ngưỡng mộ: “Hạ Sơ, số cậu sướng thật đấy! Lấy được ông chồng tốt!”

An Hình bước tới, cười rất ranh mãnh: “Lại có bầu rồi à? Tớ thấy hai người cũng nhanh quá đấy, trước đó đã nhắc nhở hai người phải cẩn thận. Nhưng cậu yên tâm, lần này nhất định tớ sẽ chăm sóc cậu cho thật tốt, không để cậu phải mệt nữa, không bắt cậu phải làm thêm giờ, cậu cứ yên tâm làm bà bầu nhé.”

Hạ Sơ hậm hực nghiêng răng, đẩy An Hình sang một bên, cô vào phòng làm việc rồi đóng cửa lại, bỏ mặc An Hình đứng ngoài.

An Hình tưởng cô xấu hổ, đứng ngoài cười rất thích thú. Cả khu phòng làm việc vang lên tiếng cười giòn giã, Vân Hạ Sơ chỉ muốn xông ra lấy băng dính dính chặt miệng An Hình lại.

Chậu cây trên cửa sổ, không hiểu đã mọc ra nhánh hoa xanh mướt từ lúc nào. Đầu nhánh có hai bông hoa nhỏ hình bướm màu trắng, dịu dàng khoe sắc dưới ánh nắng ấm áp. Phía dưới còn có mấy nụ nhỏ đang nở chúm chím. Hương thơm thoang thoảng tỏa khắp căn phòng. Hạ Sơ quan sát mấy lần, nhưng vẫn không nhận ra là hoa gì.

Lúc Tiền Duyệt đến xin chữ ký, vừa vào cửa đã lần theo mùi hương đặc biệt bước đến bên cửa sổ: “Ồ! Đây là hoa bướm trắng, không đúng, phải gọi là hoa ngải tiên mới đúng. Ba em có trồng hai cây ở sân. Hạ Sơ, chỉ đến ngủ mà xem, hương thơm của hoa này rất đặc biệt, không đậm nhưng lại thoang thoảng khắp nơi.” Vừa nói, Tiền Duyệt vừa ghé sát mũi vào hít lấy hít để, vẻ thỏa mãn: “Thơm quá! Sân nhà em toàn mùi thơm này. Ba em nói, hoa này không đẹp, nói chung là nhìn rất bình thường, nhưng sau khi ngửi hương

thơm này một lần, không ai có thể quên. Ông chú hàng xóm xin ba em mấy lần, đợi đến mùa xuân sang năm chiết cây rồi mang cho ông.”

Lúc này Hạ Sơ mới vỡ lẽ.

Tiền Duyệt vừa cười vừa đưa bản báo cáo cho Hạ Sơ: “Ông xã chị rất có con mắt thưởng thức đấy. Loài hoa này rất hợp với chị, kín đáo nhưng lại có sức quyến rũ khó cưỡng lại, nếu đã lại gần thì trái tim sẽ lạc lối bởi hương thơm tinh khiết đó, hê hê!”

Câu nói của Tiền Duyệt khiến Hạ Sơ vừa cảm thấy ngọt ngào, vừa thấy xót xa.

Cô đứng bên cửa sổ, thất thần nhìn đóa hoa nhỏ bình dị đó, thầm hỏi nó: “Mày bảo, tao nên làm thế nào?”

Bông hoa ngải tiên không nói gì, Hạ Sơ cũng cười thầm, cô thấy sống mũi mình cay cay, ngắt luôn hai đóa hoa nhỏ xinh đó ép vào cuốn sổ, cất vào ngăn kéo. Cô như muốn giấu luôn sự giằng co, đấu tranh trong lòng.

Buổi chiều, Hạ Sơ xin An Hinh nghỉ nửa ngày, trước ánh mắt nghi ngờ của An Hinh, Hạ Sơ lấp liếm nói dối: “Buổi chiều tớ cũng không có việc gì, thấy trời đẹp nên tớ muốn đến bệnh viện nói chuyện với bác sĩ một lúc.”

Nhìn vẻ mặt mất tự nhiên của cô, An Hinh không yên tâm cho lắm, dặn dò thêm mấy câu rồi mới cho cô đi.

Hạ Sơ đến một bệnh viện gần đó, đăng ký khám chuyên gia của khoa phụ sản rồi ngồi trên ghế băng dài ngoài phòng khám. Hai bàn tay của cô đan chặt vào nhau, nhịp thở mỗi lúc một dồn dập hơn. Mặc dù lý trí mách bảo cô rằng không nên để lại đứa con này, nhưng cô lại không nỡ lòng nào làm như vậy. Cứ nghĩ đến chuyện lát nữa sẽ phải hỏi bác sĩ các vấn đề liên quan đến phá thai, cô lại có cảm giác như phải xẻo đi một miếng thịt trên người mình.

Lúc đến lượt Vân Hạ Sơ, y tá quay ra gọi tên. Theo phản xạ, Hạ Sơ định đứng dậy, nhưng cô lại cảm thấy chân mình mềm nhũn, tim đập thành thịch không thể kiểm soát. Nhìn thấy vẻ mặt ngơ ngác của Vân Hạ Sơ, người phụ nữ ôm bụng bầu bên cạnh liền nhắc: “Đang gọi tên chị à?”

Vân Hạ Sơ vội vàng che ngay tên trên sổ khám bệnh, lắp bắp nói: “Không, không phải!”

Cô y tá gọi mấy tiếng, thấy không có ai lên tiếng, bèn đưa mắt liếc một lượt mấy người đang ngồi trên ghế băng. Hạ Sơ vội vàng cúi đầu, sau đó cô đứng dậy trốn ra khỏi bệnh viện. Bên ngoài, gió lạnh thổi tới, cô vội quần chặt chiếc áo khoác vào người, nước mắt không kiềm được bèn rơi xuống lông chảnh.

Lúc Cảnh Thần gọi điện thoại đến, nghe thấy giọng nói bất thường của Hạ Sơ, bàn tay cầm điện thoại run lẩy bẩy: “Hạ Sơ, An Hình nói em xin nghỉ để đến bệnh viện, em, em làm sao vậy?”

Hạ Sơ đưa tay lau nước mắt, trả lời: “Không có gì, em hỏi bác sĩ chuyện làm hồ sơ khám thai định kỳ thôi. Anh cứ mặc kệ em, em tự bắt xe về.”

Về đến nhà, Cảnh Thần len lén quan sát, thấy không có gì bất thường, lại lo cho Hạ Sơ bữa tối. Sau đó anh nhìn cô bình thần uống viên Acid folic và sữa bổ sung canxi sau khi ăn cơm xong, mới tạm yên tâm.

Bước vào cửa, Hạ Sơ đã nhận ra vẻ lo lắng, bất an của Cảnh Thần. Cô vừa than thầm vừa thấy thương thương. Cô liền an ủi mình rằng thôi cứ yên tâm mà mang bầu. Dù thế nào anh cũng là một người tốt, có lẽ sau này cũng sẽ không gây khó dễ cho cô và đứa con. Nghĩ vậy, trong lòng tự nhiên cũng thấy yên tâm hơn rất nhiều, tối đến nằm trên giường, chẳng mấy chốc cô đã ngủ thiếp đi.

Tuy nhiên, cuối cùng sự thật khiến Hạ Sơ thấp thỏm nhất đã bị đẩy đến trước mặt cô.

Buổi chiều, lần đầu tiên An Hình phá lệ đến nhà cô gõ cửa, sau khi được mời vào mới đẩy cửa bước vào, vẻ mặt nặng trĩu. Hạ Sơ liền bật cười: “Có chuyện gì mà nghiêm túc thế?”

“Hạ Sơ, vấn đề rất nghiêm trọng.”

“Hả! Xảy ra chuyện gì vậy?” Vân Hạ Sơ bỏ kính ra nhìn thẳng vào An Hình.

“Cậu có nhớ lần trước tớ có nói đến chuyện kiện Triệu Chí Hàm không?”

“Có, tớ nhớ, sao vậy, anh ta không thừa nhận à?”

“Không, còn nghiêm trọng hơn thế, chiều hôm qua cậu vừa đi, Triệu Chí Hàm liền tìm đến chỗ tớ. Anh ta nói, nếu tớ chịu rút đơn kiện thì anh ta sẽ tiết lộ cho tớ biết một điều bí mật quan trọng liên quan đến chiến lược đối phó với Ân Y của Phúc Trạch.”

“Cậu đã đồng ý ư? Anh ta nói những gì?” Hạ Sơ hỏi mà tim đập thình thịch.

“Lúc đầu tớ không tin, nhưng anh ta đã lấy ra một tấm ảnh chụp các nhà lãnh đạo của Phúc Trạch, cậu nhìn đây này.” Vừa nói, An Hình vừa đưa cho Hạ Sơ xem một bức ảnh.

Hạ Sơ đón lấy, liếc qua một lượt, trong đầu lập tức trống rỗng. Người thứ hai từ bên phải sang chính là Cảnh Thần, đứng cạnh anh chính là người anh họ hôm đó mời cô và anh ăn cơm.

Lúc này Hạ Sơ mới sực nhớ ra, tại sao cô lại thấy người anh họ đó nhìn quen như vậy, đó chính là Tô Dĩ Kiều - Chủ tịch hội đồng quản trị mới của Phúc Trạch, trên tạp chí đã từng có bài phỏng vấn anh ta.

An Hình dừng lại một lát, nhìn nét mặt cổ tở vẻ trấn tĩnh của Hạ Sơ, nghiêng rằng nói tiếp: “Theo lời Triệu Chí Hàm thì thực ra Cảnh Thần là em họ của Tô Dĩ Kiều, mới từ Pháp về. Anh ấy hiện đang làm giám đốc kinh doanh của Phúc Trạch. À, còn có một nguồn tin vỉa hè nói rằng, Tô Dĩ Huyền chính là tiểu thư nhà họ Tô, em gái ruột của Tô Dĩ Kiều.”

Lời dự đoán thấp thỏm trong lòng Hạ Sơ vẫn đã biến thành sự thật. Tuy nhiên lúc này đây, trong lòng cô sự thất vọng lớn hơn cả sự phẫn nộ, cô cố gắng cười gượng: “Hóa ra là vậy. Phúc Trạch cũng mất nhiều công sức để bày binh bố trận đó nhỉ.”

“Ừ, trong buổi họp báo công bố sản phẩm mới hồi đầu năm, Tô Dĩ Kiều đã nói chuyện với tớ, anh ta bày tỏ tham vọng muốn trở thành cổ đông của Ân Y, tớ đã từ chối. Nhưng nghe nói trong chiến lược họ mới đưa ra hồi đầu năm, có ý đồ thu mua Ân Y thành một nhánh của đồ trang sức thời trang Phúc Trạch. Vì trụ cột của Ân Y là cậu và tớ, nên Phúc Trạch đã nhờ công ty săn đầu người đến để gạ gẫm cậu bằng mọi giá. Bản thân tớ thì tin tưởng cậu tuyệt đối nên không hỏi han gì về chuyện này. Nhưng không ngờ họ lại tung ra chiêu này, giám đốc kinh doanh đích thân ra tay làm nội gián, lại còn chơi bài gạ đã nấu thành cơm nữa.” An Hình mĩa mai một cách khinh bỉ.

“Xem ra tớ chiếm vị trí quan trọng trong chiến lược của bọn họ đó nhỉ!” Vân Hạ Sơ sắc mặt trắng bệch.

An Hình nhìn cô với vẻ lo lắng: “Hạ Sơ, cậu đừng nóng vội, sở dĩ đến bây giờ tớ mới nói cho cậu biết, vì hôm qua lúc vừa biết được thông tin này tớ cũng rất cảm phẫn. Nhưng tớ đã cố gắng kìm chế, bình tĩnh suy nghĩ lại nguyên nhân hậu quả của sự việc. Nếu nói một cách khách quan, ý đồ của Phúc Trạch khi tung ra chiêu này đúng là rất đáng khinh, nhưng xét về hiệu quả mà Cảnh Thần đã thực hiện thì cũng không phải là lý tưởng. Chắc là kết quả này sẽ khiến Tô Dĩ Kiều còn lộn ruột hơn cả chúng ta! Chính vì thế bây giờ, việc đầu tiên mà cậu phải suy tính là chuyện đứa con. Khi đã biết được kế hoạch của Phúc Trạch thì đối với Ân Y sẽ không có vấn đề gì thiệt hại quá lớn. Mặc dù đối với phương án hợp tác của Finrod, đứng trên góc độ Cảnh Thần mà nói thì có thể anh ta đã lừa chúng ta. Chính vì thế chúng ta cũng không nên quá kỳ vọng vào phương án này. Tớ tin rằng, chỉ cần có tớ và cậu, sự nỗ lực của chúng ta vẫn sẽ là chỗ dựa vững chắc cho Ân Y. Hơn nữa, cho đến bây giờ, ngoài việc bị Triệu Chí Hàm đánh cắp bộ mẫu thiết kế đó, Phúc Trạch cũng chưa áp dụng thủ đoạn cạnh tranh gì xấu đối với Ân Y. Chúng ta không cần thiết phải kiện họ nhưng tớ không có ý định dễ dàng tha cho Triệu Chí Hàm đâu. Thế nên, cuối cùng tớ đã nói với anh ta rằng, bọn mình đã biết chuyện này từ lâu rồi, nếu không làm sao Ân Y bắt tay với Phúc Trạch để khởi tố anh ta. Tớ cảnh báo anh ta nên nghĩ cách đối phó khi ra tòa.”

Hạ Sơ thần thờ gật đầu, trong lòng cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Sự thật phũ phàng như vậy sẽ khiến người ta vô cùng tuyệt vọng, thế nên từ lâu cô không muốn tra khảo, dò hỏi gì nhiều. Kể cả rất nhiều lần đã bị dồn đến đường cùng, cô vẫn lừa mình và dùng cái gọi là tình yêu để tự thôi miên chính mình.

Nhìn vẻ ngơ ngác trên khuôn mặt Hạ Sơ, An Hình liền kéo chiếc ghế ra ngồi đối diện với cô: “Hạ Sơ, hiện tại điều tớ lo lắng nhất là cậu. Cậu và Cảnh Thần sống chung với nhau dưới một mái nhà lâu như vậy, tớ biết là cậu có tình cảm với Cảnh Thần. Hơn nữa, Cảnh Thần không thể chỉ đơn thuần là lừa dối cậu, có lẽ chính vì tình cảm chân thành với cậu, mà Cảnh Thần đã không kéo cậu xuống nước rồi thu mua Ân Y như kế hoạch đã đề ra. Thế nên gạt công việc ra, cậu phải cân nhắc cho kỹ. Đối với phụ nữ, gia đình hạnh phúc mới là điều quan trọng nhất. Tớ không tán thành việc cậu vì chuyện này mà phủ nhận mọi việc Cảnh Thần đã làm cho cậu. Bất luận ý đồ ban đầu của anh ấy là gì, nếu những việc mà anh ấy làm đều xuất phát từ tình cảm chân thành dành cho cậu thì cậu cũng nên tha thứ cho anh ấy. Hạ Sơ, đây là chuyện quan trọng liên quan đến hạnh phúc của cả cuộc đời cậu. Tớ muốn gạt gặt bỏ mọi gánh nặng và lắng nghe tiếng nói của trái tim mình.”

Chậu hoa ngải tiên trên cửa sổ đã nở được già nửa, mùi thơm đậm đà hơn, nhìn từ xa thấy tựa như một đàn bướm trắng đang đậu trên nhành lá. Đường như lúc nào chúng cũng có thể vỗ cánh bay đi. Hạ Sơ cảm thấy vô cùng mệt mỏi và hụt hẫng. Hóa ra từ đầu đến cuối anh đã lừa cô, lừa một cách trắng trợn. Lúc anh nói tiếng yêu cô, rốt cục có bao nhiêu phần là sự thật? Điều ấy cũng nằm trong kế hoạch của Phúc Trạch chăng? Vừa nghĩ, Hạ Sơ vừa nhếch mép lên cười mỉa, mắt thấy cay cay. Cô khịt khịt mũi, nói với An Hình đang im lặng: “An Hình, phiền cậu cho tớ vay hai trăm nghìn tệ, cậu để ý tìm hộ tớ một căn hộ nhỏ có một phòng ngủ gần công ty nhé, tớ muốn chuyển đi!”

An Hình nghĩ ngợi một lát rồi gật đầu: “Thế cũng được, cậu cứ chuyển ra trước rồi bình tĩnh suy nghĩ, hay là để tớ bảo mẹ tớ đến chăm cậu mấy ngày nhé.”

Vân Hạ Sơ tưới ít nước cho chậu hoa ngải tiên trên cửa sổ, nhìn nó vươn cành rất điệu đà dưới ánh nắng. Ngoài cửa sổ, mặt trời rực rỡ. Căn phòng yên tĩnh đến mức dường như nghe thấy tiếng ánh nắng nhỏ lách tách xuống lá. Một hồi lâu sau, Hạ Sơ thở dài thườn thượt một tiếng. Cô nghĩ chẳng bao giờ mình được ăn chiếc kẹo hoa quả trong giấc mơ, có lẽ là do bóc lớp giấy kẹo đẹp đẽ ra, sự thật không hề ngọt ngào. Trong ngăn bàn còn có hai bức vẽ chiếc nhẫn cưới, cô lấy ra nhìn một lát rồi vo tròn và ném vào thùng rác bên cạnh.

Cảnh Thần vẫn đến đón cô tan sở như mọi bận, An Hình nhìn Cảnh Thần bằng ánh mắt thiếu thiện cảm, cô định nói gì với anh, xong lại thôi.

Hạ Sơ mỉm cười chào An Hình, chủ động khoác tay Cảnh Thần, nói: “Hôm nay đừng về nhà nấu cơm nữa, mình ra ngoài ăn nhé.”

“Vì sao?”

“À, ăn mừng chuyện đáng phải ăn mừng, nhà hàng Ý được không?”

Cảnh Thần giật thột trong lòng, anh quay đầu sang nhìn Hạ Sơ với vẻ căng thẳng, còn ánh mắt cô toát lên vẻ mệt mỏi.

Hai người lại đến nhà hàng của Ý. Vân Hạ Sơ nhìn ba nghìn chai rượu vang rất hoành tráng ngoài cửa, bình thần cười: “Công tử Cảnh Thần, dạo này doanh thu thế nào?”

“Hê hê, vẫn ổn.” Cảnh Thần cười trừ.

Hai người ngồi vào bàn, Hạ Sơ gọi một chai vang đỏ Chateau Haut-Brion rồi bất chợt lên tiếng: “Kể ra cũng phải, giám đốc kinh doanh của một tập đoàn đồ trang sức nổi tiếng đi tiếp thị rượu vang thì chỉ là chuyện nhỏ như con thỏ đúng không?” Vân Hạ Sơ nhắc ly rượu nhấp một ngụm nhỏ, mười ngón tay thon dài với động tác rất nhẹ nhàng.

Cảnh Thần sững sốt ngẩng đầu lên, chỉ có điều Vân Hạ Sơ chỉ nói đến đó rồi dừng lại không nhắc gì đến nữa, bắt đầu chăm chú thưởng thức món khai vị trên đĩa.

“Hạ Sơ, thực ra anh...” bị vạch trần sự thật quá đột ngột, Cảnh Thần luống cuống làm đổ ngay ly rượu màu hổ phách làm thấm vào khăn trải bàn thêu hoa, nhân viên phục vụ vội bước đến thu dọn.

“Vâng, không sao đâu, anh không cần phải giải thích. Bọn mình cứ vui vẻ thưởng thức bữa ăn ngon này, coi như bắt đầu từ đầu thì kết thúc ở đó!” Vừa nói, Hạ Sơ vừa thờ ơ nhướn mày lên nói với vẻ vô tình: “À, còn nữa, cảm ơn anh đã tặng em chậu hoa ngải tiên, dùng để làm thơm phòng rất tốt, nhưng anh có biết ngôn ngữ của hoa ngải tiên là gì không?”

Cảnh Thần ngơ ngác nhìn Hạ Sơ, ngập ngừng đoán: “Thanh khiết? Trang nhã? Nhớ nhưng?”

Hạ Sơ khẽ lắc đầu, cười bình thản: “Không, ngôn ngữ của nó là lãng nhách! Anh tặng cũng hợp đó nhỉ, những chuyện xảy ra giữa chúng ta thật lãng nhách và vô vị.”

Bàn tay đang cầm đĩa của Cảnh Thần khựng lại trong không khí, nụ cười gượng gạo trên môi, một lúc sau anh mới cúi đầu miễn cưỡng đưa miếng nấm sữa trên đĩa vào miệng, không biết vị của nó là gì.

Hạ Sơ cố tình để Cảnh Thần thấp thỏm, bất an, nét mặt cô rất dịu dàng, nhưng giọng nói lại lạnh lùng, mỉa mai: “Giám đốc Cảnh Thần, em chỉ hỏi vì tò mò thôi, anh có thể không trả lời, với vai trò là họ hàng

của ông Tô - Chủ tịch Hội đồng quản trị của Phúc Trạch, em nghĩ chắc anh là cháu ngoại đúng không? Vì Phúc Trạch mà anh đã hy sinh không ít, không tiếc thân mình mà đích thân đến làm nội gián để thu phục một cô nàng bình thường như em. Chưa nói đến chuyện nấu ăn giặt giũ, lại còn mất bao công sức để bịa ra câu chuyện rượu vang thật tuyệt vời. Em nghĩ mà cũng thấy thương! Theo em anh nên phát triển theo con đường làm diễn viên! À không! Sao lại có chuyện như thế được, một người có xuất thân như anh chắc chắn chẳng tơ vương gì đến lĩnh vực phim ảnh. Hơn nữa anh còn có một cô vợ chưa cưới môn đăng hộ đối nữa cơ mà. Thật tiếc, với vẻ đẹp trai và tài diễn xuất của anh, em tin rằng chỉ cần có thời gian, chắc chắn anh sẽ là ứng cử viên trở thành ông hoàng điện ảnh.” Vừa nói, Hạ Sơ vừa cười cười nâng ly rượu lên, ngửa cổ uống một hơi hết sạch.

Cảnh Thần cảm thấy lưng ươn ướt mồ hôi, anh chưa bao giờ nhìn thấy phong thái bình thần nhưng lại ăn nói thâm thúy, sắc sảo như vậy của Hạ Sơ. Bình thường, những lúc nổi cáu, cô chỉ nắm chặt tay thành nắm đấm, nét mặt mặt hầm hầm, lần này chắc là vô cùng thất vọng, chán ngấy chuyện dính dáng mãi với anh.

Cảnh Thần luống cuống, đặt ngay dao đĩa xuống nhìn Hạ Sơ. Vì bị vạch trần thân phận một cách bất ngờ nên anh tỏ ra rất căng thẳng và ngượng ngùng: “Hạ Sơ, hồi đầu đúng là vì muốn thu phục Ân Y nên anh mới tiếp cận em, nhưng sau đó anh lại bị em chinh phục. Chuyện về Tổng Hàm cũng không phải như em nghĩ đâu, anh và cô ấy không có tình cảm gì. Anh đang bàn bạc với cô ấy, chắc chắn sẽ nhanh chóng giải thích mọi chuyện để ông anh hiểu. Hạ Sơ, mọi việc sẽ được giải quyết một cách thuận lợi thôi em ạ.”

Hàng mi của Hạ Sơ rủ xuống, hai hàng lông mi dài và dày đổ bóng dưới mí mắt. Cô lắc đầu, ánh mắt vẫn không rời chiếc đĩa trước mặt. Chiếc đĩa sứ trắng hình vuông rất giản dị, không được trang trí diêm dúa, bên trên đặt một chiếc bánh Tiramisu nhỏ nhắn, xinh xắn, chỉ được trang trí viền ngoài bằng socola. Cô thần thờ nghĩ, nếu coi tình yêu là món bánh ngọt đặt trên chiếc đĩa này thì mùi vị mới là cái mà thực khách quan tâm nhất. Đáng lẽ tình yêu cũng phải dùng chiếc đĩa trắng ngần, không diêm dúa, cầu kỳ này để đựng. Bởi vì nếu đặt nó trong một đồ vật được trang trí rườm rà thì sẽ rất khó nuốt, tựa như vị giác bị đánh lừa!

Một lúc lâu sau, Hạ Sơ ngơ ngác ngẩng đầu lên, như tự lẩm bẩm một mình: “Thôi, mọi việc đều kết thúc rồi!”

Sau đó, cô vẫy tay gọi nhân viên phục vụ, bình tĩnh nói: “Anh ơi, thanh toán đi!”

13. Chương 25 - 26

Chương 25: Lấy giấy đăng ký kết hôn làm căn cứ

Sau khi bữa tối kết thúc, Hạ Sơ lặng lẽ đi theo Cảnh Thần về phòng 706. Cô đẩy cuốn sổ tiết kiệm ba trăm nghìn tệ và tám séc tiền mặt hai trăm nghìn tệ mới vay An Hình ra trước mặt Cảnh Thần, giọng bình thản: “Bây giờ sự thật đã được phơi bày, chúng ta cũng không cần thiết phải vòng vo tam quốc mãi nữa, anh cứ coi những điều em nói trong bữa ăn là để cho sướng miệng thôi. Bây giờ chúng ta chúng ta nói chuyện thẳng thừng với nhau nhé. An Hình nói, có thể sau đó nhờ có sự nỗ lực của anh mà Phúc Trạch mới không áp dụng hành động thu phục Ân Y. Cô ấy nói những chuyện trên thương trường, không phải là gươm dao chĩa súng ra để đánh nhau, mọi người cứ đề cao cảnh giác là được rồi. Thế nên hãy dừng chân ở đây thôi. Còn chuyện giữa chúng ta cũng giống như những gì mà chậu hoa ngải tiên đó thể hiện, không ai phải nghĩ cho ai cả. Chuyện của đứa con anh cũng đừng lo, em sẽ nghĩ cách. Anh hãy trả lại hợp đồng cho em, ngày mai chúng ta sẽ đi ly hôn để giải thoát cho nhau.”

Lúc nói ra những điều này, giọng Hạ Sơ rất bình thản, dường như còn có chút gì đó nuối tiếc.

Ánh mắt Cảnh Thần nhìn Hạ Sơ chăm chú, xem ra cô đã hạ quyết tâm rất lớn, nét mặt không hề tỏ ra do dự. Im lặng một lát, đột nhiên Cảnh Thần mỉm cười: “Em nói hợp đồng nào?”

“Anh?” Hạ Sơ sững sốt, cô nhìn Cảnh Thần đang nở nụ cười rất ranh mãnh, lòng cũng nghi nghi: “Anh đừng giả vờ nữa, mau lên.”

“Anh không biết em đang nói đến hợp đồng nào. Anh có giấy đăng ký kết hôn.” Cảnh Thần quyết không chịu thừa nhận.

Hạ Sơ bức bối đứng lên, cô đi vào phòng ngủ tìm trong chiếc tủ ở đầu giường các loại giấy tờ mà cô đã cất kỹ lần trước. Nhưng cô đã lật tìm hết lần này đến lần khác, cô phát hiện ra tất cả vẫn còn nguyên, chỉ mỗi bản hợp đồng đó là không thấy. Cơn giận bốc lên đỉnh đầu, cô lao ra phòng khách, chỉ thẳng vào Cảnh Thần, tức đến run người: “Anh dám lấy trộm hợp đồng của tôi à! Tôi không cần quan tâm, chắc chắn tôi sẽ ly hôn, anh không lấy tiền thì thôi.” Trong lúc giận dữ, Hạ Sơ vẫn còn đủ tỉnh táo để thu về năm trăm nghìn tệ đó.

“Anh không ly hôn.” Cảnh Thần cười tủm tỉm, giọng chắc như đinh đóng cột.

“Anh là đồ vô lại, đồ bỉ ỉ, đồ vô liêm sỉ.” Hạ Sơ tức đến phát điên.

“Ừ, anh không có ý kiến gì về những điều này.” Cảnh Thần đã hạ quyết tâm chơi bài cùn với Hạ Sơ.

Hạ Sơ thực sự bó tay trước kẻ vô lại này. Cô ôm một bụng tức về phòng, nằm lên giường, hậm hực nhìn lên trần nhà, nghĩ cách đối phó với gã vô liêm sỉ này.

Một lát sau, Cảnh Thần ôm chăn mò vào, Hạ Sơ bèn ngồi dậy với vẻ cảnh giác: “Anh làm gì vậy?”

“Anh nghĩ anh vẫn nên để mắt đến em thì tốt hơn. Tinh thần em không ổn định cho lắm, anh không yên tâm!” Vừa nói, Cảnh Thần vừa tự tiện trải chăn xuống đất cạnh giường Hạ Sơ.

Hạ Sơ dịch ra mép giường, không kìm được bèn giơ chân đá anh: “Anh cút mau đi, nếu không tôi gọi cảnh sát đây.”

“Em gọi cảnh sát làm gì? Cảnh sát không can thiệp vào chuyện hai vợ chồng cãi nhau đâu. Hơn nữa, mọi người của cả khu này đều biết em đòi ly hôn rồi. Anh có làm gì sai trái đâu. Chắc chắn cô Vương sẽ nói em là người có lỗi, đã có bầu rồi mà còn lẩn tránh không biết có nên đẻ hay không, bây giờ lại đòi ly hôn. Chắc chắn mọi người sẽ rất tội nghiệp anh, haizz!” Cảnh Thần vừa ôm cánh tay vừa nhắm mắt lại, giả vờ giả vịt.

Hạ Sơ bực lắm, bất chấp tất cả, tuyên bố: “Tôi không cần quan tâm, ngày mai sẽ đi ly hôn, ai nói gì mặc kệ.”

Đèn đã tắt rất lâu rồi mà Hạ Sơ vẫn nằm trần trọc trên giường và không tài nào ngủ được.

“Hạ Sơ, tình cảm của anh đối với em rất chân thành. Anh cũng không biết bắt đầu từ ngày nào. Mỗi sáng tỉnh dậy mở mắt ra, anh đều nghĩ ở phòng đối diện, em đã tỉnh giấc hay chưa, có nhớ đến anh hay không. Anh đã quen với việc coi ngôi nhà có mặt em là gia đình của mình, hàng ngày được nhìn thấy em, anh cảm thấy vô cùng thỏa nguyện. Hạ Sơ, em không tin đây là tình yêu đích thực ư?” Cảnh Thần nằm ngay dưới đất nói nhỏ, giọng bình thản và lễ loi, nhưng lại vang lên rất lâu trong lòng Hạ Sơ.

Ánh trăng đầu đông lọt qua rèm cửa hắt xuống nửa chiếc giường. Hạ Sơ nằm dưới ánh trăng, nước mắt lặng lẽ lăn dài xuống gối. Cô nói: “Anh đừng lừa tôi nữa. Hãy coi như giữa chúng ta chưa từng có chuyện gì xảy ra cả.”

Cô nhắm mắt lại, gạt tất cả mọi thứ ra ngoài cánh cửa trái tim, tựa như con trai khép chặt lớp vỏ cứng lại, nhốt chặt hạt ngọc trai tròn trĩnh, không cho ai ngấm nhìn.

Cảnh Thần nằm sát bên giường Hạ Sơ, hoàn toàn chìm sâu trong bóng tối. Anh không nói gì nữa, một hồi lâu, lại phát hiện ra rằng, bên má anh đang ướt và nóng hổi.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Hạ Sơ chưa kịp làm gì để lôi Cảnh Thần ra khỏi nhà thì bốn thành viên trong nhà bác trai và cậu đã kéo đến. Vừa vào đến cửa, bác gái đã trách Hạ Sơ: “Hạ Sơ này, cháu giỏi thật đấy, vừa mới có bầu lại đòi ly hôn là sao? Vợ chồng nhà ai mà chẳng có lúc cãi nhau. Chồng giận thì vợ bớt lời, làm sao có chuyện cứ cãi nhau là đưa nhau ra tòa ly hôn được? Ly hôn đâu có phải là trò trẻ con, cháu cũng không còn là đứa trẻ nữa, tại sao cháu lại thiếu suy nghĩ như vậy?”

Hạ Sơ sững người, tại sao cả nhà đều đến hết rồi!

“Đúng vậy, con bé này, từ xưa đến nay đều rất hiểu biết, sao lần này lại hồ đồ như vậy. Nếu ông ngoại cháu mà biết thì ông bực lắm đấy.” Bà mẹ cũng tiện đà trách Hạ Sơ mấy câu.

Hạ Sơ nghiêng răng nhìn Cảnh Thần đang ngồi một bên, nét mặt của nạn nhân bị đối xử oan ức khiến cô chỉ muốn tấn cho hắn một trận, vấn đề hiện nay là cô phải xoa dịu tinh thần mọi người đã. Hạ Sơ nghĩ cách khiến mọi người có thể tạm thời chấp nhận để cô có cơ hội giải thích về cuộc hôn nhân hoang đường giữa cô và Cảnh Thần. Nói ra sự thật? Bắt đầu từ chuyện cô vào nhầm nhà, lên nhầm giường ư?

Không thể nói như thế được!

Trong lúc Hạ Sơ còn đang ngần ngừ thì bác cả - người từ nãy đến giờ vẫn im lặng đã lên tiếng: “Hạ Sơ à, Cảnh Thần đã giải thích với cả nhà rồi, hồi đầu quá trình quen biết nhau của hai đứa có một chút hiểu lầm và va chạm nhỏ. Nhưng tình cảm của nó đối với cháu là rất chân thành. Trước đó, gia đình Cảnh Thần cũng có một số chuyện, vì thế nó cũng không sắp xếp để hai bên gia đình gặp nhau, nhưng hôm qua anh họ Cảnh Thần đã đến nhà mình gặp gỡ mọi người rồi. Hai bác và cậu mẹ cũng nhận ra được rằng, mặc dù cậu ấy không nói nhưng gia đình Cảnh Thần cũng bề thế.”

Hạ Sơ vô cùng sửng sốt tròn mắt lên: Hiểu lầm? Va chạm nhỏ?

Bác trai liền vỗ vỗ vai cô tỏ vẻ an ủi, nhẹ nhàng nói: “Dĩ nhiên rồi, hai bác và cậu mợ muốn cháu được về làm dâu một gia đình môn đăng hộ đối. Như thế cháu sẽ không bị bắt nạt, các bác cũng yên tâm. Nhìn cách đối nhân xử thế biết trên biết dưới của Cảnh Thần, bác cũng biết gia đình họ sẽ không đối xử tệ với cháu đâu. Cháu cũng đừng vì chuyện này mà gây áp lực ình, đòi ly hôn. Bác muốn khuyên cháu một câu rằng, kết hôn là chuyện của cả cuộc đời, hạnh phúc hay không chỉ có mình mới biết. Cháu cứ tự hỏi mình xem Cảnh Thần đối xử với cháu thế nào? Hiện giờ cháu lại có bầu rồi, không thể chỉ nghĩ riêng ình, mà còn phải nghĩ cho đứa con nữa, đứa trẻ không thể vừa chào đời đã không có cha. Cháu đừng vì sự hồ đồ nhất thời mà đưa ra quyết định khiến sau này mình phải hối hận.”

Bác gái liền đế vào ngay: “Đúng vậy, Hạ Sơ à, Cảnh Thần vừa là người hiểu thảo lại biết lo toan! Các bác rất tin tưởng vào nó. Nếu ông ngoại, ba mẹ cháu còn sống thì chắc chắn cũng sẽ hài lòng vì chàng rể này. Thế nên cháu cứ yên tâm giữ gìn sức khỏe để sinh

con khỏe mạnh, đây mới là điều quan trọng nhất. Bác sẽ ở đây chăm sóc cháu mấy ngày, có việc gì cháu không hài lòng thì cứ chia sẻ với bác. Bác xem ti vi thấy người ta thường nói, hiện nay các bà bầu thường bị áp lực lớn nên dễ mắc chứng trầm cảm lắm, bác thấy cháu đang có triệu chứng đó đấy.”

Cảnh Thần ngồi yên, nét mặt ba phần rầu rĩ, bảy phần mừng thầm.

Hạ Sơ bất lực, tự nhiên không biết phải làm thế nào nữa.

Vậy là đối với Hạ Sơ, hành vi lừa đảo khó có thể tha thứ này của Cảnh Thần đã được xí xóa một cách đơn giản như vậy.

Mặc dù trong lòng vô cùng hậm hực, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cô thấy cũng không có cách nào là thượng sách. Nhìn thấy bác gái bận rộn phục vụ cô ăn uống, nghỉ ngơi, nét mặt tỏ ra rất hả hê, bao nhiêu lần cô đã định nói ra sự thật, nhưng rồi lại nuốt vào trong.

Bề ngoài, cô đành phải cố gắng nhẫn nhịn duy trì bầu không khí hòa bình với Cảnh Thần, nhưng về cơ bản vẫn vô cùng lạnh lùng. May mà bác gái nói: “Hiện nay nhiệm vụ quan trọng nhất của Hạ Sơ là dưỡng thai, để an toàn hai đứa nên ngủ riêng phòng.” Điều này khiến Hạ Sơ cũng thấy may mắn.

Mấy ngày qua, không biết Cảnh Thần bận những gì mà ngày nào cũng về rất muộn. Bác gái hỏi thì anh ta chỉ nói dạo này công ty hơi bận. Lúc Cảnh Thần trả lời, Hạ Sơ lạnh lùng liếc thấy anh cười có vẻ gượng gạo, trực giác mách bảo cô sự việc không đơn giản như vậy. Nhưng cô lại nghĩ, lẽ nào vì cô mà anh đang đấu tranh với gia đình mình ư? Nhưng khi bốn mắt nhìn nhau, anh chỉ mỉm cười, không nói gì cả. Và thế là Hạ Sơ liền lén nắm chặt tay thành nắm đấm, cấu lòng bàn tay thật đau vì cô đã bị lừa trắng trợn như vậy mà còn không chịu thức tỉnh.

Hàng ngày bác gái đi chợ, nấu cơm, dọn dẹp vệ sinh, bận tới mắt tối mũi. Cảnh Thần vẫn lấy lý do phải làm thêm giờ, về nhà rất muộn. Tranh thủ lúc đi làm, Hạ Sơ đã xem mấy căn hộ, nhưng đều không ưng ý. An Ninh đề nghị hay là chuyển đến nhà cô ở tạm trước, Hạ Sơ liền từ chối ngay. Cô nói cũng không phải vội lắm, còn phải dần dần đợi bác gái về nhà mới chuyển đi được. Hạ Sơ cảm thấy sợ hãi mình từ chối thẳng thừng như vậy, có lẽ ngoài lý do có bác gái ngồi ở nhà canh chừng, ít nhiều cũng còn vì cô thấy lưu luyến, thực sự lưu luyến. Cô lừa được anh, lừa được tất cả mọi người nhưng không lừa được chính mình. Cô như người đang ình lý do hoãn thời điểm thi hành án tử hình cho cuộc hôn nhân nửa vời này.

Chủ nhật, trời khá đẹp, ánh nắng đầu đông chan hòa, ấm áp. Bác gái cùng Hạ Sơ xuống công viên nhỏ đi dạo. Trong công viên có nhiều em bé đang chạy nhảy tập đi, có bé mặc chiếc áo bông nhỏ màu hồng phấn rất đáng yêu, nhìn từ xa đã thấy rất ngộ nghĩnh. Thỉnh thoảng còn có những ông bố bà mẹ trẻ đẩy xe đẩy đi qua, cười rất hạnh phúc, mãn nguyện. Bác gái nhìn em bé đang cười như nắc nẻ với ánh mắt thèm muốn, không kìm được bèn nói Hạ Sơ: “Xem đó, có đứa con hạnh phúc biết bao! Cháu và Cảnh Thần có con rồi thì cố gắng sống cho hòa thuận. Cháu cũng đâu còn nhỏ nữa đâu, không tranh thủ để con cho sớm thì sau này chỉ có khổ. Những bà mẹ sinh con ngoài ba mươi tuổi thường xảy ra chuyện rủi ro lắm. Mấy hôm trước nghe mẹ Đào Đào kể con gái của một người họ hàng, ba mươi lăm tuổi mới sinh con, phải chọc dò nước ối xét nghiệm đó. Bác sĩ dùng loại kim to đó, ờ, đầu kim to chừng này rồi chọc vào bụng, không cho tiêm thuốc tê, đau lắm!” Hạ Sơ nghe thấy vậy không kìm được liền rùng mình.

“Thế nên bác mới nói, cháu phải hạ quyết tâm đi. Tạm tạm là được rồi, đừng gây chuyện với Cảnh Thần nữa. Bác thấy mấy ngày hôm nay lúc nào mặt cháu cũng lấm lì, nhìn Cảnh Thần cũng tội nghiệp. Cháu đừng bắt nạt nó nữa, thằng bé ngoan như vậy cháu phải biết trân trọng chứ.”

“Bác ạ, hiện giờ bác trai đối xử tốt với bác chứ ạ? Cháu thấy bác ấy rất nghe lời bác đấy, hê hê.” Hạ Sơ cũng thấy ngại khi bị nói như vậy, cô liền cười hê hê lảng sang chuyện khác.

Nghe thấy vậy, bác gái lại tỏ rõ vẻ ngượng ngùng, những nếp nhăn ở đuôi mắt cũng trở nên sinh động. Hạ Sơ khoát tay bác gái hỏi tiếp: “Bác cứ nói đi. Cháu nghe chị họ nói hiện nay bác trai đã cai thuốc, cai rượu

rồi, hết giờ làm việc là về nhà, nhặt rau, nấu cơm hộ bác, chuyện trò với bác, hai người càng ngày càng tình cảm.”

Bác gái liền chậm rãi thở dài rồi nói: “Đã là ông già bà cả rồi, còn có gì để cãi nhau nữa đâu. Cả đời cãi vã, trực trặc với nhau đều nhịn được, già rồi thì làm bạn của nhau, ốm đau có người bưng nước đưa thuốc, buồn thì có người chuyện trò cùng. Bác cũng đã từng mấy hạ quyết tâm sẽ ly hôn vì chuyện trăng hoa của ông ấy. Giờ thì mọi chuyện đã qua rồi, nghĩ lại bác thấy hồi trẻ mình cũng có cái không đúng. Hôm đó ông ấy cũng nói, hồi trẻ không hẳn là ông ấy chê bác xấu, mà thấy bác tính tình ngang ngạnh, không quan tâm, tình cảm nên ông ấy thấy trống trải. Hơ hơ! Thực ra bác cũng ngốc thật! Và cháu thấy bây giờ vợ chồng cậu mợ cháu cũng tình cảm hơn nhiều đó. Mợ cháu là người mồm miệng hơi sắc sảo, thực ra bụng dạ cũng không phải là xấu. Các bác và cậu mợ sống già nửa đời người rồi, đến khi tóc bạc, da mồi mới hiểu ra sự đời. Thế nên Hạ Sơ ạ, xét cho cùng, phụ nữ lấy được ông chồng như thế nào thì cuối cùng cũng đều chỉ là sống một cuộc sống cơm áo gạo tiền mà thôi. Cháu còn chê điểm gì ở Cảnh Thần nữa? Người nào cũng là người bằng xương bằng thịt, đừng có suốt ngày ôm bộ mặt lầm lì ở nhà nữa, cố gắng giữ gìn sức khỏe, sinh được đứa con khỏe mạnh là hạnh phúc trọn vẹn.”

Những lời nói của bác gái khiến Hạ Sơ vừa vui vừa buồn, vui là vì vợ chồng hai bác bất hòa nửa đời người, cuối cùng đến lúc tuổi già cũng đã có được niềm hạnh phúc bình dị của gia đình. Buồn là vì cuộc hôn nhân của cô và Cảnh Thần lại là sản phẩm của một trò lừa đảo, là một chuyện hoang đường không thể nói ra. Cô không thể giải thích vì cũng không biết phải bắt đầu từ đâu.

Cô đỡ bác gái ngồi xuống chiếc ghế dài bên đường, nhìn vườn cây lá rụng đầy đường, ánh nắng trải dài dưới mặt đất. Những em bé vừa mới chập chững bước đi đang hào hứng giẫm lên đám lá vàng dày, lấm chẫm đi đi lại lại. Lá khô bị giẫm phát ra những âm thanh sột soạt, và tiếng cười trong trẻo của trẻ thơ. Hạ Sơ tựa đầu vào vai bác gái, dưới ánh nắng chan hòa, trong lòng cũng thấy buồn tủi không sao tránh được.

Ngô Mạt mua một chiếc nhẫn kim cương và chính thức cầu hôn với Đào Đào, cậu đến hỏi Hạ Sơ với vẻ bên lên: “Chị Hạ Sơ này, chị bảo em nên mua chiếc nhẫn như thế nào để tặng Đào Đào? Túi xách của cô ấy toàn loại trên mười nghìn tệ, nhưng em làm gì có nhiều tiền như vậy, em sợ cô ấy không vui.”

Hạ Sơ nhìn Ngô Mạt đang đứng trước tủ để giày, mặc áo jacket trắng, đút tay trong túi quần, mặt đỏ bừng vì ngượng. Thế là Hạ Sơ bèn cười khúc khích vỗ vai cậu: “Em ngốc thế. Em có bao nhiêu tiền thì Đào Đào phải biết chứ. Có phải cô ấy lấy em vì tiền đâu, thế nên em đừng suy nghĩ linh tinh, em cứ có tấm lòng là được rồi.”

Hạ Sơ bèn khoác một chiếc áo khoác dày, quàng khăn rồi cùng Ngô Mạt ra siêu thị chọn nhẫn cưới. Cuối cùng Ngô Mạt chọn được viên kim cương chỉ có không phẩy ba cara, nhưng màu sắc, độ sạch, trình độ gia công đều rất tuyệt. Ngô Mạt nhìn Hạ Sơ, giọng quả quyết: “Chị Hạ Sơ, mua cái này nhé, mặc dù viên này nhỏ hơn mấy viên kia, nhưng chất lượng cũng tốt.”

Sau đó, lại mua thêm chiếc nhẫn bạch kim chín trăm năm mươi tề để làm vòng nhẫn. Ngô Mạt cúi sát xuống tủ quầy để chọn kiểu, đầu mũi lăm lăm mồ hôi.

Trong lòng Hạ Sơ cũng thực sự thấy mừng thay cho Đào Đào. Ngô Mạt xứng đáng là người đàn ông để cô ấy gửi gắm cả cuộc đời, có một trái tim trong sáng, lương thiện. Cùng một giá tiền nhưng cậu đã lựa chọn viên kim cương nhỏ tuyệt đẹp có trọng lượng không phẩy ba cara chứ không chọn viên kim cương to hơn nặng không phẩy năm cara nhưng có tí vết. Trong phạm vi mình có thể làm được, cậu đã trao cho Đào Đào cái tốt nhất.

Sau khi mọi thứ đã chọn xong, lúc trả tiền, Ngô Mạt phải quẹt ba tấm thẻ mới trả đủ tiền, quay đầu nhìn Hạ Sơ đứng sau lưng, cười bên lên. Hạ Sơ liền mỉm cười, nói: “Yên tâm đi, chắc chắn Đào Đào sẽ thích.”

Ngô Mạt gật đầu, nói: “Chị Hạ Sơ, cảm ơn chị đã chăm sóc em bao năm qua, chắc chắn em thường xuyên làm chị mất ăn mất ngủ đúng không? Hê hê! Trước đây chị thường nói chị là vú nuôi của em, em tưởng chị đùa. Sau này em mới hiểu ra, quả thật là em đã gây rất nhiều phiền hà cho chị. Hồi đó em ấu trĩ quá, không bao giờ đặt mình vào vị trí của chị để suy nghĩ. Chị Hạ Sơ, mặc dù em cứ khăng khăng đòi bám riết lấy chị, nhưng ông trời cũng không cho em cơ hội. Hê hê! Đào Đào lại là người vô tâm vô tính, không biết chăm lo cho cuộc sống của mình. Cô ấy cần có sự chăm sóc của em, giống như chị chăm sóc em vậy. Điều ấy lại khiến em cảm thấy mình trưởng thành, không còn là anh chàng sinh viên đại học năm thứ nhất suốt ngày lêu đẹo đi theo chị nữa!”

Hạ Sơ cũng thấy ấm lòng, cô vòng tay ra ôm nhẹ Ngô Mạt, mỉm cười nói: “Cố lên! Chị giao Đào Đào cho em đây!”

Ngô Mạt bên lên gật đầu, rồi bất ngờ chuyển sang chủ đề khác: “À, chị Hạ Sơ, hôm qua em phải làm thêm giờ nên về nhà muộn. Lúc về đã gần chín giờ, tiện thể đến quán cà phê gần cổng khu chung cư mua đồ ăn cho Đào Đào, đúng lúc nhìn thấy Cảnh Thần và một cô gái trẻ. Họ ngồi rất gần cửa, Cảnh Thần ngồi quay lưng ra cửa, cô gái đó để tóc ngắn, nhìn xinh lắm. Em đợi nhân viên phục vụ đóng gói nên ngồi một bên, hình như nghe thấy anh Cảnh Thần năn nỉ cô gái đó chuyện gì đó, giọng rất thành khẩn. Nhưng giọng anh ấy rất nhỏ, em nghe không rõ, chỉ nghe thấy cô gái đó cười rồi nói rằng: “Yên tâm, hẹn gặp anh ở đây chỉ vì tiện thể em đi ngang qua, thế nên anh đừng căng thẳng. Nếu anh đã năn nỉ em rồi thì em sẽ không lên nhà nữa. Nhưng hiện giờ em cũng chẳng tội gì phải đến gặp ông anh để ăn chứ. Em nghĩ lần này để anh một mình xuất đầu lộ diện là được rồi! Nếu anh không giải quyết được thì tính sau!” Vừa nói, Ngô Mạt vừa nhìn về ngơ ngác trên khuôn mặt Hạ Sơ, rụt rè hỏi: “Anh Cảnh Thần không nói gì với chị à? Có phải anh ấy gặp chuyện gì khó khăn không?”

Hạ Sơ trở về với thực tại, ấp úng đáp: “À, chuyện này anh ấy có nói, hình như chuyện liên quan đến công việc ấy mà. Không sao đâu, em đừng lo.”

“Thế thì em yên tâm rồi. Chị Hạ Sơ, chị có bầu thì phải giữ gìn sức khỏe đấy.” Ngô Mạt không còn tỏ ra lo lắng nữa, vui vẻ đỡ Hạ Sơ lên ghế phụ, thắt dây an toàn cho cô.

Hạ Sơ ngồi trên ghế phụ, bồn thần nghĩ, người mà Cảnh Thần gặp chắc là Tống Hàm. Cô cảm thấy hơi khó hiểu trước thái độ và những câu nói của Tống Hàm. Hoa ngải tiên đã rụng, trong phòng làm việc chỉ còn vương vãn chút hương thơm. Lúc tưới nước, Hạ Sơ không tìm được bèn ngắm nghía một hồi, ở giữa không có nụ hoa nào mới cả. Tiền Duyệt nói hết đợt rồi thì phải đợi đến sang năm hoa mới nở tiếp! Hạ Sơ có một chút gì đó hơi thất vọng.

Lúc Triệu Chí Hàm gọi điện thoại đến, Hạ Sơ đang thu dọn cánh hoa, cô không nhìn màn hình điện thoại mà bấm ngay nút nghe: “A lô!”

“Hạ Sơ, chào em!”

Triệu Chí Hàm tỏ ra hơi tần ngần khi Hạ Sơ bắt máy nhanh vậy.

Hạ Sơ sững người ra một lát, định cúp máy nhưng đầu bên kia vọng lên giọng năn nỉ gần như sắp khóc của Triệu Chí Hàm: “Hạ Sơ, em đừng cúp máy, lần này anh thực sự bị rơi vào đường cùng mới gọi điện năn nỉ em. Em xin An Hình giúp anh, anh sẽ bồi thường tiền cho cô ấy, bảo cô ấy đừng kiện anh nữa. Anh không muốn ngồi tù! Hạ Sơ, em hãy nể tình bọn mình từng là bạn của nhau mà cứu anh một lần. Anh cam đoan đây là lần cuối cùng. Từ nay trở đi anh sẽ làm người đàng hoàng.”

Hạ Sơ nhặt từng cánh hoa lên, ngừng lại một lát, đầu bên kia điện thoại, Triệu Chí Hàm lại bắt đầu chờ đợi giữa sự hồi hộp.

“Chuyện này tôi không quyết được, rất xin lỗi!” Hạ Sơ từ chối rất khách khí và nhạt nhẽo, cô kiên quyết cúp máy.

Triệu Chí Hàm đâu dám dễ dàng từ bỏ chiếc phao cứu mạng cuối cùng này, điện thoại vẫn nhún nạy đổ chuông.

Hạ Sơ bực lắm, không cần phải nghĩ cô cũng biết nếu cô ầm đầu nói điều này với An Hinh, chắc chắn một trăm phần trăm An Hinh sẽ trợn mắt nhìn cô với ánh mắt vô cùng khinh bỉ. Hơn nữa, đối với một kẻ bản tính khó thay đổi như Triệu Chí Hàm, hãy để anh ta tự làm tự chịu. Và thế là cô bèn nhấc máy lên, bấm nút từ chối nghe, sau đó kiên quyết đưa tên Triệu Chí Hàm vào danh sách đen.

Chương 26: Sự thật cuối cùng

Ba phút sau, điện thoại nội bộ lại đổ chuông. Hạ Sơ bực bội nhìn điện thoại, ngập ngừng một lát rồi cô chuyển cuộc gọi vào máy của Tiền Duyệt.

Một lát sau, Tiền Duyệt gọi điện thoại nội bộ, nói: “Hạ Sơ, có cô gái họ Tống tìm chị, chị có nghe máy không để em chuyển?”

Hạ Sơ đồng ý mặc dù bụng vẫn thắc mắc, sau khi điện thoại chuyển vào, có giọng con gái nhẹ nhàng cất lên: “Chào chị Hạ Sơ, em là Tống Hàm.”

“Vâng! Chào chị!” Vì bất ngờ, giọng Hạ Sơ có phần run run.

Hạ Sơ không phát hiện ra Tống Hàm có vẻ như không vui ở đầu bên kia điện thoại, cô nói: “Chị Hạ Sơ, bọn mình gặp nhau một lát nhé, chúng ta hẹn ở quán cà phê dưới công ty của chị là được rồi, chị đi lại cũng không tiện.”

Cúp máy rồi, Hạ Sơ liền thở dài. Cô nghĩ chuyện gì phải đến rồi sẽ đến, việc gì cần phải đối mặt, dù có tránh cũng không tránh được. Trong lòng cô luôn nghĩ rằng, sự tồn tại của cô đã làm tổn thương đến Tống Hàm. Một lát sau, Hạ Sơ đứng dậy chậm rãi tắt máy tính rồi cởi áo chống bức xạ ra, cô đặt tay lên bụng thầm hạ quyết tâm đối mặt với Tống Hàm. Chắc chắn cô sẽ không gây phiền hà cho họ, nhưng cô buộc phải đấu tranh để giành lại sự sống cho đứa con.

Hạ Sơ xuống dưới, thấy ban quản lý tòa nhà của công ty đã đang chuẩn bị dựng cây thông Noel ở sảnh lớn. Hàng năm, cứ bước sang tháng Mười hai, không khí Noel lại rạo rức. Các nhân viên đang bận rộn trang trí

cho cây thông Noel cao phải đến sáu mét. Hạ Sơ cẩn thận đi vòng qua đám đèn màu, vòng hoa, hộp đựng quà dưới đất. Cô than thầm, hôm nay đã là mừng hai tháng Mười hai rồi, thời gian trôi đi nhanh thật!

Cô rẽ trái đi qua sảnh rộng, đến quán cà phê nằm ở tầng một khu A. Lúc cô đứng trước cửa, ngẩng cao đầu để lấy hết can đảm rồi mới nghiêng răng đẩy cửa vào, Tổng Hàm đang ngồi ở vị trí đối diện với cửa, vẫy tay gọi cô.

“Chào chị Hạ Sơ!” Nét mặt Tổng Hàm không tỏ vẻ gì là bức dọc. Cô bình thản dặn nhân viên phục vụ đứng bên cạnh: “Một cốc trà đen, một miếng bánh ngọt pho mát.” Sau đó lại quay sang mỉm cười với Hạ Sơ: “Bà bầu tốt nhất không nên uống cà phê.”

Hạ Sơ gật đầu, tâm trạng căng thẳng cũng đã bớt đi được phần nào vì thái độ của Tổng Hàm rất chân thành. Cô cúi đầu nhấp một ngụm trà đen, nắm chặt tay thành nắm đấm thầm khích lệ mình, ưỡn thẳng lưng lên tiếng trước sự im lặng của Tổng Hàm: “Tổng Hàm, chị rất xin lỗi vì đã gây ra phiền phức cho em. Nhưng em hãy tin rằng, chị cũng mới được biết chuyện của em và chuyện Cảnh Thần là người của nhà họ Tô vì thế chị sẽ nhanh chóng giải quyết dứt điểm chuyện này. Hiện tại chị đang tìm nhà và sẽ nhanh chóng chuyển đi thôi, còn một điều nữa là...” Hạ Sơ cắn môi theo thói quen, ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Tổng Hàm: “Chị biết mình nói ra chuyện này có thể là không công bằng với em, nhưng chị buộc phải nói, đứa trẻ là vô tội. Hãy cho phép chị giữ lại đứa con, chị chỉ đơn giản là muốn giữ đứa con này mà thôi, về tiền nuôi con hoặc tài sản của nhà họ Tô, em hoàn toàn có thể yên tâm, chị sẽ không đòi hỏi gì đâu.”

Hạ Sơ nhìn Tổng Hàm rất chăm chú, giọng rất thành khẩn, thái độ không kiêu căng mà cũng không tự ti. Nói xong, cô cảm thấy trong lòng thoải mái hơn rất nhiều.

Tổng Hàm chậm rãi chia miếng bánh ngọt trên đĩa thành những miếng nhỏ, sau đó lấy dao nhúng vào cốc trà đen rồi mới đưa vào miệng, vẻ rất hưởng thụ. Hạ Sơ không đoán được dụng ý của cô. Cô yên tĩnh chờ đợi, cô đã trình bày quyết định của mình, bất luận Tổng Hàm có đồng ý hay không, nhất định cô sẽ giữ lại đứa con.

Tổng Hàm lại mỉm cười với cô, nói: “Được thôi! Dĩ nhiên đứa trẻ là vô tội rồi. Chị hãy nghĩ cho thoáng, đừng gây áp lực ỉn!”

Hạ Sơ tròn tròn mắt vì sửng sốt, nhắc lại một lần nữa với vẻ khó tin: “Em không có ý kiến gì hả?”

“Dĩ nhiên rồi, đứa con nằm trong bụng chị, dĩ nhiên là chị phải có quyền quyết định rồi, tại sao còn phải hỏi ý kiến của em?” Tống Hàm lại có phần bực bội. Hạ Sơ không phát hiện ra vẻ mỉa mai hay phần nộ gì qua vẻ mặt của cô. Cô ngồi ở đó, cách nói có nét gì đó giống Đào Đào hoặc An Hình.

“Nhưng tại sao lại thế?” Hạ Sơ hỏi câu hỏi hơi ngớ ngẩn.

Tống Hàm đã giải quyết hết đám bánh ngọt trên đĩa.

Cô cầm giấy ăn lên nhẹ nhàng lau miệng, nói: “Cảnh Thần đã nói chuyện với em rồi, bọn em đã ký được thỏa thuận với nhau. Em không hỏi chị chuyện sinh em bé, nhưng chị Hạ Sơ ạ, nếu chị đồng ý với em một chuyện thì thậm chí em có thể giúp chị làm nhiều hơn.”

Hạ Sơ không biết phải nói gì nữa, lúc đầu cô đã chuẩn bị hết những điều cần nói với nhân vật chính vì cô là người thứ ba nhưng đã có bầu, cô đã chuẩn bị bình thản đón nhận bị sỉ nhục hay chửi rửa! Ai ngờ, nhân vật chính lại ngả bài không theo luật chơi.

Phát hiện ra vẻ thắc mắc của Hạ Sơ, Tống Hàm mỉm cười đề nghị: “Hạ Sơ, hay là chị đến tập đoàn họ Tạ đi, em cảm thấy để chị ở gần em sẽ yên tâm hơn. Chị cũng không cần phải tìm nhà nữa, em sẽ sắp xếp cho chị một chỗ ở, tìm người chăm sóc chị. Dù gì thì Cảnh Thần cũng không dám đến quấy rối chị ngay trước mắt em đúng không? Như thế chị cũng có thể yên tâm mang bầu đợi ngày sinh con. Chị đừng cả nghĩ, em mời chị rất chân thành, không có ý đưa chị vào công ty em để bắt nạt chị đâu, em đã từng nói rồi, em rất thích phong cách thiết kế của chị.”

Đây là lời đề nghị gì vậy! Sắp xếp cho người thứ ba đã mang bầu làm việc cùng với mình! Rốt cục Tống Hàm có ý đồ gì, Hạ Sơ ngần ngừ hỏi: “Lẽ nào bên em cũng muốn thu phục Ân Y sao?”

“Không! Bên em không có nhiều vốn như Phúc Trạch. Em chỉ đơn thuần là có hứng thú với cá nhân chị thôi. Yên tâm, An Hình dành cho chị chế độ gì, em sẽ trả thêm ba mươi phần trăm.” Tống Hàm hào phóng rút ra hợp đồng gồm hai bản đã được chuẩn bị sẵn từ trước.

Hạ Sơ khê đẩy bản hợp đồng lại cho Tống Hàm, lắc đầu với vẻ khó xử: “Rất xin lỗi, chị cũng được năm hai mươi phần trăm cổ phần của Ân Y. Thế nên chị không thể nhảy việc được, chị không thể làm chuyện có lỗi với An Hình.”

Tổng Hàm có phần bất ngờ, cô ngừng lại một lát mới nói: “Đúng là An Hình đối xử rất tốt với chị. Giờ thì em đã hiểu rồi, tại sao Phúc Trạch năm lần bảy lượt đến dụ dỗ chị mà không được. Nếu đã như vậy thì em không gây khó dễ cho chị nữa, nhưng chuyện tìm nhà, em vẫn có thể sắp xếp giúp chị.” Tổng Hàm vui vẻ cất hợp đồng đi, đứng dậy mỉm cười với Hạ Sơ: “Thôi cứ vậy nhé, em có việc phải về trước, chị nhớ giữ gìn sức khỏe!”

Không hiểu tại sao, Hạ Sơ cảm thấy, trước lúc ra về, nụ cười của Tổng Hàm có vẻ gì đó rất ranh mãnh. Chỉ có điều mặc dù đã nghĩ nát óc, cô cũng không biết rốt cục Cảnh Thần và Tổng Hàm đã nói với nhau những gì? Thái độ của Tổng Hàm trước chuyện cô có thai như thế giữa cô ấy và Cảnh Thần không có tình cảm gì.

Hết giờ làm việc, Cảnh Thần đến đón Hạ Sơ về nhà. Hạ Sơ nhìn anh đang tỏ ra rất vui vẻ, phấn khởi, đột nhiên cô muốn hỏi rốt cục anh và Tổng Hàm đã ký kết được thỏa thuận gì? Nhưng cô đã sắp chuyển nhà nên cũng không còn đầu óc nào để quan tâm đến chuyện của bọn họ.

Trên đường đi, Cảnh Thần nổi hứng kể chuyện cười cho Hạ Sơ nghe. Lúc đầu Hạ Sơ cau mày, sau đó cô bị trêu không nhịn được nữa phải cười lên. Về đến nhà, cô vô cùng bất ngờ khi phát hiện ra rằng, Tô Dĩ Huyền đang ngồi trên sofa nói chuyện như pháo ran với bác gái.

Hạ Sơ trầm nghĩ, hôm nay nhiều khách không mời mà đến thật!

Cảnh Thần cũng hỏi với giọng rất sững sốt: “Dĩ Huyền, sao em lại đến đây?”

“Em đến thăm anh chị mà, nhìn đây này, em còn mua rất nhiều đồ dùng cho trẻ sơ sinh và cả quần áo bà bầu nữa nhé. Hê hê! Nhưng không biết có hợp hay không, đây là baby đầu tiên của gia đình mình, hồi hộp quá!” Nói rồi liền cười tùm tùm bước đến khoác tay Hạ Sơ. Lúc này, Vân Hạ Sơ mới phát hiện ra rằng, lúc cười, nhìn đầu mày, khóe mắt của Tô Dĩ Huyền và Cảnh Thần giống nhau như tạc, họ đúng là người một nhà! Tại sao cô lại không phát hiện ra sớm nhỉ?

Bác gái vào bếp nấu nướng, Tô Dĩ Huyền nghiêng đầu nhìn Cảnh Thần, sau đó quay sang kéo Hạ Sơ vào phòng ngủ chính, cười như chú hồ li nhỏ: “Chị Hạ Sơ, nhìn những bộ quần áo baby em mua này, trông có dễ thương không!”

Cảnh Thần bước vào theo, nét mặt lộ rõ vẻ hoài nghi.

Và thế là Tô Dĩ Huyền lại bước đến, cau mày nói: “Anh Cảnh Thần, anh vào bếp nấu nướng giúp bác đi, em có chuyện bí mật muốn nói với chị Hạ Sơ. Anh đừng ở đây theo dõi nữa, không tiện cho lắm! Yên tâm, em không nói xấu anh đâu!” Nói rồi liền đẩy Cảnh Thần đi ra, chốt cửa lại.

Hạ Sơ đầu óc loạn hết cả lên, không biết thế nào mà lần.

Tô Dĩ Huyền ghé vào tai cô nói nhỏ: “Chị Hạ Sơ, em nói cho chị biết nhé, anh họ em rất thật lòng với chị đó. Lần này về cơ bản anh ấy đã nói cho tất cả mọi người trong nhà, trừ ông em ra. Mọi người không nói nhất định sẽ giúp anh nhưng ít nhất cũng đã hứa sẽ giữ lập trường trung lập, hê hê! Và thế là hôm qua về nhà anh ấy đã chính thức chơi bài ngửa với ông em. Lúc đó nhìn anh ấy rất cool! Em xúc động quá, lập tức quyết định đứng về phía anh chị.” Tô Dĩ Huyền hào hứng đến mức mắt sáng như hai đèn pha ô tô, tỏ ra rất khoái chí khi sự việc trở nên ầm ĩ như vậy. Vân Hạ Sơ than thầm, thật đúng là giở nhà ai, quai nhà nấy!

Vừa nói, Tô Dĩ Huyền vừa ôm lấy cánh tay Hạ Sơ, cúi người ghé sát tai vào bụng cô, cũng không quan tâm đến vẻ mặt tự nhiên của cô, lẩm bẩm: “Chị Hạ Sơ, chị đừng trách anh họ em, mặc dù lúc đầu anh ấy đã lừa chị, nhưng sau đó anh ấy đã yêu chị thật lòng. Chuyện này nói ra cũng hơi phức tạp, thôi em nói vắn tắt nhé, đại thể là hồi đầu năm anh trai em có bàn với ông nội, đưa ra kế hoạch sẽ mở rộng thị trường của Phúc Trạch theo hai hướng là đồ trang sức dành cho giới trẻ hạng vừa, hạng thấp và hạng cực sang. Sau đó ông em đã gọi anh Cảnh Thần từ Pháp về. Anh ấy đã tốt nghiệp mấy năm rồi nhưng vẫn đi làm thuê ột trang trại rượu vang. Sau khi về nước, ông em bảo cho anh ấy một năm để làm quen với cách thức quản lý, hoạt động của Phúc Trạch, nhưng anh Cảnh Thần không chịu. Nguyên nhân chắc chị cũng biết một số, anh ấy muốn thuê một khu đất ở ngoại ô Bắc Kinh để mở một trang trại rượu vang. Anh ấy không có hứng thú gì với chuyện quản lý, kinh doanh đồ trang sức, nhưng anh ấy cũng không dám trái lại lệnh ông em. Trong gia đình em, từ trước đến nay ông em luôn là người nói một là một, hai là hai, hơn nữa anh ấy còn phải năn nỉ ông nội đầu tư cho anh ấy nữa, không còn cách nào khác, anh Cảnh Thần đành phải đi năn nỉ anh trai em. Anh trai em liền gợi ý cho anh ấy một phương án gần như là bất khả thi, đó là thu mua Ân Y của bọn chị. Tốt nhất là kéo cả đội ngũ lãnh đạo và thương hiệu của Ân Y về với Phúc Trạch. Như thế bộ phận đồ trang sức dành cho giới trẻ sẽ được kéo vào quỹ đạo vận hành bình thường, anh Cảnh Thần chỉ việc đứng tên rồi thích làm gì thì làm. Hê hê! Kể ra thì anh trai em cũng hơi thất đức.” Vừa nói, Tô Dĩ Huyền vừa tỏ rõ vẻ khinh bỉ Tô Dĩ Kiều.

Hạ Sơ cười đau khổ, ra hiệu cho Tô Dĩ Huyền tiếp tục nói.

“Anh trai em cũng đã từng dò hỏi chị An Hình rồi, chị An Hình không có hứng thú gì. Anh ấy cũng đã cho bên nhân sự đi tìm công ty Sản đầu người để thuyết phục chị. Sau đó, anh ấy đã nhờ người điều tra mối

quan hệ trước đây giữa chị và An Ninh, biết rất khó có thể chia rẽ được hai người nên đã đẩy anh Cảnh Thần ra để thực hiện chiêu “mỹ nam kế”, công nhận là tồi thật. Từ trước đến nay anh Cảnh Thần luôn rất tự tin về mình, còn nói phét rằng anh ấy mà ra tay thì không cô nào không đổ, hê hê. Chị Hạ Sơ, chị đừng giận, hồi đầu anh Cảnh Thần đã nói như vậy, nhưng lần này anh ấy đã bị chị lôi xuống ngựa rồi! Bắt đầu từ khi vô tình em phát hiện chuyện hai người sống chung với nhau, hê hê, thì em cũng phát hiện ra rằng anh Cảnh Thần đã lên giúp chị. Lúc đầu dự định là sau khi thu mua Ân Y thành công, anh ấy sẽ mang số tiền thưởng mà ông em cho để đi mở trang trại rượu. Nhưng đúng lúc đó có người đồng thời bán cho Phúc Trạch hai bộ mẫu thiết kế, anh Cảnh Thần đã đấu tranh với anh trai em rất gay gắt. Cuối cùng anh trai em phải đồng ý cho anh ấy chọn một bộ thiết kế để anh ấy giữ, anh Cảnh Thần vẫn rất hậm hực. Em nghe chị dâu em nói rằng hai bộ thiết kế đó đều là của chị, chính vì thế mọi người đều nhận ra rằng, kế hoạch làm nội gián của anh ấy gần như thất bại rồi!”

Vừa nghe, Hạ Sơ vừa cảm thấy lòng dạ rối bời, không biết nên mừng hay nên vui, lúc này đây đột nhiên cô lại sực nhớ ra một chuyện rất quan trọng, lưỡng lự một lát, cuối cùng cô quyết định lên tiếng: “Thế chuyện hôn nhân giữa anh họ em và Tống Hàm thế nào rồi?” Vừa hỏi xong câu này, mặt Hạ Sơ liền đỏ bừng.

Tô Dĩ Huyền không bỏ qua biểu hiện nhỏ nào trên khuôn mặt cô, mà cười trêu: “Chị Hạ Sơ, có phải trước đó chị và anh Cảnh Thần chiến tranh lạnh với nhau là vì chị Tống Hàm không, hê hê, chị ghen đúng không?”

Hạ Sơ ngượng đến nỗi không biết phải trả lời thế nào.

May mà Tô Dĩ Huyền không tra khảo gì thêm, cô cười tủm tỉm rồi trả lời tiếp: “Giống như anh trai em, chị Tống Hàm cũng là người sử dụng chiêu bài tồi thôi, chị ấy đã có ý trung nhân rồi, không muốn lấy anh Cảnh Thần đâu. Nhưng ông em và ông nhà họ Tạ đều là hai ông già rất khó bảo. Chị Tống Hàm là cháu ngoại của nhà họ. Lúc đầu ông em cũng sợ anh Cảnh Thần cứ ở lại Pháp mà không chịu về nước, giống như chú em - tức là ba anh Cảnh Thần vậy. Từ năm bốn tuổi, anh Cảnh Thần đã được ông em nuôi, thế nên ông em đã tính kế đến gặp ông nhà họ Tạ, không biết vùn vào thế nào mà gán ghép anh Cảnh Thần và chị Tống Hàm với nhau. Như thế theo kế hoạch, sau khi kết hôn, anh Cảnh Thần sẽ phải về sống ở Bắc Kinh. Tuy nhiên, cả chị Tống Hàm và anh Cảnh Thần đều phản đối. Anh Cảnh Thần bảo đằng nào thì anh cũng không vội vì anh còn có việc quan trọng hơn phải nhờ ông. Ý định của anh Cảnh Thần là cứ giả vờ đồng ý kết hôn để ông em cho tiền đầu tư, đợi đến khi trang trại rượu ở ngoại ô xây dựng xong xuôi rồi sẽ chơi bài ngựa với ông em, hê hê! Công nhận là tồi thật! Thế nên chị Tống Hàm vừa tức vừa sốt ruột. Hình như người yêu của chị ấy là bạn học hồi đại học, hai người rất yêu nhau. Tuy nhiên, kể từ khi chị Tống Hàm phát hiện ra sự bất thường giữa chị và anh Cảnh Thần trong bữa tiệc của Hiệp hội đồ trang sức lần trước, rồi tìm hiểu thì biết hóa ra hai người đã sống chung với nhau. Chị ấy liền thay đổi ngay sách lược, thứ tư tuần nào cũng đến nhà em để ăn cơm với ông, lấy lòng ông rồi cố tình nói muốn tổ chức đám cưới trước mặt anh Cảnh Thần. Nói mấy lần mà không thấy anh Cảnh Thần có biểu hiện gì, và thế là chị ấy đã mò đến đây để tiết lộ thân phận của mình. Vì thế anh Cảnh Thần cuống, nhưng anh ấy có nỗi khổ mà không dám nói ra! Anh ấy không có cách nào giải thích, từ chuyện mình là người của Phúc Trạch cho đến chuyện của anh và chị Tống Hàm là do hai ông cụ vùn vào. Sau đó là chuyện chị Tống Hàm cố tình hành hạ anh ấy, làm gì anh ấy dám nói. Thế nên lần này anh ấy đã phải đi năn nỉ chị Tống Hàm giải thích rõ ràng về chuyện tình cảm giả vờ của hai người. Nhưng chị Tống Hàm lại thù dai, chị ấy bảo: “Em cũng không vội, anh cứ xuất đầu lộ diện đi, cứ nói anh có người khác rồi nên không thể lấy em, ha ha!”

Hạ Sơ nghe mà xấu hổ, hai kẻ này mới là kỳ phùng địch thủ! Lúc này cô mới hiểu ra lý do khiến Tổng Hàm đến tìm cô lúc chiều. Hóa ra là cô nàng muốn đục nước béo cò! Tuy nhiên, may mà Tổng Hàm ranh ma nhưng vẫn là cô gái biết nghĩ, không gây khó dễ cho cô!

Nói đến đoạn cao hứng, Tô Dĩ Huyền còn cười khúc khích một lúc rồi mới tiết lộ bí mật: “Và thế là anh Cảnh Thần đành phải ngoan ngoãn về nhà năn nỉ ông em, anh ấy nói rằng giữa anh ấy và chị Tổng Hàm không có tình cảm gì, anh ấy đã có người yêu rồi. Chị có biết không? Đã rất lâu rồi không có ai dám thách thức sự quyền uy của ông em. Anh trai em và chị Ôn Văn cãi nhau mười mấy năm, cuối cùng vẫn phải ngoan ngoãn đính hôn đó thôi. Lúc đó em cũng thấy toát mồ hôi thay cho anh Cảnh Thần, ông em đã nổi trận lôi đình, gần đây ông em rất quý chị Tổng Hàm. Lúc đó bầu không khí rất căng thẳng, tưởng là sẽ không giải quyết được việc gì, kết quả là chị Tổng Hàm đã kịp thời xuất hiện. Chị ấy lau nước mắt nói với giọng rất đau khổ rằng chị ấy cũng có thiện cảm với anh Cảnh Thần, nhưng hiện giờ anh Cảnh Thần đã có con với người khác ở ngoài, đứa bé sắp chào đời rồi. Chị ấy đau lòng quá, xem ra chị ấy và anh Cảnh Thần không có duyên với nhau, thế nên chị ấy chủ động đòi chia tay với anh Cảnh Thần. Vừa nghe thấy vậy, ông em tức sôi máu, chỉ thẳng tay vào anh Cảnh Thần mà rủa rủa lên bản bật. Chị dâu em vội bước đến nói nhỏ với ông mấy câu, sau đó đỡ ông vào phòng làm việc, chắc là đã giải thích nội tình. Hê hê! Chị dâu em thông minh lắm, chắc là cũng đã nói về chuyện của chị, hờ hờ! Bọn em đứng ngoài thấp thỏm đợi rất lâu, chị dâu mới đưa ông em ra. Ông liền thở dài, nói đã thế này rồi thì tại cháu mình có lỗi với con gái nhà người ta, hôm nào ông sẽ đích thân đến nhà họ Tạ để xin lỗi. Sau đó đợi chị Tổng Hàm về, ông liền gọi anh Cảnh Thần vào hỏi chuyện đứa chắt sắp sinh, sau đó ra lệnh cho anh Cảnh Thần đưa chị về. Lúc đó, ông em lại vênh râu lên.” Tô Dĩ Huyền vênh mặt lên, tỏ vẻ ta đây rất uy nghiêm: “Ông bảo mày nghe cho rõ đây, bất luận thế nào mày phải đưa cô gái đó về nhà để ông gặp.” Nói đến đây, Tô Dĩ Huyền liền nhìn Hạ Sơ bằng ánh mắt thấp thỏm, cố tình cười tủm tỉm rồi dừng lại.

Vân Hạ Sơ hỏi với giọng lo lắng: “Thế Cảnh Thần nói thế nào?”

“Anh ấy nói, chị Hạ Sơ, chị bảo em mua bộ quần áo em bé này có xinh không?” Đúng lúc quan trọng, Tô Dĩ Huyền lại lòi bộ quần áo em bé ra khoe.

Vân Hạ Sơ đành phải ngấm một lát rồi nói với: “Đẹp lắm, đẹp lắm.”

“Hê hê!” Lúc này Tô Dĩ Huyền mới cất bộ quần áo đi với vẻ hài lòng, tiếp tục kể: “Anh Cảnh Thần liền nói giữa anh ấy và chị có một bản giao kèo, đợi sinh con ra rồi tính sau. Lúc đó ông em đã phang thẳng gậy vào anh ấy, chứ anh ấy là đồ vô tích sự, con sắp sinh rồi mà vợ còn chưa lấy được. Ha ha! Chị có biết không? Trước đây em và ông em đã từng tham gia một buổi họp báo giới thiệu sản phẩm mới của bên chị. Ông nói công ty Ân Y của bọn chị rất có tương lai, ông rất thích phong cách thiết kế của chị. Chính vì lần đó mà ông em mới đề nghị anh trai em thử phát triển thị trường đồ trang sức cho giới trẻ của Phúc Trạch, hi hi! Nhưng chị Hạ Sơ à, lần này anh Cảnh Thần đi làm gián điệp thấy chặt vật quá!”

Vân Hạ Sơ ngượng chín cả mặt.

Trước khi ra về, Tô Dĩ Huyền đã nhướn mày với Vân Hạ Sơ, cười rất đắc ý: “Chị Hạ Sơ, chỗ ông thì chị yên tâm, một là ông muốn anh Cảnh Thần ở lại Bắc Kinh, hai là có thể thấy ông cũng có thiện cảm với chị, ba là tự nhiên ông lại còn nhặt được đứa chất nựa, ha ha! Ông sẽ không gây khó dễ cho anh chị đâu. Và còn chị Tống Hàm nữa, chị ấy chỉ tranh thủ lúc rỗi ren để trả thù anh Cảnh Thần thôi, chị càng không phải lo, hê hê!”

Tiến Tô Dĩ Huyền về, Vân Hạ Sơ bắt đầu sắp xếp lại sự việc này. Như vậy có nghĩa rằng, Cảnh Thần chuyển đến phòng 706 là để nghỉ cách lời mình vào Phúc Trạch, tiếp đó sẽ thôn tính Ân Y. Còn cô lại vào nhầm nhà, thế là anh đã tương kế tựu kế, chỉ có điều trong vụ này, họ đóng kịch say sưa quá!

Lúc Cảnh Thần nhìn Hạ Sơ, hiếm khi thấy anh ngượng ngừng như vậy.

Hạ Sơ không thể tỏ ra cứng rắn được, nét mặt cũng không còn lạnh lùng như trước nữa. Cô cảm thấy cán cân tâm lý của mình đã mất thăng bằng. Nếu tất cả đều không phản đối thì cứ việc tát nước theo mưa vì xét cho cùng cô cũng không xa được anh. Một lát lại nghĩ, không được, cô đã bị lừa dối lâu như vậy, kiểu gì cũng phải để anh khổ sở một thời gian, không thể tha thứ cho anh một cách dễ dàng như vậy.

Cảnh Thần không biết Hạ Sơ đang đấu tranh tư tưởng rất gay gắt, anh tưởng rằng tình hình đã khá ổn, chỉ cần cho thêm mồi lửa, là có thể làm tan núi băng Hạ Sơ.

14. Chương 27 - 28

Chương 27: Vẫn còn sự thật cuối cùng

Nghe xong ngọn nguồn câu chuyện, Đào Đào liền nói ngay: “Thế là các cậu đóng kịch lại hóa thành thật à, tớ thấy Cảnh Thần rất ổn đấy, đáng giá không biết bao nhiêu lần so với gã Triệu Chí Hàm đó. Gia cảnh quá ổn, lại đẹp trai, cũng không phải lỗi của anh ấy, tại sao cậu lại dị ứng với hai điểm này vậy? Người ta

chỉ muốn từ nhỏ đã được rèn luyện để sau này lấy được anh chồng con nhà danh gia vọng tộc. Cậu đừng có suy nghĩ cổ hủ như vậy, đây chính là cái phúc mà ông trời ban cho cậu. Chắc là kiếp trước cậu chẳng làm gì mà chỉ tu nhân tích đức ỉnh. Tớ nghĩ cậu đừng có gặt ra nữa!”

Hạ Sơ cố chấp lắc đầu: “Thực ra chỉ là một chuyện tình cờ. Mục đích Dnh ta đến chỉ là muốn kéo tớ vào Phúc Trạch để rồi thu mua Ân Y. Thế nên cuộc hôn nhân của tớ và anh ta ngay từ đầu đã bắt nguồn từ một vụ lừa đảo đáng ghét.”

“Thôi đi, anh ấy cũng có làm được gì đâu, không phải cậu và Ân Y vẫn đang yên ổn đó sao? Tớ nghĩ nên nói toạc ra mọi vấn đề ra đi, ngay cả An Hình cũng khuyên cậu nên đứng trên góc độ tình cảm để xem xét vấn đề. Thôi cậu cứ tương kế tựu kế đi.” Đào Đào vờD thuyết phục bằng lí lẽ, vừa khuyên nhủ bằng tình cảm, lúc cuối còn nở một nụ cười rất mờ ám.

Vân Hạ Sơ cảm thấy máu nóng bốc lên tận mặt, tai cũng nóng bừng.

Vân Hạ Sơ lại bước vào một cuộc đấu tranh tư tưởng mới, tha thứ ư? Hẳn ta được hời quá! Tìm hiểu tiếp ư? Thế thì sẽ phải tiến hành thế nào!

Phương án hợp tác với Finrod hy vọng rất mong manh. Sau khi bàn bạc với nhau, Hạ Sơ và An Hình đều cho rằng không nên gửi gắm quá nhiều hy vọng vào vụ hợp tác này. Kể cả Cảnh Thần không lừa dối cô, nhưng theo những gì Tô Dĩ Huyền nói, Tô Dĩ Kiều đã phát hiện ra được suy nghĩ của Cảnh Thần từ lâu. Vì thế họ không thể loại trừ khả năng vì đề cao cảnh giác mà Tô Dĩ Kiều tung ra thông tin giả cho Cảnh Thần.

Và thế là, Ân Y bắt đầu bắt tay vào kế hoạch nghiên cứu sản phẩm cho quý tới. Hạ Sơ bị xáo trộn tâm lý vì gần đây xảy ra nhiều chuyện khiến cô không thể tập trung tinh thần. Cứ nhắc đến Cảnh Thần cô lại thấy trong lòng có gì chưa xốt, có cái gì đó không cam tâm, rồi lại lụ luyển. Chuyện thuê nhà không nhắc gì đến nữa, Hạ Sơ giải thích với An Hình rằng phải khuyên bác gái chịu về nhà đã.

Dạo này, thái độ của Hạ Sơ đối với Cảnh Thần cũng đã khá hơn một chút, về đến nhà cô cũng đã chịu mỉm cười.

Phương án về sản phẩm mới vẫn chưa được quyết định. Các đồng nghiệp ở phòng thiết kế đều phát hiện ra trong lúc họp, đầu óc Hạ Sơ cứ để đâu đâu. Lúc chủ trì cuộc họp của các lãnh đạo chủ chốt, cô không phát

biểu gì. Tranh thủ lúc tìm An Hình để xin chữ ký, Tiền Duyệt đã lên báo cáo tình hình của Hạ Sơ cho An Hình, An Hình nghe rồi lắc đầu: “Dạo này chị ấy nhiều việc gia đình, tinh thần không ổn định lắm. Về sản phẩm mới, mọi người cố gắng nghĩ ra mấy phương án rồi chị sẽ quyết định.”

Hạ Sơ đang ngồi trong phòng làm việc, trước mặt có bày hộp màu và một hộp hạt vòng trong suốt. Cô cầm bút vẽ cỡ nhỏ, vẽ từng nét lên hạt vòng. Đã từ lâu Hạ Sơ có một thói quen, những lúc không tinh tâm được, cô sẽ vẽ trên các loại vật liệu như vỏ trai, thạch anh, bạc tự nhiên...

An Hình ngồi xuống đối diện với cô, bưng cốc trà lên. Cô đếm sơ qua, Hạ Sơ đã vẽ trên một trăm hạt. Xem ra dạo này có khá nhiều chuyện khiến Hạ Sơ phải suy nghĩ. An Hình cầm một hạt vòng đã khô màu lên, bên trên có đóa phù dung đang chúm chím chưa nở, hương thơm như đang tỏa ra, ngoài ra còn có sen trắng giản dị, hải đường lạnh lẽo... An Hình nổi hứng bèn nhặt từng hạt vòng lên đếm, đột nhiên mắt cô chợt sáng lên, vội đặt cốc trà xuống, nói: “Hạ Sơ, Hạ Sơ, tớ có ý tưởng này hay lắm.”

Hạ Sơ ngạc nhiên dừng bút lại, ngẩng đầu lên nhìn sang phía đối diện, thấy An Hình đang hào hứng tròn xoe đôi mắt, cô hỏi với giọng ngờ ngác: “Cậu nói gì cơ, ý tưởng gì?”

“Chính là những hạt vòng cậu vẽ này, cậu nhìn xem màu sắc, hình dáng có tươi mát, sắc sỡ không?”

Hạ Sơ ngượng quá, nghĩ bụng, tính từ này dùng thật là!

An Hình không thèm để ý đến cô, giơ hai hạt vòng có vẽ hoa phù dung lên tai nói: “Cậu xem này, rất độc đáo, tươi sáng mà không thô kệch có đúng không?”

Hạ Sơ nghiêng đầu, nhìn chăm chú một lát rồi nói với vẻ tự lự: “Đúng là đeo vào rất nổi, nhưng hơi đơn điệu, chưa đủ độ tươi sáng. Nếu cho thêm một ít đá thạch anh hồng, đá peridot, đá tourmaline thì có thể sẽ đẹp hơn.”

“Ừ, ý tưởng này hay đấy, thế thì cậu cứ đi theo hướng này. Dây chuyền và vòng đeo tay sẽ lấy các hạt vòng vẽ tay làm chất liệu chính, hạt vòng cũng có thể sử dụng màu trắng, màu xanh lam, màu hồng phấn...phụ liệu thì cậu cứ xem tình hình rồi quyết. Tóm lại càng tươi sáng, càng rực rỡ càng tốt.” An Hình tỏ ra rất phấn khởi: “Thế nào, ý tưởng này của tớ y đó chứ?”

Hạ Sơ rửa bút màu, sau khi suy nghĩ một lát bèn gật đầu nói: “Tớ thấy cũng được, tớ sẽ triệu tập phòng thiết kế để mở cuộc họp, thảo luận hình dáng cụ thể và lựa chọn phụ liệu.”

An Hinh bám theo sau Hạ Sơ ra cửa, cô lại một lần nữa khẳng định mình là thiên tài của các ý tưởng sáng tạo!

Buổi chiều, An Hinh từ cửa hàng về thấy Hạ Sơ đang pha trà, cô liền bước ngay đến khoác tay lên vai Hạ Sơ, phấn khởi tuyên bố: “Hê hê! Vừa nãy luật sư đã gọi điện thoại cho tớ, Triệu Chí Hàm bị phạt năm mươi nghìn tệ và phải ngồi tù một năm, nhưng được hoãn thi hành án tù. Haizz! Tớ thấy mặc dù phạt hơi nhẹ, nhưng cũng coi như đã được hả giận, cho thẳng cha đó một bài học làm người! Hê hê!”

Hạ Sơ nhìn vẻ sung sướng của An Hinh, thầm thè lưỡi, may mà hôm đó cô không mềm lòng đi xin cho Triệu Chí Hàm. Nếu không chắc chắn An Hinh sẽ cắt đứt quan hệ với mình ngay lúc đó! Nghĩ đến nửa năm về trước, cô còn tràn đầy ước mơ lo chuyện đám cưới với Triệu Chí Hàm, nếu Bùi Linh không xuất hiện thì không biết bây giờ cô sẽ thế nào? Đến giờ nghĩ lại thấy cũng là vì họD mà gặp phúc! Nghĩ đến phúc, bất giác cô lại nhớ đến Cảnh Thần, mặt cô lại đỏ bừng lên, suy cho cùng, trong lòng cô cũng đã dần dần chấp thuận anh là phúc lớn của cô.

“À, còn một chuyện nữa phải nói với cậu.” An Hinh lấy ra một lát chanh trong hộp rồi cho vào cốc mình, nói với vẻ tỉnh bơ: “Anh chàng Cảnh Thần nhà cậu đúng là nhân tài, thôi không nói đến chuyện không từ thủ đoạn, lại còn là người không đạt được mục đích quyết không chịu đầu hàng. Lần này bị vạch trần rồi nhưng anh ta một là túm chặt cậu không chịu buông tay, hai là năm lần bảy lượt đến vận động tớ, điều kiện đưa ra càng ngày càng tuyệt vời. Hôm nay tớ đành phải đưa anh ta vào danh sách đen rồi, thảo nào cậu bị anh ta nuốt chửng là phải.”

Hạ Sơ không nói gì, nghĩ hoàn cảnh của mình hiện nay thật sự khó xử. Gã kia công nhận cũng mặt dày thật!

An Hinh đã nhận ra vẻ ngại ngùng của bạn, bèn nói rõ lập trường của mình: “Tớ chỉ phàn nàn vậy thôi, trên thương trường, người nào mặt chẳng dày. Cậu cũng đừng ngại, cậu phải đặt tình cảm của bọn cậu và đứa con ra ngoài những chuyện này. Đẳng nào thì tớ cũng không đồng ý bán Ân Y, thế nên cậu cũng không phải lo. Anh ấy tốt với cậu là được, chỉ cần cậu đừng tiết lộ các bí mật thương mại của bọn mình ra là được. Nhưng tớ thấy cuộc sống của hai đứa mình sau này cũng hồi hộp đó nhỉ, đêm đến nói mê cậu cũng phải chú ý, cẩn thận không lại bị đánh cắp bí mật thương mại, ha ha!”

Hạ Sơ bưng cốc trà chuẩn bị đi vào, An Hình lại bước đến, cười rất vô tư, đề nghị: “Hạ Sơ à, tớ có một lời đề nghị! Trong lòng cậu có thể tha thứ cho Cảnh Thần, nhưng bề ngoài vẫn phải tỏ ra kênh kiêu một chút. Cậu không cho phép anh ta từ nay trở đi kê cao gối ngủ yên vì đã được sở hữu cậu, hê hê! Tốt nhất là cậu phải châm ít lửa ở sân sau, để anh ta không có thời gian đến gây phiền hà cho tớ, hê hê!”

Nghe thấy vậy, Hạ Sơ coi như đã tìm được ình một lý do chính đáng, cô âm thầm tìm cách trị Cảnh Thần, ai bảo Dnh ta lòng tham vô đáy!

Giờ ăn trưa, Hạ Sơ đang say sưa với việc chỉnh sửa phương án thiết kế, lúc trợ lý Tiền gọi điện thoại đến, cô đang định nhờ cô gọi hộ cơm ngoài, nhưng lại được thông báo có khách đến tìm.

Hạ Sơ ra khỏi phòng làm việc, phát hiện thấy Tống Hàm đến tìm cô!

Tống Hàm mỉm cười khê cúi người xuống: “Xin lỗi chị, em không gọi điện thoại mà đến đường đột quá, bọn mình đi ăn trưa với nhau được không?”

Hạ Sơ hèn nhận lời.

Hai người liền vào nhà hàng ở gần công ty.

Tống Hàm không hề tỏ ra kênh kiêu như cô tiểu thư, cô gạt mái tóc ngắn gọn gàng ra đằng sau tai, đi thẳng vào chủ đề chính: “Chị Hạ Sơ, Dĩ Huyền đã nói với chị rồi, thực ra giữa em và Cảnh Thần không có gì cả. Hê hê! Lần trước em rất xin lỗi vì đã mò đến nhà để gây chuyện. Vì em bị anh ấy ép quá nên mới tung ra trò đó, và còn chuyện hôm trước em lừa chị để ký hợp đồng, em cũng xin lỗi luôn!”

Hạ Sơ cười lắc đầu bởi cô cũng có phần ngại ngùng trước sự thẳng thắn của Tống Hàm: “Không phải là lỗi của em, nếu trách thì phải trách anh Cảnh Thần mới đúng.” Khi nói đến Cảnh Thần, bất giác Hạ Sơ lại cắn môi. Anh chàng đó thực sự khiến cô thấy phiền lòng nhưng không sao hận được.

Tống Hàm nhìn vẻ mặt của cô, vẻ cảm thông rồi nói nhỏ: “Chị Hạ Sơ, chị đã biết thân phận thật của Cảnh Thần và mục đích anh ấy tiếp cận chị rồi chứ?”

“Ừ.” Hạ Sơ đáp với vẻ ngượng ngùng.

“Anh chàng đa mưu ranh ma này lại dám lừa người ta kết hôn, thật không biết xấu hổ!” Tống Hàm nghiêng răng.

Hạ Sơ không biết phải trả lời thế nào, đành phải cúi đầu ăn cơm.

“Chị Hạ Sơ, mặc dù chị đang có bầu nhưng chị không được dễ dàng tha thứ cho anh chàng bỉ ổi đó. Chị phải cho anh ta một bài học, nếu không sau này chị sẽ bị anh ta hắt nạt suốt ngày đấy, hê hê! Đối với Cảnh Thần sẽ phải dùng kế gây ông đập lưng ông, chị phải cho anh ta nếm mùi bị lừa chứ.” Tống Hàm cười ranh mãnh.

Tự nhiên Hạ Sơ lại thấy thương Cảnh Thần, không ngờ Dnh lại gây thù chuốc oán với nhiều người đến vậy.

Tống Hàm liền buông đũa xuống, nói với Hạ Sơ bằng giọng rất nghiêm túc: “Chị đừng sốt ruột, em sẽ có cách giúp chị. lát nữa ăn cơm xong em sẽ đưa chị đi gặp một nhân vật quan trọng.”

Hạ Sơ nhìn Tống Hàm đã bắt đầu hành động, tự nhiên lại thấy lưỡng lự.

“Chị đừng lo, đợi em cho gọi một người nữa đến rồi bọn mình cùng đi.” Tống Hàm đã phát hiện ra vẻ ngần ngại của cô, bèn buông đũa xuống, gọi điện.

Nửa tiếng đồng hồ sau, Tô Dĩ Huyền vội vàng xuất hiện. Tống Hàm liền nói nhỏ với Tô Dĩ Huyền một lúc, sau đó, trước sự thuyết phục nhiệt tình của Tống Hàm, cô bé mới nghiêng răng, gật đầu nói: “Thôi được, em đứng về phía bọn chị vậy, ai bảo anh Cảnh Thần là gã lừa đảo. Haizz!”

Sau đó, Vân Hạ Sơ còn chưa hiểu đầu đuôi thế nào thì đã bị ép lên xe của Tống Hàm. Tống Hàm đích thân gọi điện thoại cho An Hình, xin cho Hạ Sơ nghỉ nửa ngày.

Ba người đến trước một khu Tứ hợp viện ở quận Đông Thành, cánh cổng sơn đỏ giáp mặt đường đóng kín, trước cửa lại có một bậc đá để leo lên ngựa. Tô Dĩ Huyền và Tống Hàm chẳng nói chẳng rằng, mỗi người đi một bên rồi cùng đỡ Hạ Sơ bước qua bậc cửa. Phía dưới bức tường chắn có một bồn thủy tiên, ba người men theo cửa nguyệt môn bên trái vào sân. Họ cùng đi qua sân rồi bước lên bậc tam cấp, vào căn phòng chính hướng bắc chếch nam.

Tô Dĩ Huyền mời hai người ngồi xuống sofa trong phòng khách, nháy mắt ra hiệu cho Tống Hàm, sau đó đi vào phòng làm việc phía đông.

Có người bê trà lên, Hạ Sơ lịch sự cảm ơn, sau đó bưng cốc trà lặng lẽ quan sát cách bài trí trong phòng khách. Trên bức tường trực diện có treo một bức tranh thủy mặc, bên cạnh là một giá gỗ trạm hoa nhiều ngăn bằng gỗ đàn hương, trên các ngăn có bày các loại đá cổ, cổ vật. Phía tây có một bức bình phong vẽ một thiếu nữ búi tóc cài trâm... Nhìn đã biết đây là một gia đình thư hương môn đệ. Tự nhiên Hạ Sơ lại thấy có gì đó bất an. Lúc này, một ông cụ với khuôn mặt nghiêm nghị nhưng hiền từ được Tô Dĩ Huyền dìu ra ngoài, Tống Hàm vội đứng dậy cung kính chào: “Cháu chào ông Tô ạ!”

Câu chào này đã khiến Vân Hạ Sơ đang thấp thỏm bất Dn chợt bừng tỉnh. Cô vội vàng cúi người, đoán chắc đây chính là ông Tô - chủ nhân của tập đoàn họ Tô. Dưới tập đoàn họ Tô có công ty đồ trang sức Phúc Trạch, ngoài ra còn có liên quan đến lĩnh vực bất động sản, bách hóa... Ông cụ sống rất khép mình và ít khi lộ diện ở những nơi công cộng.

Hạ Sơ vẫn còn chưa hết bất ngờ thì ông Tô đã ngồi xuống phía đối diện với cô. Xem ra Tô Dĩ Huyền đã giới thiệu tình hình với ông. Ông cụ liền đi thẳng vào chủ đề chính: “Vân Hạ Sơ, ông biết cháu là nhà thiết kế chính của Ân Y.”

Vân Hạ Sơ vội gật đầu: “Cháu chào ông ạ!”

“Ừ! Tốt lắm.” Ông Tô khua khua tay, nói với Tô Dĩ Huyền và Tống Hàm: “Thực ra hai cháu không biết đâu, ông đã quen cô gái này từ lâu rồi.”

“Ồ! Thật hả ông?” Tô Dĩ Huyền tò mò.

“Nếu ông nhớ không nhầm thì Hạ Sơ này, có phải ông ngoại cháu họ Hứa, nhà ở gần Lưu Ly Xưởng không?”

Hạ Sơ gật đầu, thắc mắc: “Ông có quen ông ngoại cháu à?”

Ông Tô thở dài nói: “Ông Hứa rất nổi tiếng ở Lưu Ly Xưởng, là bậc thầy về đá quý và đồ trang sức. Ngày trước ông đã thấy ông cụ đưa cháu đến Lưu Ly Xưởng chơi, hồi đó cháu còn là một cô bé, nhưng lúc ấy ông đã thấy cháu rất có năng khiếu. Hồi đó ông đã định đưa Cảnh Thần đến tầm sư học đạo ông ngoại cháu, nhưng ông ngoại cháu lại từ chối. Sau đó ông biết chuyện ông cụ cũng bị tổn thương lớn trong Cách mạng văn hóa vì đã mất oan nhiều vật báu sư tầm gần một đời người. Hơn nữa Cảnh Thần cũng không có khiếu về đồ trang sức. Nó sang Pháp học quản lý kinh doanh, nhưng lại có sở thích bán rượu vang, ông sợ nó cũng giống bố để nó sống ở nước ngoài không chịu quay về nữa, nên đã đứng ra tìm vợ cho nó. Nói đến đây ông nhớ ra rồi, Tổng Hàm, có phải cháu lừa ông không? Thực ra trong lòng cháu đã có người khác rồi đúng không?”

“Ông Tô, ông đừng nói linh tinh.” Tổng Hàm cúi đầu, đỏ bừng mặt.

“Hơ hơ! Hôm đó ông lại bị cháu lừa thật. Cái con bé này dám lừa cả ông nữa. May mà hôm đó Ôn Văn đã giải thích cho ông nghe những trò hề của hai đứa. Thôi ông cứ kệ cho bọn trẻ tự lo, không can thiệp gì nữa.”

“Ông Tô, chuyện này không thể trách cháu được, rõ ràng anh Cảnh Thần không thích cháu mà còn không chủ động nói với ông sự thật, ông cũng biết rồi đấy, cháu sợ ông ngoại cháu nổi giận nên không dám chống lại ông. Cuối cùng cháu đành phải đưa ra hạ sách này, ông đừng giận cháu nhé! Ông cũng đừng nói sự thật này với ông cháu.” Tổng Hàm đành chủ động khai thật.

“Ha ha! Ông không giận cháu, cũng không nói gì với ông Tạ đâu. Chuyện này thực ra ông cũng là người đáng trách, lẽ ra ông không nên can thiệp vào chuyện yêu đương của các cháu. Hai đứa cháu không giống với Dĩ Kiều và Ôn Văn, bọn chúng ngờ nghệch lắm nên ông phải mới phải vun vào. Nhưng nói đi rồi nói lại, cậu đồ đệ mà năm xưa ông Hứa không chịu nhận lại thành cháu rể của ông ấy, đúng là có duyên. Nếu ông Hứa mà biết, chắc chắn cũng sẽ yên lòng.” Ông Tô vui vẻ bật cười, Hạ Sơ ngượng quá đỏ bừng mặt.

Đột nhiên Tô Dĩ Huyền ghé sát vào tai ông Tô nói nhỏ mấy câu, lúc đầu ông Tô tỏ vẻ sửng sốt, sau đó sầm, mặt xuống.

“Hạ Sơ, trên giấy đăng ký kết hôn của hai đứa, tên của Cảnh Thần vẫn ghi là Cảnh Thần ư?” Đột nhiên ông Tô hỏi.

Hạ Sơ gật đầu với vẻ thắc mắc.

“Cháu đã xem chứng minh thư của nó chưa? Vẫn đề tên là Cảnh Thần ư?”

“Vâng, cháu xem rồi, đột đăng ký kết hôn cháu đã từng xem.” Câu hỏi này hỏi hơi lạ. Hạ Sơ không biết đã xảy ra chuyện gì, đột nhiên cô chợt nhớ ra một vấn đề. Tô Dĩ Huyền từng nói cô gọi họ của Cảnh Thần là chú, như vậy Cảnh Thần đích thị là cháu nhà họ Tô, vậy sao anh ấy lại mang họ Cảnh?

“Ông biết rồi, Hạ Sơ, cháu có muốn làm vợ Cảnh Thần không?” ông Tô hỏi với nét mặt nghiêm túc, chờ đợi.

Hạ Sơ đang nghĩ về vấn đề tại sao Cảnh Thần lại mang họ Cảnh, trước câu hỏi của ông Tô, cô cũng có phần ngỡ ngàng.

Ông Tô nhìn vẻ mặt của cô và cho rằng cô cũng đang đấu tranh tư tưởng, ông liền trầm ngâm một lát rồi nói: “Hạ Sơ, cháu cứ suy nghĩ cho thật kỹ, đừng vội vàng quyết định, cho dù thế nào Cảnh Thần cũng là cháu ruột của ông. Ông biết nó rất thật lòng với cháu, nếu không làm sao nó dám quay ra chống lệnh ông. Dĩ nhiên là ông mong nó được hạnh phúc, và lại càng mong cháu của cụ được khỏe mạnh chào đời, nhà họ Tô sẽ có tứ đại đồng đường rồi. Tuy nhiên, ông cũng biết Cảnh Thần đã lừa cháu, ông sẽ giúp cháu trả đũa. Chỉ cần cháu suy nghĩ xem có bao dung với Cảnh Thần được không?”

Hạ Sơ thấy mắt mình âm ảm, cô gật đầu.

Ra khỏi nhà họ Tô, Tô Dĩ Huyền liền ghé sát vào Hạ Sơ khen Cảnh Thần một hồi, cuối cùng cô nàng mới nói ra sự thật trước sự giục giã của Tống Hàm: “Chị Hạ Sơ, em nói chị đừng giận nhé. Đây không phải là lỗi của anh Cảnh Thần mà là do anh trai em gây ra, tức là, tức là...” Trong lúc Tô Dĩ Huyền còn đang ấp a ấp úng thì Tống Hàm không chịu được nữa, tiếp lời ngay: “Tức là Tô Dĩ Kiêu làm cho Cảnh Thần chứng minh thư giả và hộ khẩu giả, thật là kinh khủng!”

Hạ Sơ sững sốt nhìn Tống Hàm đang lộ rõ vẻ bất bình và Tô Dĩ Huyền có phần ngại ngùng, lắp bắp hỏi: “Tức có nghĩa rằng, cuộc hôn nhân giữa chị với Tô Cảnh Thần là không có giá trị ư?”

“Đúng, không có giá trị.” Tống Hàm khẳng định.

Lúc đầu Hạ Sơ cũng đã nghi nghi, bây giờ đứng trước Tô Dĩ Huyền đang cười xun xoe và Tống Hàm đang tỏ rõ thái độ bất bình, cô sững người. Hóa ra mọi sự đấu tranh tư tưởng, hợp đồng, giấy đăng ký kết hôn, số tiền phạt năm trăm nghìn nhân dân tệ nếu phá hợp đồng mà cô bán khoản đều được thiết lập trên thân phận giả của Tô Cảnh Thần! Anh ta cáo già thật, lừa cô từ đầu đến cuối, không lệch một chi tiết nào.

Đưa Hạ Sơ về cổng khu chung cư, Tống Hàm đưa mắt nhìn Tô Dĩ Huyền, rồi quay sang Hạ Sơ: “Chị Hạ Sơ, bây giờ thì chị được tự do hoàn toàn rồi. Chị có thể suy nghĩ mọi chuyện mà không phải bán khoản điều gì. Mặc dù em rất nóng lòng muốn Tô Cảnh Thần bị vạch trần, nhưng bọn em đều mong chị tha thứ cho anh ấy. À, chị còn phải nghĩ cách trả đũa Tô Cảnh Thần nữa, bọn em sẽ đứng về phía chị, chị cần bọn em giúp gì thì cứ nói. Và ông Tô sẽ ủng hộ chị, chỉ cần hai mẹ con chị được mẹ tròn con vuông, gia đình họ có chất là ổn, hê hê!”

Hạ Sơ mỉm cười với vẻ cảm kích, nhưng một cảm giác hẫng hụt chợt trào dâng trong lòng. Lúc cuối, cô hậm hực nghĩ Tô Cảnh Thần, anh lừa em giỏi thật đấy, tất cả đều do anh gây ra, đừng có trách em!

Chương 28: Hôn nhân vô gian đạo

Nhận được viên kim cương nhỏ không phẩy ba cara đó, Đào Đào gắn trên một chiếc nhẫn bạch kim với sáu cánh hoa xinh xắn. Sau khi ăn tối xong, Hạ Sơ lên nhà tìm cô tán gẫu, thấy cô đang nằm sấp trước bàn trang điểm, hờn hờ đeo chiếc nhẫn kim cương vào ngón áp út trái. Kỹ xảo chế tác tinh tế đã khiến viên kim cương tỏa ra chùm sáng lấp lánh, nụ cười mãn nguyện của Đào Đào tựa như đóa tường vi với hương thơm dịu dịu.

Nhìn thấy Hạ Sơ, Đào Đào lại nói: “Haizz! Hạ Sơ này, hồi xưa tớ luôn nghĩ rằng đến lúc lấy chồng, kiểu gì cũng phải có nhẫn kim cương Tiffany mới gọi là tầm tạm. Đúng là người tính không bằng trời tính, chiếc nhẫn nhỏ như thế này mà đổi được tình yêu cũD mình, số mình khổ thật!”

Thấy bạn trong bụng thì toại nguyện nhưng miệng lại than thở, Hạ Sơ chưa kịp trêu thì thấy Ngô Mạt bùng cốc nước hoa quả vào. Đào Đào liền đổi giọng: “Hạ Sơ, cậu xem có phí phạm không, đã không có tiền lại còn mua viên kim cương to như vậy. Cậu nhìn giấy chứng nhận đây này, mấy tham số toàn cái tốt nhất.”

Ngô Mạt mỉm cười, Hạ Sơ không nhìn được cười, tự nhiên lại thấy ngưỡng mộ niềm hạnh phúc nhỏ nhoi này.

Cô xuống nhà đóng cửa phòng lại, lấy từ ngăn kéo dưới cùng trên bàn làm việc ra chiếc hộp đựng nhẫn cưới. Nấp hộp vừa hé ra, viên kim cương tỏa ra chùm sáng lấp lánh, rực rỡ, chói mắt. Hạ Sơ lấy chiếc nhẫn ra, đeo vào ngón áp út trái, đặt dưới đèn ngắm nghía một hồi. Cuốn Kinh thánh có nói rằng, ngón áp út của bàn tay trái có một mạch máu nhỏ nối liền với tim, đeo nhẫn cưới tượng trưng cho tình yêu vĩnh cửu. Bất giác cô đưa tay đặt lên trái tim đang đập thành thịch, đột nhiên cô tò mò muốn biết hôm đó trước mặt cha cô, lúc anh đeo nhẫn cho cô, anh có thật lòng hay không. Cô nhớ đến nét mặt, giọng nói, nụ hôn ấm áp trên má cô lúc đó của anh, ánh nắng hắt qua kính màu của nhà thờ và chiếu thẳng vào mặt anh. Không kìm được cô liền đưa tay lên dụi đôi mắt đang chói lòa vì bị chùm sáng trên viên kim cương chiếu vào, cô rơm rớm nước mắt!

Thôi tha thứ cho anh ấy vậy! Cô muốn yên tâm sinh con, sau đó sống một cuộc sống bình dị sẽ là điều tuyệt vời nhất. Nghĩ lại những ngày qua, sống chung với nhau lâu ngày, cô cũng có tình cảm với anh. Nếu gạt đi yếu tố lừa dối thì tình cảm hai người thật đẹp biết bao. Hạ Sơ thần thờ nhìn chiếc nhẫn, cân cân trong lòng dần dần nghiêng về quyết định sẽ tha thứ cho Cảnh Thần. Đúng lúc này Cảnh Thần lại gõ cửa đòi vào, anh liếc thấy chiếc hộp đựng đồ trang sức quen thuộc, lộ vẻ mừng rỡ: “Bà xã, ông nội anh nói muốn gặp em, anh muốn bàn với em một chút. Nếu như em không có ý kiến gì thì ngày mai bọn mình sẽ về nhà ăn tối, em đừng ngại vì ông mình rất hiền, ông sẽ không gây khó dễ ỉn đâu.” Vừa nói, giọng Cảnh Thần thể hiện rõ vẻ thân mật.

Nghe đến chữ “mình” khó chịu đó, tự nhiên Hạ Sơ lại bực, xí! Ai là “mình” của anh, chúng ta chỉ sống chung bất hợp pháp, anh còn dám lấy giấy đăng ký kết hôn và hợp đồng giả để dọa tôi à, đúng là đồ lừa đảo!

Nghĩ vậy, nhưng Hạ Sơ không thể hiện gì ra mặt, cô mỉm cười với Tô Cảnh Thần, ngại ngùng: “Mấy hôm nữa được không, em hơi căng thẳng, đợi em chuẩn bị tinh thần đã được không?”

Tô Cảnh Thần cho rằng Hạ Sơ sắp phải đi gặp nhà chồng, bèn cười với vẻ thông cảm, khoác vai Hạ Sơ vui vẻ nói: “Thôi được, em chuẩn bị xong thì nói với anh, bà xã cứ yên tâm, mọi việc đã có anh lo!”

Hạ Sơ không kìm được bèn rửa thềm, xí! Chỉ vì có mình anh mới khiến tôi không dám yên tâm!

Đội Cảnh Thần chúc cô ngủ ngon và về phòng rồi, Hạ Sơ liền khóa trái cửa lại, lập tức gạt ngay ý định tha thứ cho anh ta lúc đầu.

Nghĩ đến cách nói tự cao tự đại và nụ cười ranh mãnh trên môi anh ta, cô lại thấy không cam tâm! Dùng chứng minh thư giả để bắt nạt mình bao lâu như vậy, đến bây giờ vẫn giữ nguyên ý định thôn tính Ân Y. Thật tham lam. Nghĩ đến đây Hạ Sơ hận lắm. Hừ! Chắc chắn không thể cho anh ta toại nguyện dễ dàng như thế được!

Mấy ngày nay, thái độ của Hạ Sơ đối với Cảnh Thần, dường đã trở lại thời điểm tình cảm mặn nồng nhất đó. Thỉnh thoảng cô lại liếc mắt đăm tình với anh. Cảnh Thần phấn khởi lắm, thầm nghĩ chắc là Hạ Sơ đã suy nghĩ và chấp nhận mọi chuyện. Cô vẫn không xa được anh, chắc chắn cô đã nhận ra tình cảm của anh đối với cô và muốn cùng anh làm lại từ đầu. Sau đó hai người sẽ vui vẻ hạnh phúc, chờ đợi con yêu chào đời.

Trước khi đi ngủ, bác gái phát hiện thấy Hạ Sơ và Cảnh Thần ngồi trên sofa liếc nhau rất tình cảm, bèn hắng giọng nói: “Hai vợ chồng làm lành được với nhau là vui nhất rồi, nhưng các cháu nên kiềm chế. Hạ Sơ sắp thai không lâu lại có bầu, sau này còn nhiều thời gian lắm nên phải giữ gìn. Hai đứa đừng nóng vội nhất thời, vì cái nhỏ mà để mất cái lớn.”

Hạ Sơ thề lưỡi liếc Cảnh Thần, mặt đỏ bừng rất đáng yêu.

Cảnh Thần thì hạnh phúc vô cùng, anh tần ngần đứng trước cửa phòng ngủ một lúc rồi mới chúc Hạ Sơ ngủ ngon, sau đó mới vui vẻ quay về phòng ngủ.

Còn về ba hạt ngọc trai đen Tahiti đó, Cảnh Thần đã đích thân thiết kế và tìm thợ, chế tác thành một đôi khuyên tai và một sợi dây chuyền. Lúc đón lấy hộp trang sức pha lê từ tay Cảnh Thần, trước vẻ xúc động khó có thể kìm chế của anh, Hạ Sơ ngần ngừ mở ra. Ngọc trai trong hộp vẫn lấp lánh, chói mắt, mặt khuyên tai và mặt dây chuyền có phần chính là ngọc trai đen, phần phụ là chiếc nơ có đính các hạt kim cương nhỏ li ti, ánh sáng lạnh của kim cương và chùm sáng dịu mắt của ngọc trai đan tỏa vào nhau. Mặc dù thiết kế không phải là quá đặc sắc, nhưng ướm nhìn, qua đó cũng thấy được sự tinh tế và tỉ mỉ của anh. Thực ra trong lòng Hạ Sơ rất cảm động, nhưng cô vẫn bình thần đóng nắp lại, giấu đi chùm sáng chói mắt. Cô đưa tay định trả lại cho Cảnh Thần, nhưng trước ánh mắt chờ đợi, rụt rè của anh cô lại thấy không nỡ lòng làm như vậy. Cô nhìn bác gái đang xem ti vi bên cạnh, thầm nghĩ thôi cứ nhận để giữ bầu không khí vui vẻ trong gia đình.

Cô gạt đầu, không khen cũng không chê, về phòng cất chiếc hộp vào ngăn kéo bàn trang điểm của mình.

Thấy cô chịu nhận món quà này, mặc dù cô không tỏ ra cảm động, vui vẻ như sự kỳ vọng của Cảnh Thần. Nhưng dù sao cô cũng đã chịu nhận, Hạ Sơ vốn là người lạnh lùng. Nghĩ vậy anh lại hào hứng quay ra phòng khách nói chuyện với bác gái, lại một lần nữa thảo luận những chuyện từ lúc con chào đời đến khi con đi xin việc.

Hạ Sơ nghe mà không nói gì, nhưng bác gái đã nói muốn về nhà một thời gian.

Lấy viên Axit folic và sữa bổ sung canxi dành cho bà bầu ra, Hạ Sơ bưng cốc nước quay về sofa ngồi xuống cạnh bác gái, nhìn Tô Cảnh Thần cười nói: “Cảnh Thần, hôm nào bọn mình đi làm giấy khai sinh cho con nhé.”

“Hả? Giấy khai sinh vẫn chưa làm hả? Thế thì phải tranh thủ thời gian đi.” Nghe thấy vậy, bác gái vội giục.

Cảnh Thần ngăn người ra một lát, vội nói: “Ừ, anh cũng đang định bảo em đây, em đưa giấy tờ anh đi làm là được. Em đang có bầu, đừng đi nữa.”

“Em đi cùng anh nhé, vì trung tâm sinh đẻ có kế hoạch còn đang sắp xếp để em đi tập huấn nữa.”

“Thực ra cái này em không phải tự đi đâu, anh nhờ người làm là được, tập huấn cũng chỉ là đóng cái dấu thôi mà.”

“Không sao đâu, em coi như đi học thôi mà. Chuyện nhỏ như vậy đừng nhờ người khác nữa.” Hạ Sơ mỉm cười.

“Thế, thế thì mấy ngày nữa rồi tính sau vậy, anh đã hẹn bác sĩ ngày kia phải đưa em đi khám thai lần đầu, khám thai xong xuôi mình sẽ đi nhé.” Vừa nói Cảnh Thần vừa đưa mắt nhìn xuống dưới, né tránh ánh mắt chờ đợi của Hạ Sơ và bác gái, cũng cầm cốc lên giả vờ đi rót nước.

Hạ Sơ nhìn theo bóng Cảnh Thần, cười thầm nói: “Vâng, thế thì mấy hôm nữa rồi tính. Đến lúc đó anh nhớ nhắc em mang giấy tờ từ công ty về, mấy hôm trước có việc em mang đến công ty mà để quên. Em sợ đến lúc đó lại quên!”

“VẬY HẢ? Ồ! Anh nhớ rồi.” Cảnh Thần bưng cốc nước, gạt đầu về không tự nhiên.

Hạ Sơ hài lòng quay về phòng. Cảnh Thần chúc bác gái ngủ ngon rồi cũng đi về phòng mình, đóng cửa nằm xuống giường. Dường như Hạ Sơ cố tình nói với anh rằng: “Giấy tờ của em để ở công ty rồi, anh đừng có hòng mà lấy trộm!”

Trước sự thật cuộc hôn nhân giả giữa anh và Hạ Sơ, anh đã có kế hoạch từ sớm. Lần trước anh đã từng lấy trộm giấy tờ của Hạ Sơ và mang đi tìm Tô Dĩ Kiều, định bảo Tô Dĩ Kiều nhờ người đến Cục dân chính sửa lại giấy kết hôn, sau đó lại trả về chỗ cũ. Anh tính khi Hạ Sơ phát hiện ra thì sự việc cũng đã rồi. Ai ngờ vì kế hoạch “mỹ nam kế” của anh đã thất bại nên Tô Dĩ Kiều không quan tâm đến chuyện của anh nữa. Thế nên anh đành phải mang giấy tờ của Hạ Sơ trả về chỗ cũ. Gần đây anh đang phải chạy vạy nhờ khắp nơi, đúng lúc này thì Hạ Sơ lại nhắc đến chuyện đi làm giấy khai sinh, còn nói muốn đi cùng Dnh, nghe như cố tình làm khó anh vậy.

Vừa nghe kể hóa ra cuộc hôn nhân giữa hai người này là không có giá trị, Hạ Sơ bị một bản hợp đồng và giấy đăng ký kết hôn giả lừa gạt lâu như vậy, An Hình nói: “Anh chàng Tô Cảnh Thần này vừa đáng giận lại vừa đáng thương. Giờ thì hay lắm, anh ta tự đưa mình vào tròng, tất cả mọi người đang chờ anh ta sập bẫy đây!”

Hạ Sơ im lặng.

“Nhưng Hạ Sơ ạ, hôn nhân chính là cuộc chiến tranh không khói lửa, phải tiến hành một cách có chiến lược. Khi hai người mới bắt đầu sống chung với nhau, cậu phải có tầm nhìn xa trông rộng, phải biết chiến thắng chồng mình về mặt tâm lý. Cậu phải để chồng mình nhận ra rằng thực ra cậu biết hết mọi trò khôn lỏi của anh ấy, chỉ vì cậu độ lượng với anh ấy mà thôi. Chắc chắn cậu không được để anh ta bóp mũi mình, bởi sau khi lấy nhau hai người phải yêu thương, tin tưởng, tự lập, và ngang sức một cách tương đối. Nếu quá mềm yếu, cậu sẽ bị bắt nạt. Thế nên người phụ nữ thông minh phải học được cách giữ lửa cho hôn nhân của mình, tình yêu giữa hai người cũng không còn quá mặn nồng, lãng mạn nữa nếu họ ở bên nhau lâu. Những lúc như thế, kị nhất là khóc lóc bám riết, tốt nhất là áp dụng biện pháp lạt mềm buộc chặt, nhẹ nhàng nói những điều anh ấy thích nghe, đợi khi anh ấy mềm lòng rồi thì nói ra nhược điểm hay cái lỗi mà anh ấy mắc phải, hê hê! Cái này về nhà cậu cứ kết hợp với tình hình thực tế rồi thực hành, không thể một lúc một nhất mà nắm bắt ngay được đâu.” Mắt An Hình sáng rực.

Hạ Sơ toát mồ hôi hột thay cho Tề Đại Dương, khi anh bị cô nàng An Hinh ranh ma này lãnh đạo một cách tuyệt đối, đối xử bằng mật ngọt và bàn tay sắt, thật là đáng sợ!

“Hạ Sơ, với tình hình cụ thể như cậu và Cảnh Thần, trước đó anh ta mạnh cậu yếu, cậu bị anh ta đàn áp. Bây giờ cậu phải cho anh ta thấy sự ghê gớm của cậu, đánh một trận chiến tranh tâm lý, để anh ta dừng tưởng rằng nhặt được cô vợ về nhà là có thể kê cao gối ngủ yên. Hê hê!” An Hinh lại bắt đầu tỏ ra ta đây là nhất.

Hạ Sơ gật đầu tỏ vẻ đồng tình, thảo nào nói hôn nhân là cuộc chạy đua maratôn, hai bên là đối thủ duy nhất của nhau, cần phải thường xuyên quan sát tình hình của địch, áp dụng các chiến lược tung đòn vào nhau không biết mệt mỏi! Lúc anh ta hưng hăng, bạn có thể rút binh về để giấu thực lực, dụ cho địch vào sâu, sau đó sẽ tóm gọn. Lúc anh ta uể oải, chán chường, dĩ nhiên là bạn cũng không thể thừa thế tấn công, mà phải đưa quân hỗ trợ, vì anh ta là đối thủ duy nhất của bạn, tiêu diệt tức là để mất đối thủ cân sức, làm gì còn niềm vui chiến đấu nữa!

Nghĩ lại mới thấy kết hôn là chuyện thật thú vị, đặc biệt khi đối thủ của Vân Hạ Sơ là Tô Cảnh Thần!

Hôm sau nữa là ngày Hạ Sơ đến bệnh viện khám thai, Cảnh Thần dậy sớm. Anh chuẩn bị xong xuôi mọi việc, cất bữD sáng của Hạ Sơ vào hộp, sau đó còn liệt ra một danh sách các việc cần làm. Nhìn thấy Hạ Sơ đang ngồi trên sofa cúi xuống đi giày, Dnh liền vội vàng bước đến, ngồi xuống buộc dây giày cho cô.

Bác gái thì cứ khen Cảnh Thần tận tâm, lại còn bảo giao Hạ Sơ cho anh rất yên tâm. Cảnh Thần càng cười bên lên.

Hạ Sơ liền bĩu môi, quay đầu lại chạm ngay ánh mắt chờ đợi của bác gái, vội vàng mỉm cười tỏ vẻ ta đây rất hạnh phúc.

Xuống tầng, Hạ Sơ nhìn sang thấy Tô Cảnh Thần đang ân cần đứng bên cạnh chuẩn bị đỡ cô, đột nhiên nghiêng đầu về phía anh thầm cười khẩy, cô nói: “Cảnh Thần, anh bảo mình nên đặt con mình tên là gì? Cảnh gì nhỉ? Em thấy họ này hay lắm, đặt tên cho con chắc chắn sẽ rất hay.”

Bàn tay Tô Cảnh Thần đỡ Hạ Sơ đã lấm tấm mồ hôi, một lúc sau anh mới ngáp ngừng nói: “ẹc này từ từ bọn mình sẽ nghĩ, còn sớm lắm mà!”

Hạ Sơ lại không có ý định dễ dàng bỏ qua Tô Cảnh Thần đang luống cuống như gà mắc tóc, cô liền mỉm cười liệt kê: “Cảnh Hiểu Loan, Cảnh Vi, Cảnh Tiểu Mỹ! Ờ, anh cũng phải nghĩ đi chứ! Em kém cái khoản đặt tên lắm!”

Nói rồi lấy khuỷu tay huých nhẹ vào thất lưng Tô Cảnh Thần.

Tô Cảnh Thần chỉ muốn tìm một lỗ nẻ nào để chui, anh cũng không nhìn Hạ Sơ mà nói luôn: “Ừ! Có thời gian anh sẽ nghĩ! À, Hạ Sơ này, lát nữa khám ti xong, anh sẽ đưa em đi mua mấy bộ váy bầu nữa nhé. Lần trước anh nhìn thấy mấy kiểu mới đẹp lắm, mặc vào chắc chắn sẽ thấy thích, con mình chắc chắn sẽ rất xinh xắn.”

“Không cần đâu anh, hôm trước Di Huyền mang đến mấy bộ cũng đẹp lắm mà. Những cái tên em nghĩ đều là tên con gái, nếu là con trai thì anh bảo Cảnh gì thì hay nhỉ?” Trong lúc được Cảnh Thần đỡ lên ghế phụ, giọng Hạ Sơ tỏ rõ vẻ nũng nịu, nét mặt cũng tỏ ra rất hạnh phúc, chờ đợi.

Cảnh Thần đi vòng sang đầu bên kia, giữa chừng còn cố tình cúi xuống tháo dây giày đã buộc chính tề ra để buộc lại một lần nữa, sau đó lại phúi ống quần vốn không dính tí bụi nào, phải mất đến năm phút mới mở cửa xe và bước lên.

Nét mặt Hạ Sơ không thể hiện gì, nhưng trong lòng lại muốn cười vỡ bụng.

Nhưng Hạ Sơ không nhắc đến chuyện đặt tên nữa, vì cô sợ nếu ép quá, chẳng may không nhịn được cười thì lại để lộ. Đôi mắt gần đây rất thèm ngủ, vừa ngồi lên xe mới được mấy phút đã ngáp ngấn ngáp dài, sau đó điều chỉnh tư thế ngồi cho thật thoải mái và ngủ thiếp đi.

Cảnh Thần liền thở phào, nhìn Vân Hạ Sơ đang ngồi trên ghế phụ và ngủ ngon lành, trong lòng cảm thấy vô cùng bất an. Sao tự nhiên Hạ Sơ lại nóng lòng đặt tên cho con như vậy nhỉ, hơn nữa còn đặc biệt nhấn mạnh họ Cảnh khá hay. Lúc nói ra câu này, ánh mắt cô dịu dàng lướt qua mặt anh, nhưng tự nhiên lại khiến Dnh sồn hết cả gai ốc.

May mà lúc vào bệnh viện, trong quá trình khám thai, Hạ Sơ tỏ ra khá ngoan ngoãn, không nhắc gì đến chuyện đặt tên nữa. Cảnh Thần đã nắm được khá nhiều những vấn đề mà bà bầu cần chú ý, bác sĩ khám thai mấy lần khen Vân Hạ Sơ tốt số, nói hiếm có người tận tâm như ông xã của cô. Mỗi lần như vậy, Hạ Sơ đều mỉm cười một cách ngượng ngùng, hạnh phúc.

Và thế là, cả quá trình khám thai đã diễn ra rất thuận lợi trong bầu không khí thân mật!

Trên đường về nhà, đột nhiên Hạ Sơ nhắc đến chuyện về thăm ông Tô, cô nói: “Cảnh Thần, ngày mai là thứ Tư, hay là ngày mai bọn mình về nhà anh nhé, em sẽ xin An Hình nghỉ nửa ngày.”

Cảnh Thần sững người ra một lát rồi gật đầu ngay: “Được thôi, lát nữa về nhà anh sẽ gọi điện thoại cho ông, chiều mai bọn mình đi là được. Em đừng lo lắng, chắc chắn ông anh sẽ quý em thôi.”

Hạ Sơ gật đầu, thè lưỡi cười thâm.

Đợi đến khi hai đứa cười cười nói nói về đến nhà, bác gái liền mỉm cười ra đón, đầu tiên là hỏi kết quả khám thai, sau đó mới nhắc: “Hạ Sơ, Cảnh Thần, bác thấy hai cháu cũng đã làm lành với nhau rồi, bác cũng đã thấy yên tâm. Bác trai và em cháu lại hỏi bao giờ bác về nhà, bác nghĩ hay là bác về nhà trước, hai cháu...”

Bác gái còn đang lưỡng lự, Cảnh Thần mừng quá vội tiếp lời ngay: “Bác ạ, bác đừng lo, còn có cháu mà, cháu sẽ chăm sóc Hạ Sơ thật tốt.”

“Ừ, Cảnh Thần chăm sóc thì bác yên tâm rồi. Như thế thì bác không cần phải lo cho hai đứa nữa, lát nữa bác sẽ thu dọn đồ đạc rồi về nhà trước nhé.”

“Vâng, để cháu đưa bác về.” Cảnh Thần hết sức ân cần.

Lúc Cảnh Thần quay về, phát hiện thấy trên bàn ăn có đặt chiếc bếp từ, nước canh sôi sùng sục. Mùi thơm tỏa khắp gian phòng, Hạ Sơ đang hân hân trong bếp. Lúc này cô đang mặc một chiếc tạp dề hoa, tóc búi qua loa đằng sDu, chăm chú rửa rau, thái thịt.

Cảnh Thần vô cùng ngạc nhiên.

Hạ Sơ bê một đĩa thịt dê đi ra, mỉm cười với Cảnh Thần: “Hôm nay bọn mình ăn lẩu nhé, rau đã rửa xong hết rồi, anh bê giúp em vào đây. Em đã hầm xương để làm nước dùng, gói lẩu mua của hãng Đông Lái Thuận, hê hê! Thôi ăn lẩu đi!”

Cảnh Thần sững người ra một lát, đột nhiên cảm thấy vô cùng cảm động trước niềm hạnh phúc giản dị này, sống mũi thấy cay cay. Anh bước đến gần Hạ Sơ, đứng sau lưng vòng tay ôm chặt cô, ghé sát vào tai cô, hơi thở ấm áp: “Bà xã, anh yêu em!”

Hạ Sơ cứng người, rút tay vào túi trước của chiếc tạp dề, nghiêng răng, mỉm cười nói: “Thôi đừng đùa nữa, ăn lẩu đi anh, thơm quá!” Nói rồi khéo léo đẩy Cảnh Thần ra, cúi đầu vội đi vào trong bếp.

“Hôm nay anh uống bia chứ!” Hạ Sơ đứng trước tủ lạnh, hít thở thật sâu rồi mới nói như không có chuyện gì xảy ra: “Ăn lẩu uống bia mới ngon, nhưng em chỉ được uống nước hoa quả thôi.”

“Ừ! Anh uống bia, em uống nước hoa quả.” Cảnh Thần vui vẻ hòa theo.

Bữa lẩu này rất ngon lành, Cảnh Thần không nhớ mình đã uống bao nhiêu bia. Hạ Sơ mỉm cười liên tục rót bia cho anh, cuối cùng thì anh cũng đã cảm thấy nhẹ lòng hơn rất nhiều, anh càng uống càng hăng hái hơn.

Khói trong nồi lẩu bốc nghi ngút, Cảnh Thần ngồi đối diện với Hạ Sơ, cô mặc bộ quần áo đôi ở nhà, trán lấp lăm mồ hôi với mấy lọn tóc xòa trước trán. Thanh thoảng cô lại ngẩng đầu lên mỉm cười duyên dáng với anh.

Đây chính là niềm hạnh phúc rất giản dị, gần gũi và chân thực.

Ăn lẩu xong, Hạ Sơ liền dìu Cảnh Thần đã ngà ngà say ngồi xuống sofa, rửa bát, dọn dẹp bếp núc rồi về phòng.

Một lát sau, cô lại thay chiếc váy thêu hoa kiều dành cho công chúa đi ra, tóc búi cao và cài một chiếc trâm bạc hình hoa hồng. Đầu tiên cô tắt đèn phòng khách, sau đó lại châm nến thơm mùi biển, tự nhiên căn phòng như có gió biển thổi vào.

Sau khi thần thờ nhìn Hạ Sơ làm xong những việc này, Cảnh Thần thấy cô lấy từ tủ rượu ra một chai rượu vang, nhẹ nhàng bước đến, ngồi xuống cạnh anh, nụ cười rất quyến rũ: “Bọn mình uống chút rượu vang anh nhé.”

“Ừ!” Cảnh Thần thần thờ đáp lại, nhưng cũng không quên mở nắp gỗ mềm cho chai rượu bằng một động tác rất chuẩn. Sau đó Hạ Sơ rót rượu cho hai người, nâng ly lên nói nhỏ: “Em uống ít thôi, anh thì cứ thoải mái”

“Ừ!”

Bốn mắt nhìn nhau, dưới ánh nến lung linh, cả hai cùng mỉm cười.

Bầu không khí rất ấm áp, thân mật khiến Cảnh Thần cảm động gần ngất. Sau đó, trong quá trình xem một bộ phim tình yêu lãng mạn mà Hạ Sơ dày công lựa chọn, anh lại uống thêm nữa D chai rượu vang nữa, vui như mở cờ trong bụng, thỉnh thoảng anh lại cười thích thú.

Đến lúc đi ngủ, Cảnh Thần đã say không đứng vững nữa. Hạ Sơ dìu anh về phòng ngủ phía bắc, đắp chăn cho anh rồi mới chuẩn bị về phòng mình ngủ.

“Hạ Sơ!”

Hạ Sơ chưa ra khỏi cửa, đã nghe thấy Cảnh Thần líu ríu gọi: “Bà xã, anh muốn hôn em trước khi đi ngủ!” Anh đã say, thái độ của anh như một đứa trẻ đòi ăn kẹo, muốn giở trò lưu manh.

Không biết làm thế nào, Hạ Sơ đành phải quay lại, hôn lấy lệ lên trán anh. Lúc này mới thấy anh cười như đã ăn được kẹo, kéo tay Hạ Sơ, liú lười nói: “Bà xã yêu quý, anh đau đầu quá. Hôm nay anh không ngủ với em vì bọn mình còn rất nhiều thời gian, em đừng sốt ruột nhé! Hê hê! Chúc em ngủ ngon!”

“Vâng, chúc anh ngủ ngon!” Hạ Sơ vội vàng gạt tay Cảnh Thần ra, luống cuống ra khỏi phòng và đóng ngay cửa lại.

Trong phòng, Cảnh Thần mơ màng trở mình, trong giấc mơ mặt mày rất hớn hờ.

Bên ngoài, Hạ Sơ vỗ tay lên hai má nóng ran, một lát sau, nụ cười cũng lộ rõ vẻ ranh mãnh.

15. Chương 29 - 30 - 31(end)

Chương 29: Cuộc đấu trí trong tình yêu (Phần 1)

Cảnh Thần ngủ một giấc rồi tỉnh dậy, phát hiện đã là một giờ chiều ngày hôm sau. Anh vô cùng sửng sốt khi thấy mình lại ngủ say như vậy, ngay cả chuông đồng hồ báo thức cũng không nghe thấy. Hơn nửa buổi sáng, lúc Hạ Sơ ra khỏi nhà cũng không gọi anh. Anh xuống giường mà đầu đau như búa bổ, ra phòng khách rót cốc nước lạnh để uống cho đỡ háo. Lúc này anh phát hiện ra một cuốn sổ đỏ quen thuộc đặt trên sofa, nhấn kim cương và hộp pha lê đựng ngọc trai đỏ của Hạ Sơ được đặt sang một bên.

Cảnh Thần vội vàng đặt cốc nước xuống, bước đến mở cuốn sổ đỏ ra, đó chính là giấy đăng ký kết hôn mà Hạ Sơ đang giữ, bên trong còn có mẫu giấy: Tô công tử, trò đùa của chúng ta chấm dứt ở đây nhé! Tạm biệt!

Anh vội vàng sang đẩy cửa phòng Hạ Sơ, mọi thứ trong phòng vẫn bình thường, trừ những vật dụng cá nhân quan trọng của cô.

Tim Cảnh Thần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Anh vội vàng bấm điện thoại.

Không nằm ngoài dự đoán, Hạ Sơ đã tắt máy.

Đào Đào nói: “Hả! Hạ Sơ không đi làm à?”

An Hinh nói: “Hạ Sơ xin nghỉ rồi, anh không biết à? Nhưng cô ấy không nói gì cả.”

Bác gái nói: “Buổi sáng Hạ Sơ gọi điện thoại, nói công ty cho cháu đi nghỉ, nhưng cũng không nói đi đâu, còn nói cháu đi với mấy bạn đồng nghiệp, bảo bác không phải lo gì cả, cháu không biết chuyện này à?”

Cảnh Thần: “Vâng, đúng rồi, suýt thì cháu quên mất, cháu cảm ơn bác!”

Tô Cảnh Thần vô cùng tuyệt vọng khi phát hiện ra rằng, Vân Hạ Sơ đã đi nước cờ này từng bước một với mưu kế sắp đặt từ trước. Đầu tiên là cô tỏ ra rất tình cảm với mình, đồng thời lại lừa để chiếm được lòng

tin của bác gái. Sau đó anh đã lú lẫn để mất cảnh giác, đưa bác gái về nhà. Đáng hận nhất là cô còn ra đòn tâm lý với anh, ví dụ nói muốn đi làm giấy khai sinh! Ví dụ hỏi anh sẽ đặt tên con là Cảnh gì! Ví dụ nói chiều nay sẽ đến thăm ông! Sau đó chuốc rượu cho anh say, rồi bỏ nhà đi một cách dễ dàng! Chắc chắn, nước cờ này rất chặt chẽ, ung dung!

Hiện tại có thể thấy, cô không liên lạc với người thân vì cô đã lên kế hoạch rất bí mật.

Anh gọi điện thoại cho ông Tô, nói dối rằng Hạ Sơ có việc đột xuất nên không hôm khác sẽ đưa cô về nhà sau. Đầu bên kia điện thoại, ông Tô cũng không trách gì anh mà dặn dò anh chăm sóc Hạ Sơ cẩn thận.

Cảnh Thần cúp máy trong sự thấp thỏm, sau đó đoán già đoán non một bà bầu như Hạ Sơ sẽ đi đâu? Liệu cô có bỏ con hay không? Nghĩ đến khả năng này, Cảnh Thần toát mồ hôi hột.

Dĩ nhiên là Vân Hạ Sơ sẽ không bỏ con. Chỉ có điều sau khi bị lừa quá ngoạn mục, cô sẽ khiến kẻ lừa đảo đó ném mùi đau khổ.

Lúc này đây, Vân Hạ Sơ đang nằm rất thư thái trên chiếc ghế mây, đọc một cuốn tiểu thuyết tình yêu mà Tô Dĩ Huyền cho cô mượn. An Ninh cho cô nghỉ ba ngày liền. Ánh nắng chiều rất dễ chịu, ấm áp. Đọc một lúc thì chán, cô ngẩng đầu lên nheo mắt nhìn đỉnh hành lang. Bức tranh đối diện với cô vẽ một lọ hoa nguyệt quế, nhìn rất sinh động, dường như ghé sát vào là ngửi thấy mùi thơm. Hạ Sơ biết bức tranh này tượng trưng cho “bốn mùa bình an.” Hạ Sơ nổi hứng, đứng dậy bước dọc theo hành lang, ngắm nghía những bức tranh dưới mái nhà, núi non, chim chóc hoa cỏ, đồ cổ... Bút vẽ rất gọn gàng, tinh xảo. Hạ Sơ xem một hồi, liên tục tắc lưỡi khen ngợi, một tác phẩm nghệ thuật rất đáng để thưởng thức.

Còn Tô Cảnh Thần - người bị chơi một vỏ rất đau không thể ngờ được rằng, Vân Hạ Sơ không lừa anh hoàn toàn, chiều thứ tư cô vẫn đến thăm ông Tô như đã hẹn.

Ông Tô cười khà khà và sắp xếp cho cô ở phòng phía đông ở khu sân thứ ba. Từ cánh cửa buồng rèm bên phải sân chính đi vào là không gian rất yên tĩnh. Bốn xung quanh của hành lang được trạm trổ rất công phu. Hành lang phía tây có đặt một chiếc bàn nhỏ hình vuông, bốn chiếc ghế mây, những hôm nắng chiều dễ chịu, có thể ngồi ở đó uống trà, chuyện trò và sưởi nắng.

Sau khi chuyển đến Vân Hạ Sơ mới biết, khu Tứ hợp viện này là khu sân có cả hoa viên. Đằng sau sân nhà cô ở còn có một mảnh sân khác, hiện nay là nơi Tô Dĩ Huyền ở. Cách bài trí trong sân không có gì là khác nhau nhiều, nhưng vừa bước vào phòng của Tô Dĩ Huyền, Vân Hạ Sơ đã vô cùng sửng sốt trước những gì đập vào mắt. Trong phòng, màu đỏ thắm đóng vai trò chủ đạo, trên tường là một bức tranh sơn dầu không biết đó là tác phẩm nghệ thuật gì. Trong phòng lát gạch Mosaic màu đen, bồn rửa tay có vẽ một con cá chép lớn màu xanh. Tóm lại là phong cách bài trí theo trường phái ấn tượng hoàn toàn trái ngược với các căn phòng ở ba khu sân đằng trước, mà còn khác hẳn với phong cách nhẹ nhàng, nho nhã của Tô Dĩ Huyền lúc bình thường.

Trước vẻ sửng sốt của Vân Hạ Sơ, Tô Dĩ Huyền liền thề lưỡi: “Đến giờ thì chị đã biết tại sao ông lại bắt em sống ở phòng cuối cùng của khu nhà rồi chứ? Hê hê.”

Khu nhà Hạ Sơ ở có phòng ngủ, phòng làm việc và nhà vệ sinh riêng biệt, màu trang trí dùng gam màu nóng, cách bài trí rất ấm cúng, ông Tô đã cử cô giúp việc tận tâm nhất trong nhà chăm sóc cho cô. Trước sự quan tâm hết sức nhiệt tình của cả gia đình nhà họ Tô, Hạ Sơ đã nhanh chóng hòa nhập được với mọi người trong đại gia đình này, cô không còn cảm giác gò bó như thời gian đầu mới đến.

Ngoài Tô Cảnh Thần, cả nhà họ Tô ai cũng biết, cô vợ mà anh chạy khắp nơi để tìm lại đang ở nhà anh. Dĩ nhiên, trong giai đoạn hiện nay, không ai dám nói cho anh biết điều bí mật này. Tổng Hàm nói: “Nơi nguy hiểm nhất đúng là nơi an toàn nhất.” Cô đã có ý định đưa Hạ Sơ về nhà họ Tô từ lâu. Ông Tô nói: “Hạ Sơ, cháu cứ suy nghĩ cho thật kỹ đi, nghĩ kỹ rồi hãy tha thứ cho nó. Nhưng cháu phải chăm sóc mình cho thật tốt, ông đang mong được bế cháu đấy.”

Hạ Sơ đáp lời mà mặt đỏ bừng.

Tổng Hàm đưa bạn trai Nghiêm Thụy đến thăm Hạ Sơ, đây là chàng trai nhìn rất chín chắn với nụ cười lịch sự, điềm đạm, một kẻ điển trai như Cảnh Thần còn lâu mới sánh kịp. Hạ Sơ thầm nghĩ, thảo nào Tổng Hàm không thèm để mắt đến Cảnh Thần! Không có khí chất, không có đầu óc thẩm mỹ, không có nội hàm!

Đến khi nghĩ vậy, trong lòng lại cảm thấy có cái gì đó quá đáng. Thế là cô lại nói thầm với đứa con trong bụng, thực ra bố con cũng là một người tốt, rất đẹp trai, có khí chất, phẩm chất đạo đức cũng tạm được!

Dĩ nhiên Tống Hàm không biết Hạ Sơ đang đấu tranh tâm lý rất say sưa, cô cười với vẻ rất đắc ý, nói: “Bọn em bị Cảnh Thần làm lỡ dở mọi chuyện lâu như vậy, bây giờ bọn em cũng phải để anh ta nếm mùi bị hành hạ chứ! Nhưng chị Hạ Sơ này, em có việc muốn nhờ chị.” Vừa nói, Tống Hàm vừa nhìn Nghiêm Thụy, đang tỏ ra rất đổi ngượng ngùng.

“Chuyện gì vậy? Em cứ nói đi.” Hạ Sơ cũng thấy tò mò.

Tống Hàm lấy từ trong túi xách ra một chiếc hộp và mở ra, bên trong có các ô vuông đựng các loại đá sapphire, đá tourmaline, đá mắt mèo với đủ mọi hình dạng, màu sắc. Cô nhẹ nhàng đặt chúng xuống trước mặt Hạ Sơ, hồ hởi: “Chị Hạ Sơ, đây là các loại đá mà em sưu tầm từ nhỏ, lấy từng viên ra xem sẽ thấy chúng rất đẹp. Nhưng em muốn biến chúng thành một bộ đồ trang sức độc nhất vô nhị, đến lúc đó sẽ kết hợp với một bộ váy kiểu cách đơn giản, hê hê! Em định sẽ đeo trong đám cưới! Những cái này em đã sưu tập gần hai mươi năm rồi, nhưng em chưa tìm được nhà thiết kế nào thực sự tin tưởng để nhờ làm. Bây giờ em muốn nhờ chị thiết kế giúp em, phối hợp những viên đá lẻ này theo hình dạng và màu sắc của chúng. Hi hi, chị em rất tin tưởng vào chị! Giao bảo bối cho chị em cũng yên tâm!”

Được giao trọng trách, Hạ Sơ suy nghĩ một lát, sau đó nhẹ nhàng đón lấy chiếc hộp, cất vào ngăn bàn rồi khóa lại, hứa: “Chị sẽ căn cứ vào hình dạng và chất lượng của chúng rồi gắn thử chúng với nhau trước đã, nếu nhìn lờ lợc quá thì sẽ phân loại ra để thiết kế. Tóm lại là chị sẽ cố gắng để em được hài lòng!”

Không chống chọi được với sự tra khảo ráo riết của An Hình, Hạ Sơ đành phải tiết lộ nơi cô đang ẩn náu.

An Hình liền có mặt ngay, đầu tiên là đến chào ông Tô, sau đó được Hạ Sơ dẫn đi tham quan khu Tư hợp viện này. Trên đường đi, An Hình không ngớt lời khen ngợi, cô thốt lên: “Hạ Sơ này, cậu đúng là chuột sa chĩnh gạo, tự nhiên lại được làm dâu một gia đình bề thế, đúng là cô bé Lọ Lem thời hiện đại! Thật đáng ghen tị.”

Hạ Sơ không kìm được bèn lườm bạn một cái.

An Hình không thềm đến xỉa gì đến Hạ Sơ, than thở: “Haizz! Nhưng anh chàng hoàng tử đó thì thật tội nghiệp. Cô gái lọ lem đã về nhà rồi mà anh ta còn lang thang khắp nơi để tìm, đến công ty mấy lần liền. Tổ thấy chiêu này cũng thất đức quá, nhưng...” Vừa nói, An Hình đã nhận ra vẻ xót xa trong mắt Hạ Sơ, bèn vỗ vào vai cô trêu: “Đó, vừa nghe có vậy mà ngài đã xót rồi, hê hê! Màn kịch vừa mới bắt đầu thôi, tổ thấy trông anh ta còn phong độ lắm, cứ để anh ta chịu đựng thêm một thời gian nữa!”

Bị nói trúng tim đen, Hạ Sơ ngượng quá cướp lời: “Còn lâu, tổ còn lâu mới xót anh ta!”

“Đây là lời cậu phát biểu đó nhé. Nhưng bây giờ tổ muốn thay đổi lập trường, chuyển sang trung lập, sau này tổ sẽ không nói xấu Tô Cảnh Thần nữa. Tổ cảm thấy anh chàng đó được lắm, ha ha!”

An Hình tỏ rõ thái độ đứng về phe bên kia. Hạ Sơ trợn mắt nhìn bạn với vẻ ngạc nhiên đến mức suýt thì hụt chân, may mà An Hình đỡ được cô, rồi An Hình mắng yêu: “Bà chị làm tôi sợ quá! Chị phải nhìn bậc chứ, đi lại phải hết sức cẩn thận. Chị mà có mệnh hệ nào thì làm sao tôi đền nổi!”

Hạ Sơ đã đứng vững, nhìn An Hình đang tái mặt vì sự liên an ủi cô: “Không sao, không sao đâu.”

An Hình đỡ cô ngồi xuống ghế mây ở hành lang, dặn đi dặn lại với vẻ không yên tâm: “Cậu phải hết sức chú ý đi lại cẩn thận, lần trước đã ngã một lần rồi mà cậu không biết sợ. Cậu phải biết mình không còn trẻ nữa, có bầu không phải là chuyện dễ dàng gì đâu.”

Hạ Sơ đỏ bừng mặt, ngại không dám nói ra sự thật có bầu và sảy thai lần trước mà quay sang hỏi: “An Hình, tại sao cậu lại đòi đứng ở vị trí trung lập? Cảnh Thần lại làm gì cho Ân Y à?”

“Ồ! Việc này cũng phải có nguyên nhân của nó! Hôm nay tổ đến là để báo cho cậu một tin vui, lúc trước tổ nghĩ không biết có nên gọi điện thoại trước không đã.” Trước ánh mắt tò mò của Hạ Sơ, An Hình vừa cười tủm tỉm vừa rót ỉnh một cốc trà, giả vờ kéo dài thời gian rồi mới nói tiếp: “Hạ Sơ, cậu có biết không? Cuối cùng Finrod đã lựa chọn Ân Y, ha ha! Mốc son chói lọi của chúng ta đó!”

“Thật hả? Sao lại có thể thế được?” Hạ Sơ cũng hơi bất ngờ.

“Tổng trợ lý của Finrod đã gặp tớ để trao đổi rồi, họ cảm thấy khá hài lòng về hai phương án mà chúng ta nộp, nhưng phương án đầu tiên phức tạp quá, sang trọng quá. Còn bộ thiết kế lấy phong, hoa, tuyết, nguyệt làm chủ đề phù hợp với chủ đề của bộ sản phẩm mới của họ hơn, thế nên cuối cùng họ đã quyết định cho chúng ta cơ hội hợp tác này. Hóa ra yếu tố Trung Quốc mà họ sử dụng, chủ yếu là kết hợp những cách giải thích về truyền thống văn hóa của Trung Quốc như thái cực bát quái, thiên nhân hợp nhất vào cách phối màu, cắt gọt. Họ nói mặc dù phần thiết kế của Phúc Trạch khá ổn, nhưng nhược điểm lớn nhất là quá bất mắt. Tớ đã xem bản thiết kế đó rồi, đúng là rất tinh xảo. Tớ còn nhớ chiếc khuyên tai là một hạt vòng màu vàng loại nhỏ, bên dưới đi kèm với những sợi lông chồn đỏ đen xen kẽ, rất độc đáo. Lúc đó tổng trợ lý của Finrod đã khen ngợi hết lời, nói rất đẹp, rất Trung Quốc, nhưng tiếc là lại đẹp quá, đậm ra không hợp với vai trò làm đồ trang sức cho quần áo. Xem ra làm đẹp quá cũng là một vấn đề!”

Hạ Sơ sững người: “Nhưng bọn mình đâu có nộp phương án đó, và bọn mình cũng đâu có đặt tên? Phong hoa tuyết nguyệt, ai cho thêm chữ nguyệt vào vậy?”

An Hinh khẽ cau mày: “Cái này thì tớ cũng rất thắc mắc, nhưng cũng ngại không dám hỏi kỹ Finrod. Chính vì thế sau khi rời Finrod, tớ đã gọi điện thoại cho Cảnh Thần. Anh ấy đã giải thích rất thật rằng, đợt Finrod liên hệ với Phúc Trạch, đúng lúc anh ấy cũng có mặt ở phòng làm việc của Tô Dĩ Kiều. Vì vậy anh ấy đã biết được thông tin sản phẩm kỳ này của Finrod sẽ triển khai theo hướng phong cách Trung Quốc, muốn nhờ Phúc Trạch thiết kế đồ trang sức đi kèm. Nhưng sau khi Finrod đưa tài liệu cụ thể cho Phúc Trạch, Tô Dĩ Kiều lại không cho anh biết. Hơn nữa tháng sau, qua một nhân viên ở phòng thiết kế anh mới biết được rằng hóa ra phong cách Trung Quốc mà Finrod nói chỉ là một khái niệm, phương án thứ hai của bọn mình lại Trung Quốc quá. Và thế là Cảnh Thần lại nhờ người hoàn thiện bộ thiết kế Phong hoa tuyết nguyệt rồi nộp lên cho bọn mình, nhưng lúc đó anh ấy cũng không chắc chắn lắm mà chỉ làm hết sức mình thôi. Anh ấy nói cuối cùng Ân Y được Finrod lựa chọn cũng là nhờ chúng ta may mắn. Chính vì thế tớ muốn làm việc gì đó để cảm ơn Cảnh Thần, xét cho cùng nếu Cảnh Thần không giúp thì có lẽ Finrod đã góp ý với Phúc Trạch để họ sửa bản thiết kế của họ theo yêu cầu của Finrod, như thế bọn mình sẽ chẳng có gì để nói nữa. Nhưng cậu cứ yên tâm, tớ sẽ không khai cậu đang ở đâu đâu, hê hê!”

Hạ Sơ sực nhớ ra tối hôm đó, Cảnh Thần đứng sau vòng tay ôm qua người cô, nước hoa hồng dịu dàng sau khi cạo râu của anh có mùi bạc hà thơm mát. Tóc anh còn đang ướt, thỉnh thoảng có giọt nước rỏ xuống vai cô, lạnh lạnh.

“À, kế hoạch là thứ Tư tuần sau sẽ diễn ra buổi lễ ký kết, cậu sẽ vắng mặt chứ?” An Hinh cười hớn hở vuốt bụng Hạ Sơ: “Thôi cậu cứ chịu khó ở nhà dưỡng thai đi, tớ không dám để cậu mệt nữa đâu. Công việc cậu cũng phải lo nữa, có vấn đề gì tớ sẽ gọi điện thoại! Haizz! Khổ thân Cảnh Thần!”

Tô Dĩ Huyền bưng trà hoa quả vào, trêu môi nói: “Anh Cảnh Thần vừa về chị ạ, ngồi ở sân trước nói chuyện với ông một lúc. Ông hỏi: “Vợ cháu dạo này vẫn khỏe chứ?” Anh Cảnh Thần liền trả lời: “Dạ khỏe ông ạ, ông cứ yên tâm.” Sau đó ông lại nói: “Thế thì cháu đưa nó về nhà để ông gặp xem thế nào, ông sẽ không gây khó dễ cho nó đâu.” Anh Cảnh Thần lại trả lời: “Gần đây cô ấy không được khỏe lắm, để mấy hôm nữa ông nhé.” ông liền bảo: “Không khỏe à, hay là để ông đến thăm?” Anh Cảnh Thần vội vàng đáp: “Không cần đâu ông ạ, một hai hôm nữa Hạ Sơ khỏe, cháu sẽ đưa cô ấy về gặp ông!” Haizz! Em thấy trông anh ấy tội lắm, mới có mấy ngày mà người đã gầy đi rồi. Ông còn trêu anh ấy nữa chứ, thật đúng là!”

An Hinh cười rất thích thú, Hạ Sơ cũng mỉm cười theo, nhưng trong lòng lại thấy thương thương, nghe Tô Dĩ Huyền nói anh gầy đi, sống mũi lại thấy cay cay. Mấy ngày qua, những lúc không có ai, cô phát hiện ra rằng, cô nhớ anh càng ngày càng nhiều.

Hạ Sơ đồng ý đến nhà họ Tô ở cũng có nghĩa rằng, tự đáy lòng cô đã tha thứ cho Tô Cảnh Thần. Sau khi hàng loạt sự việc được vạch trần, ít nhất là anh rất thật lòng đối với cô. Còn gì không thể tha thứ cho anh nữa?

Chỉ có điều, để Cảnh Thần nếm đủ mùi khổ sở, ngoài việc lúc đầu cô có phần nào đó không cam tâm, thì tình trạng chung của nhiều người đều muốn trị tội Cảnh Thần cho bố tức. Cho dù là Tổng Hàm - người bị một tờ giấy hôn ước trì hoãn đến tận bây giờ hay là Tô Dĩ Kiều - người xui Cảnh Thần đi làm nội gián, cũng đều nói rằng để anh cứ việc sốt ruột! Cứ để anh được nếm mùi lo lắng, để biết thế nào là ăn không ngon ngủ không yên!

Hạ Sơ không biết phải làm thế nào, đành chiều theo suy nghĩ của mọi người, nhưng trong lòng lại rất thương Tô Cảnh Thần.

Tuy nhiên, cô cũng cần có thời gian để điều chỉnh lại mình, cô không biết phải đối mặt như thế nào với anh chàng Tô Cảnh Thần dịu dàng, hài hước, hết sức quan tâm đến cô và sống rất tình nghĩa nữa!

Trong buổi lễ ký kết hợp đồng giữa Finrod và Ân Y, Tô Cảnh Thần ôm bao nhiêu hy vọng, ăn mặc chỉnh tề có mặt rất đúng giờ, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Vân Hạ Sơ đâu. Trong lúc đang chán chường thì Tổng Hàm xuất hiện rất đúng lúc, mặt mày rạng rỡ, đối lập với vẻ uể oải của Cảnh Thần. Tổng Hàm chớp chớp mắt với An Hình đứng cách đó không xa, sau đó mỉm cười bước đến bên cạnh Cảnh Thần, nói: “Cảnh Thần, em vừa nghe An Hình nói, trước đó có người đã bán một thông tin nội bộ cho họ, thế nên họ mới có thời gian để chuẩn bị kỹ càng, làm đúng theo những cái mà Finrod thích. À, An Hình còn tiết lộ cho em một thông tin rằng, nghe nói thông tin đó được đưa ra trong bữa tiệc sinh nhật của em, mà em lại không nhớ vị khách nào có tên là Tô San của Finrod đến dự nhỉ?”

Cảnh Thần liền khoanh tay trước ngực, nét mặt tỏ ra rất tò mò trước thông tin mà Tổng Hàm đưa ra.

Tổng Hàm thì tiếp tục tỏ vẻ khó hiểu: “Theo như em được biết thì anh Dĩ Kiều có nói lúc đó Finrod trực tiếp liên hệ với công ty Phúc Trạch của bọn anh cơ mà. Thế mà lại có người tiết lộ chuyện này cho Ân Y, lại còn giới thiệu Ân Y cho Finrod nữa chứ.” Vừa nói, Tổng Hàm vừa nhìn Cảnh Thần mỉm cười bình thản: “Dĩ Huyền nói rằng lúc đầu anh Dĩ Kiều cho rằng phong cách của bộ sản phẩm mà Phúc Trạch thiết kế cho Finrod sắc sảo quá, yêu cầu phòng thiết kế chỉnh sửa cho đơn giản, nhã nhặn thêm một chút. Nhưng lại có kẻ nọ cam đoan rằng anh ta đã điều tra rất rõ là Finrod thích phong cách sắc sảo. Em cũng thấy thắc mắc, không biết kẻ đó là ai nhỉ?”

Vừa nói, Tổng Hàm vừa nghiêng đầu quan sát sự thay đổi trên nét mặt của Cảnh Thần, nhưng mặt anh rất dày, không hề tỏ ra nao núng.

Và thế là Tổng Hàm liền hất hàm nhìn lên sân khấu, vờ vĩnh: “Ồ, sao hôm nay không thấy Vân Hạ Sơ đến nhỉ?”

“Cô ấy không được khỏe, hôm nay đòi đến nhưng anh bảo phải nghỉ ở nhà.” Cảnh Thần trả lời như thật.

“Vậy hả? Chiều qua em có gặp chị ấy, nhìn chị ấy rất vui vẻ. Bọn em còn ăn tối với nhau, sao tự nhiên lại mệt à, thế thì anh phải chăm sóc chị ấy cho cẩn thận.” Lúc nói câu này, Tổng Hàm nhìn thẳng vào mắt Tô Cảnh Thần và bình thản mỉm cười.

Từ nãy đến giờ, nét mặt Tô Cảnh Thần vẫn thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra. Sau khi nghe xong câu này, sắc mặt liền thay đổi ngay lập tức, anh quay người chặn đường Tổng Hàm đang chuẩn bị bỏ đi. Tổng Hàm cảm thấy cú rắc muối này vào tim Cảnh Thần thật đúng lúc. Bị Cảnh Thần chặn đường, Tổng Hàm giả vờ tỏ ra rất ngỡ ngàng.

“À, Tổng Hàm, tiện thể anh muốn hỏi một chút, hôm qua em gặp Hạ Sơ ở đâu?”

Có thể dễ dàng nhận ra Tô Cảnh Thần đang cố gắng kìm chế sự xúc động trong lòng, đến nỗi khi hỏi câu dường như rất vô tình này, giọng cũng nhanh hơn rất nhiều so với bình thường.

Tổng Hàm chậm rãi dừng chân lại, không trả lời mà hỏi lại: “Anh không biết à? Hôm qua không phải Hạ Sơ đi sắm đồ cho em bé đó sao? Bọn em gặp nhau ở siêu thị Sogo mà. Tiện thể bọn em còn đi ngó nghiêng hàng hóa cùng nhau sau đó ăn tối với nhau nữa. Lúc đầu em bảo để em đưa chị ấy về, nhưng chị ấy nói là có người đón rồi, em tưởng là anh đón cơ. Sao bây giờ anh lại hỏi em? Hạ Sơ không nói gì với anh à?”

Tô Cảnh Thần ậm ờ nheo mắt lại, nhìn thẳng vào Tổng Hàm, chậm rãi hỏi: “Tổng Hàm, em thân với Hạ Sơ đến thế cơ à? Thân đến mức có thể đi siêu thị cùng nhau, lại còn gọi tên Hạ Sơ rất thân thiện nữa chứ!”

Tổng Hàm sững người ra một lát, mặt đỏ bừng, cướp lời: “Cũng thân bình thường thôi, hơn nữa phụ nữ ai chẳng thích shopping, cùng đi siêu thị có gì đáng ngạc nhiên đâu nhỉ. Em sang bên kia nói chuyện với An Hình đây, cho em gửi lời hỏi thăm đến Hạ Sơ nhé!”

Để không bị Tô Cảnh Thần phát hiện ra thêm điều đáng ngờ gì, Tổng Hàm mượn cớ đẩy Cảnh Thần ra để thoát thân.

“Em đừng vội, em hãy nói cho anh biết hôm qua mấy giờ bọn em chia tay nhau, ai đã đón cô ấy.” Cảnh Thần vội túm lấy tay Tống Hàm và nói gấp gáp.

Lúc này đây, một chàng trai trẻ cao to bước đến, Tống Hàm lập tức mỉm cười, giới thiệu: “Đây là anh Tô Cảnh Thần. Đây là bạn trai em Nghiêm Thụy! Em cũng không hỏi hôm qua ai đã đến đón Hạ Sơ, ăn cơm xong bọn em chia tay nhau ngay!”

Cảnh Thần ngượng ngùng buông tay Tống Hàm ra, bắt tay chào Nghiêm Thụy sau đó trân trân nhìn Tống Hàm và anh người yêu cầm tay nhau ra về.

Tuy nhiên, tự nhiên Tô Cảnh Thần cảm thấy đỡ lo hơn rất nhiều, vì Tống Hàm nói Hạ Sơ đến Sogo để mua đồ dùng cho trẻ em, điều đó có nghĩa rằng, cô đang ở Bắc Kinh và cô vẫn đang giữ đứa con. Sau khi làm rõ được hai điểm này, anh thầm thở phào một tiếng, may quá, thật là may quá!

Chương 30: Cuộc đấu trí trong tình yêu (Phần 2)

Về đến nhà, Tô Dĩ Huyền liền thấy Hạ Sơ đang ngồi bên bàn làm việc, lấy từng viên đá quý của Tống Hàm ra và vẽ hình lên giấy rồi tô màu, ghi rõ chất liệu, rồi đặt vào chiếc hộp khác, vô cùng chăm chú. Tô Dĩ Huyền liền ngồi xuống bên cạnh cô, đẩy hộp đá sang một bên, trêu môi phàn nàn với Hạ Sơ: “Chị Hạ Sơ, thôi chị mau tha thứ cho anh Cảnh Thần đi. Chị Tống Hàm tệ thật đấy, nói dối anh Cảnh Thần là gặp chị ở Sogo, kết quả mấy ngày hôm nay, ngày nào vừa đi làm về anh ấy cũng đứng đợi chị ở cửa Sogo.”

Tô Dĩ Huyền nhăn mặt, thở ngắn than dài.

Hạ Sơ liền vỗ vai cô bé, nói: “Dĩ Huyền, anh trai em cũng vì lo cho Phúc Trạch chứ không phải cố tình gây khó dễ cho Cảnh Thần đâu, em đừng lo nữa. Còn chị, từ lâu chị đã nghĩ rằng sẽ tha thứ cho anh ấy, vì xét cho cùng là anh ấy rất tốt với chị. Mặc dù anh ấy đã lừa chị liên tục, nhưng thực ra cũng là vì anh buộc phải nói dối nhiều hơn để che giấu cho lời nói dối đầu tiên. Chính vì thế những ngày qua chắc chắn anh ấy đã ân hận rồi, hê hê! Đây cũng được coi là cách để anh ấy tự trừng phạt mình rồi!”

Tô Dĩ Huyền gật đầu liên hồi: “Chị Hạ Sơ, chị thật là độ lượng, nhân hậu, đáng yêu, tóm lại là có đủ mọi đức tính tốt đẹp.”

Hạ Sơ ngượng không biết phải nói gì trước lời khen không giấu giếm này. Tô Dĩ Huyền lại quay sang, cười cười ghé sát vào bụng Hạ Sơ lắng nghe: “Chị Hạ Sơ, em cảm thấy có một em bé thì buồn quá. Sau này nhất định chị và anh Cảnh Thần phải sinh thêm một em bé nữa, sau đó anh trai và chị dâu em cũng sẽ sinh hai ba em bé nữa, nhà mình sẽ rất đông vui.”

Tô Dĩ Huyền đang mơ ước đến tận đâu đâu. Mặt Hạ Sơ đỏ bừng xuống tận cổ, trong lòng lại thấy vui vui!

Chẳng mấy chốc mà Hạ Sơ đã ở nhà họ Tô được gần hai tuần. Đào Đào và Ngô Mạt đã lấy được ảnh cưới về, mẹ Đào Đào đang lo liệu để Đào Đào lấy được chồng trước tết Đoan Ngọ sang năm. Trong điện thoại, Đào Đào kể rất hào hứng: “Hạ Sơ à, bọn tớ đã chụp rất nhiều lá vàng, lại còn đến cả đảo Phong Xa nữa, chụp ảnh đẹp như thiên thần. Dĩ nhiên đó cũng là do bản cô nương xinh xắn nên mới chụp được đẹp như thế. Ảnh viện muốn dùng ảnh của bọn tớ để quảng cáo cho họ, tớ đã từ chối ngay, mình phải sống kín đáo chứ, đúng không?”

Hạ Sơ cười khúc khích, Đào Đào không thềm đếm xỉa gì đến cô mà chuyển ngay sang chủ đề khác: “Thế cậu định bao giờ làm lành với Cảnh Thần hả? Cậu mau mà lo giải quyết việc quan trọng đi, đừng trẻ con nữa, tranh thủ thời gian đi lấy giấy đăng ký kết hôn mới đi. Mấy tháng nữa là sinh rồi, cậu không làm giấy chuẩn sinh sớm thì lo hộ khẩu cho con kiểu gì hả?”

Hạ Sơ cầm điện thoại, trầm nghĩ, hồi đầu, vì giấy chuẩn sinh và hộ khẩu mà cô mới chủ động tìm Tô Cảnh Thần và đề nghị anh ký bản hợp đồng hữu danh vô thực đó. Tuy nhiên, nếu lúc đó cô không định giữ lại đứa con đó thì Cảnh Thần sẽ xuất chiêu như thế nào? Hạ Sơ ngẫm nghĩ rất lâu rồi cười đau khổ lắc đầu, có trời mới biết gã lừa đảo đó sẽ làm thế nào. Sống với anh ta dưới một mái nhà lâu như vậy, điều duy nhất mà cô học được là anh ta luôn ra tay bất ngờ khiến cô trở tay không kịp.

Hạ Sơ lại bắt đầu vẽ mẫu, cô vừa vẽ, vừa mỉm cười tỏ vẻ trách móc. Mặc dù trong lòng đã tha thứ hoàn toàn cho anh, nhưng cho đến bây giờ, cô cũng không biết phải làm thế nào để có thể đưa anh xuống thang, ông Tô nói: “Lần này chắc chắn phải để nó nếm mùi thất bại một lần, để cho nó nhớ và đừng có coi thường

quyền uy của ta!” Tô Dĩ Kiều nói: “Cảnh Thần không hoàn thành được kế hoạch thu phục Ân Y thì cậu ta chỉ có thể tự nỗ lực để bộ phận đồ trang sức dành cho giới trẻ chiếm được năm phần trăm thị phần. Dĩ nhiên là cháu biết không thể hoàn thành kế hoạch này trong thời gian ngắn được. Tuy nhiên, không thể để cháu phải nói chuyện Hạ Sơ ở nhà mình với cậu ta chứ nhỉ.”

Và thế là, cứ cách đêm ba hôm, Tô Cảnh Thần đáng thương lại xuất hiện trong phạm vi có bán kính cách Hạ Sơ chưa đầy ba mươi mét mà vẫn không biết cô nàng Vân Hạ Sơ lòng dạ sắt đá đó đã vác bụng bầu trốn đi đâu nhỉ? Gửi email, nhắn tin... đều bật vô âm tín! Điện thoại thì lúc nào cũng: Xin chào! Số điện thoại quý khách vừa gọi đã tắt máy!

Anh đến thăm bác gái, vừa vào cửa đã nghe thấy bác gái trách: “Ấy! Sao cháu gầy đi nhiều thế, mặt hốc hác lắm, chắc chắn là vừa bận rộn với công việc, vừa phải chăm sóc Hạ Sơ nên mệt đúng không. Bác nghĩ thôi bác lại phải đến đó thôi.”

Cảnh Thần vội vàng từ chối: “Không cần đâu bác ạ, bác đừng lo, không phải cháu mệt đâu, cháu đang giảm béo đấy.”

Bác gái liền hậm hực vỗ vào gáy anh: “Giảm cái gì, cháu đâu có béo, đàn ông cần gì phải giảm béo, thật không hiểu bọn trẻ thời nay suy nghĩ thế nào nữa. À, sao hai cháu chẳng bao giờ đến cùng nhau nhỉ. Trưa hôm qua Hạ Sơ về nhà ăn cơm, còn bảo cháu bận nên không có thời gian. Sao hôm nay cháu lại mò về?”

Cảnh Thần trong bụng thì bức lắm, nhưng bề ngoài vẫn phải cười tươi: “Hôm nay cháu có việc đi ngang qua đây, tiện thể vào thăm bác. Hạ Sơ sợ làm ảnh hưởng đến công việc của cháu nên hôm qua không cho cháu biết. Bác ạ, lần sau nếu Hạ Sơ về thì bác gọi điện thoại cho cháu để cháu đến đón cô ấy nhé, nếu cô ấy cứ lén lút đi đi về về một mình với bụng bầu như thế cháu cũng không yên tâm.”

“Ừ, bác nhớ rồi, không phải cháu vẫn còn có việc phải đi đó sao? Thôi cháu mau đi mà lo việc đi, đừng để mất thời gian nữa. Hơn bốn giờ rồi, lo xong việc cháu về sớm mà đón Hạ Sơ.” Vừa nói, bác gái vừa đứng dậy tiễn Cảnh Thần.

Lúc đầu Cảnh Thần còn định hỏi khéo xem Hạ Sơ có để lộ ra thông tin gì nữa hay không, nhưng bị bác gái đuổi, đành phải lên xe rồi thò đầu ra dặn dò bác gái: “Bác nhớ nhé, lần sau nếu Hạ Sơ đến, bác nhớ gọi điện thoại cho cháu nhé!”

Cảnh Thần đến Ân Y sau khi chào bác gái ra về, nhưng vẫn không có kết quả gì. Xuống dưới anh lại ôm hy vọng đến Sogo một lần nữa, đứng ở quầy đồ dùng cho trẻ sơ sinh một hồi lâu, cuối cùng đành phải thất thểu về nhà. Trên đường đi tranh thủ lúc đèn đỏ, anh lại gọi điện thoại cho Hạ Sơ, vẫn là giọng nữ ngọt ngào trả lời: “Xin chào! Số điện thoại quý khách vừa gọi đã tắt máy!”

Hạ Sơ liên tục bị một hai tiếng chuông thu hút sự chú ý, màn hình nhấp nháy khuôn mặt Cảnh Thần với nụ cười rất tươi, đó là ảnh anh cài cho cô. Xí! Cô vẫn nói là nhìn ngứa mắt, nhưng cũng không thay. Tô Cảnh Thần không biết rằng, Vân Hạ Sơ chỉ đặt nhạc chờ với nội dung là: “Xin chào! Số điện thoại quý khách vừa gọi đã tắt máy!”

Thế nên, tất cả những người muốn liên hệ với Hạ Sơ đều thuận lợi, trừ anh.

Mấy ngày qua, Hạ Sơ nghĩ nếu chuông đổ ba hồi, cô sẽ nghe máy của anh, chỉ có điều Tô Cảnh Thần lại thiếu sự linh cảm, lúc nào cũng không kiên trì được. Vừa nghe thấy giọng nữ đó anh liền hậm hực cúp ngay máy.

Hạ Sơ thề lười nhìn điện thoại, lẩm bẩm: “Đó! Cũng không thể trách em được, em có cố tình không nghe điện thoại của anh đâu! Dĩ nhiên là em cũng không thể gọi lại cho anh được!”

Cuối tuần là dịp nhà họ Tô đoàn tụ bên bữa cơm gia đình, Tô Cảnh Thần ngồi cạnh ông Tô, thấy cậu cháu uể oải cầm đũa, ông cụ liền cố tình trêu: “Cảnh Thần, dạo này vợ cháu vẫn khỏe chứ?”

“Vâng, cô ấy khỏe ông ạ, cảm ơn ông đã quan tâm.”

“Thế thì tốt!” Ông Tô tự tay gấp cho anh một miếng chân giò hầm vào bát, nói: “Cháu nên ăn nhiều hơn, nhìn cháu mệt quá nên gầy hần đi rồi đấy. Hay là bảo vợ cháu về nhà mình ở, nhà mình đông người nên

chăm sóc cũng dễ. Cháu yên tâm, nếu cháu đã chọn thì ông sẽ không gây khó dễ cho con bé đâu, hơn nữa lại sắp sinh cho ông cháu rồi mà!”

Tô Cảnh Thần cúi đầu đối phó với miếng thịt, không buồn ngược mắt lên nhìn ông: “Không cần đâu ông, cháu sợ cô ấy về đây sống không quen, có bác gái cô ấy chăm sóc rồi, ông đừng lo!”

“Thế cũng được! À, Cảnh Thần này, gần đây có một cô gái của nhà họ hàng đến nhà mình, tuổi cũng tầm như cháu. Hồi nhỏ cháu cũng đã từng gặp nó. Hôm nay nó không được khỏe nên không ra đây ăn cơm, hay là lát nữa ăn xong cháu vào thăm nó một lát, ở ngay phòng đằng sau thôi. Con bé đó ngoan mà tốt tính lắm, ai gặp cũng quý, nếu mà cháu chưa có vợ thì nó cũng là ứng cử viên thích hợp đấy.”

Tô Cảnh Thần hậm hực khua tay: “Hôm nào gặp rồi tính sau ông ạ, buổi chiều cháu còn có việc, ông đừng sắp đặt chuyện linh tinh cho cháu nữa.”

“Ừ, thế thôi vậy, hôm khác rồi tính!” ông Tô cười khà khà cho qua, mọi người đều cúi đầu cười thầm.

Gần tối, Hạ Sơ bảo cô giúp việc kê chiếc bàn nhỏ trước cửa, cô lấy bản thiết kế đang vẽ cho Tống Hàm ra, định chỉnh sửa lại một số chi tiết, xem một hồi nhưng đầu óc cứ để đâu đâu. Ánh tà dương nhuộm mây chiều thành màu cam rực rỡ. Cô ngẩng đầu lên nhìn chòm mây phía xa, trong lòng tự nhiên lại thấy trào dâng một cảm giác nhớ nhung ấm áp, hồi lâu không gạt đi được.

Ôn Văn đi vòng qua cánh cửa buồng rèm rồi bước

Vào, liền nhìn thấy Hạ Sơ đang mỉm cười, tay chống cằm, thần thờ.

“Hạ Sơ, có phải em đang thầm thương trộm nhớ Cảnh Thần không? Hi hi!” Ôn Văn bước lại gần, khua tay trước mặt Hạ Sơ và trêu cô.

Hạ Sơ vội trở về với thực tại, mặt đỏ bừng, chối đây đẩy: “Đâu có, chị đừng trêu em.”

“Thôi, chị không trêu nữa, ở đây em cũng chẳng có việc gì, chị đưa em ra ngoài cho khuây khỏa, đến cửa hàng bánh mỳ của chị nhé, cho em thưởng thức tay nghề nướng bánh của chị.” Nói rồi, Ôn Văn liền kéo ngay Hạ Sơ ra khỏi sân nhà họ Tô.

Chập tối hôm nay, Hạ Sơ ở quầy bánh của Ôn Văn, vừa nhìn Ôn Văn thành thạo làm các kiểu bánh ngọt, tạo ra rất nhiều hình ảnh với các nguyên liệu khác nhau trên mặt bánh. Họ vừa uống trà đen, vừa ăn bánh thơm ngon và rất mềm. Hai người chuyện trò với nhau rất thoải mái, giữa chừng Ôn Văn còn hóm hỉnh kể rất nhiều chuyện vui nhà họ Tô, Hạ Sơ cười đau cả bụng. Nhưng từ đầu đến cuối, Ôn Văn không nhắc gì đến chuyện của Tô Cảnh Thần, trong lòng thì Hạ Sơ muốn chị dâu họ kể chuyện hồi nhỏ, chuyện xấu khi còn đi học của Cảnh Thần. Tóm lại là tất cả những chuyện có liên quan đến anh đều được.

Lúc Ôn Văn đưa Hạ Sơ về đến nhà họ Tô đã là hơn chín giờ tối, hai người vẫy tay chào tạm biệt ở cổng. Ôn Văn vui vẻ xách từ trên xe xuống một hộp bánh ngọt phomat rượu vang đưa cho Hạ Sơ và nói: “Cái này chị mới học được cách làm, mùi vị rất đặc biệt, sau này có thể sẽ trở thành sản phẩm chủ đạo của Cakecake, mang về để mọi người nếm thử và đóng góp ý kiến. Nhưng em đừng ăn nhiều, chị cho khá nhiều rượu vang đấy.”

Hạ Sơ đón với vẻ không hào hứng lắm.

Chỉ có điều đã hai tuần liền không thấy Tô Cảnh Thần có mặt trong bữa cơm gia đình, ông Tô bèn hỏi Tô Dĩ Kiều: “Dạo này thằng nhóc Cảnh Thần bận gì vậy, lâu lắm rồi không thấy bóng dáng nó đâu cả?”

Tô Dĩ Kiều liền buông đũa xuống, cũng ngơ ngác: “Cháu cũng thắc mắc là không hiểu gần đây nó bận việc gì, kể từ khi biết nó thất bại trước Ân Y, bộ phận đồ trang sức cho giới trẻ đã bắt tay xây dựng chương trình phát triển mới rồi. Sản phẩm đã ra mắt và đang chờ quảng cáo rầm rộ trên báo chí, đài phát thanh nữa, nhưng xét về tổng thể vẫn chưa có gì. Nó đã thất bại trong việc thu phục Ân Y nên không thể thoái thác được trách nhiệm phát triển phân trang sức dành cho giới trẻ. Nếu không con sẽ không cho nó tiền đầu tư xây dựng trang trại rượu nữa. Sau khi nói chuyện này ra thì không thấy bóng dáng Cảnh Thần đâu nữa, gọi điện thoại thì máy bận, không biết đang bận cái gì, cũng không thấy nó đi làm.”

Ông Tô liền thở dài, nói: “Nếu mà nó không muốn thì thôi đừng ép nữa. Cháu thử kiếm một giám đốc kinh doanh ở ngoài xem sao.”

Tô Dĩ Kiều liền gạt đầu, Hạ Sơ nhìn thấy Tô Dĩ Huyền ngồi đối diện với cô thề thề lưỡi, nét mặt lộ rõ vẻ vui mừng.

Chương 31: Hứa trao em Kim ngọc lương duyên

Sau khi vụ hợp tác giữa Ân Y và Finrod tiến hành thành công, tranh thủ thời cơ đưa ra thị trường sản phẩm mới, chính là bộ sản phẩm lấy hạt vòng làm chất liệu chính, đá thạch anh hồng, đá peridot, đá tourmaline làm phụ liệu mà trước đó An Hinh và Hạ Sơ đã bàn nhau tên là: Hoa dã khoe sắc, tượng trưng cho thời kỳ hoàng kim của Ân Y.

Vì sự kiện này mà An Hinh đã tổ chức một buổi họp báo nhỏ, ời Tô Cảnh Thần tham gia, chỉ có điều, mặc dù Tô Cảnh Thần ăn mặt rất chỉnh tề có mặt tại buổi họp báo, nhưng từ đầu đến cuối anh chỉ chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng còn ghi lại một số điểm cần lưu ý vào sổ. An Hinh thấy rất khó hiểu trước thái độ này, lúc buổi họp báo kết thúc cô bèn bước đến nói chuyện với Tô Cảnh Thần mấy câu. Anh chàng vẫn không nhắc gì đến chuyện của Hạ Sơ, điều này khiến cho An Hinh rất bất ngờ trước thái độ của Cảnh Thần.

Lúc thu dọn hiện trường, nhân viên có nhặt được một cuốn sổ Hermes, vì không tìm được chủ nhân nên tạm thời giao cho An Hinh.

Vừa nhìn là An Hinh nhận ra ngay đó chính là cuốn sổ mà Tô Cảnh Thần dùng ban nãy, xem chừng là vội quá nên để quên. Cô tò mò mở ra xem, bên trong lại có kẹp một thẻ rút tiền. Tuy nhiên sau khi xem lướt qua, cô liền vào phòng nghỉ và bấm máy gọi cho Hạ Sơ, một lúc sau mới nhận được cười, nói: “Hạ Sơ à, tớ nhặt được một cuốn sổ, nội dung bên trong hay lắm, cậu có muốn nghe không?”

Hạ Sơ tò mò đáp: “Ừ, nói đi nghe coi.”

“OK, tớ đọc cậu nghe nhé. Hạ Sơ trả chi phí chi cho đám cưới: bảy mươi sáu nghìn tệ; Hạ Sơ trả tiền mua quà về nhà tặng mọi người: tám nghìn chín trăm ba mươi nghìn tệ; Hạ Sơ trả... Hi hi, có muốn nghe tiếp không? Hai ba phần liền! Rồi còn tiền môi giới tìm việc nữa, buồn cười quá! Cái này mà cậu cũng phải thanh toán hả! Không ngờ gã Cảnh Thần này đào mỏ kinh thật! Ha ha.” An Hinh cười thích thú.

Hạ Sơ ngượng không biết phải nói gì.

“Nhưng trong này có một thẻ rút tiền, chắc là hấn ta định quản lý tiền cho cậu, chắc chắn là thấy cậu không có đầu óc làm kinh tế! Hoặc là định đào mỏ để cậu mất cả chì lẫn chài rồi buộc phải theo hấn. Hê hê! Đều thật! Sao mà cậu lại bị gã bạch diện thư sinh đó hành hạ ra nông nỗi này, mất bao nhiêu tiền cho hấn ta rồi!”

Bị trêu, Hạ Sơ bực lắm, hậm hực đáp: “Ừ! Tớ bao hấn ta đấy, thẻ đã được chưa?”

Đầu bên kia, An Hinh cười suýt nữa thì sặc.

Hạ Sơ bình tĩnh nhắc bạn: “Hôm nào đến nhớ mang sổ và thẻ cho tớ nhé!”

“Ok thôi, lần này ngài trúng quả lớn rồi, được cả chì lẫn chài!”

Nghe thấy An Hinh cười rất thích thú, nghĩ đến khuôn mặt đáng ghét của kẻ đó, Hạ Sơ tức quá cũng bật cười.

Mặt khác, sau khi được ông Tô ra lệnh, Tô Dĩ Kiều trình trọng gọi Tô Cảnh Thần đến phòng làm việc, cười rất bí hiểm và bước đến trước mặt Cảnh Thần, ấn vai để anh ngồi xuống ghế, để phòng anh quá xúc động và đứng không vững sau khi nghe được thông tin tiếp theo. Sau đó mới nghiêm trang lên tiếng: “Cảnh Thần, anh muốn nói cho em biết một chuyện về Hạ Sơ ấy, hiện tại mọi chuyện của cô ấy đều ổn, cô ấy đang ở trong nhà mình.”

Nói xong, Tô Dĩ Kiều liền chờ đợi nét mặt xúc động, hưng phấn, khó tin, mừng đến phát khóc của Tô Cảnh Thần như sự dự đoán của mọi người. Tuy nhiên, Tô Cảnh Thần chỉ ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt Tô Dĩ Kiều, bình thản đáp: “Vâng, em biết rồi!” Nói rồi anh chàng nhẹ nhàng đứng dậy, tiện thể hỏi thêm: “Không còn chuyện gì nữa chứ?”

Tình huống này thực sự nằm ngoài sự dự đoán của Tô Dĩ Kiều, anh ngẩn người ra một lát rồi mới nói: “Không, không còn chuyện gì đâu.”

“Không còn chuyện gì thì em về phòng làm việc đã.” Giọng Tô Cảnh Thần rất bình thản, nói xong liền đi ra, để lại Tô Dĩ Kiều đang nhìn theo bóng anh với ánh mắt khó hiểu. Một lát sau, Tô Dĩ Kiều lén hỏi tình hình của Tô Cảnh Thần qua cô thư ký thì được biết: “Giám đốc chỉ ở trong phòng làm việc, không thấy đi đâu, còn bảo em đặt cơm trưa hộ.”

Đến lúc này, Tô Dĩ Kiều không ngồi yên được nữa, anh gọi điện thoại về cho ông Tô báo cáo tình hình mới nhất.

Buổi chiều, ông Tô đích thân gọi điện cho Tô Cảnh Thần: “Này! Cảnh Thần, vợ cháu đang ở nhà mình đấy, buổi chiều cháu về nhà đi.”

Tô Cảnh Thần lại nói: “Cháu cũng không vội, mấy hôm nữa ông nhé, mấy hôm nay cháu bận quá, không có thời gian về nhà được.”

Ông Tô liền nổi cáu ngay: “Mày nói thế có nghĩa là sao, bận đến mấy cũng phải gác ngay lại!”

Đầu bên này ông Tô nổi trận lôi đình, còn đầu bên kia Tô Cảnh Thần lại chậm rãi nói: “Ông ạ, ông đừng nổi cáu, cháu còn có việc rất quan trọng phải giải quyết, hôm nào về cháu sẽ nói chuyện với ông sau!”

Chỉ có điều, cái gọi là chuyện rất quan trọng này là chuyện gì được nhỉ? Lẽ nào lúc này đây, còn có chuyện gì quan trọng hơn cả chuyện gặp Hạ Sơ ư? Tuy nhiên, ông Tô chưa kịp nghĩ ra chuyện gì thì Tô Cảnh Thần đã cúp máy.

Lúc đến nhà trả lại cuốn sổ và tấm thẻ, An Hình cũng hào hứng mang theo mẫu sản phẩm mới sắp đưa ra thị trường cho Hạ Sơ xem.

Bên ngoài tuyết rơi lất phất, thỉnh thoảng gió tây bắc lạnh giá lại thổi tới. Hai người ngồi trên sofa, hộp đựng mẫu sản phẩm được đặt trên bàn trước mặt, trên những hạt vòng là những đóa hoa li ti rực rỡ, nhìn rất dễ thương, tựa như mùa xuân đang về.

An Hình nói, nguyên liệu đã được đặt ở miền nam, chắc một hai hôm nữa sẽ về đến nơi. Kế hoạch quảng cáo cũng đã cơ bản hoàn thành, tranh thủ thời cơ vừa mới hợp tác thành công với Finrod, tung lên truyền hình, mạng Internet, báo, tạp chí, tóm lại là chơi sang một lần để Ân Y trở nên nổi tiếng ngay lập tức. An Hình hào hứng vẽ ra viễn cảnh sáng ngời.

Hạ Sơ ôm cuốn sổ của Tô Cảnh Thần, vừa cùng An Hình mơ về tương lai của Ân Y, vừa không kìm được lại nhớ đến anh chàng có ước mơ đó. Đột nhiên cô nghĩ, sau này cô và anh sẽ cùng nhau sống một cuộc sống bình dị, dường như cũng là chuyện mà cô đang rất mong chờ. Bác gái nói cũng đúng, đã là phụ nữ thì lấy ông chồng nào cũng vậy thôi, đến cuối cùng cũng chỉ là sống một cuộc sống cơm áo gạo tiền, gặp người tốt với mình là diễm phúc của mình. Nghĩ đến những cái mà Cảnh Thần đối xử với mình, công tội ngang nhau nên không muốn so bì tị nạnh nữa, hạnh phúc bình dị là tốt rồi!

Mẹ Đào Đào đã tặng cho Đào Đào một chiếc Mazda VI màu đỏ làm của hồi môn vì cuối cùng đã con gái cũng đã đất chồng.

An Hình vừa ra về thì Đào Đào phấn khởi lái xe mới đến tìm Hạ Sơ. Hạ Sơ không từ chối được, và thế là đã bị cô đưa vào con ngõ nhỏ, rẽ trái, ngoặt phải một hồi lâu mới ra được đến đường cái, sau đó liền lao thẳng đến trung tâm thương mại Sogo mua sắm đồ cưới.

Thấy Đào Đào hào hứng, bận rộn vì sắp được làm cô dâu, Hạ Sơ cũng mừng thay cho bạn. Nghe Đào Đào hớn hờ kể về bố mẹ chồng, bà nội chồng, cô chồng, dì chồng, rồi thì thoảng cô lại mỉm cười để thêm vào. Nhớ lại cảnh hồi nhỏ hai đứa ngồi ở đầu ngõ nói chuyện thì thầm với nhau, dường như vừa mới hôm qua. Hai đứa mua một gói bột ô mai chua năm xu một gói, xúc ăn bằng thìa nhựa nhỏ, vị ngọt ngọt chua chua. Ánh nắng đầu hạ lặng lẽ tựa như một giấc mơ, sáng rực, thời gian dường như chỉ chớp mắt một cái mà đã bao nhiêu năm đã trôi qua. Tự nhiên trong lòng Hạ Sơ cũng cảm thấy buồn buồn.

Đào Đào dẫn cô vào cửa hàng, lúc đi qua cửa hàng của Gucci, bất giác thở dài lẩm bẩm: “Mấy năm trước mua nhiều đồ của Gucci, Chanel nhiều như vậy làm gì? Chưa nói đến chuyện tốn tiền, lại còn chiếm cả một phòng, sau này cũ cho bé đặt ở đâu nhỉ?”

Nghe thấy bạn phàn nàn, Hạ Sơ liền cười vỗ vai Đào Đào: “Hê hê! Một thời gian không gặp, cậu như biến thành người khác vậy. Trước đây tớ còn tưởng cậu sẽ sống với Gucci, Chanel suốt đời cơ?”

“Trước đây thật ngốc, đến bây giờ tớ mới ngộ ra được rằng, gia đình hạnh phúc có lẽ mới là điều quan trọng nhất trong cuộc đời của một người phụ nữ. Thế nên Hạ Sơ ạ, cậu cũng nên trân trọng hạnh phúc của mình. Cậu cũng đã ở nhà họ Tô lâu rồi, những gì cần nghĩ cũng đã nghĩ rồi đúng không? Mấy hôm trước tớ về nhà, đúng lúc gặp Cảnh Thần. Đạo này bọn tớ đều phải tránh mặt anh ấy, chỉ sợ anh ấy lại hỏi tin của cậu với ánh mắt trông ngóng. Thấy lần nào anh ấy cũng thất vọng, tớ cũng thấy thương, nhưng hôm gặp nhau, anh ấy lại hỏi tớ và Ngô Mạt chuẩn bị đám cưới đến đâu rồi. Nhìn thấy Cảnh Thần cố gắng tỏ ra vui vẻ, tớ không kìm được bèn hỏi Hạ Sơ đã liên hệ với anh chưa? Cảnh Thần lắc đầu và nói, anh cũng đã nghĩ kỹ rồi, chắc chắn Hạ Sơ vẫn chưa tha thứ cho anh, thế nên anh ở đây đợi cô ấy!” Vừa nói, Đào Đào vừa xuyết xoa: “Hạ Sơ, lúc nói chuyện mặc dù thái độ của Cảnh Thần khá bình thản, nhưng tớ vẫn nhận ra rằng, chắc chắn anh ấy rất sốt ruột!”

Hạ Sơ lặng lẽ gật đầu, tranh thủ lúc Đào Đào vào thử quần áo, cô liền lấy điện thoại ra thay kiểu chuông giả vờ tắt máy, sau đó thỉnh thoảng lại đồng tai lên nghe, chỉ mong Cảnh Thần lại gọi điện thoại đến.

Không thấy điện thoại gọi đến. Tối đến về nhà mở hòm thư điện tử ra xem, Hạ Sơ phát hiện ra email mà Tô Cảnh Thần mới gửi đến. Anh nói:

Hạ Sơ, đã từ lâu anh không nói gì với em. Anh xin lỗi! Anh biết chắc chắn em sẽ rất giận, thế nên anh luôn ở bên em với một tâm trạng thấp thỏm bất an, trần trọc suy nghĩ không biết nên nói ra sự thật hay tiếp tục giấu em. Có lần mơ thấy sau khi biết được sự thật, em đã kiên quyết bỏ anh mà đi, sau khi tỉnh giấc, anh đã lén mở cửa phòng em ra, nhìn thấy dưới ánh trăng lạnh lạnh, em đang ngủ ngon lành. Lúc đó, tự nhiên anh lại cảm thấy mừng đến phát khóc, vừa cười vừa khóc.

Chắc chắn em không biết, anh đã khê đẩy cửa phòng vào hôn trộm em, hê hê!

Hạ Sơ, kể từ lúc đó, đột nhiên anh phát hiện ra rằng, trong trái tim anh, dần dần em đã chiếm vị trí quan trọng hơn cả sự theo đuổi ước mơ của anh. Có một thời gian anh thực sự không biết phải làm thế nào, không cam tâm từ bỏ giấc mơ trang trại của anh, càng không muốn rời xa em...

Hôm đó ở nhà hàng của Ý, em nói coi như bắt đầu từ đâu thì kết thúc ở đó thôi! Sau khi run rẩy nhìn em phát hiện ra sự thật, bình tĩnh kìm chế sự phẫn nộ trong lòng, anh đã biết dù có giải thích cũng không còn kịp nữa. Anh sợ giấc mơ trở thành hiện thực, thế nên ngay tối hôm đó anh đã gọi điện thoại cho bác gái, lại còn canh gác em cẩn thận, chắc chắn là em rất bực...

Hạ Sơ, trải qua bao nhiêu chuyện, em có còn chịu tin anh một lần nữa không?

Nếu em chấp nhận tha thứ cho anh thì hãy nói với anh, lúc đó anh sẽ đến bên em ngay lập tức. Chỉ khi đích thân em nói sẽ tha thứ cho anh, anh mới có thể yên tâm đi tìm em. Hạ Sơ, mặc dù hiện nay anh rất sốt ruột, dường như mỗi giây, mỗi phút đều là một quãng thời gian dài lê thê đối với anh. Tuy nhiên, anh sẵn sàng đợi giây phút em tha thứ cho anh tự đáy lòng mình!

Hạ Sơ, chắc chắn anh sẽ trao cho em Kim ngọc lương duyên!

Vân Hạ Sơ nhìn màn hình máy tính, trước mắt mờ dần, cô đọc đi đọc lại lá thư đến mức đã thuộc cả dấu câu. Cuối cùng cô mới viết ra được một tin nhắn đọc nghe có vẻ rất bình thường, cô nói: Cảnh Thần, em đang ở nhà anh! Em đã tha thứ cho anh.

Cảnh Thần liền trả lời tin nhắn ngay, nhưng tin nhắn lại viết rằng: Hạ Sơ, em hãy đợi anh! Muộn nhất là ba ngày!

Lúc đầu Hạ Sơ tưởng rằng, sau khi nhận được tin nhắn, Tô Cảnh Thần sẽ bay ngay đến với cô, ai ngờ lại trả lời bằng mấy chữ đơn giản như vậy. Cô vô cùng bực bội, không kìm được lại đặt chuông báo hiệu tắt máy. Xí!

Buổi chiều, tuyết rơi mỗi lúc một dày hơn, sau đó rơi liên hai ngày, cả miền bắc Trung Quốc chìm trong tuyết trắng. An Hình gọi điện thoại đến than thở: “Tuyết rơi mãi chẳng thấy ngớt gì cả, nguyên liệu đang bị kẹt trên đường cao tốc, không về được Bắc Kinh, tớ sốt ruột quá!”

Hạ Sơ đứng bên bàn làm việc cạnh cửa sổ, vừa lơ đãng an ủi An Hình, vừa ngửa cổ lên nhìn ra ngoài sân. Một động tĩnh nhỏ cũng khiến cô phải nhìn ra ngoài, trong lòng rối bời.

Sao mà anh ta vẫn chưa đến, Hạ Sơ hậm hực nghĩ bụng!

Mọi người trong nhà họ Tô không ai biết Cảnh Thần đã gửi email cho Hạ Sơ. Họ càng không biết, hai kẻ đó đã liên lạc riêng với nhau! Thấy tự nhiên Cảnh Thần mất tích, họ cũng thấy lo lo nhưng lại bảo nhau giấu Hạ Sơ.

Cúp máy xong, Hạ Sơ nghe thấy ngoài sân có tiếng bước chân vội vã. Cô vội kiễng chân lên để nhìn cho rõ, nhưng lại thấy Tô Dĩ Huyền vội vàng đẩy cửa bước vào. Nhìn thấy Hạ Sơ, liền kéo cô đến ngay trước máy tính, mở một diễn đàn từ trước đến nay vốn rất đông thành viên, tìm đến một topic có tên: “Muốn trao cho cô ấy Kim ngọc lương duyên.” Hạ Sơ nhìn thấy trên trang đầu có một bức ảnh được quét bằng máy quét rất nổi bật, chính là chiếc vòng vàng dát ngọc bị cô mang đi cầm đồ năm xưa.

Dưới bức ảnh có viết một đoạn văn dài: Người vợ tương lai của tôi có một bộ đồ trang sức tên là Kim ngọc lương duyên, đó là lời chúc phúc mà ông ngoại và ba mẹ cô ấy dành tặng cho cô ấy khi kết hôn. Nhưng vì một số nguyên nhân mà chiếc vòng đeo tay trong bộ trang sức này đã bị mang đi cầm cố ở tiệm. Hiện nay, nguyện vọng lớn nhất của tôi là mong tìm được chiếc vòng đeo tay này để trao cho cô ấy một Kim ngọc lương duyên hoàn chỉnh, và dành cho cô ấy một lời hứa hạnh phúc suốt cuộc đời!

Mong mọi người hãy giúp tôi tìm chủ nhân hiện tại của chiếc vòng này, nếu có tin tức gì, xin hãy liên lạc với tôi! Tôi sẽ mang chiếc vòng này đến để cầu hôn với người vợ của tôi!

Phía dưới, số ment đăng sau đã lên tới hàng chục nghìn, chỉ một thời gian ngắn mà rất nhiều thành viên đã giúp tìm chiếc vòng đeo tay bằng vàng dát ngọc đó, tất cả mọi người đều mong muốn giúp đỡ cuộc hôn nhân Kim ngọc lương duyên này!

Hôm trước, chủ nhân hiện tại của chiếc vòng đó đã xuất hiện, đó là một đôi vợ chồng trung niên sống ở Thâm Quyển. Con gái của họ đã post bài thay cho cha mẹ, nói rằng sẵn lòng giúp cho cuộc hôn nhân đẹp đẽ này, nhưng do đang gặp tuyết lớn nên các công ty chuyển phát nhanh đều không dám chắc là sẽ chuyển phát kịp thời được. Vì thế ngày hôm qua chủ topic đã đích thân bay đến Thâm Quyển...

Tô Dĩ Huyền vừa lắc tay Vân Hạ Sơ vừa hỏi dồn dập: “Chị Hạ Sơ, hình vẽ của chiếc vòng này là bức hình mà đợt đó anh Cảnh Thần lấy từ chỗ anh em, topic này là do anh Cảnh Thần lập nên đúng không? Kim ngọc lương duyên nói ở trong đó chắc là của hồi môn của chị đúng không?”

Hạ Sơ liền gạt đầu, nước mắt đã đọng trên bờ mi. Cô mở ngăn kéo bàn trang điểm lấy ra đôi khuyên tai bằng vàng dát ngọc và sợi dây chuyền đó rồi mang đến trước mặt Tô Dĩ Huyền, kim ngọc tròn trĩnh, lẳng lẽ trải ra một đoạn tình kim ngọc lương duyên.

Chương 32: Gặp gỡ hạnh phúc

Tuyết vẫn lặng lẽ rơi, chiếu sáng cả một khoảng sân yên tĩnh. Gió thổi tuyết đậu trên cây thạch lựu thì nhau rơi xuống, cảm giác lạnh buốt.

Hạ Sơ đang ngồi trước bàn làm việc bên cửa sổ, trên chiếc đèn chụp màu trắng có vẽ hoa mai vàng, được vẽ từng nét bằng bút lông chồn loại nhỏ chấm mực vàng. Hoa đang nở rộ, trong đêm khuya thanh vắng, hương thơm tỏa ngát đầu đây.

Cô nhớ đến cây mai vàng trồng trong sân nhà ông ngoại năm đó, lần đầu tiên ra hoa, Hạ Sơ lên sáu.

Hôm đó, tuyết cũng rơi lất phất, phủ lên đóa hoa mai vàng mới nở, trong sân phảng phất hương thơm lành lạnh.

Có một ông cụ dắt theo một cậu cháu trai đến chơi, Hạ Sơ bị ông ngoại bắt đứng trong sân cầm bút vẽ hoa mai. Cô treu môi, mặt và tay đỏ bừng vì lạnh, nên không sao vẽ đẹp được.

Ông cụ và ông ngoại nói chuyện trong phòng làm việc, cậu bé mặc chiếc áo choàng màu đỏ, đứng bên cạnh cô mở to đôi mắt tròn xoe, trong trẻo chăm chú nhìn cô vẽ hoa mai. Vầng trán cậu rất nhẵn nhụi, mái tóc mềm thành xoáy trên đỉnh đầu, một hồi lâu đột nhiên cậu ta cười rất ranh mãnh, nói: “Cậu ngốc quá, vẽ

gì mà xấu vậy! Nhìn tờ vẽ đây này.” Nói rồi đưa một cuộn vở vẽ ra trước mặt Hạ Sơ, bên trên là một số tranh vẽ bằng màu đơn giản của trẻ con.

Hạ Sơ nhìn cậu ta và mấy bức tranh màu đó với ánh mắt hết sức khinh thường. Mãi cho đến khi cậu ta tiu ngưu không cười nữa và gấp cuộn vở vẽ lại, rồi lại đưa đôi găng tay ra để lấy lòng: “Cậu đeo găng tay vào mà vẽ, lạnh lắm!”

Hạ Sơ không nói gì, cậu ta liền dúm đôi găng tay cho cô.

Ông cụ đứng trong phòng làm việc gọi: “Nhóc con, mau vào cho ông Hứa gặp đi!”

Cậu bé vừa đáp vừa chạy vào trong nhà.

Hạ Sơ cầm đôi găng tay của cậu, đứng yên một chỗ, không biết có nên đuổi theo hay không. Hóa ra, chính cậu bé đó đến nhà để tầm sư học đạo, chỉ có điều cuối cùng ông ngoại không chịu nhận đồ đệ này. Ông nói một là gần đây ông rất ít khi nhắc đến chuyện sư tầm đồ đệ trước mặt người ngoài, hai là cậu bé này vừa nhìn là biết rất thông minh, những đứa trẻ thông minh quá sẽ không hợp với công việc nghiên cứu đồ cổ, tranh chữ. Nghiên cứu đồ cổ, tranh chữ phải biết tĩnh tâm, tổ chất chậm chạp là tốt nhất.

Khi nghe thấy ông nói vậy, Hạ Sơ thắc mắc một thời gian dài, hóa ra cô học được, là vì cô chậm chạp.

Thực ra, trong lòng cô rất muốn ông ngoại thu nhận cậu bé đó, như thế cô sẽ có bạn đứng cùng dưới tuyết, vẽ hoa mai vàng bằng bút lông chồn cỡ nhỏ, xem cậu ta có dám khoe khoang bằng tranh màu nữa hay không!

Chỉ có điều, cuối cùng nguyện vọng này đã không được thực hiện. Hạ Sơ một mình đứng trong sân vẽ hoa mai, vẽ cho đến tận năm xa nhà đi học đại học, đến lúc đó nét vẽ của cô đã khá tinh tế. Có một năm, khi thu dọn đồ cũ, Hạ Sơ lại nhìn thấy đôi găng tay của cậu bé đó màu xanh lam, phần mu trên của đôi găng tay có thêu hình chú chuột Mickey. Lúc đó Hạ Sơ liền nghĩ, không biết anh chàng chỉ biết vẽ tranh màu đó sau này thế nào nhỉ? Đáng lẽ phải để anh ta học vẽ cùng mình mới đúng!

Hạ Sơ nhỏ một giọt tinh dầu oải hương xuống chụp đèn, gian phòng tỏa ra một mùi thơm dễ chịu. Điều chỉnh ánh đèn ở mức tối nhất, cô lên giường đắp chăn, trước khi đi ngủ còn mím môi cười thầm. Cô nghĩ, có lẽ có những cái thực sự là duyên số do ông trời sắp đặt, trên thế gian này đúng là có Kim ngọc lương duyên.

Buổi sáng tỉnh dậy, cuối cùng tuyết đã ngừng rơi, mọi người quét dọn tuyết trong sân, tạo ra một lối đi nhỏ. Tô Dĩ Huyền hào hứng đẩy cửa bước vào, nhìn thấy Hạ Sơ vừa ngủ dậy, liền hớn hỏ chạy đến ôm chặt lấy cô: “Chị Hạ Sơ, anh Cảnh Thần về rồi, đang bị ông quạ ột trận ở phòng khách kìa, hê hê! Anh Cảnh Thần cũng không cãi lời ông, ông bao giờ chẳng thế, lúc nào cũng phải tỏ ra ta là người có quyền uy nhất!”

Hạ Sơ thấy hơi căng thẳng. Theo phản xạ, cô vội nhìn bộ quần áo ngủ đơn giản của mình, tối qua trước khi đi ngủ còn uống một cốc nước, đến nỗi hôm nay tỉnh dậy thấy mắt hơi sưng. Cô cũng không nhìn kỹ, chắc lúc này đang sưng. Trong lúc Hạ Sơ còn đang băn khoăn thì Tô Cảnh Thần đã đẩy cửa bước vào.

Hơn một tháng không gặp, dường như anh đã gầy đi rất nhiều, các nét nhìn rõ ràng hơn, mắt mày gọn gàng. Anh đứng trước cửa, cố gắng kìm chế nỗi xúc động trong lòng, nhìn nụ cười của Hạ Sơ hiếm khi lại bên lên như vậy. Tô Dĩ Huyền che miệng cười thầm, sau đó len lén chạy mất. Trước khi cô nài ra cửa còn rất ý tứ đóng cửa lại.

Hạ Sơ hơi bối rối, nụ cười nở dần trên môi.

Tô Cảnh Thần lấy từ trong túi ra chiếc vòng đeo tay bằng vàng dát ngọc đỏ, đưa cho Vân Hạ Sơ má đang đỏ hây hây, nụ cười dịu dàng.

Bốn mắt nhìn nhau, bao nỗi nhớ nhung chất chứa đã lâu trào dâng trong gian phòng.

Bên ngoài, ánh nắng rực rỡ sau những ngày tuyết rơi, tuyết đang tan dần. Nước trên mái nhà tí tách nhỏ xuống, tựa như đang hát vang bài ca hạnh phúc.

Tối đến, hơn mười thành viên trong nhà họ Tô đã tổ chức một bữa cơm gia đình rất ấm cúng, trong bữa ăn mọi người lại tiếp tục mơ ước về viễn cảnh tứ đại đồng đường sắp diễn ra của nhà họ Tô. Tất cả mọi người

đều đổ dồn ánh mắt vào khuôn mặt Hạ Sơ và cái bụng bị khăn trải bàn che kín của cô, cười nói rất rôm rả.

Hạ Sơ lại một lần nữa trở thành tâm điểm, vẫn có gì đó không được tự nhiên, nhưng cô cười rất hạnh phúc.

Ôn Văn ngồi bên cạnh Hạ Sơ, giữa chừng ghé sát vào nói nhỏ: “Hạ Sơ, chị phải cảm ơn em, nhờ có sự giúp đỡ của em mà cửa hàng bánh mỳ của chị được cung cấp rượu vang năm năm miễn phí, chất lượng khá ổn. Hơn nữa có người còn truyền cho chị bí quyết làm bánh ngọt rượu vang nữa, thế nên sau này Cakecake sẽ tập trung làm các sản phẩm về rượu vang!”

Hạ Sơ nhìn Ôn Văn đang che miệng cười với vẻ thắc mắc rồi hỏi nhỏ: “Tại sao chị lại cảm ơn em?”

“Hãy hãy! Em không biết đâu, hôm đó sở dĩ chị đưa em đến Cakecake là vì kẻ nọ đã phải bỏ mồ hôi công sức đấy!” Ôn Văn nói thầm rồi liếc Tô Cảnh Thần đang ngồi bên cạnh Hạ Sơ. Bị mọi người ép, anh đã uống một ít rượu trắng, lúc này hơi men đã phát huy tác dụng, mặt cũng bắt đầu hơi đỏ.

Hóa ra buổi chiều hôm đó, không phải tự dưng mà Ôn Văn nổi hứng đưa Hạ Sơ đến cửa hàng bánh mỳ. Mà vì thấy Tô Cảnh Thần gầy đi nhiều, ông Tô cũng thấy tội nghiệp, và thế là nhắc Ôn Văn tiết lộ thông tin với Tô Cảnh Thần rằng gần đây Hạ Sơ vẫn ổn, bảo anh đừng lo. Ôn Văn đã tìm đến chỗ Tô Cảnh Thần, đầu tiên tranh thủ cơ hội xin một năm rượu vang miễn phí, sau đó nói với anh rằng theo sự tiết lộ của một nhân vật quan trọng không được nói tên, hiện nay Hạ Sơ vẫn khỏe, nhưng tạm thời chưa muốn gặp anh. Kết quả là Tô Cảnh Thần lại không tin vào nguồn tin này, thế nên Ôn Văn đã giấu mọi người và đưa Hạ Sơ đang trong trạng thái rất vui vẻ ra ngoài, để Tô Cảnh Thần được nhìn thấy cô từ xa, đồng thời nói cho anh biết rằng thực ra Hạ Sơ đang ở nhà anh.

Vì thế mà Tô Cảnh Thần phải cung cấp năm năm rượu vang miễn phí cho Cakecake. Lại còn lấy lòng bằng cách truyền cho Ôn Văn bí quyết làm bánh ngọt rượu vang mà mình học được ở trang trại rượu vang.

Đến đây, Hạ Sơ mới hiểu, cuối cùng Tô Cảnh Thần vẫn chưa thay đổi hẳn. Cô ngoảnh đầu sang nhìn Tô Cảnh Thần đã ngà ngà say, vừa tức vừa buồn cười, khẽ lắc đầu, cô chợt nhớ đến cái gọi là hôn nhân và chiến tranh mà An Hình nói, thậm chí có lẽ hôm nào phải nghiên cứu cẩn thận “ba mươi sáu kế” trong Binh pháp Tôn Tử mới được. Sau này còn phải ngang tài ngang sức để tung chiêu với Tô Cảnh Thần chứ.

Dĩ nhiên là Tô Cảnh Thần không biết Vân Hạ Sơ đang nghĩ gì, anh đã được Hạ Sơ tha thứ, và tự cho rằng sau này chỉ còn lại cuộc sống hạnh phúc bền lâu mà thôi. Và thế là anh liền lén nắm chặt tay Hạ Sơ trong trạng thái đã ngà ngà say, trong lòng cảm thấy vô cùng ấm áp, niềm hạnh phúc đó hiện rõ trên khuôn mặt!

Phiên ngoại

Chọn ngày lành tháng tốt, Tô Cảnh Thần chuẩn bị đưa Vân Hạ Sơ đi làm giấy đăng ký kết hôn mới. Ngay từ sáng sớm anh đã hào hứng mò sang phòng làm việc cạnh phòng ngủ của ông Tô, vừa khe khẽ hát vừa lục tìm sổ hộ khẩu, ông Tô ăn sáng mà không nói năng gì, sau đó lại ra vườn hoa tập một bài Thái cực quyền, rồi mới chậm rãi quay về phòng khách. Nhìn thấy lúc này Tô Cảnh Thần không hát nữa, đang toát mồ hôi lục tủ, lục hòm, ông Tô nhấp một ngụm trà, ngồi trong phòng khách chậm rãi hỏi: “Cảnh Thần, sáng sớm ra đã tìm gì vậy?”

“Ông à, sổ hộ khẩu nhà mình đâu? Cháu còn nhớ là trước đây ông đều cất ở ngăn tủ giữa mà, sao giờ lại không thấy đâu nhỉ?” Tô Cảnh Thần vừa thắc mắc, vừa tiếp tục lục lọi.

Ông Tô liền đặt cốc trà xuống, rõ ràng là biết nhưng vẫn cố tình hỏi: “Cần sổ hộ khẩu làm gì?”

Cảnh Thần gãi đầu với vẻ ngượng ngùng, cười tủm tỉm nói: “Ông à, hôm nay cháu và Hạ Sơ đi đăng ký kết hôn!”

“Vậy hả! Cũng còn biết là mình chưa có giấy đăng ký kết hôn cơ đấy, không phải đợt trước mày thờ ơ đó sao?” Ông Tô chậm rãi châm chọc Cảnh Thần.

Tô Cảnh Thần thăm kêu khổ trong lòng, xem ra tính thiếu mất một chiêu, nhưng lúc này đây, hối hận cũng không còn kịp nữa, đành phải bấm bụng năn nỉ ông cụ: “Ông à, ông cất sổ hộ khẩu ở đâu? Ông đưa cho cháu ngay đi, Hạ Sơ đang đợi mả!”

“Haizz! Ông già rồi, trí nhớ bây giờ tệ lắm, không nhớ là cất ở đâu nữa. Hôm nào có thời gian ông tìm sau vậy, mày cứ nói với Hạ Sơ là đừng sốt ruột.” Ông Tô vuốt chòm râu ngắn dưới cằm, cười tủm tỉm nhìn Tô

Cảnh Thần đã bắt đầu ỉu xiu.

Cảnh Thần tiu nghỉu về phòng, nhìn thấy Hạ Sơ đã chuẩn bị xong xuôi chờ xuất phát, lắc đầu than thở: “Sau này tốt nhất là phải ngoan ngoãn cúp đuôi làm người lương thiện trước mặt ông cụ, không biết ông cụ còn túm được đuôi gì của mình nữa!”

Trước tết Âm lịch, nhà họ Tô đã tổ chức một đám cưới nhỏ theo nghi lễ truyền thống của Trung Quốc cho Tô Cảnh Thần và Hạ Sơ. Đám cưới đã mời họ hàng, bạn bè thân thiết của hai bên. Mũ phượng của Hạ Sơ là vật gia truyền của nhà họ Tô. Ông Tô đích thân trao nó cho cô, cười rất hài lòng. Bác gái tự tay đeo cho cô bộ trang sức Kim ngọc lương duyên đó, mẹ thì chải tóc giúp cô rồi vuốt quần áo cho phẳng, đôi mắt ngân ngấn giọt nước mắt hạnh phúc. Trong lòng Hạ Sơ vô cùng cảm kích.

Giữa chừng, Cảnh Thần không yên tâm nên mò vào mấy lần, lúc thì sợ mũ phượng của Hạ Sơ nặng quá, lúc lại lo không biết quần áo của Hạ Sơ có chật quá hay không. Bác gái mấy lần phải mắng đuổi ra ngoài, bảo như thế này không có vấn đề gì. Hạ Sơ thấy hấn chỉnh tề trong chiếc áo dài thêu hình rồng, nhắc vạt áo lên cau mày bước qua bậc cửa mà không nhìn được cười.

Ngày hôm nay, trời đông ẩm áp, từng chậu hoa anh thảo nở rộ được bày thành một dãy ở hành lang, rất rộn ràng.

Ngày hôm nay, trên mảnh sân nhỏ được bắc rạp kết lụa đỏ, giữa tiếng pháo nổ giòn giã, trước những lời chúc chân tình của tất cả mọi người, Hạ Sơ đã được trao Kim ngọc lương duyên.

Đầu thu năm sau, ở ngoại ô Bắc Kinh, một vườn nho rộng trên một trăm mẫu đã được hình thành sơ bộ. Khu trang trại này hiện có ba cổ đông, đúng dịp ông Tô vui vẻ nên đã chèo kéo được ông cụ góp bảy mươi phần trăm cổ phần. An Hinh bị lôi kéo mấy lần, đành nghiêng rằng góp hai mươi phần trăm, còn lại là Tô Cảnh Thần phải năn nỉ Tô Di Kiều, Tống Hàm và một số bạn bè khác. Đồng thời anh phải hứa sau này sẽ chia lợi nhuận cho họ mới góp được đủ. Và Tô Cảnh Thần, người rất có khả năng sẽ đóng góp cả cuộc đời cho trang trại nho hiện chỉ có hai phần trăm cổ phần. May mà ước mơ và hạnh phúc đều đã được trồng trên mảnh đất này, ngày ngày mặc dù bận rộn nhưng anh vô cùng hạnh phúc.

Hiện nay Tô Di Huyền là người quảng cáo cho trang trại rượu, bức ảnh cô mặc chiếc váy đỏ cùng màu rượu vang rất đẹp, tay nâng ly rượu được in trên catalogue, khiến rất nhiều người phải chú ý tới.

Nông trang được chia thành bốn khu nhỏ, khu trồng nho, khu ủ và cất giữ rượu, khu văn hóa rượu vang và khu đón tiếp du khách. Trong khu trồng nho, giống nho Pinot Noir và giống Cabernet đóng vai trò chủ đạo. Giữa mùa thu nhìn chúng tràn đầy sức sống nhưng còn phải đợi đến năm thứ ba mới kết trái. Mọi người thích thì có thể nhận trồng, chăm sóc đặc biệt một cây nho và đặt tên cho nó. Sẽ có nhân viên khắc tên của cây nho này và thời gian nhận trồng vào một tấm biển gỗ hình lá nho rồi gắn trên giàn nho, đợi đến khi nho đã chín, sẽ mời họ đích thân đến hái. Họ có thể tham gia vào quá trình sản xuất rượu vang, cuối cùng sẽ được tận mắt nhìn thấy rượu vang được ủ trong thùng gỗ sồi và ngủ yên trong hầm rượu ẩm áp, khô ráo. Cho đến một ngày kia, chúng sẽ bị đánh thức trong một dịp kỷ niệm quan trọng nào đó của chủ nhân, cùng chứng kiến những khoảnh khắc đáng nhớ trong cuộc đời.

Tại cổng vào của khu trồng nho, có một cây Pinot Noir được đặt tên là Kim ngọc lương duyên, thỉnh thoảng lại có người dò đoán ý nghĩa của bốn chữ này, chắc chắn đó là một chuyện tình tuyệt đẹp.

Rất nhiều đôi trai gái nghe tên và đã đến, chụp ảnh cưới trong vườn nho, từ khu trồng nho đến khu ủ rượu và cuối cùng là hầm rượu, quá trình giống như đang vun vén cho hạnh phúc ngọt ngào, mãn nguyện.

Du khách đã để lại những lời nhắn ở sổ kỷ niệm của trang trại: Khởi đầu, tình yêu của chúng tôi là một chùm nho xanh chát. Chúng tôi mong rằng đến khi nó chín, nó sẽ có được nguồn ánh nắng đầy đủ nhất, nguồn nước mưa thích hợp nhất, để lượng đường chứa trong nó thật vừa vặn. Xin chim chóc và sâu bọ đừng đến quấy rối nó. Xin các anh chị công nhân ủ nó hãy tặng những bài hát vui vẻ, xin thùng gỗ sồi đựng nó có mùi thơm dễ chịu nhất, xin hãy để cho nó say giấc nồng... Sẽ có một ngày, cho dù là rượu vang hay tình yêu, chúng đều sẽ tròn vẹn và ngát hương thơm!

Hạ Sơ đứng trong vườn nho dưới ánh nắng, nhìn Cảnh Thần đội một chiếc mũ cói, khom lưng, gõ kính coong, đóng một tấm biển gỗ mới vào giá gỗ. Gió thu nhẹ nhàng mơn man, trời xanh mây trắng, dưới ánh nắng, lá nho xào xạc, tựa như đang ca vang một khúc hát rộn ràng. Em bé trên tay Hạ Sơ cười như nắc

nẻ. Đóng xong tấm biển, Cảnh Thần bước đến, cười tủm tỉm nói: “Con gái, ba tặng con một cây nho làm cửa hồi môn. Mặc dù cây nho này không cao sang như bộ Kim ngọc lương duyên của mẹ con, nhưng ba đã để dành cho nó khoảnh đất rộng dài năm mét, để cho nó được tự do vươn mình lớn lên, sau này chắc chắn nó sẽ rất xum xuê, che kín cả khu vườn này. Đợi đến khi con có người yêu, con có thể dẫn một chàng trai, không biết ai sẽ may mắn có được diễm phúc đó, về đây để chuyện trò, tâm sự, hê hê!”

Nghe thấy Cảnh Thần thì thầm rất nghiêm chỉnh với cô con gái mới bốn tháng tuổi, Hạ Sơ cười mà nước mắt rưng rưng.

Chắc em bé vẫn còn đang quần trong tã chưa thể biết rằng, em sẽ là một cô gái hạnh phúc khi có cửa hồi môn là một giàn nho xum xuê, trĩu quả.

Hậu ký

Câu chuyện này đã kết thúc bằng một happy ending, cho dù bạn tổng kết là câu chuyện cô bé Lọ Lem gặp chàng hoàng tử, hay là cô bé quàng khăn đỏ gặp sói xám, cuối cùng, Vân Hạ Sơ và Tô Cảnh Thần đã đến được với nhau. Cho dù thời gian đầu, mối tình này bén rễ một cách khó tin như thế nào, và lại đâm chồi, nảy lộc một cách nực cười như thế nào, cuối cùng nó vẫn gắn kết được hai trái tim theo phương thức mà mọi người mong chờ và đã có một đóa hoa hạnh phúc hé nở.

Tuy nhiên, có thể dự đoán rằng, chàng hoàng tử và nàng công chúa đó cuối cùng được sống hạnh phúc bên nhau, chỉ là nguyện vọng tốt đẹp thuần túy mà thôi. Cuộc sống hạnh phúc của Vân Hạ Sơ và Tô Cảnh Thần, nếu không xảy ra điều gì bất ngờ, thì chắc chắn vẫn luôn luôn đấu trí với nhau. Cái gọi là, một khi cục diện hôn nhân đã hình thành, muốn thay đổi tình thế, chắc chắn sẽ rất hao công tốn sức.

Chính vì vậy, chúng ta hãy cùng cầu nguyện cho họ, chỉ thoang thoảng thôi, chớ làm mất hòa khí của hôn nhân.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hua-trao-em-kim-ngoc-luong-duyen>